COLECȚIA

Iubiri de poveste

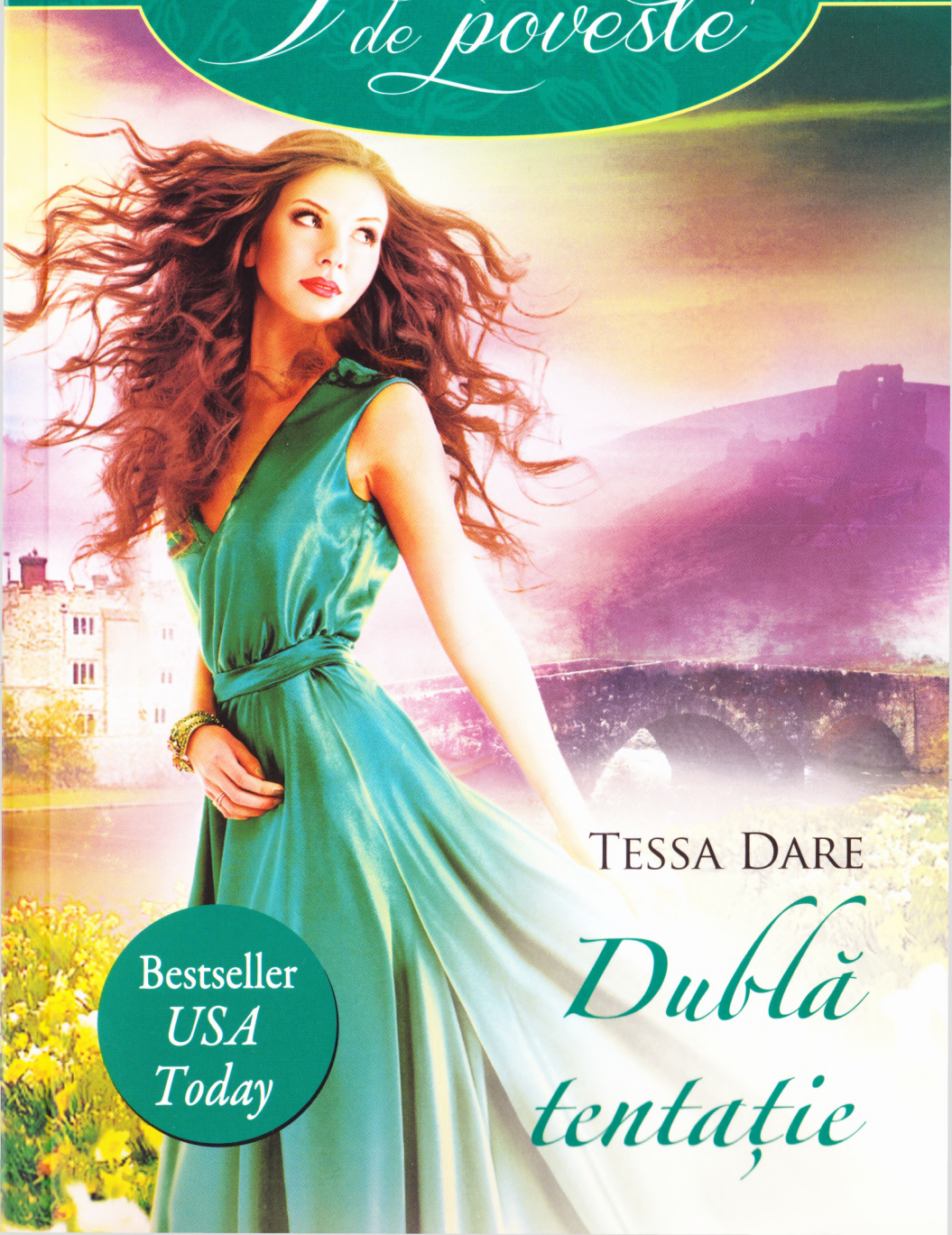

Bestseller USA Today

TESSA DARE

Dublă tentație

Tentația vieții și a dragostei poate fi salvarea pentru un suflet pustiit...

Norocul e o sabie cu două tăișuri pentru eroul de război Rhys St. Maur, moștenitor al titlului de Lord Ashworth. Îndrăzneț și nesăbuit, acesta sfidează moartea pe câmpul de bătălie, în încăierări și oriunde altundeva crede că o poate găsi, dorindu-și să pună capăt unei vieți nefericite pe care consideră că nimic nu o poate schimba. Cum căutările sale rămân fără răspuns, lordul Asworth se întoarce la domeniul strămoșesc, în mlaștinile din Devonshire, așteptându-se la orice în afară de a găsi salvarea în brațele unei frumoase hangițe care îl provoacă să lupte cu demonii dinăuntrul său – și cu dulcea tentație a iubirii.

Spre deosebire de înneguratul lord, Meredith Maddox nu crede în soarta implacabilă, ci în munca grea, iar romantismul nu intră în planurile ei. Dar când Rhys se întoarce, plin de cicatrici, sătul de lume și periculos de atrăgător, încântătoarea hangiță văduvă se trezește sfâșiată între dorință și pragmatism.

În vreme ce un mister adânc din trecut și pericole din prezent amenință mai mult ca oricând șansa lui Rhys la o viață fericită, Meredith se vede nevoită să mizeze totul pe un pariu pe care inima sa l-a pus cu mult timp în urmă.

Tessa Dare este autoarea a 12 romane traduse în 15 limbi, care au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, și a patru nuvele. Cărțile sale s-au bucurat de o largă recunoaștere, primind prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și multe premii *RT Book Reviews* Reviewers' Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-897-2
9 786067 418972
Alma®

TESSA DARE

Dublă tentație

Twice Tempted by a Rogue
Tessa Dare
Copyright © 2010 Eve Ortega
Ediţie publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dublă tentaţie
Tessa Dare
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Ştefania Dragoman
Corectori: Emilia Achim, Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DARE, TESSA
Dublă tentaţie / Tessa Dare.
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-897-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TESSA DARE

Dublă tentație

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

Alma

Pentru Amy, Courtney și Leigh

Mulțumesc pentru un weekend grozav la munte și pentru tot ajutorul pe care mi l-ați dat în scrierea acestei cărți

Capitolul 1

Rhys St. Maur, proaspătul Lord Ashworth, era un om zdrobit. La propriu.

Înainte să împlinească douăzeci de ani, își fracturase deja brațul stâng de două ori – o dată într-o încăierare pe când era elev la Eton și apoi, din nou, în timpul unui antrenament de armată. Coaste fisurate... le pierduse șirul. Pumnii primiți în față prin fumul din cârciumi îi rupseseră cartilajul nasului de câteva ori, conferindu-i un profil neregulat, care nu era deloc îmbunătățit de nenumăratele cicatrici. Încă de când avea în jur de treizeci de ani, degetul mic de la mâna lui dreaptă refuza pur și simplu să se mai îndoaie. Și când era vreme umedă, cum era cazul acum, genunchiul stâng îi pulsa dureros, amintindu-i de perioada în care mărșăluise prin Pirinei și scăpase cu bine din bătălia de la Nivelles, pentru ca în dimineața următoare, înainte de răsăritul zorilor, când plecase din tabără ca să se ușureze, să se trezească cu săpăliga unui fermier basc în genunchi.

Genunchiul stâng al lui Rhys parcă îi luase foc în seara aceasta, trosnind dureros pe când își târșâia picioarele prin inima de piatră a Devonshire-ului, mânându-și calul în josul drumului întunecos. Umezeala din aer șovăia între ceață și ploaie, făcând noaptea densă. Vedea doar la câțiva metri în fața lui, motiv pentru care hotărâse să descalece și să își mâne calul pe jos. Ținând cont de vizibilitatea redusă și de terenul presărat cu pietre și mlaștini în care cizmele s-ar fi afundat, riscul să se rănească fatal era prea mare.

Pentru cal, bineînțeles. Rhys nu era câtuși de puțin îngrijorat pentru el însuși. De fapt, dacă ar fi crezut cât de puțin că mlaștina aceasta uitată de Dumnezeu ar fi avut vreo șansă să-i ia viața, ar fi încălecat vioi pe calul lui și-ar fi galopat cu viteză prin întuneric.

Dar n-ar fi mers. Nu mergea niciodată. Ar sfârși doar cu un cal șchiop sau mort, poate cu o altă coastă ruptă, și hărțuit de același blestem care îl bântuise încă din copilărie: un noroc nedorit, nemeritat și cu desăvârșire irosit pe el.

Indiferent ce necaz se abătea asupra lui, indiferent când, Rhys St. Maur era blestemat să îi supraviețuiască.

Geamătul jos al vântului îi cânta pe șira spinării ca pe o coardă de scripcă. În spatele lui, calul se înțepeni. Rhys șuieră, să liniștească animalul, după care își continuă drumul, ridicându-și gulerul din pricina ceții.

Da, chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău...

Umblase prin această vale vreme îndelungată. Pătrunsese atât de adânc în umbra morții, încât își simțise picioarele transformându-se în praf și respirația arzându-i caustic plămânii, ca pucioasa. Era ca o stafie ambulantă. Se întorsese de la război la un titlu de baron proaspăt moștenit, și acum singura lui datorie era să bântuie aristocrația engleză.

Să stea ca un ciudat pe la colțuri la petrecerile lor, să le îngrozească pe domnișoarele lor delicate și să îi facă pe domni să se frece stângaci la tâmple, în timp ce încercau să nu se holbeze la cicatricea diformă care îi mutila tâmpla.

Rhys luă o curbă abruptă, și un peisaj oarecum cunoscut se ivi din întuneric. Dacă citise bine reperele, aceasta trebuia să fie. Sătucul Buckleigh-in-the-Moor. De la distanța asta, arăta ca o constelație de împunsături de ac de culoare chihlimbarie pe pânza întunecată a nopții.

Calul, simțind miros de fân și de siguranță, mări pasul. În scurt timp, grămada de clădiri din piatră și argilă amestecată cu paie se contură tot mai bine. Probabil că nu era chiar atât de târziu pe cât i se părea lui. Destul de multe căsuțe aveau încă lumină la ferestre, ca niște ochi galbeni holbându-se de sub acoperișurile de paie ca niște pălării.

Se opri în mijlocul drumului. Ștergându-și ochii de umezeală, își miji privirea în direcția hanului vechi. Fusese plecat aproape paisprezece ani, dar văzu același semn scârțâind pe lanțurile lui, deasupra ușii. Pe el scria, cu litere aurii retușate,

Three Hounds[1]. Dedesubtul cuvintelor era o pictură cu trei câini veșnic la pândă. Se auzi un hohot de râs aspru care zgudui una dintre ferestrele fără obloane ale hanului. Se părea că bătrânului Maddox încă îi mergeau bine treburile.

Chiar dacă armăsarul lui dădea nerăbdător din picior, Rhys rămase locului în fața hanului. În cele din urmă, se uită la cer. Satul era acoperit de o ceață ca de vată, aceasta ascunzând piscurile denivelate care se înălțau pe panta abruptă din apropierea lui. În lipsa umbrei lor amenințătoare, satul Buckleigh-in-the-Moor – acest loc urât pe care îl conducea de atâta amar de vreme – i se părea aproape... pitoresc. Fermecător. Primitor.

Rhys aproape că izbucni în râs din pricina acestui gând prostesc.

Nu avea să fie niciodată bine-venit în locul acesta.

Nici nu terminase bine gândul, că ușa hanului se deschise larg, azvârlind un val de lumină și căldură în curte. Hohotele aspre de râs pe care le auzise mai devreme se întețiră acum, pline de entuziasm, întrerupte de sunetul de sticlă spartă.

– Ticălos nemernic ce ești!

Așa da! Mai degrabă la o astfel de primire se așteptase. Dar, cu excepția cazului în care vechile superstiții erau adevărate și vreo vrăjitoare îi prezisese sosirea, Rhys știa că acele cuvinte nu aveau cum să îi fie menite lui. Probabil că nimeni nu putea să îl recunoască; avea doar șaptesprezece ani când fusese ultima dată acolo.

Atras de curiozitate și de mirosurile de bere și de turbă arsă, se apropie de ușa deschisă și se opri chiar lângă ea.

Cârciuma era ticsită și, în mare, așa cum și-o amintea Rhys. Îndeajuns de mare cât să adăpostească un bar mic, vreo șase mese, diverse scaune și taburete înalte neasortate, și – în cazul acesta – iadul dezlănțuit.

– Așa! Trosnește-l bine!

Două gorile fără gât stăteau față în față în centrul încăperii, scuipând și dându-și târcoale una alteia, în timp ce spectatorii dădeau la o parte mese și scaune. Cel mai înalt dintre cele două brute încercă o lovitură stângace în gol. Nimeri fără să vrea în brațele unui spectator luat prin surprindere. Bărbatul se înfurie

[1] Cei trei ogari

şi-l îmbrânci la rândul lui. În câteva secunde, toţi din încăpere se pocneau orbeşte.

Rhys rămase neobservat în umbra uşii, foindu-se. Setea de sânge îi răsună ca un ecou şoptit în ureche. În tinereţea lui, se arunca în mijlocul încăierării, dornic să iasă din ea folosindu-şi ghearele şi pumnii. Doar ca să îşi simtă inima bătându-i nebuneşte, sau bucata de sticlă spartă crestându-i carnea şi gustul picant al sângelui în gură. Senzaţia aceea stranie, trecătoare, că trăieşti.

Dar nu mai era tânăr. Mulţumită războiului, se săturase şi de lupte, şi de durere. Şi renunţase de mult la ideea de-a mai simţi că trăieşte.

După câteva minute, înghiontirile de pe margine se potoliră. Cei doi bădărani erau din nou faţă în faţă, gâfâind şi vizibil doritori să continue încăierarea. Râdeau pe înfundate în timp ce îşi dădeau târcoale unul altuia, de parcă ar fi fost distracţia lor obişnuită de sâmbătă seara. Probabil că aşa şi era. Doar viaţa dură din mlaştină nu avea de oferit prea multe distracţii în afară de băut şi de încăierare.

Rhys îi privi mai bine pe cei doi şi se întrebă dacă nu cumva erau fraţi. Sau poate verişori. Cel înalt avea trăsături stâlcite, iar cel scund avea un nas încovoiat, ca un cioc. Dar aveau ochii de aceeaşi nuanţă ştearsă de albastru şi expresii identice de prostie voită.

Cel scund apucă un taburet jos şi începu să-şi provoace adversarul cu el, ca şi când ar fi ademenit un taur. „Taurul" îl atacă. Dădu o lovitură sălbatică peste taburet, dar rată cu câţiva centimetri. Pentru a-şi atinge ţinta, „Taurul" apucă un suport de lumânare din alamă de pe poliţă şi îl flutură prin aer, absorbind toate sunetele din încăpere.

Fâşş.

„Cioc" îşi azvârli taburetul într-o parte, iar acesta se zdrobi de vatră, frângându-se în bucăţi. Întrucât îi distrăsese momentan atenţia „Taurului", „Cioc" plonjă spre o masă încă pusă. Vase pe jumătate goale şi coji de pâine erau presărate pe o faţă de masă albă.

Rhys se încruntă. De când începuse bătrânul Maddox să îşi bată capul cu feţe de masă?

Nu se mai gândi însă la asta când îl văzu pe „Cioc" mânuind un cuţit.

– Te-nvăţ eu minte să mai ridici o bâtă la mine, pui de lele ce eşti! mârâi el.

Toţi cei din încăpere înlemniră. Rhys nu se mai sprijini de tocul uşii şi se gândi dacă nu cumva ar trebui totuşi să intervină. Când erau implicate o bâtă de alamă şi un cuţit, probabil că avea să se lase cu răni grave sau chiar şi mai rău. Oricât de sătul era de bătăi, era şi mai sătul de văzut oameni murind.

Dar se opri înainte să apuce să facă ceva, când auzi mai multe zgomote.

Poc. O sticlă spartă.

Clinc, clinc, clinc. Bucăţi de sticlă căzând pe pardoseală.

Buf. „Cioc" se prăbuşi pe masă, inconştient, cu dâre de vin scurgându-i-se pe după urechi.

– Harold Symmonds, o să plăteşti pentru vinul ăla, spuse o femeie zveltă, brunetă, care stătea aplecată peste trupul inconştient al lui „Cioc", ţinând în mână ce mai rămăsese dintr-o sticlă verde. Şi pentru faţa de masă, mocofanule, adăugă ea. Clătină din cap şi ţâţâi, apoi spuse: Sângele şi vinul roşu nu vor ieşi niciodată din pânza albă.

– Iar în ceea ce te priveşte pe tine, Laurence...

Spunând asta se răsuci spre celălalt bărbat, ameninţându-l cu sticla spartă ascuţită. Chiar dacă era de două ori cât ospătăriţa şi, în plus, bărbat, Laurence îşi ridică mâinile, în semn de predare.

De fapt, toţi bărbaţii din încăpere înlemniseră. De parcă s-ar fi temut cu toţii de disciplina dură pe care ospătăriţa aceea micuţă ar fi împărţit-o cu ţârâita. Interesant. Lui Rhys, care fusese mai mulţi ani la rând comandant în cadrul armatei, felul în care toţi bărbaţii luaseră poziţie de drepţi în faţa femeii îi spunea multe.

Ospătăriţa îl ameninţă pe Laurence cu sticla, iar bărbatul se dădu tot mai în spate, până se ciocni de perete.

– Chiar stăpânul tău l-a adus, să ştii.

– Ăsta? zise bărbatul, holbându-se la sfeşnicul pe care îl ţinea strâns în pumn. E al lui Gideon?

– Nu, e al hanului. Smulse sfeşnicul de alamă din mâna brutei uluite şi îşi îndoi braţul, ridicându-l la nivelul ochilor. Dar Gideon l-a livrat. L-a adus împreună cu perechea lui tocmai din Plymouth,

abia săptămâna trecută. A fost un set foarte scump, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai atinge toate antichităţile cu mâinile tale soioase.

Sfeşnicul ăla cântărea, probabil, mai bine de şase kilograme, dar femeia îl ridică fără pic de efort pe poliţă, cu o mână, şi îl împinse la locul lui.

– Aşa, îşi spuse ea singură, aparent mulţumită de aranjamentul simetric. Se dădu în spate şi aruncă restul sticlei crestate în foc, în vatră ridicându-se o flacără alimentată de vin.

Flama roşiatică îi lumină faţa, aşa că Rhys reuşi să o vadă bine pentru prima dată.

Sfinte Sisoe! Era frumoasă.

Şi tânără.

Şi... şi frumoasă.

Rhys nu se pricepuse niciodată prea bine la vorbe. Nu ar fi putut descrie cu exactitate ce anume făcea ca înfăţişarea femeii să fie atât de izbitoare. Ştia doar că se îndrăgostise lulea.

Avea pielea albă şi părul închis la culoare, ieşindu-i dintr-o coadă groasă. Era zveltă şi totuşi feminină. Avea ochii mari şi alungiţi, dar, pentru a-şi da seama de culoarea lor, ar fi trebuit sa stea mult mai aproape de ea.

Îşi dorea să stea mult mai aproape de ea.

Mai ales acum că nu mai era înarmată.

Femeia micuţă era evident furioasă. Îşi puse mâinile în şolduri şi îi dojeni pe cei prezenţi.

– Acelaşi lucru, de nenumărate ori, spuse ea pe un ton tăios, deşi vocea îi era profundă şi caldă. În caz că nu v-aţi dat seama, hanul e tot ce-avem în Buckleigh-in-the-Moor. Încerc să îi fac o reputaţie, să fac din el un loc respectabil pentru călători. Ia spuneţi-mi, cum să fac hanul ăsta un loc de calitate, dacă nişte idioţi ca voi îmi distrug sala de mese la fiecare două săptămâni?

Se uită mânioasă la toţi cei din încăpere, privindu-i pe toţi cei vinovaţi, pe rând. Ajunse la Rhys, şi şovăi pentru prima dată. Flutură din gene. Fu singurul semn că fusese luată prin surprindere. În rest, rămase nemişcată ca granitul în timp ce spuse:

– Şi toate astea în faţa unui musafir.

Rhys simţi cum toţi cei din încăpere îşi întoarseră privirile spre el. Dar nu reuşea nici în ruptul capului să îşi ia ochii de la chelneriţă. Hristoase, ce femeie!

Din pricina drumului şi a umezelii, trupul îi protestase toată seara. Nu credea că vreo parte a trupului i se mai putea întări... dar era clar că se înşelase. Pantalonii de călărie i se întinseră în zona vintrei. Se întărise aproape la fel de tare ca sfeşnicul acela din alamă. Nu mai avusese o reacţie atât de puternică faţă de o femeie din tinereţile lui zburdalnice. Poate nici atunci. Inima începu să-i bată nebuneşte. Sângele începu să-i curgă năvalnic prin vene, ducând ordine fiecărui mădular din trupul lui. Îşi simţi tot corpul încordându-i-se, adunându-şi puterile, pregătindu-se pentru un scop. Un scop foarte precis şi foarte plăcut.

La naiba! Simţea că *trăieşte*.

Ospătăriţa continuă să îl privească în ochi şi spuse calm:

– Acum faceţi ordine pe-aici.

Rhys amuţi. Nu şi-o amintea pe femeie – şi cu siguranţă nu ar fi putut să o uite –, dar oare ea îl recunoscuse cumva pe el? Oare îi atrăgea atenţia pentru neglijenţa lui crasă în calitate de lord? Ar fi fost o acuzaţie destul de corectă. În caz că trebuia îndreptat ceva în Buckleigh-in-the-Moor, el trebuia să fie responsabil pentru asta.

Dar când bărbaţii din faţa lui se puseră în mişcare, târşâind scaunele şi mesele pe podeaua din ardezie ca să aşeze mobilierul la locul lui, Rhys îşi dădu seama că femeia nu i se adresase. Aproape că era dezamăgit. I-ar fi plăcut să pună el lucrurile în ordine pentru ea. Începând cu părul ei brunet răvăşit.

Femeia îşi dădu, nerăbdătoare, o şuviţă după ureche.

– Bine aţi venit la hanul Three Hounds, zise ea. Intraţi sau nu?

O, intra. Cu siguranţă intra.

Rhys înaintă şi închise uşa în urma lui.

Înainte să îi mulţumească pentru primire, ospătăriţa îşi întoarse privirea de la el.

– Nu acolo, Skinner. În partea stângă a vetrei.

Skinner se supuse numaidecât. Deşi era un voinic care măsura peste 1,80 m înălţime.

– Am un cal afară, spuse Rhys după ce ospătărița își întoarse din nou privirea spre el.

Ea încuviință și îl chemă pe un tânăr subțirel de la bar.

– Darryl, ocupă-te de calul domnului. Apoi îl întrebă pe Rhys: Domnule, doriți un whisky?

– Doar bere.

– Am niște tocăniță de iepure și plăcintă cu miel.

Stomacul îi chiorăi.

– Mi-ar plăcea ambele.

– Atunci luați loc.

Rhys se duse la o masă, se așeză pe un scaun care i se păru cel mai solid și primi o cană cu bere de la ea.

Sorbi din berea rece, uitându-se la ospătăriță și la ceata ei de pugiliști reformați ce curățau încăperea de resturi. Nu-i de mirare că afacerile mergeau bine. Din câte își amintea Rhys, bătrânul Maddox nu avusese niciodată ospătărițe atât de frumoase sau de aprige.

Se tot uita pe furiș la el, în timp ce mătura cioburile de sticlă de pe pardoseală și rula fața de masă pătată. Avea o privire blândă care îl intriga.

Cu siguranță se înșela. Poate că se uita la altcineva. Rhys se prefăcu a se întinde și se uită încet roată prin încăpere.

Nu. Nu mai era nimeni.

Ce ciudat!

Totul la femeie – înfățișarea, vocea, reacțiile pe care le stârnea – îi arăta puterea. Dar ochii ei spuneau altceva. Îi vorbeau despre speranțe, temeri și vulnerabilitate, iar Rhys nu avea nici cea mai vagă idee de ce femeia i-ar fi dezvăluit toate acestea unui străin, cu atât mai puțin lui. Știa însă un lucru: nu avusese parte de ani întregi de atât de mult contact uman direct pe cât regăsea în privirile acelea pe care i le tot arunca femeia.

Îl emoționa. Din partea cealaltă a încăperii, chiar dacă avea mâinile ocupate cu totul altceva, îl emoționa. O simțea în adâncul ființei lui.

Rhys sorbi din bere și se gândi la cât de stranie era soarta. Credea neclintit în destin. Nu putea explica altfel faptul că inima încă îi bătea. În cei unsprezece ani petrecuți în cadrul infanteriei ușoare, în fiecare bătălie se avântase cu capul înainte în nenorocita

de încăierare, dornic să-și afle moartea. Dar fusese dezamăgit crunt de fiecare dată când soarta îl cruțase din nou. Pur și simplu nu reușea să moară. Dar poate că, în sfârșit, blestematul lui de noroc avea să-i trimită o binefacere adevărată.

O privi pe ospătăriță aplecându-se să măture bucăți de lemn dintr-un colț și îi observă arcuirea blândă a gâtului, șuvițele desprinse care îi atârnau peste ceafă. Și-ar fi putut petrece vreun minut înfășurându-și cu plăcere șuvița aceea pe după deget, numărând de câte ori și-ar fi putut-o învârti în jurul degetului. De vreo cinci sau șase, se gândi el.

Când femeia își îndreptă spatele și privirile li se întâlniră din nou, își ridică berea într-un salut tacit. Ea zâmbi timid, după care își întoarse privirea. Ciudat, pentru că nu i se păruse a fi timidă.

Vrând parcă să-i confirme părerea, femeia strigă din partea cealaltă a încăperii:

– Laurence, pune-l pe Harry înapoi în colț, acolo unde-i e locul. Sângerează pe dalele mele și tocmai le-am frecat ieri.

– Înțeles, Meredith.

„Meredith." Numele acela îi stârni un șir de amintiri, dar dispărură înainte ca Rhys să le priceapă clar.

Laurence își trecu un braț pe sub grămada gemândă care se numea Harry Symmonds și îl împinse cu umărul ca să se ridice pe picioare.

– Nu mă lua cu „Meredith". Îi alungă cu mătura spre un separeu. Cât timp aveți de gând să vă purtați ca niște băieți, să-mi spuneți doamna Maddox.

Berea i se acri, parcă, pe limbă. „Doamna Maddox?"

Ah, la naiba. Femeia aceasta tânără, puternică și frumoasă era căsătorită cu bătrânul Maddox? Până la urmă, nu era ospătăriță, ci chiar hangița. S-a zis cu binefacerea din partea sorții. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu avea cum să aibă parte în viață de ceva atât de frumos.

O porție de tocăniță și o felie de plăcintă cu miel apărură pe masă, în fața lui. Rhys începu numaidecât să se înfrupte din ele, holbându-se intenționat la mâncare, și nu la femeia încântătoare care îl servise. Nu își făcea de lucru cu femei căsătorite, indiferent de privirile pe care i le aruncau acestea. Ca să nu mai pomenim că, dacă era căsătorită cu Maddox și îi făcea ochi dulci lui

Rhys, femeia nu numai că era uşuratică, dar şi prostănacă şi aproape chioară.

Era mai flămând decât îşi imaginase el, aşa că dovedi ambele farfurii în doar câteva minute. Mereu mâncase rapid, eficient, mai ales în armată. În ultimul an, de când moştenise titlul Ashworth, luase parte la cine elegante în Londra şi îşi ridicase ochii din farfuria lui, numai ca să observe că era privit intens, manierele lui la masă fiind urmărite cu atenţie şi groază. Era doar una dintre trăsăturile pe care le dobândise şi care le făcea pe doamnele engleze să îşi apuce flaconul cu săruri de amoniac.

Dădu pe gât restul berii şi se duse cu cana goală la bar, ca să i-o umple din nou. Doamna Maddox dispăruse momentan, iar în spatele tejghelei se afla un tânăr cu strungăreaţă. Rhys îl recunoscu drept tânărul pe care îl însărcinase femeia să-i ducă bidiviul în grajd. Cum zicea că îl cheamă? Dylan? Dermott?

– Darryl Tewkes, la dispoziţia dumneavoastră, domnule! Să vă mai dau o bere?

Tânărul luă cana de la Rhys şi, în acest timp, colţul ochiului stâng i se încreţi. Rhys nu îşi dădea seama dacă îi făcuse cu ochiul, sau era un fel de tic nervos. Tânărul închise din nou ochiul, iar el speră că era totuşi a doua variantă. Individul ăsta, Darryl Tewkes, arăta destul de caraghios. Nas ascuţit, urechi ţuguiate. Ca spiriduşii în care locuitorii bătrâni din mlaştină încă mai credeau.

– Aveţi un cal frumos, domnule, continuă Darryl, înmânându-i o cană cu bere proaspătă. L-am dus în grajd şi m-am ocupat de el. I-am dat şaua jos şi l-am adăpat. O să mă duc în câteva minute să îl şi perii şi să-i dau fân.

Rhys încuviinţă din cap şi îşi ridică băutura.

– Cum se numeşte, domnule? Calul.

Rhys se şterse la gură cu manşeta.

– Nu are nume, răspunse el. Nu le mai punea nume.

– Domnul va sta mult prin zonă? întrebă Darryl.

– O singură noapte.

La început, Rhys nu fusese sigur cât avea să stea. Dar acum ştia: nu putea îndura mai mult de o noapte în locul acela. În dimineaţa următoare avea să urce panta şi să se uite îndelung şi încet la ceea ce venise să vadă. După care urma să plece. Cu siguranţă

că putea angaja vreun supraveghetor sau vreun administrator local care să se îngrijească de orice probleme s-ar fi ivit. La urma urmei, aşa procedau gentlemenii avuţi, nu? Rhys nu avea nici cea mai vagă idee unde urma să se ducă după aceea. Bănuia că oriunde avea să îl poarte soarta.

– O noapte? întrebă Darryl, iar ochiul îi zvâcni a nerăbdare. Domnule, trebuie să staţi mai mult de o noapte. O singură noapte nu e nici pe departe îndeajuns ca să vedeţi atracţiile locale.

Rhys se încruntă. Atracţii? Existau atracţii locale?

Tânărul ridică din sprânceană.

– Ofer tururi călătorilor, spuse acesta, luminându-se la faţă. Două ore sau jumătate de zi. Cel mai rentabil pentru buzunarul dumneavoastră este excursia mea de o zi, „Mlaştina mistică", care include comentarii de la ghid şi un prânz în stil picnic.

Rhys chicoti când îşi imagină călători dichisiţi stând la picnic în umbra Bell Torului. Spera că se protejau de corbi. Îşi drese vocea şi întrebă:

– Ce fel de atracţii?

– Păi, să vedeţi, este o călătorie mistică prin timp. Făcu un gest măreţ, amplu, cu mâna. Voi începe prin a vă arăta vechile mormane de pietre funerare şi fierăriile abandonate, vechi de sute de ani.

Rhys cunoştea foarte bine acele locuri. Aduceau uimitor de mult a grămezi de pietre obişnuite.

– Mai sunt şi crucile vechi ale călugărilor. Şi, bineînţeles, Bell Tor. Într-o zi senină, puteţi vedea...

– Şi mai multe stânci? mormăi Rhys, deloc impresionat.

– O, dar asta nu e nimic. Încă nu v-am spus cea mai bună parte a turului. Ruinele bântuite ale conacului Nethermoor.

Acum îi captase atenţia.

– Ruine bântuite, zici...

Darryl se rezemă în coate pe tejghea şi se aplecă în faţă, ca şi cum nu ar fi îndrăznit să vorbească cu voce tare.

– Da. Conacul Nethermoor. Casa blestemată a lui Ashworth. Generaţii întregi de oameni răi au crescut în casa aceea. Până într-o vară, cu paisprezece ani în urmă, când a ars din temelii într-un incendiu îngrozitor. Acolo se încheie turul, chiar spre amurg. Uneori, dacă asculţi cu atenţie, se aude pârâitul flăcărilor

sau simți mirosul de pucioasă. Oamenii spun că incendiul acela a fost judecata lui Dumnezeu. După noaptea aceea, nu s-a mai auzit niciodată de acea familie.

– Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Rhys, surprins. Trebuia să recunoască faptul că tânărul Darryl știa cum să spună povești. Păi, ai zis că sunt bântuite.

– Ah, da. Păi, fantoma bătrânului Lord Ashworth nu a fost văzută. Nu s-a mai întors vreodată în Devonshire. A murit anul trecut, undeva prin Irlanda, mi se pare. Lady Ashworth a murit cu câțiva ani înainte de incendiu. Unii oameni – cei care au darul – i-au văzut stafia plutind deasupra ruinelor casei. De parcă încă s-ar plimba pe coridorul de la etaj. Dar cel mai des oamenii îl văd pe fiul lor.

Rhys se înecă cu o gură de bere.

– Pe fiul lor?

– Așa-i. Era un tânăr sălbatic, care mereu dădea de belele. Când călărea, ca un nesăbuit, întorcea mlaștina cu susul în jos. Oamenii spun că era un pui de drac.

– Și a murit în incendiu?

– Nu chiar. Aproape că a pierit, ba chiar ar fi trebuit să moară, din câte spun oamenii. Dar, cu toate că a supraviețuit, e ca și cum ar fi lăsat o urmă fantomatică asupra conacului Nethermoor. Oamenii îi mai văd stafia rătăcind pe acolo, mai ales în nopțile de vară calde. Ba chiar l-au văzut galopând prin mlaștină pe un cal fantomatic, cu flăcări la copite.

Rhys îl privi mut pe tânăr, neștiind dacă să se simtă amuzat, uluit, jignit sau... oarecum îngrijorat.

Oricât de bizară ar fi fost povestea lui Darryl, anumite părți păreau oarecum adevărate. În toți acești ani în care se simțise doar pe jumătate viu, să fi fost oare pentru că își lăsase în urmă vreo stafie a lui însuși ca adolescent? Clătină din cap, încercând să alunge o idee atât de prostească. Probabil, ceața din Dartmoor i se strecura prin urechi și îl zăpăcea.

– Deci, zise Darryl aplecându-se spre el și invitându-l din sprâncene. Turul locului. Sunteți îndeajuns de bărbat pentru el? Îndrăzniți să riscați să dați de Rhys St. Maur, fantoma vie din Bell Tor?

Lui Rhys îi venea să zâmbească. Poate că totuși avea să fie amuzant. Înainte să se hotărască ce să-i răspundă tânărului, mai apăru cineva lângă Darryl, dincolo de tejghea.

Meredith.

„Doamna Maddox", se corectă el în gând.

– Darryl, spuse aceasta, plesnindu-l pe tânăr peste ceafă, idiotule. Dânsul *e* Rhys St. Maur. Lordul Ashworth acum. Vorbești chiar cu „fantoma ta vie", în carne și oase.

Darryl păli și mai tare și se holbă la Rhys, mișcându-și maxilarul, dar fără să scoată vreun sunet. Măcar ochiul nu îi mai zvâcnea.

Tânărul înghiți în sec în timp ce Rhys își propti brațul pe bar și se aplecă în față. Fețele lor erau acum la doar câțiva centimetri distanță. Și apoi, când fu sigur că Darryl era foarte atent la el, șopti cu voce groasă:

– Bu-hu-hu.

Capitolul 2

– Eu... Sunteți... se bâlbâi Darryl. Adică, vreau să spun că nu...

– Mă ocup eu de dânsul, Darryl, spuse Meredith pe un ton hotărât și îl alungă pe grăjdarul zăpăcit de la bar. Întoarce-te la grajduri.

Rhys se holba la ea. Ca să nu se holbeze la rândul ei, Meredith își întoarse numaidecât privirea, aranjând demonstrativ niște sticle. Până acum, reușise să îl privească doar pe furiș, dar s-ar fi holbat la el toată noaptea, dacă ar fi putut, explorându-i fiecare contur și fiecare umbră. Inventariind toate felurile în care se schimbase și toate modurile în care rămăsese la fel.

Primul lucru pe care îl observase fu părul lui. Sau, mai bine zis, lipsa acestuia. Acum îl purta tuns scurt, ceea ce o indusese în eroare preț de o clipă, când îl văzuse în ușă. În toate amintirile ei, Rhys avea cârlionți bruneți lungi, prinși la spate cu un șnur de piele. Sau lăsați să-i cadă în șuvițe strengărești pe frunte.

Pe atunci încerca, uneori, să își ascundă fața – vreo vânătaie nouă de sub ochi sau buza recent spartă.

S-ar părea că renunțase la a-și mai ascunde rănile. Fața lui arăta ca o hartă de cicatrici pe care nu le recunoștea, dar binecuvânta rănile acelea vindecate. Erau un semn că de data asta nu mai visa. Că cel care stătea în fața ei, pe un scaun, cu un cot proptit în tejghea, era într-adevăr Rhys St. Maur. Enorm și sfidător, și robust și – Sfinte Sisoe – chiar acolo, în fața ei. În carne și oase. După paisprezece ani.

– Te cunosc, spuse el tărăgănat. Dar pe un ton care aducea mai degrabă a întrebare.

– Da? Încercând cu disperare să-și mascheze uimirea, Meredith se întinse după cana lui goală.

El strânse mai tare de mâner. Degetele îi erau mari, mai aspre. Puternice.

Ea își ridică rapid privirea spre el, iar el o prinse din nou în vraja ochilor lui minunați. În toți anii în care locuise pe moșia Nethermoor, Rhys St. Maur nu o privise niciodată așa. De fapt, nu o privise mai deloc. Acum vedea că avea ochi sălbatici și frumoși, la fel ca întreaga lui persoană, de altfel. Un căprui profund, dens, brăzdat de nuanțe chihlimbarii. Precum cel mai bun coniac sau...

– Rachiu, șopti ea fără să vrea.

El își ridică sprânceana. O cicatrice groasă o împărțea în două.

– Dorești rachiu? Își drese vocea, apoi adăugă: Este destul de rece în noaptea asta. Un bărbat are nevoie de mai mult decât bere ca să se încălzească.

– Într-adevăr? întrebă el, iar buzele i se răsuciră într-un fel senzual.

Ea înjură în gând, dându-și seama de implicațiile jucăușe ale spuselor ei. O făcuse neintenționat. Nu că i s-ar fi părut câtuși de puțin respingătoare ideea de... a-l încălzi pe Rhys St. Maur. Ba dimpotrivă, fanteziile ei în acest sens îi încălziseră ani în șir apa în timp ce se îmbăia.

– Adică... voiam să zic...

– Știu. Mulțumesc, doamnă Maddox. Dar nu consum băuturi spirtoase.

Ei bine, poate că el nu avea nevoie de o băutură, dar Meredith avea. Se întinse după o sticlă de sub tejghea - rezerva ei privată – și își turnă o cantitate generoasă.

– Te cunosc, spuse el. De data aceasta nu pe un ton întrebător. Avea o voce mai profundă decât își amintea ea, care o atingea în diverse locuri pe dinăuntru. Nu îmi amintesc de tine, dar te cunosc.

Ea înclină încet paharul de gin, luând o gură din el ca să-și facă curaj înainte să-i răspundă.

– Meredith Lane, spuse ea în cele din urmă, menționând numele ei dinainte de căsătorie. Probabil că nu îți amintești, dar tatăl meu...

– Se ocupa de grajdurile noastre. Bineînțeles că îmi amintesc. Își înălță capul și miji ochii. Ești fiica lui George Lane? Nu se poate. Ultima dată când am văzut-o pe fetiță, era toată numai pistrui și oase.

Obrajii i se înfierbântară. Deci își amintea de ea. Nu chiar în felul în care și-ar fi dorit ea să fie ținută minte, dar măcar era ceva.

– Merry Lane, spuse el, pe un ton dulceag. Chicoti jos, gutural. Nu pot să cred. Ești micuța Merry Lane.

Deveni roșie ca para focului. Fusese singurul fel în care o băgase în seamă pe când era doar o fetiță, numind-o cu porecla ei prostească. Dacă se întâlneau prin grajduri, o spunea pe un ton ironic, dând-o nerăbdător la o parte.

„Fugi acasă, Merry Lane."

– Nu mai sunt Merry Lane, spuse ea pe un ton intenționat voios, ștergând tejgheaua cu o cârpă. În asta constă frumusețea de-a fi plecat din zonă timp de paisprezece ani, milord. Lucrurile se schimbă în absența dumitale.

– Într-adevăr, doamnă Maddox. Într-adevăr. El deveni dintr-odată serios și își drese vocea. Tatăl dumitale... mai trăiește?

– E sus chiar acum. Are grijă de grajdurile hanului, cu ajutorul lui Darryl. Deși rareori adăpostim și altceva în afară de ponei cărăuși sau calul vreunui călător întâmplător.

– Mi-ar plăcea să îl văd.

– Va trebui să aștepți. Probabil că doarme acum, dar mâine ai putea... Se opri. Presupun că intenționezi să petreci noaptea aici. E singurul han pe o distanță de kilometri întregi.

„Te rog, rămâi", imploră o voce prostuță în mintea ei. „Te rog nu pleca din nou; nu încă."

– Da, rămân peste noapte.

– Doar o noapte?

Nu că ar fi contat. Indiferent că avea să stea o singură noapte sau zece, cu siguranță urma să plece din nou, la un moment dat. Nu avea de ce să rămână acolo. Pământurile pe care le moștenise erau în mare parte terenuri mlăștinoase fără valoare. Conacul Nethermoor în sine era doar o grămadă de ruine arse și așa trebuia să rămână.

– Doar o noapte. Îi zâmbi scurt, discret. Bineînțeles, asta în caz că ai o odaie disponibilă pentru o fantomă vie.

– Nu-l băga în seamă pe Darryl Tewkes, spuse ea rapid. Înfloreşte povestea asta de ani întregi. Le-o spune tuturor călătorilor care trec pe-aici, încercând să-i ademenească să rămână în zonă o noapte în plus. Cum bine știi, asta înseamnă mai mulți bani pentru han și pentru buzunarul lui. Ba chiar i-a convins pe unii dintre țăranii de pe traseul turistic să facă suvenire pe care să le vândă. Cruci din piatră în miniatură și altele de felul acesta.

– Ce spirit întreprinzător. Un angajat silitor, o soție tânără capabilă... S-ar părea că bătrânul Maddox o duce destul de bine.

– Omul e mort de șase ani. Depinde de punctul dumitale de vedere dacă asta înseamnă că o duce bine sau nu.

Maxilarul i se încleștă.

– Ești văduvă.

Ea încuviință din cap.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Mânui cu stângăcie paharul pe care îl ștergea. La naiba! Era văduvă, hangiță și împlinea treizeci de ani peste două veri. Cum de reușea să o facă să se simtă din nou ca o copilă ciudată? Adică, au trecut ani de-atunci. Sunt văduvă de mai mult timp decât am fost căsătorită. Și mi-a lăsat hanul, așa că ne descurcăm destul de bine.

– Noi? Ai copii?

Simți un junghi de durere cunoscut, care trecu într-o clipită. Ea clătină din cap.

– Nu. Doar eu și tata. Și Darryl, de când i-a murit mătușa. Și toți sătenii, de fapt. A trebuit să găsim o soluție, nu-i așa? Angajatorul local principal ne-a părăsit cu paisprezece ani în urmă.

Rhys se holbă la berea lui preț de o clipă. După care o ridică și bău tăcut.

Arăta de parcă ar fi fost pedepsit, iar ea se căi pentru amărăciunea din tonul ei. Dar trebuia să afle adevărul: nu le fusese ușor. Răposatul Lord Ashworth fusese un nemernic în toată regula, dar măcar le plătise din când în când simbrii și le dăduse câte ceva de lucru negustorilor locali. După ce conacul Nethermoor a ars din temelie și familia a părăsit regiunea, satul a fost lăsat de izbeliște. Agricultura nu se prea putea practica, întrucât se aflau în mijlocul stâncos al mlaștinii. Buckleigh-in-the-Moor pierduse o întreagă generație deoarece tinerii plecaseră, rând pe rând, din târg. Noua închisoare de război de la Princetown le oferise de lucru pentru o vreme. Alții au mers și mai departe, la Exeter sau Plymouth. Cei câțiva care rămăseseră în sat se bizuiau pe salariile pe care le putea oferi hanul Three Hounds – cum era cazul lui Darryl – sau își câștigau traiul din afaceri dubioase.

Că tot veni vorba de afaceri dubioase... De parcă l-ar fi invocat cu puterea gândului, Gideon Myles intră pe ușă cu pași apăsați.

Bărbații adunați acolo îl salutară cu ovații strașnice, la care Gideon își atinse ușor și galant pălăria cu borul jos. Așa cum făcea întotdeauna, se opri preț de o clipă și își savură notorietatea, strângând viguros mâinile întinse ale câtorva bărbați. Mult prea devreme însă, o căută cu privirea-i pătrunzătoare. Meredith știa că nu trebuia să aștepte până o aborda el.

– Mă întorc într-o clipită, îi spuse ea lui Rhys, ieșind grăbită din spatele barului.

Rhys era doar în trecere, rămânea doar peste noapte. El și Gideon Myles nu aveau nimic de împărțit unul cu celălalt, dar dacă se întâlneau, cu siguranță că nu ar fi ieșit nimic bun din asta.

Gideon o întâmpină cu un zâmbet de strengar. Era tânăr – cel puțin cu trei ani mai mic decât ea –, dar fusese mereu un arogant. De asemenea, era mult prea arătos pentru binele lui.

– Măi, măi, spuse el. Ce nerăbdătoare ești să mă vezi! Și ai și de ce: săptămâna asta ți-am adus un butoiaș de Madeira.

– Bine, bine, spuse ea distrasă, aruncând o privire spre Rhys. Putem ieși să vorbim despre asta în curte?

– În curte? Tocmai ce-am intrat. E rece ca-n găoaza unei vrăjitoare afară și aproape la fel de umed. Ridică din sprânceană

şi îşi coborî vocea, adăugând pe un ton şoptit, sugestiv: Asta, dacă nu cumva voiai mai multă intimitate, caz în care aş sugera o altă locaţie...

Ea oftă frustrată. Nu era momentul pentru flirturi. Îl trase la o parte şi-i spuse:

– Nu poţi să descarci căruţa în seara asta.

– Ce vrei să spui? Ştiu, ceaţa-i cam densă, dar până termină oamenii de încărcat poneii, sunt sigur că vremea...

– Nu, nu. Nu trebuie să încarci nici poneii. Vorbesc serios, Gideon. Nu se poate în noaptea asta. Poţi trage căruţa în grajd şi-o acoperim cu pături şi alte cele. Darryl va dormi pe ea, ca s-o păzească.

Gideon scoase un sunet batjocoritor.

– Nu aş avea încredere în Darryl Tewkes nici măcar să-mi păzească băutura cât m-aş duce afară să mă uşurez. Deveni dintr-odată serios şi adăugă: E un profit important în noaptea asta, Meredith. Deja am doi oameni acolo, înarmaţi cu pistoale şi alice. E prea riscant dacă nu transportăm imediat bunurile.

Şi mai rău. Doi bărbaţi cu pistoale? Ezită, aruncând o privire spre bar.

– Ca de obicei, spuse el, te vei alege mai mult decât cu Madeira. Ştii că plătesc frumos pentru că mi se permite să mă folosesc de poneii tatălui tău.

– Ştiu, ştiu. Dar nu înţelegi.

– Înţeleg că te tot uiţi la individul acela de la bar. Ce tip mare şi urât, nu-i aşa? De unde a mai apărut şi ăsta? Adăugă pe un ton mai întunecat: Te-a înspăimântat?

– Nu, nu. E doar un călător. Sub inspiraţia momentului, adăugă: Sau aşa zice el. Dacă mă întrebi pe mine, e trimis de magistratul din Lydford. Mai bine să nu-i dăm motive să intre la bănuială, aşa-i? Aşteaptă până dimineaţă, după ce pleacă.

– Ştii că nu pot să transport marfa pe timp de zi. Iar pe magistratul din Lydford îl am la degetul mic de mai bine de un an. Gideon îşi dădu jos haina şi i-o aruncă unui servitor. Poate că mă voi prezenta. Trece-i băuturile în contul meu, bine?

Meredith încercă să protesteze, dar Gideon străbătuse deja jumătate din încăpere.

– Sunt Gideon Myles, spuse el, aruncându-şi pălăria pe tejghea, lângă cotul lui Rhys.

Rhys îşi ridică privirea din cana cu bere.

– Ar trebui să cunosc acest nume?

– Îndrăznesc să spun că da. Dar, pe de altă parte, modestia nu s-a numărat niciodată printre virtuţile mele.

Oftând reticent, Rhys se propti cu ambele mâini în muchia barului şi se ridică în picioare. Meredith văzu o scânteie de ezitare pe chipul lui Gideon. Gideon era destul de solid, dar numai umbra lui Rhys îl făcea să pară un pitic.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Rhys, aşezându-şi braţele peste pieptul lui masiv. Vrei să îmi arăţi peştera ta fermecată şi să-mi vinzi o sticlă cu praf de zâne.

Acum Gideon părea confuz.

– Nu ştiu ce naiba insinuezi, spuse el tărăgănat, dar ştiu că îmi vine să te pocnesc pentru asta.

Nu mai era nici o speranţă. Meredith fu nevoită să intervină:

– Îmi cer iertare pentru întrerupere, îi spuse ea lui Rhys. Domnul Myles este... transportatorul nostru local de produse. Îl ignoră pe Gideon, care afişă o mină jignită. Avea să înţeleagă curând motivul pentru care spusese un neadevăr. Gideon, acesta este Rhys St. Maur. Noul Lord Ashworth.

În încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Toate conversaţiile se opriră la mijloc. Numele de Ashworth avu acelaşi efect ca sunetul sfeşnicului de alamă care sfârtecase văzduhul mai înainte. Era un sunet periculos. O ameninţare.

– Ashworth, repetă Gideon, holbându-se la Rhys cu o privire răzbunătoare.

Rhys rămase nepăsător şi spuse pe un ton neutru:

– Da. Cred că am stabilit deja cum ne numim, domnule Myles.

Odaia răsună de mârâituri. Şi de râcâit de scaune pe podeaua de ardezie.

– Ce cauţi aici? întrebă Gideon.

– Orice vreau. Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală.

Meredith ştia că trebuia să pună capăt scenei, şi încă repede. Tocmai ce terminase de făcut curat după prima încăierare. Şi acum Gideon avea doi oameni afară, înarmaţi cu pistoale, şi o căruţă

plină de bunuri de contrabandă pentru care fără îndoială că ar fi ucis, dacă era nevoie să le protejeze.

– Rămâne aici doar o noapte, spuse ea astfel încât să fie auzită de toți cei din încăpere. Și tocmai mă pregăteam să îl conduc în odaia sa. Domnule Myles, afacerile noastre vor aștepta până mâine-dimineață.

„Poftim", îi spuse ea lui Gideon din priviri. „Acum înțelegi de ce nu poți descărca în noaptea asta căruța?"

Înțelegea. Dar nu era prea fericit din pricina asta. Apoi zise bosumflat:

– Darryl îl poate conduce la etaj.

– E hanul meu. Iar acesta e oaspetele meu. Se întoarse spre Rhys. Ești amabil să mă urmezi, milord?

Nu așteptă ca el să răspundă, ci se răsuci și se îndreptă spre scările dosnice sperând ca el să o urmeze. El o urmă. Scândurile vechi și îndoite gemură sub greutatea lui, iar scara i se păru dintr-odată prea îngustă.

– Îmi pare rău că ți-am creat probleme, spuse el.

– Nu e nici o problemă, răspunse ea, încetinind. Dar, dacă nu te superi că întreb, *de ce* ești aici?

Îl auzi oftând.

– Sincer, doamnă Maddox? Și eu mă întreb același lucru.

În regulă.

– Odaia dumitale este chiar aici, spuse ea, conducându-l în capătul coridorului. Se dădu la o parte, ținându-i ușa deschisă ca să intre.

El făcu câțiva pași până ajunse în mijlocul încăperii și se roti încet, evaluând condițiile de găzduire. Meredith își ținu respirația, întrebându-se ce părere avea oare despre camera lui. Tocmai terminase de redecorat camera săptămâna aceea. Era prima misiune din campania ei de a transforma hanul Three Hounds într-un stabiliment de calitate. Un han adevărat, unde călători avuți să *plănuiască* să își întrerupă călătoriile, nu doar să se oprească cu reticență dacă li se rupe vreo roată la căruță.

Meredith oftă și se duse să facă focul. Chiar nu știa ce făcea. Chiar în după-amiaza aceea, stătuse în centrul încăperii, simțindu-se foarte mândră de noile draperii crețe și de cuvertura

tighelită. Își spusese că vaza chinezească albastră de pe polița de deasupra căminului adăuga o notă de eleganță.

Acum, că se uita la dormitor prin prisma lui Rhys, observă grinzile la vedere, pereții pătați, mirosul înecăcios al focului de turbă care venea dinspre vatră... Totul părea descurajant de sărăcăcios și de mohorât. Putea doar să își imagineze cum i se păreau toate acestea unui gentleman cu titlu nobiliar. Și oricum, pe cine încerca să păcălească?

– Darryl îți va aduce bagajele. Să-i spun să îți fie valet?

– Nu, zise Rhys repede.

Lui Meredith i se păru că îl vede înfiorându-se.

– Nu este necesar, adăugă el.

– Lavoarul e în colț. „Te rog să nu ciobești porțelanul nou."

El încuviință.

– Dimineața se servește micul dejun la parter. Și dacă ai nevoie de ceva între timp, trebuie doar să ceri.

– Mulțumesc. Își ridică privirea spre tavan. Odaia aceasta este destul de...

– Expusă curentului, termină ea fraza în locul lui. Știu. Îmi pare rău! Îl voi trimite pe Darryl peste noapte să mai pună turbă pe foc, și ai o pătură în plus în cufăr. Doar că atunci s-ar putea să te încălzești prea tare, caz în care poți deschide fereastra. Se îngrozi când își dădu seama că trăncănea întruna ca o smintită, dar se părea că nu reușea să se oprească. Știu că este o odaie sărăcăcioasă, în comparație cu cele cu care ești obișnuit, dar sper sincer că o vei considera adecvată pentru...

El se întoarse spre ea și îi zâmbi.

Și, brusc, ea rămase fără cuvinte.

– Adecvată? zise el și clătină din cap. În armată, m-am obișnuit să dorm mai degrabă pe pământ tare. Odăile din Londra în care am stat erau plictisitoare și reci. Se uită roată prin cameră. Te pot asigura că este cea mai elegantă odaie de dormit pe care am văzut-o în ultimii ani. Un adevărat lux. Voi dormi foarte bine la noapte.

Cuvintele lui îi făcură inima să-i prindă aripi. La naiba! Nu putea să înceapă să tânjească după el. De fapt, *începuse* să tânjească după el pe când era fetiță, dar nu își permitea să reia obiceiul. Pleca în dimineața următoare.

– De fapt, spuse el pe un ton vesel, ducându-se la fereastră şi uitându-se afară, sunt atât de mulţumit de odaia aceasta, că aş putea să te sărut pentru ea.

O, Doamne! Asta nu ar fi ajutat-o deloc să nu mai tânjească.

El îşi ridică brusc capul, de parcă era surprins că spusese aşa ceva. Bineînţeles că era. Era o idee ridicolă. Ultima dată când o văzuse, era o schiloadă cu pistrui.

Confirmând absurditatea ideii, el zise:

– Ce ciudat!

Meredith încercă să râdă, dar nu reuşi. Se apropia prea tare de ea. Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce el traversă scândurile vechi din stejar, care scârţâiau sub cizmele lui mari. Scânduri pe care le curăţase cu nisip, în patru labe, cu doar câteva zile în urmă. Încă o dureau umerii de la asta.

Ochii lui căprui-închis îi căutară pe ai ei, şi el se opri.

– Cred că aş vrea tare mult să te sărut. Îi prinse o şuviţă de păr rebelă de pe umăr, răsucind-o încet între degete. Ce spui, Merry Lane? Vrei să îmi urezi un bun venit acasă cum se cuvine?

Ar fi putut să spună o glumă sau să plece de acolo. Ştia foarte bine cum să scape de avansurile unui bărbat. Jos, în tavernă, o făcea tot timpul. Pentru fiecare dintre puţinii bărbaţi pe care îi acceptase în patul ei de la moartea soţului ei, refuzase alte zeci. Dar îşi petrecuse adolescenţa visând ca *acest* bărbat s-o privească strălucindu-i ochii de dorinţă ca acum, să-i spună exact cuvintele pe care i le spunea acum.

„Cred că aş vrea tare mult să te sărut."

Era pur şi simplu copleşitor. Agitată, îi trânti:

– Mai ai nevoie şi de altceva, milord?

Când îi auzi tonul aspru, el se dădu numaidecât înapoi.

– Nu. Se răsuci, dar ea apucă să vadă o scânteiere de durere în ochii lui. El îşi trecu o palmă prin părul scurt, închis la culoare, apoi adăugă: Nu, îmi cer iertare. Am... greşit. Nu se va mai întâmpla.

Meredith rămase locului preţ de o clipă, privindu-l cum se întoarce la fereastră.

Fără să o privească, îi spuse:

– Mai bine ai pleca, nu-i aşa?

Aşa că Meredith ieşi din odaie şi închise uşa în urma ei. După care pocni usciorul uşii şi mârâi încet.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Nu mai fusese atât de frustrată de sine însăşi în toată viaţa ei. Tocmai lăsase să-i scape oportunitatea – singura şansă pe care avea să o aibă vreodată – de a-l săruta, şi probabil de-a ajunge în patul bărbatului pe care îl dorise încă de când abia înţelegea ce însemna să doreşti pe cineva. Ba mai mult, îi lăsase o impresie greşită prin refuzul ei. Acum el credea că ea îl considera neatrăgător şi de nesărutat, când nu era câtuşi de puţin adevărat.

Gideon era în continuare jos, la bar. Trebuia să se ocupe ca încărcătura lui de bunuri să fie depozitată în siguranţă în grajd. Ca să nu mai pomenim că trebuia să termine de servit clienţii fără să mai piardă din mobilier pe parcurs.

Dar Rhys urma să plece mâine. Nu avea să mai aibă vreodată această oportunitate. Lucra din greu pentru locul acela. În fiecare zi, toată ziua. Nu merita oare o noapte pentru ea?

Bătu ferm la uşă.

Când el o deschise, ea vorbi repede, înainte să îşi piardă curajul.

– Ai putea, zise ea. Ai putea să mă săruţi. Nu m-ar deranja.

– Nu te-ar deranja?

– Nu.

Îi cuprinse bărbia în mână şi îi înălţă faţa spre a lui. Abia atunci îşi dădu şi ea seama că îi vorbise cu atâta neînfricare nasturelui de la haina lui.

Rhys îşi trecu cu tandreţe degetul mare peste obrazul ei, iar Meredith închise ochii. El repetă mişcarea, trecându-şi degetul mare de la pomete spre maxilar. Doar atingerea lui blândă îi făcu trupul întreg să-i freamăte.

Nemaisuportând sentimentul de anticipaţie nici măcar o clipă, deschise ochii.

El nu o sărută.

– Mulţumesc pentru asta. O atinse cu vârful degetului pe colţul gurii, apoi îi dădu drumul. Noapte bună, doamnă Maddox.

El închisese deja uşa, înainte ca ea să apuce să îi ureze la fel.

Capitolul 3

De-ar putea arde şi piatra.

În lumina subţire şi cenuşie a zorilor, Rhys stătea în faţa rămăşiţelor eviscerate ale conacului Nethermoor. Întrucât lipsise o perioadă atât de lungă de timp, nu ştiuse la ce să se aştepte. Îşi imaginase că locul avea să fie ca o cicatrice pe chipul mlaştinii, o grămadă de cenuşă şi var încă fumegânde. Dar speranţele acelea nu se împliniseră. Căci, spre deosebire de grinzile de susţinere, podelele şi pasajele, zidurile exterioare ale conacului Nethermoor fuseseră construite din piatră. Şi, fir-ar să fie, piatra nu ardea.

O mare parte din zidăria cândva măreaţă a casei dispăruse în negura din Dartmoor, fără îndoială luată pentru a fi folosită la construcţii noi. Dar ici-colo rămăsese câte un morman ordonat de pietre – colţul unei camere, un cadru de uşă cu boltă ducând de nicăieri spre nicăieri. Paisprezece ierni necruţătoare curăţaseră de cenuşă pietrele rămase, părând acum tocite şi permanente, la fel ca numeroasele piscuri de granit care se înălţau dintre brazdele nesfârşite de grozamă din mlaştină.

Timpul şi ploaia ar fi putut să fie cât mai neîndurătoare secole la rând. Un incendiu ar fi putut mistui bărăganul din jur. Dar conacul Nethermoor nu avea să dispară niciodată în întregime, deoarece era făcut din piatră, iar pietrele rămâneau pentru totdeauna.

Rhys se întoarse şi se duse spre locul în care se aflaseră cândva grajdurile. Acolo unde începuse incendiul. Nu mai rămăsese mare lucru din ele, cu excepţia unei borduri joase de pietre care contura fundaţia. Locul fusese năpădit de muşchi şi de rogoz. Lovi cu piciorul o bucată de metal înnegrită de pe pământ. Un belciug de aramă vechi de la căpăstru, poate. Sau poate o zăbală. Simţi un fior ca de gheaţă pe gât.

În spatele lui, armăsarul necheză neliniştit. Nici calului său nu îi plăcea locul acela, aşa cum nici lui nu îi plăcea. Poate că ar fi trebuit să dea mai multă crezare poveştilor lui Darryl. Poate că mirosul de carne de cal pârjolită încă se simţea în adierea

vântului. Oare îşi ciulea urechile pentru că surprinsese ecourile slabe ale nechezatului cailor?

Rhys se cutremură. În anii care trecuseră de când plecase din Nethermoor, auzise ţipetele de moarte a nenumărate creaturi, umane şi neumane. Dar nici unul dintre ele nu era la fel de sinistru sau înfiorător precum sunetele pe care i le întipărise acest loc în minte – şfichiuitul tăios, ritmic al unui bici care sărută pielea animalelor, şuieratul flăcărilor alimentate de vânt şi urletele panicate ale cailor prinşi în capcană.

Darryl Tewkes avea dreptate. Rhys *ar fi trebuit* să moară împreună cu fiarele acelea cu paisprezece ani în urmă. De atunci, curtase moartea în fiecare zi din viaţa lui. Dar era echivalentul uman al unui blestemat de bolovan. Enorm, dur, indestructibil. Trecuse cu bine prin bătăile zilnice din tinereţea lui, prin nenumăratele încăierări din curtea şcolii şi din taverne şi prin pustiirile din bătălii. Era mai voinic, mai rău şi cu multe cicatrici drept mărturie a durerilor îndurate, dar era încă aici.

Era încă aici. Stătea în faţa acestei grămezi blestemate de pietre şi de suferinţă pe care o moştenise.

De-ar arde şi piatra.

Simţi un gust amar. Îşi întoarse capul, cu intenţia de a scuipa, dar se trezi îndoit de spate şi îngreţoşat. Fir-ar să fie! În unsprezece ani de infanterie nu vomitase niciodată în lupte.

„Ridică-te", îi spuse vocea din interiorul lui. Vocea aceea rece, poruncitoare, pe care nu reuşise niciodată să o reducă la tăcere, nici măcar cu o sută de tunuri răsunându-i în urechi. „Ridică-te." Indiferent ce îl punea la pământ – pumn, glonţ, baionetă –, cumva, reuşea întotdeauna să se ridice, clătinându-se, gata să îndure şi mai mult. „Ridică-te. În picioare. Ridică-te, gunoi netrebnic ce eşti."

Rhys se ridică.

Se întoarse încet.

Şi plecă, fără să privească în urma lui.

Îl ispitea gândul să plece direct spre Lydford, lăsând Buckleigh-in-the-Moor în urma lui, fără să îşi ia măcar rămas-bun. Dar trebuia să se întoarcă. În primul rând, pentru că îşi lăsase bagajele la han. Calul lui nu mâncase încă, şi nici el, de altfel.

Dar mai ales, trebuia să o vadă din nou pe Meredith.

Îi datora scuze pentru propunerea grosolană din noaptea trecută. Doar pentru că fusese singura din sat care îl întâmpinase cu amabilitate nu însemna că ar fi fost şi dornică să se bage în patul lui. Nu îşi dădea seama ce-i trecuse prin cap de sugerase aşa ceva. Fusese atât de obosit şi de confuz, şi puţin ameţit de privirile acelea molatice, sfioase. Voise doar să se apropie de ea şi să rămână acolo pentru o vreme, şi să afle dacă părul ei mirosea la fel de încântător pe cât arăta. Şi după aceea să doarmă. Să doarmă şi să uite, în loc să petreacă noaptea foindu-se şi înjurând grinzile.

Evident, ea îl refuzase. Aşa cum şi trebuia să facă. Dar fusese îndeajuns de generoasă încât să-i bată la uşă şi să-i ofere un fel de iertare, dar nu fusese îndeajuns de îndrăzneaţă ca să îl privească în ochi când o făcuse. Cu toate acestea, nu se putuse stăpâni să n-o atingă măcar.

Dumnezeule, se umpluse de bucurie când îi simţise pielea. Proaspătă şi netedă, precum partea inferioară a unei frunze.

Se privise azi-dimineaţă scurt în oglinda lavoarului şi îşi dăduse seama că era un smintit. Era o epavă de om, un măscărici hidos. Ce şi-ar fi putut dori o femeie ca ea de la un bărbat ca el? Poate doar bani. Nu că ar fi fost genul de femeie care să accepte monede pentru favorurile pe care le oferea, dar nu voia nici ca ea să creadă că el era genul care plătea pentru ele. Nu se mai folosea de femei în astfel de scopuri.

Era clar: trebuia să îşi ceară iertare. Nu că s-ar fi priceput el în mod deosebit la a-şi repara greşelile, dar avea să facă tot ce-i stătea în putinţă. Urma să îi ureze politicos bună dimineaţa, să îi mulţumească pentru ospitalitate şi să-i plătească întreit ce-i datora. După care să plece din sat şi să nu o mai deranjeze vreodată.

Calul înainta pe cărarea îngustă, bătătorită. Nu era calea directă spre sat, dar era cea mai sigură, lucru dovedit de marcajele de piatră în formă de cruce plasate acolo de călugări, cu secole în urmă. Cei care rătăceau de la cărarea sigură riscau să se afunde până la talie într-o baltă cu turbă şi mocirlă. În copilărie, Rhys ştia povârnişurile acelea mai bine decât să socotească, dar acum nu avea suficientă încredere în memoria lui, încât să rişte să îşi înnămolească armăsarul.

În toiul dimineţii coborî în valea mică ce adăpostea satul Buckleigh-in-the-Moor. Lumina soarelui alunga ceaţa în adâncituri şi unghere întunecoase. Ţinând cont de sălbăticia terenului înconjurător, locul acesta chiar era privilegiat. Un pârâu iute sculptase acest defileu în decursul a milenii întregi şi, în afară de sursa de apă aflată la îndemână, valea oferea şi o oarecare protecţie împotriva vânturilor brutale care suflau dinspre Dartmoor. Ba în sat mai găseai chiar şi câteva zeci de copaci, care creşteau rezonabil de drepţi – un lucru neobişnuit în mlaştinile bătute de vânturi.

Totuşi, când ajunse la drumul principal şi intră în satul propriu-zis, Rhys observă un lucru pe care nu avusese cum să îl vadă noaptea trecută. Satul se schimbase foarte puţin.

De fapt, se schimbase prea puţin. Nu existau clădiri noi. Multe case erau neglijate şi necesitau reparaţii. Aşa cum îi spusese şi Meredith, satul nu prosperase în absenţa familiei Ashworth. Simţi împunsătura unui ghimpe de vină.

Se întoarse spre han. Ca la majoritatea clădirilor din oraş, fundaţia era din piatră, dar zidurile erau dintr-un amestec întărit de argilă şi paie.

Acoperişul din şindrile de ardezie era mai temeinic ca acoperişurile obişnuite din paie. Acoperit cu un strat lucios de lapte de var şi obloane pictate cu verde, hanul era de departe structura cel mai bine întreţinută şi cea mai mare. Chiar şi la această oră timpurie, curtea fremăta de activitate. Rhys pricepu clar că hanul nu era doar centrul fizic al satului, ci şi centrul lui social şi comercial. Iar micuţa Merry Lane se ocupa acum de toate acestea. Incredibil.

Când ajunse în curte, descălecă şi îşi duse calul înspre grajduri. O siluetă gârbovită îi ieşi grăbită în întâmpinare, înaintând şontâc-şontâc, sprijinindu-se într-o cârjă de lemn.

– Lord Ashworth! Sfinte Sisoe, sunteţi chiar dumneavoastră. Merry mi-a spus că v-aţi întors, dar mai că nu am crezut-o. Bătrânul se sprijini în cârjă şi îşi înclină pălăria, dând la iveală un smoc de păr cărunt.

– Domnule Lane, zise Rhys, tăindu-i-se brusc respiraţia. Mă... mă bucur să vă văd.

Doar că nu era aşa. Era insuportabil să îl vadă pe George Lane aşa cum arăta acum – gârbovit, îmbătrânit, schilodit

și cu cicatrici. Rhys și-l amintea ca înainte: un bărbat în floarea vârstei, un călăreț iscusit, cu o fire calmă și o mână fermă. Grajdurile de la Nethermoor fuseseră refugiul lui Rhys în tinerețea lui, iar Lane fusese mereu îngăduitor cu el. În noaptea aceea, când *izbucnise incendiul în grajduri*, George Lane fusese cel care îl scosese pe Rhys, care era aproape inconștient, din flăcări. După ce Rhys fusese în siguranță, grăjdarul încercase vitejește să salveze și caii. Reușise să îi scoată pe câțiva dintre ei, dar eșuase în cazul celor mai mulți. În timpul ultimei încercări de a-i salva, o grindă în flăcări îi căzuse pe picior.

Rhys fusese trimis la niște rude din Yorkshire imediat după incendiu, iar în anii următori, nici măcar nu scrisese ca să întrebe cum se simțea vechiul lui prieten. Probabil pentru că bănuise, pe bună dreptate, care avea să fie starea prietenului lui: schilodit pe viață.

Ghimpele acela micuț de vină începea să dea rapid cârcei și lujeri, făcându-i măruntaiele să i se încolăcească, sugrumându-le.

– Duc eu calul înăuntru. Bătrânul zâmbi și se sprijini cu o mână în cârjă, iar cu cealaltă se întinse după frâie. Dumneavoastră intrați și luați micul dejun.

Rhys îi înmână reticent frâiele. Ar fi vrut ca Lane să îl lase pe el să se ocupe de dat șaua jos de pe cal și de țesălat, dar nu avea de gând să insiste. Cunoscuse mulți soldați schilodiți în lupte și învățase să nu se îndoiască de abilitățile lor.

În plus, probabil că George Lane nu era chiar atât de stânjenit de rănile lui, deoarece, din câte își dădu seama Rhys în timp ce îl urmă pe bătrân spre ușa grajdului, acesta ținea grajdul la fel de imaculat precum o făcea înainte.

– Nu aveți de ce să intrați, îi spuse Lane, întinzând mâna ca să îl țină la distanță. Știți că mă voi ocupa eu de el.

– Știu, spuse Rhys, întrebându-se de ce bărbatul părea să nu îl vrea în grajdurile lui.

Ei bine, s-ar putea să fi avut de-a face cu faptul că ultimele grajduri de care avusese grijă arseseră din temelie. De fapt, dacă se gândea mai bine, în locul lui George Lane, nici el nu ar fi avut încredere în el însuși.

Se propti în umăr pe stâlpul ușii late și rosti spre întunericul dinăuntru.

– E un grajd mare. Fiica dumitale îmi spune că ții mai mult ponei de povară.

– Așa e, îi răspunse Lane. Am început să-i cresc acum vreo zece ani, din câțiva ponei sălbatici pe care i-am adus din mlaștină. Sunt bine dresați acum și rezistenți. Îi închiriem celor care au nevoie de ei: fermierilor locali și altora ca ei.

Rhys clătină din cap. Bărbatul își irosea îndemânarea.

– Mă mir că nu ții cai de poștă.

Pentru a grăbi deplasările, diligențele private și publice schimbau frecvent caii. Dacă hanul ar fi oferit cai de poștalion de închiriat și la schimb, hanul și-ar fi putut dezvolta afacerile.

– Mi-ar plăcea, răspunse bărbatul, dar nu am animale de prăsilă potrivite. E greu de strâns atâția bani, mai ales într-un sat unde lumea își plătește datoriile mai degrabă în ouă, decât în șilingi.

– Îmi închipui. Rhys tresări când ceva îl împunse în spatele genunchiului. Se răsuci și văzu doi ogari cu urechi lungi lângă cizmele lui. Duceți-vă, le spuse el, prefăcându-se că ar vrea să îi lovească. Nu am resturi de mâncare pentru voi.

Deși, în mod ciudat, ar fi putut să jure că simțea miros de pâine proaspăt coaptă.

– Sunt doar prietenoși, spuse o voce feminină. Pe mine mă vor.

Meredith apăru în fața lui, ținând în brațe un coș împletit. Pe sub bucata de muselină cu imprimeu se zărea o grămăjoară de chifle. Lui Rhys i se făcu brusc foame și își simți stomacul agitat.

La naiba! Întregul trup îi era agitat și înfometat.

– Încă ești aici, spuse ea. Am crezut că poate ai plecat.

– Am plecat. Și apoi m-am întors.

– Nu știu de unde vine numele hanului, spuse ea, uitându-se la câinii care îi mușcau ciucurele de la cizmă. Maddox a avut tot timpul doar doi ogari. Când era beat, le spunea călătorilor care făceau pe deștepții că al treilea ogar era în plăcintă. Îl privi scurt, după care trecu pe lângă el și intră în grajduri. Tată, ți-am spus să îl lași pe Darryl să se ocupe de treburile astea. Ar trebui să nu îți forțezi inima.

– Perii cel mai frumos armăsar din Devonshire. E o plăcere, nu o sforțare. Și Darryl s-a dus după apă.

Rhys o auzi oftând. Fruntea lui Meredith se încreți a îngrijorare.

– Tată, nu poți...

Rhys își puse o mână pe umărul ei și o trase de lângă ușă.

– Nu face asta, spuse el încet. Nu-i spune unui bărbat ce nu poate să facă. Se va îndârji și mai tare să îți demonstreze că te înșeli.

Pe chipul ei se oglindeau diferite sentimente. Pe frunte i se citea supărarea că intervenise, iar obrajii i se îmbujorau a stânjeneală. Dar colțurile buzelor îi zvâcneau, de parcă stătea să plângă, iar ochii...

Ochii îi erau pur și simplu frumoși. Uitându-se la ei, Rhys nu mai putu gândi nimic în continuare. Dacă nu i-ar fi despărțit un munte de pâine, ar fi îmbrățișat-o pe loc.

Auzi, să o îmbrățișeze. Ce mai idee! De unde îi veneau astfel de gânduri? Meredith Maddox era o femeie frumoasă, și era clar că el tânjea după trupul ei mai mult decât după o noapte de somn. Orice bărbat care mai avea puls ar fi simțit la fel ca el. Dar nu era vorba doar de poftă. Nu mai dorise niciodată atât de mult doar să îmbrățișeze o femeie și să o țină strâns. Noaptea trecută voise să o sărute și nu se omorâse niciodată cu sărutatul. Era un gest prea plin de romantism și inocență și de toate celelalte lucruri care nu aveau nimic de-a face cu el. Experiențele lui trecute cu femeile semănaseră uimitor de mult cu luptele lui – impulsive, animalice și niciodată prea satisfăcătoare.

De la Meredith își dorea altceva. Femeia aceasta puternică și independentă trezise în el un impuls tandru. Era responsabil de starea vieții ei. De starea întregului sat, de fapt. Era vina lui că de-abia se făcuse dimineață, iar ea lucra deja din greu de câteva ore. Era vina lui că ziua trebuia să aibă grijă de un tată invalid, iar noaptea trebuia să facă pe gardianul cu o ceată de beți nesupuși. Fiecare pas șontâc al tatălui ei, fiecare bătătură mică de pe mâna ei, fiecare pată de sânge de pe fața ei de masă albă și drăgălașă... toate acestea erau din vina lui.

– Anul trecut, a venit un doctor pe aici, spuse ea încet, uitându-se la pâine fără s-o vadă. L-a examinat pe tata în schimbul cazării și mesei pe gratis. Ne-a spus că are inima slabă. Dacă nu o ia mai ușor...

Rhys o strânse delicat de umăr.

– Îl știu pe tatăl tău de aproape la fel de mult timp ca tine, Merry. Are îngrijitul cailor în sânge. *E* viața lui. Ar prefera să moară, decât să o ia mai ușor.

– Știu. Știu, dar... Ea își înălță privirea spre el și ridică dintr-un umăr, de parcă el avea să o înțeleagă și dacă nu spunea nimic.

Iar el o înțelese. Brusc, Rhys înțelese *totul*. Motivul pentru care supraviețuise în ultimii paisprezece ani și se întorsese în sfârșit în acest sat. Motivul pentru care nu putea pleca acum. Modul în care își putea răscumpăra viața pe care o irosise.

Totul avea sens, cu desăvârșire, neîndoielnic.

– Nu e duminică? spuse el.

– Ba da, răspunse ea uimită.

El se uită prin curte.

– De ce nu sunt oamenii la biserică? Unde e preotul?

– Nu mai avem preot. A plecat cu doisprezece ani în urmă, când tatăl dumitale nu l-a mai plătit. Vine un ajutor de preot o dată pe lună, din Lydford, ca să țină slujbe.

El înjură încet. Asta îngreuna puțin lucrurile.

Ea îi zâmbi răutăcios.

– Ce e? Simți nevoia să-ți mărturisești păcatele?

– Ba pe naiba! Mi-ar lua ani buni. Și nu căuta iertare în mod deosebit. Voia doar să îndrepte lucrurile. Nu e nevoie de spovedanie, nu-i așa?

– Pentru ce anume?

– Pentru căsătorie.

O chiflă îi căzu din coș, iar ogarii începură să se bată pe ea, la picioarele lor.

Când vorbi, vocea lui Meredith era ciudat de tensionată.

– Ești logodit?

– Nu încă. Dar voi fi, curând.

Înainte de micul dejun, spera el. Dumnezeule, ce foame îi era! Dacă îi mai cădea vreo chiflă din coș, nu avea să ajungă la ogari.

– Și intenționezi să te căsătorești chiar *aici*? În Buckleigh-in-the-Moor?

– Știu că biserica din sat nu e grandioasă, dar e în regulă. Nu ar avea sens să mergem altundeva, nu-i așa? Tatălui dumitale i-ar fi greu să călătorească.

Ea îl privi de-a dreptul năucită.

– Vrei să te căsătorești aici. În acest sat izolat. Doar pentru ca tatăl meu să poată participa la nuntă.

– Păi, m-am gândit că ai vrea să fie prezent.

– Milord, de ce crezi că mi-ar păsa dacă tatăl meu participă la nunta dumitale sau nu?

Colțurile gurii lui Rhys zvâcniră a amuzament. Fir-ar! Bănuia că zâmbea larg, iar el nu zâmbea larg. Niciodată. Dar aștepta cu nerăbdare să afle cum era să zâmbești larg.

În ochii ei se citi că își dăduse seama de ceva.

– O, nu, spuse ea.

„O, nu?"

Chiar că o, nu. Nu era reacția pe care și-o dorea. Ar fi fost totul mult mai ușor dacă ar fi acceptat că așa era corect. Inevitabil.

Dar ea nu se uita la el, ci undeva după umărul lui stâng.

– Uite și comitetul dumitale de primire.

El se întoarse. Cele două gorile care se încăieraseră noaptea trecută – Taurul și Ciocul pentru el, întrucât nu își amintea numele lor reale – înconjurați de o duzină de bărbați. Rhys îi recunoscu pe câțiva dintre ei, pe care îi văzuse ieri la han, dar erau și chipuri noi.

Absolut toți aveau torțe la ei.

– Ashworth, spuse Taurul, am venit să te scoatem din sat. Pentru totdeauna.

În interiorul grajdurilor, Rhys auzea poneii devenind tot mai neliniștiți și mai agitați. Și el era agitat. Nu suporta să vadă flăcări deschise atât de aproape de un grajd. În schimb, ceata de proști care țineau torțele... îi trezeau doar sentimente de batjocură.

– Harold și Laurence Symmonds, ce naiba faceți cu torțele alea? întrebă Meredith. Suntem în toiul zilei, idioților!

– Du-te înăuntru, cu tatăl tău, îi șopti Rhys lui Meredith. Asigură-te că e în siguranță. Mă ocup eu de asta.

Ea dispăru în grajduri.

Rhys se îndreptă spre centrul curții.

– Prea bine. Mi-ați atras atenția. Acum spuneți ce aveți de spus.

Harold Symmonds scuipă în noroi.

– Familia Ashworth a fost ca o osândă asupra satului. Un incendiu a ars conacul Nethermoor din temelii cu paisprezece ani în urmă și i-a alungat pe ai tăi din mlaștină pentru totdeauna. Mai bine ai fi stat departe și tu. Acum am venit cu torțe ca să îți arătăm că focul te va alunga din nou din mlaștină.

– Ah, spuse Rhys, scărpinându-se pe gât. Și totuși, s-ar părea că nu mă clintesc din loc.

Se auzi o împușcătură.

Rhys se răsuci, încercând să își dea seama de unde venise. Nu trebui să se străduiască prea tare. Gideon Myles stătea în ușa grajdurilor, cu pistolul fumegând în mână.

– Idioți cu cărbuni în loc de creiere! Am o căruță plină de – se uită la Rhys – mărfuri în grajdul ăsta și-o să vă găuresc pe toți înainte să apucați să-i dați foc.

Gloata se simți stânjenită.

– A fost ideea lui, zise Laurence și arătă cu degetul mare spre tovarășul lui.

– Ba nu, javră mincinoasă ce ești!

Iar începeau.

Laurence făcu un gest amplu cu torța lui, făcându-i pe oameni să sară în spate, ca să nu fie pârjoliți. Cei doi stăteau față în față și își dădeau târcoale unul altuia în centrul curții. Ceata lor de însoțitori, care evident veniseră ca să se amuze, păreau destul de fericiți să urmărească o altă încăierare în loc de o linșare.

De data asta, Rhys nu avea de gând să stea deoparte și să se uite. Se băgă între cei doi bărbați și-i prinse pe amândoi de partea din față a cămășilor. Făcu o grimasă când fumul soios al torțelor îi asaltă nările. Trebuia doar să își flexeze brațele și i-ar fi putut da cap în cap și să pună capăt întregii scene. Dar nu putea să tot rezolve fiecare problemă prin violență. Nu voia să mai trăiască mânios.

– Bine, spuse el, slăbindu-și strânsoarea. Ajunge!

– Foc! Foc! se auzi un țipăt panicat în spatele lui.

Înainte ca Rhys să își dea seama de unde venea, simți un val de apă rece ca gheața pe cap, care îl udă până la piele. Preț de o clipă, înlemni locului, șocat. O dâră de apă rece i se scurse pe spate, iar el se înfioră.

– Îmi pare rău, auzi el o voce sfioasă în spatele lui. Rhys îl recunoscu pe Darryl Tewkes.

Se întoarse şi îl văzu pe tânăr, cu tot cu ochiul lui care îi zvâcnea.

– Îmi pare foarte rău, se bâlbâi acesta din nou. Am vrut să nimeresc torţele.

Rhys oftă morocănos şi se scutură, împroşcând totul în jur cu picături de apă. Luă torţele sfârâitoare de la cei doi bărbaţi, le întoarse cu susul în jos şi le înfipse în noroi.

– Ascultaţi-mă bine, cu toţii. Împuşcătura atrăsese spectatori gură-cască, aşa că întregul sat îl asculta acum. La naiba! Nu-i plăcea deloc să ţină discursuri. Încercă să vorbească pe un ton calm. Puteţi veni cu torţe şi puşti, şi – îşi dădu ochii peste cap şi îşi flutură mâneca udă spre Darryl – cu vedrele de apă rece, şi orice altceva vreţi voi. Nu mă puteţi intimida. Foc, împuşcături, înec... am trecut prin toate şi le-am supravieţuit. Se uită la Harold şi Laurence. Credeţi că ştiţi să vă bateţi? Am luptat unsprezece ani alături de Regimentul 52, cel mai decorat din armata britanică. Infanteria uşoară, prima linie de atac în orice bătălie. Am luptat în Portugalia, Spania, Franţa, Belgia. Numai la Waterloo am spintecat eu singur şapte membri ai Gărzii Imperiale a lui Napoleon. Şi ăştia au fost doar cei pe care i-am ucis de aproape.

Se întoarse calm spre Gideon Myles.

– Vrei să te joci cu arme de foc? Mă pricep şi la asta. Carabină, muschetă, pistol... alege-o pe care vrei. O pot curăţa, asambla şi încărca pe oricare dintre ele în mai puţin de un minut. Nu irosesc pulberea şi am o ţintă precisă.

Şi, dacă tot îl asculta întregul sat, continuă:

– De asemenea, ar trebui să ştiţi cu toţii că nici prostia nu mă poate distruge. Doi ţărani portughezi m-au găsit pe un câmp, sângerând, împuşcat în umăr într-o ambuscadă. M-au târât în coteţul lor pentru găini şi m-au ţinut acolo aproape o săptămână, şi mă mai împungeau din când în când cu un vătrai, printre stinghii, să vadă dacă nu am murit cumva. Se întoarse spre Darryl şi adăugă: Tu de colo, cel cu găleata. Ştii cum se zice „apă" în portugheză?

Darryl clătină din cap.

– Nici eu nu ştiam, fir-ar să fie! Şi totuşi, iată-mă aici! Sunt indestructibil, la naiba! Ca să nu mai pomenim că sunt Rhys

St. Maur, fantoma voastră legendară, şi să fiţi al dracului de siguri că nu mă puteţi speria, ca să plec de pe nenorocita mea de moşie.

Tăcere.

Rhys spusese tot ce voise să spună. Se părea că nimeni nu ştia ce să facă în continuare. Harold, Laurence, Gideon Myles, Darryl... stăteau pur şi simplu şi se holbau la Rhys, apoi unul la altul. O ceată de proşti nenorociţi.

O chiflă ricoşă din fruntea lui Harold Symmonds, scoţându-i pe toţi din transă.

– Duceţi-vă acasă, le spuse Meredith, care îşi făcuse brusc apariţia lângă el, ţinând în continuare coşul cu pâine cu ambele mâini. Vocea ei răsună în toată curtea. Duceţi-vă acasă, cu toţii.

Pe rând, sătenii se întoarseră şi plecară. Myles dispăru din nou în grajduri, probabil ca să vegheze din nou asupra căruţei lui preţioase. Rhys se gândi că bărbatul era deosebit de protector faţă de o încărcătură de mărfuri.

Expiră încet, simţind cum muşchii i se relaxau.

– Eşti bine? întrebă Meredith, măsurându-l din cap până în picioare. Îmi pare rău pentru scena de mai devreme.

Rhys îşi stoarse apa din partea din faţă a cămăşii, dându-se mai în spate, ca să nu-i ude pâinea.

– Să nu-ţi pară. Nu a fost vina ta. Şi aveam nevoie de o baie.

Îşi ridică privirea spre ea şi o văzu înlemnită, cu ochii pironiţi pe umerii şi pieptul lui ude leoarcă. Nu reuşea să identifice exact expresia din privirea ei, dar bănuia că era vorba de repulsie. Cu cămaşa care atârna pe el şi cu părul lipit de cap – ca să nu mai pomenim că tocmai ce fusese întâmpinat de o ceată de oameni cu torţe în mâini – probabil că arăta ca un fel de monstru gotic.

– O baie, spuse ea brusc, clătinând din cap, ca să îşi vină în fire. Da, bineînţeles. O să pun să se scoată şi să se încălzească apă.

– Nu e nevoie. Mi-ajunge pompa.

– Cum doreşti, în cazul acesta. Se întoarse şi dădu să plece.

El o prinse de braţ.

– Eu... Merry, îmi pare rău că-ţi provoc atâtea necazuri. Mă voi revanşa faţă de tine.

Avea să se revanşeze faţă de ei toţi. Ce-i drept, unii dintre locuitorii Buckleigh-in-the-Moor erau de-a dreptul proşti, iar

el nu avea să câştige niciodată vreun concurs de popularitate acolo. Dar majoritatea sătenilor erau oameni de treabă, sinceri, şi aveau motive întemeiate ca să îl privească bănuitori. Dar urmau să se dea pe brazdă în timp.

Meredith îşi muşcă buza. Zâmbi într-o parte, fermecător, iar pe obraz i se formă o gropiţă.

– Aduci tot felul de necazuri, Rhys St. Maur, şi aşa ai făcut mereu. Dar nu te teme; am eu grijă de Harold şi de Laurence, şi de ceilalţi.

– Sunt convins de asta.

Părea să se îngrijească de tot satul. De han, de călători, de tatăl ei invalid, de vieţile şi de averile tuturor acelor idioţi.

Dar cine avea grijă de *ea*? O întrebă:

– Ai luat deja micul dejun?

Ea clătină din cap că nu.

– Atunci, să trecem la treabă, spuse el, dându-se în spate. Mă spăl la pompă. Tu caută ceva de-ale gurii. După care vom lua micul dejun împreună şi apoi stabilim data nunţii noastre.

Capitolul 4

În timp ce aranja masa pentru micul dejun, Meredith nici măcar nu voia să se gândească la ce-i spusese Rhys afară. Sigur nu auzise bine. Nu avea cum să o ceară în căsătorie după o singură noapte petrecută la han. Oferea locuri de cazare plăcute, ce-i drept, dar nici chiar aşa.

Nici măcar nu avea şuncă sau costiţă. Până nu ajungea doamna Ware, nu avea deloc carne, în afară de plăcintă rece cu carne de miel. Doar chifle şi gem de afine. Şi smântână proaspătă şi ouă fierte, şi cafea făcută cu apă rece de izvor. Măcar se consola cu gândul că la hanul ei găseai cea mai bună cafea din Anglia, sau cel puţin aşa declarase un oaspete foarte umblat. Nu că Meredith ar fi ştiut din experienţă. Nu fusese niciodată mai departe de Tavistock.

Tocmai terminase de aranjat masa pentru două persoane, când Rhys intră în sala de mese, proaspăt spălat şi îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni curaţi. Avea părul atât de scurt, că i se uscase deja. Voia să îşi treacă degetele peste el, ca să vadă dacă era moale ca puful de gâscă, sau aspru, ca iarba cosită.

Cerule mare, la ce-i stătea mintea? Scena din curte fusese dovada perfectă că, pentru siguranţa lui Rhys şi armonia satului, trebuia să îi dea să mănânce şi să îl lase să îşi vadă de drum. Astăzi. Fără mângâieri pe păr.

– Vrei să iei loc, milord? încercă ea să spună pe un ton degajat, vioi. Vrei cafea?

– Da. Şi te rog să îmi spui Rhys, zise el, aşezându-se pe un scăunel de lemn. Prea puţini o fac. Luă cana de cafea pe care i-o întinse. Degetele li se atinseră, stârnindu-i o senzaţie electrică.

El luă fără frică o gură din băutura fierbinte.

– Deci, continuă el, punând cana pe masă, când mai vine preotul ăsta în sat? Cât de curând ne putem căsători?

Furnicăturile acelea electrice deveniră un şoc în toată regula.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Ba bineînţeles că da. Sunt serios destul de des. Crezi că m-aş căsători aşa uşor?

Ea râse, uimită.

– Ce altceva aş putea gândi, ţinând cont că abia ieri mi-ai trecut pragul uşii?

– Doar nu suntem străini, zise el şi mai sorbi o dată din cafea. Mă ştii de când erai mică.

– Până seara trecută, nu te-am mai văzut de paisprezece ani.

– Mm, îngână el şi zâmbi uşor, strâmb. Tocmai de aceea e mâna sorţii. Suntem meniţi să ne căsătorim.

Meredith se simţea de parcă ar fi fost înghesuită într-un butoi vechi de vin şi i s-ar fi dat drumul să se rostogolească pe panta stâncoasă a Bell Torului. Buimăcită, dezorientată. Puţin ameţită.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

– Ei bine, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi chiar nu voia; adică nu mai voia. N-avea rost să amintească de bucăţelele de hârtie pe care scrisese de nenumărate ori „Meredith St. Maur, Lady Ashworth" pe când avea doisprezece ani. Nu vreau să mă căsătoresc deloc.

Ca văduvă, deținea hanul cu desăvârșire. Dacă se căsătorea, lucrurile s-ar fi schimbat.

El spuse calm:

– De-a lungul anilor am învățat că sorții nu îi pasă de ce vrem noi.

– Ei bine, eu nu cred în soartă. Își strânse și mai tare brațele la piept.

– Sorții nu îi pasă nici dacă noi credem în ea sau nu. Asta-i partea neplăcută. Chicoti, apoi adăugă: Meredith. Lasă jos scutul ăla pe care îl formezi cu brațele și așază-te lângă mine. Când văzu că ea ezită, el ridică din sprânceană. E doar micul dejun.

Oare chiar așa era?

În timp ce ea se așeză, el apucă un cuțit și își unse cu unt o chiflă.

– Ai înțelege ce-am zis despre soartă dacă ai fi trecut printr-un război în locul meu.

Cuvintele lui i se așezară grele în piept, ca niște pietre.

– Era adevărat? Tot ce-ai spus în curte?

– Da, și încă pe-atât. Mușcă vreo două treimi din chiflă dintr-o îmbucătură. E... *Cumplit.* Uimitor că ai supraviețuit.

Atunci își dădu seama cât de aproape fusese, de mai multe ori, de a nu-l mai vedea niciodată. Și îi venea să îl ducă sus și să îl țintuiască pe pat chiar atunci. Să facă dragoste cu el o singură dată, înainte să plece din nou.

– Mda, păi... Înghiți în sec. De fapt, nu e chiar atât de uimitor. Am făcut tot posibilul să plec de pe pământ la fiecare pas, dar Dumnezeu și Diavolul m-au tot trimis înapoi. Mă gândesc că nu m-a vrut nici unul.

„Sau poate că eu te-am vrut mai mult."

Ca să nu rostească cu voce tare ce-i trecuse prin cap, rupse într-o manieră deloc demnă de o doamnă din chiflă și mestecă zgomotos.

Rhys își dădu la o parte ceașca de cafea și își vârî mâna în buzunar, scoțând două monede. Le așeză cu zgomot pe masă. Semănau cu două puluri de alamă pe țesătura cu pătrățele albe și albastre. Meredith le privi mai îndeaproape, dar își dădu seama că nu mai văzuse astfel de monede. Ridică una dintre ele în lumină,

răsucind-o de mai multe ori pe ambele părți între degetul mare și arătător. Era un disc neregulat și nefinisat. Pe o parte văzu un cap de cal ieșit în relief, iar pe cealaltă o coadă de cal.

Meredith râse.

– Sunt bani străini din călătoriile tale?

– Nu. Sunt jetoane care indică apartenența într-o societate de elită pentru domni, cunoscută sub numele de Clubul Armăsarilor. Dacă deții o astfel de monedă, ai drept de montă pentru Osiris, cel mai valoros armăsar din Anglia. Regulile clubului spun că jetoanele nu pot fi cumpărate, vândute sau dăruite. Pot fi câștigate sau pierdute doar într-un joc de noroc. Există doar zece astfel de jetoane în toată lumea, iar în momentul de față, două sunt la mine. Știi cum mi-au parvenit?

Ea clătină din cap că nu.

– Soarta, pur și simplu. N-am avut nici un merit propriu, am fost cruțat, în timp ce alți bărbați – mai buni – au căzut răpuși. Se propti în cot pe masă și aruncă o privire pe fereastră. Soarele strălucitor de dimineață îl făcu să mijească ochii, încrețindu-i cicatricea de pe tâmplă. Luă în mână una dintre monede și spuse: Aceasta i-a aparținut unui ofițer din batalionul meu. Maiorul Frank Brentley, din York. A fost un om bun. Soția lui călătorea alături de companie și îmi cosea cămășile. El nu bea niciodată, dar era un împătimit al jocurilor de noroc, mereu juca zaruri sau cărți. Se spunea că își câștigase jetonul într-un meci de Blackjack la care ceruse cărți fără să se uite la ele. Zicea că toată viața fusese binecuvântat să aibă noroc.

Bătu cu moneda în masă.

– Ei bine, norocul i s-a terminat la Waterloo. Noi acopeream flancul stâng al frontului, și un soldat din infanteria ușoară a apărut de nicăieri. Într-o clipă Brentley stătea chiar lângă mine, iar în clipa următoare era întins la pământ, împușcat de aproape cu o carabină, cu burta sfâșiată.

Meredith înghiți cu grijă, apoi lăsă bucata de pâine pe care o ținuse în mână.

– Scuze, spuse el. Știu că nu e un subiect de conversație adecvat pentru micul dejun. Oricum, după ce l-am ucis pe ostașul francez, l-am scos pe Brentley din focul bătăliei. Am încercat să îi alin durerea. El a scos jetonul din buzunar. Trebuie să jucăm pentru el,

mi-a zis el. Asta e regula. Cap sau pajură? După care a murit, iar moneda i s-a rostogolit din mână şi era prea mânjită cu sânge ca să se mai vadă ştanţa de pe vreo parte. Dar am câştigat la datul cu banul, nu-i aşa? Aşa e viaţa mea. Ca şi cum aş avea o monedă ştanţată cu cuvântul „Viaţă" pe o parte şi „Moarte" pe cealaltă, şi indiferent de câte ori aş da cu banul, mereu iese cap.

Se întinse după celălalt jeton.

– Acesta i-a aparţinut lui Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe, fondatorul Clubului Armăsarilor. Un alt om bun. Le avea pe toate: tinereţe, avuţie, frumuseţe. Era admirat de toată lumea. Ucis cu sânge-rece cu aproape două luni în urmă, în timp ce se plimba pe unde nu trebuie în Whitechapel. Bătut şi jefuit de hoţi de buzunare. Sau cel puţin aşa cred cei mai mulţi. Ucigaşii lui nu au fost prinşi niciodată.

Meredith se înfioră.

– Ce îngrozitor! Eraţi prieteni apropiaţi?

– Nu, spuse el. Mi-am învăţat lecţia: Nu îmi fac prieteni apropiaţi.

Cuvintele lui o durură şi empatiză cu el, dar îi şi rănea mândria. Era dispus să se căsătorească, dar nu şi să îşi facă prieteni? Complimentul aferent propunerii lui se estompa şi mai mult. Oricare ar fi fost motivele lui ca să se căsătorească, se părea că aveau mai mult de-a face cu monedele acelea ciudate de alamă decât cu *ea*.

Rhys apucă un ou fiert cu mâna lui masivă, plină de cicatrici, şi îl lovi cu marginea lingurii, până suprafaţa maronie pătată se acoperi de crăpături mici. O fermecară mişcările lui voit precaute. Nu îşi putea lua ochii de la el.

– Sunt stearpă, izbucni ea. Cel mai probabil. Am fost căsătorită timp de patru ani şi nu am rămas însărcinată niciodată.

El se încruntă, curăţând oul de coajă.

– Maddox era foarte bătrân. Nu înseamnă că...

– Nu a fost doar el, spuse ea, apoi adăugă mai încet: Am avut şi alţi iubiţi de-atunci.

Chipul lui se umbri.

– Ah.

Oare ce avea să creadă acum despre ea? Îşi ridică bărbia, refuzând să se simtă ruşinată.

– Am reuşit să te fac să te răzgândeşti? Poate că, la urma urmei, nu ne e chiar atât de menit să fim împreună.

– Nu asta am vrut să spun. Îmi pare doar rău că ai fost atât de singură. Sunt un nesimţit că am stat departe atâta timp. Nu contează câtuşi de puţin că eşti stearpă. Nu îmi doresc deloc un copil. Şi îţi dau cuvântul meu că nu te voi grăbi spre... consumarea căsătoriei.

– Ce? spuse ea. Se jucă cu faţa de masă. Păi, atunci s-a zis cu motivul principal pentru care aş fi acceptat.

El părea nedumerit.

– Întocmai?

– Întocmai.

– Deci, noaptea trecută, când te-ai oferit să mă săruţi... nu era doar un act de generozitate?

Ea îşi simţi faţa încingându-i-se în timp ce înghionti solniţa în direcţia lui.

– Nu, Rhys. Generozitatea nu a avut nimic de-a face cu aia. Chiar deloc.

El o privi cu atenţie preţ de o clipă, după care ridică din umeri.

– Dacă spui tu.

Oare de ce părea atât de surprins? Cu siguranţă că avea parte de multă atenţie din partea femeilor, pe oriunde se ducea. Era imposibil ca femeile să nu se simtă atrase de el!

Îl privi apucând oul gol, tremurând, pe care îl decojise atât de migălos. Muşcă jumătate din el dintr-o mişcare a maxilarului. Muşchii obrajilor i se mişcau în timp ce înghiţea rapid şi cealaltă jumătate. Era o combinaţie incitantă de tandreţe şi de putere. Îşi imagină cum ar fi arătat goală, albă şi tremurândă în faţa lui. Dezvelită încet, cu grijă, şi apoi... devorată. O cuprinse puţin frica numai la gândul acesta, dar se şi excită nespus de mult.

– Dacă nu vrei... să ai copii, întrebă ea, de ce ai vrea să te căsătoreşti?

Când bărbaţii deveneau interesaţi de ea, de obicei voiau în primul rând să se culce cu ea. Şi nu avea nici bani sau influenţă. Oricum, nu îndeajuns ca să influenţeze vreun membru al aristocraţiei.

– Voi avea grijă de tine.

– Am eu grijă de mine. Şi chiar mă descurc.

– Da, aşa e. Şi ai grijă şi de tatăl tău, şi de han, şi de întreg nenorocitul de sat. Lucruri care ar trebui să fie responsabilitatea mea, acum că le-am moştenit. Nu te pot lăsa să lucrezi din greu în continuare. Acum eu sunt stăpânul acestui loc şi îmi voi asuma acest rol pe aici.

Ea râse.

– Nu ai observat gloata care te-a întâmpinat în dimineaţa asta? Sătenii nu îţi vor ajutorul. Vor să pleci de-aici.

El clătină din cap.

– Nu era o gloată, ci o ceată de proşti.

– Or fi ei proşti, dar sunt proşti corpolenţi, puternici. Ar putea să îţi facă necazuri mari, dacă vor cu adevărat. Iar Gideon Myles nu e deloc prostănac.

– Gideon Myles, pufni el. Ce înseamnă, de fapt, acest bărbat pentru tine?

Oare tonul acela ascuţit era un semn de gelozie? Nu ar fi trebuit să fie încântată de asta, dar era. Până în vârful degetelor de la picioare.

– E un partener de afaceri. Şi un prieten. „Şi un contrabandist care nu va ezita să se folosească de violenţă, dacă aşa e bine pentru el." Îşi drese vocea şi continuă: Ce planuri ai mai exact, Rhys?

– Plănuiesc să mă căsătoresc cu tine.

Se înfioră din nou.

– În afară de asta.

– Plănuiesc să îmi asum responsabilităţile ca lord. Să ofer satului câteva mijloace de întreţinere. Va dura ceva timp, dar voi reclădi moşia.

– *Vei reclădi?* Vei reconstrui conacul Nethermoor? De ce-ai vrea să faci una ca asta? Ştia de ce copilărie avusese parte în casa aceea. De ce ar fi vrut să o reconstruiască? Ca să nu mai pomenim că, oricât şi-ar fi dorit el, Gideon Myles şi asociaţii lui nu i-ar fi permis niciodată să o facă. Şi cum crezi că o vei construi? Bărbaţii din sat nu vor lucra niciodată pentru tine.

– Ba da, dacă îi plătesc îndeajuns de bine.

Ea clătină din cap.

– Cei mai în vârstă încă îl urăsc pe tatăl tău. Cei mai tineri, puţinii care au mai rămas pe aici, au crescut cu tot felul de superstiţii şi poveşti. Se vor teme de tine.

– Atunci, dacă nu pot găsi mână de lucru aici, bănuiesc că va trebui să aduc muncitori din Plymouth sau Exeter.

– Te va costa foarte mult.

– Am câteva pământuri în nord pe care plănuiesc să le vând. Şi de curând m-am făcut cu nişte bani. Nu îndeajuns ca să reclădesc conacul Nethermoor atât de grandios ca înainte, dar, dacă îi investesc cu înţelepciune, ar fi de ajuns ca să încropesc o casă şi să mai şi trăiesc din ce rămâne.

Şi dacă investiţiile nu aveau să fie înţelepte şi urmau să dea greş, atunci ce? Avea să rămână falit, fără vreo sursă de chirie sau venit. Şi atunci urma să plece din nou. Cumva, fiecare variantă se termina cu el plecând din nou.

– Nu vei mai fi nevoită să faci asta după ce ne vom căsători, spuse el, uitându-se prin încăpere. Mă refer să munceşti. Voi avea grijă de tine şi de tatăl tău.

Când pomeni tatăl ei, Meredith simţi un junghi ascuţit în piept. Fir-ar el să fie! Îngreuna lucrurile peste măsură.

– Dar îmi place să lucrez aici, protestă ea. Sunt mândră de ce-am făcut din locul acesta şi am planuri să fac şi mai multe lucruri.

– Ai putea face mult mai mult ca stăpână a conacului.

– Rhys... eşti foarte naiv.

El ridică din sprâncene.

– Eu, acuzat de naivitate! Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla aşa ceva. Intenţionez să gravez data pe o placă.

– Ai uitat cum e viaţa aici. Acum e o dimineaţă plăcută de vară, dar sigur îţi aminteşti cum sunt iernile pe aici. Sunt dure, singuratice, mohorâte. Sunt sigură că nu îţi doreşti să locuieşti din nou aici. Iar noi am învăţat să supravieţuim fără un lord. Pleacă.

– Nu plec nicăieri.

– De ce naiba nu?

Meredith ar fi făcut-o, dacă ar fi fost în locul lui Rhys.

– Circumstanţele nu ar face decât să mă tragă înapoi. Este soarta.

Ea gemu încet şi se propti în coate pe masă, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

– Nu mă crezi, spuse el, aplecându-se în față. Știu. Dar când un bărbat calcă pe granița dintre lumea aceasta și cealaltă atât de des cât am făcut-o eu, începe să vadă mâna sorții peste tot. Uneori în străfulgerări luminoase, alteori în nuanțe subtile. E ca și cum ai descoperi o culoare nouă, una pe care majoritatea oamenilor pur și simplu nu o pot vedea. Dar eu o văd. Îi trase mâinile de pe față, și adăugă: Când te uiți la mine, ochii tăi strălucesc în această culoare. Ascultă-mă când îți spun că e menit să fie așa.

Inima ei zvâcni.

– Și de ce ești așa de sigur de asta?

– Din pricina asta.

Făcu un semn către micul dejun pus pe masă între ei. Câteva chifle, vase mici de lut cu unt și conserve. Două căni cu cafea și o farfurie cu smântână proaspătă. Farfuriile erau împrăștiate la întâmplare; fața de masă în carouri era presărată cu firimituri. Nu i se părea deloc că scena ar fi adus a semn al sorții, dar apoi se gândi că înțelegea totuși ce voia el să spună. Lumina caldă îi scălda creând o atmosferă intimă, și le era imposibil să își ascundă imperfecțiunile unul de celălalt. Nici măcar nu își prinsese părul cum ar fi trebuit în dimineața aceasta. Oricărui privitor întâmplător i s-ar fi părut că are de-a face cu un cuplu care a luat micul dejun împreună de o mie de ori, nu care se află în fața primului.

El o privi cu căldură.

– Pur și simplu pare un lucru foarte firesc, nu-i așa?

Așa era. Așa era. Era cel mai firesc lucru pe care îl simțise vreodată și era de-a dreptul înspăimântător.

– Nu te împotrivi, spuse el. Căsătorește-te cu mine.

Să nu se împotrivească? Nu era corect din partea lui. Fusese plecat timp de paisprezece ani și acum se întorsese și îi promitea că avea să își îndeplinească toate responsabilitățile și să nu mai plece niciodată? Le cerea ei și tuturor sătenilor să renunțe la siguranța pe care și-o câștigaseră cu greu și să își pună din nou viitorul în mâinile lui Ashworth? Îi oferea un vis, dar o forța să renunțe la realitatea ei sigură pentru el.

Nu își permitea să riște. Nu se putea baza doar pe faptul că aproape că se sărutaseră și că așa zicea o „soartă" invizibilă.

Se forță să-i spună:

– Nu, Rhys. Nu mă pot căsători cu tine.

Ochii lui scânteiară și își strânse pumnii. Preț de o clipă, aproape că păru furios. Ciudat, ținând cont că își păstrase așa de bine calmul și stăpânirea de sine în fața sătenilor furioși. Iată că văzuse din nou o frântură din acel Rhys pe care și-l amintea ea de demult: sălbatic, furios, neîmblânzit. Irezistibil.

Câteva secunde mai târziu, acesta își înăbuși vâlvătaia aceea de emoții. Maxilarul i se relaxă, iar el netezi fața de masă cu palma.

Dintre toate motivele pentru care trebuia să plece din Buckleigh in-the-Moor, acesta era cel mai stringent. Ea n-ar fi suportat să vadă cum locul acesta îi înăbușea spiritul pentru totdeauna.

– Deci... Se ridică, clătinându-se. Te așteaptă o zi lungă.

– Așa este, doamnă Maddox. Se ridică de la masă, aparent resemnat. Așa este.

– Să îi spun lui Darryl să îți înșeueze calul?

– Nu, nu. Îl las să se odihnească astăzi.

Ea se încruntă, nedumerită.

– Deci... ai de gând să mai rămâi o noapte?

– Am de gând să rămân pentru totdeauna.

Meredith se așeză la loc, ametită de-a binelea acum.

– Nu m-ai auzit, milord? Îmi pare rău dacă nu am fost clară, dar... Doamne, oare avea puterea necesară să îl refuze de două ori? Îi fusese îndeajuns de greu și prima dată.

El zâmbi și se îndreptă spre ușă.

– Nu îți face griji, Merry Lane, te-am auzit. Știu că ai spus că nu te poți căsători cu mine. Dar mai știu și că o vei face. Doar că nu încă.

După ce Rhys dispăru la etaj, Meredith își făcu de lucru. Nu era greu deloc. Mereu avea câte ceva de făcut, iar în dimineața aceasta, cu cât mai stupide erau treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Tocmai terminase de strâns masa pentru micul dejun, că intră doamna Ware, ca să se apuce de gătit pentru ziua aceea. Mai avea fețe de masă de călcat și căni cositorite de frecat. Mâine după-amiază trecea diligența de poștă pe acolo și, în funcție de vreme și de starea drumurilor, uneori vizitiul se oprea la Three Hounds ca să își odihnească caii și să le permită călătorilor să ia o gustare.

Înainte de aglomerația de la prânz, se odihni puțin. Apucă unul dintre ziarele aduse de Gideon noaptea trecută și îl deschise, netezind foile șifonate pe tejghea. În aparență, gazetele erau pentru oaspeții hanului, dar Meredith era singura care le citea. Le citea pe toate, fiecare pagină. În anii cât durase războiul, le cercetase cu atenție, să vadă dacă nu cumva scria ceva despre Rhys. În săptămânile care urmau unei bătălii, găsea uneori câte un articol despre vitejia de care dăduseră dovadă cei din regimentul lui sau o listă cu victime care, din fericire, nu îl includea și pe el.

Astăzi, avea impresia că va deschide ziarul și va găsi un titlu de genul RHYS ST. MAUR S-A ÎNTORS ÎN DEVONSHIRE. Poate că dacă vedea cuvintele tipărite, avea să înceapă să creadă că era chiar așa. Deși se îndoia că reporterii ziarului *The Times* ar fi reușit să găsească o explicație logică pentru scena de azi-dimineață, de la micul dejun. Poate că titlul ar fi trebuit să spună mai degrabă: HANGIȚĂ SĂRĂCITĂ REFUZĂ CEREREA ÎN CĂSĂTORIE A UNUI LORD.

Iar dedesubt, cu litere mai mici: AMBII INTERNAȚI LA CASA DE NEBUNI.

– Ți-am lăsat butoiașul cu Madeira în magazie, zise Gideon Myles, apărând parcă de nicăieri. Puse o figurină de ceramică pe tejghea. Iar asta a fost aruncată pe țărm într-un golfuleț de lângă Plymouth.

– Nu zău? Meredith apucă păstorița din porțelan și o examină la lumină. Era foarte fin lucrată și pictată cu grijă. Superbă. Fragilă. E uimitor, spuse ea, că un astfel de lucru a supraviețuit valurilor și a ajuns pe un țărm stâncos.

– Chiar așa? spuse Gideon pe un ton nevinovat, apoi rânji.

Era diabolic de arătos și o știa foarte bine. Nu numai că o știa, dar se și folosea de asta. Fiind intermediarul dintre contrabandiștii de pe coasta Devonshire-ului și piețele din Bristol, Londra și mai departe, Gideon se folosea de farmecul acela de șmecher ca să își umfle buzunarele, să își încălzească nopțile și, în general, să se distreze scandalos de mult.

– Ba chiar un miracol, spuse ea.

– Mă gândeam că va da bine într-una din odăile tale redecorate. Știi tu, că-i va da un strop de eleganță.

– Într-adevăr. Zâmbi, uitându-se la păstorița. E foarte drăguț din partea ta, Gideon. Îți sunt recunoscătoare.

El ridică din sprânceană.

– Cât de recunoscătoare?

Flirta cu nerușinare.

– Cât să-ți ofer o halbă de bere.

– Fir-ar! Speram mai degrabă că o să mergem direct în patul tău. Dar nu voi refuza nici băutura. Data viitoare îți aduc un afurisit de șirag de smaralde.

– Cred că alea nu ajung prea des prin golfulețe, spuse ea, împingându-i o cană cu bere.

El zâmbi viclean.

– Trebuie doar să știi unde să cauți. Dădu jumătate de bere pe gât, iar când își coborî cana de la gură, ea văzu că expresia i se schimbase. El își puse brațele pe tejghea. De ce s-a întors Ashworth în Devonshire?

– De unde vrei să știu eu?

El o privi fix, dându-i de înțeles în mod tacit că nu credea în ignoranța ei. Meredith ridică din umeri.

– Păi, a moștenit pământurile, nu? E normal să treacă pe aici să le vadă. Adăugă apoi, pe un ton voit indiferent: Poate că vrea să înceapă să își îndeplinească rolul de Lord Ashworth.

Gideon tuși.

– De ce-ar face una ca asta? E ca și când i-aș lua eu locul bătrânului preot.

Chicoti forțat, dar Meredith surprinse suferința din privirea lui. Gideon Myles rămăsese orfan de mic copil, când părinții lui fuseseră răpuși de friguri. Preotul îl luase la el și îi oferise un adăpost și educație timp de mulți ani. Dar când nu mai avusese din ce să trăiască, plecase din sat și îl lăsase pe Gideon pe cont propriu la vârsta de treisprezece ani.

– Nu ți-ar plăcea să fii preot? întrebă ea. El râse din nou, iar ea protestă: Vorbesc serios. Cred că ți s-ar potrivi mai bine să fii preot decât crezi tu. Chiar dacă faci pe șmecherul, ai o inimă bună. Atinse cu vârful degetului mielul de ceramică de la picioarele stăpânei lui. Și ai o minte ascuțită. Ești prea inteligent ca să te ocupi de furtișaguri mărunte.

El își întoarse privirea, iar ei i se păru că vede cum i se roșește gâtul.

– Nu prea sunt multe opțiuni prin părțile astea, nu-i așa? zise el și clătină din cap. Nu, m-am ales cu o viață amară. Dar în ultima vreme m-am obișnuit prea tare cu celibatul.

Ea râse și îi ignoră privirea sugestivă, știind că nu făcea decât să flirteze cu ea. Așa cum îi spusese lui Rhys, Gideon era un partener de afaceri și un amic. Doar atât. Ce-i drept, era un bărbat robust, instinctual, care probabil că nu ar fi refuzat-o dacă l-ar fi invitat în patul ei. Dar îl plăcea prea mult ca să riște să strice lucrurile doar pentru o noapte sau două de plăcere. Tocmai de aceea, cei câțiva iubiți pe care îi mai avusese de când murise Maddox fuseseră toți călători, aflați doar în trecere. Așa nu risca să se atașeze emoțional.

Dacă se gândea mai bine, poate că de aceea fusese mereu atrasă de Rhys. Era mereu în mișcare: alerga, călărea, se încăiera, se lupta pe tot continentul. Era genul de bărbat care nu ar fi permis niciodată să îl țină ceva într-un singur loc.

Doar că acum se întorsese și jura că avea să facă tocmai asta: să rămână într-un singur loc.

– Spunea că vrea să reconstruiască Nethermoor, îi scăpă.

Înjurând aprig, Gideon își trânti cana cu bere pe tejghea.

– De ce naiba ar vrea să facă asta? Are doar pământuri mlăștinoase acolo.

– Știu, dar Rhys spunea... Ezită când își dădu seama de scăpare.

Ochii lui Gideon licăriră.

– Aha, *Rhys* spunea? Să înțeleg că sunteți apropiați?

– Nu cum crezi tu, răspunse ea tăios. Nu că ar fi treaba ta.

– La naiba, bineînțeles că e treaba mea. Își coborî vocea și adăugă: *Afacerea* mea. Mijloacele mele de trai. Nu îmi permit prezența lui aici, Meredith. Nici tu. Ashworth m-a dat deja cu o zi în urma graficului. Dacă rămâne în zonă, s-a terminat cu afacerea mea. Dacă rămân fără afacere, rămâi fără mărfuri ieftine pentru han. Dacă hanul are de suferit, tot satul are de suferit. Omul acela va aduce doar necazuri pentru Buckleigh-in-the-Moor.

– Știu, știu. Se încruntă, frecând o pată de pe tejghea care era acolo de ani de zile și nu părea să dispară prea curând. Și am încercat să îi spun asta, dar...

Nu reuși să termine propoziția. „Am încercat să îi spun asta, dar el a insistat că soarta vrea să mă căsătoresc cu el."

Interpretându-i în mod greșit tăcerea drept îngrijorare, Gideon o prinse de încheietura mâinii.

– Nu îți face griji. Nu va rămâne în sat pentru mult timp. Mă voi ocupa eu de asta, într-un fel sau altul.

Ea încuviință, știind că așa avea să facă. Iar atingerea lui protectoare era un gest de bunătate, se gândi ea, dar nu o afecta cu nimic. Nu așa cum o făcuse atingerea lui Rhys de noaptea trecută. Încă mai simțea furnicături pe obraz, unde o mângâiase el ușor.

„Pare firesc, nu-i așa?"

Se scutură, să își vină în fire.

Gideon spuse:

– Dacă nici un bărbat din zonă nu va lucra pentru el, nu va căra pentru el și nu îi va vinde nimic, va fi forțat să renunțe curând. Și dacă nu o face... ei bine, există și alte moduri de a-l convinge.

– Cum ar fi torțele de azi-dimineață?

Gideon înjură, ridicându-și capul și frecându-se pe ceafă.

– Mă refeream la moduri care implică bărbați adevărați și arme adevărate. Nu două gorile și un grăjdar prostănac cu o găleată cu apă.

Ea ignoră intenționat remarca lui despre violență și arme.

– Că tot veni vorba de Darryl, ar fi bine să-i chem pe el și pe tata să mănânce de prânz.

– Crezi că poți să strigi ca să te audă de la Nethermoor? Am știut dintotdeauna că vorbești răspicat, dar o astfel de ispravă m-ar uimi chiar și pe mine.

– Ce vrei să spui? Darryl nu e la Nethermoor. L-am văzut cu nici zece minute în urmă.

– Nu Darryl. Tatăl tău, zise el și ridică din sprânceană.

– Tata? La Nethermoor? Ce caută acolo?

Gideon ridică din umeri și înclină cana cu bere.

– Mai bine l-ai întreba pe el, nu-i așa? Sau pe amicul tău, *Rhys*. Sunt acolo împreună. Tocmai ce mi-a dat de veste omul meu.

Meredith lăsă din mână cârpa.

– Nu că m-ar deranja. Băieții Symmonds încarcă poneii chiar acum. O să-i ducem spre Two Oaks și apoi o luăm pe drumul lung.

Din partea mea, Ashworth şi tatăl tău n-au decât să stea acolo toată ziua.

– Nu dacă am şi eu ceva de spus în privinţa asta.

Îşi smuci cordonul de la şorţ, neîndemânatică din pricina emoţiilor. Tatăl ei nu ar trebui să fie în mlaştină, sub soarele de amiază. Un astfel de efort i-ar fi putut periclita sănătatea. Gideon avea dreptate. Prezenţa lui Rhys acolo le aducea doar necazuri tuturor. Urma să se ducă să îi spună lui Rhys St. Maur să îl lase în pace pe tatăl ei, să îşi împacheteze propunerile prosteşti şi să plece din sat chiar astăzi. După care avea să şi-l scoată cumva din cap şi să îşi vadă de viaţa ei.

Amândoi trebuiau să îşi vadă de viaţă.

Capitolul 5

Încordându-se sub soarele din miezul zilei, Rhys ridică o bucată de piatră acoperită cu licheni din stratul de grozamă pe care era aşezată. O broboană de sudoare i se scurse pe spatele gol în timp ce duse bolovanul pe panta înclinată, după care îl azvârli la pământ mârâind, împingându-l cu cizma ca să-l aşeze la locul lui.

– Crezi că e destul de mare? întrebă el, ştergându-şi fruntea şi mijind ochii la pământ. Pietrele formau aproape trei laturi dintr-un dreptunghi. În câteva ore de muncă, va fi terminat conturul pentru fundaţie. Poate că ar trebui să o fac mai lată.

– E deja aproape cât hanul, spuse George Lane. Credeam că se vrea a fi o căsuţă.

– Aşa şi este. „Cea mai frumoasă căsuţă construită vreodată."

Şi când Meredith urma să o vadă, avea să ştie că vorbea serios când spunea că intenţiona să rămână. Să se căsătorească cu ea. Nu că ar fi putut spune că îl surprinsese reticenţa ei iniţială. Ca peţitor, nu avea prea multe atuuri, în afară de ceva bani la bancă. Cu siguranţă că nu putea să o convingă cu înfăţişarea lui frumoasă şi manierele elegante. Dar când avea să vadă dovada angajamentului de a reconstrui conacul şi satul, urma să se răzgândească. Era o femeie isteaţă şi înţelegea când avea de câştigat

dintr-o situaţie. La urma urmei, se măritase cu Bătrânul Maddox, iar Rhys nu credea nici în ruptul capului că o făcuse din dragoste.

– Unde vrei să fie uşa? întrebă Lane, înconjurând şontâc dreptunghiul aproape terminat.

– Acolo, zise Rhys şi făcu un semn cu capul, în timp ce mai ridică o piatră. Cu faţa spre nord-est.

– Adică să nu se vadă ruinele? Ce-i drept, nu te învinuiesc că nu vrei să vezi priveliştea aia.

– Adică să nu fie în bătaia vântului, contracară Rhys.

Bătrânul ridică din sprâncene.

– Cum zici tu.

Rhys azvârli piatra lângă celelalte. Ştia că superstiţia era gravată mai ceva ca granitul în sufletul oamenilor din Dartmoor, dar cu siguranţă că George Lane nu credea în absurdele poveşti cu fantome ale lui Darryl Tewkes?

– Vorbesc serios, spuse el, ştergându-şi fruntea. Locul acela întins, de acolo – arătă spre o suprafaţă nivelată din apropiere – este cea mai bună locaţie pentru grajduri noi. Căsuţa grăjdarului ar trebui să fie cu faţa spre ele, nu crezi? Şi mă gândesc că ai prefera să fii apărat de vânt.

– Grajduri? Lane se sprijini în cârjă, îşi dădu jos căciula de pâslă moale de pe cap şi începu să o răsucească între mâinile lui bătrâne, pline de cicatrici. Vrei să reconstruieşti grajdurile?

– Vreau să reconstruiesc totul, îi spuse Rhys calm. Începând cu grajdurile. Vezi tu, sunt membru într-un club. Se numeşte Clubul Armăsarilor. Dacă eşti membru ai drepturi de montă asupra unui armăsar pe nume Osiris.

– Osiris. Bătrânului începură să îi tremure mâinile. *Acel* Osiris? Marele campion pursânge?

– Deci ai auzit de el.

– Dacă am auzit de el? spuse Lane şi izbucni în râs. În perioada lui de glorie, toate gazetele sportive vuiau despre armăsarul ăla. Dar am auzit că i-a fost vândut unui lord, cu ceva timp în urmă. Se scărpină pe ceafă. Cum îl chema...?

– Harcliffe. Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe. A murit.

– Ah. Îl cunoşteai?

– Puţin.

– Atunci îmi pare rău pentru că ai pierdut un prieten.

Rhys ridică din umeri.

– Nu eram apropiați. Să îți pară rău pentru el, nu pentru mine.

Se îndepărtă puțin și își propti piciorul într-un alt bolovan, legănându-l înainte și înapoi, ca să îl disloce. Avea o formă mai degrabă pătrată, observă el, și nu era înfipt prea tare în pământ – ar fi pariat că provenea de la vechea casă. Probabil că se rostogolise acolo după incendiu.

Se hotărî să îl lase în pace. Se duse spre un alt bolovan și îl lovi rapid, desprinzându-l.

– Oricum, soarta face că dețin o cincime din armăsarul acela și intenționez să împerechez câteva iepe cu el la anul. Voi avea nevoie de grajduri. Și de un administrator al grajdurilor.

– Te... Lane se opri și pufni. Te referi la mine?

– Mai vezi vreun candidat pe aici? Rhys se uită cu prefăcătorie în jur, la peisajul pustiu.

George Lane respiră lent, șuierător, și se așeză pe cel mai mare bolovan pe care îl găsi, așezându-și cârja lângă el.

– Sunt schilodit.

– Da, știu. Bineînțeles că o știa. El era de vină pentru asta. Bineînțeles, am de gând să angajez ajutoare. Nu va trebui să faci munca grea, ci doar să supraveghezi. Nu e nimeni altcineva prin părțile astea experimentat în a întreține și a dresa cai de un asemenea calibru.

Lane înjură încet pe sub mustață. Dar când Rhys se uită pe furiș la el, văzu că bătrânul zâmbea.

– Cai pentru poștă, spuse Lane dintr-odată. Mă gândesc că nu ai vrea să crești și dintr-ăia, nu? I-ar fi de mare ajutor lui Merry, cu hanul.

– Nu văd de ce nu aș face-o. Rhys lăsă bolovanul și se duse și se așeză lângă bătrân. Dar nu va trebui să îți mai faci griji nici pentru fiica ta. De aceea vreau o casă atât de mare.

Bătrânul se încruntă.

– Cred că am îmbătrânit, Rhys. Nu înțeleg unde bați.

– Casa îți va rămâne ție în cele din urmă. Dar, pe termen scurt, vom sta toți trei în ea. Până reconstruim conacul.

– Toți trei?

– Tu, eu și Meredith. Rhys se gândi că mai bine îi spunea direct. Bătrânul avea să afle oricum, în curând. Domnule Lane, mă voi căsători cu fiica dumitale.

Sigur era mâna sorții. Căsătoria cu Meredith era soluția perfectă. Frumoasă, în simplitatea ei, asemenea cerului fără nori de deasupra lor. Făcând schimb de jurăminte cu ea, Rhys avea să își asume responsabilitatea nu numai pentru bunăstarea lui Meredith, ci și pentru a tatălui ei și a întregului sat. Acum vedea totul foarte clar. În grajduri aveau să crească atât cai de curse, cât și cai de povară, pe care să îi vândă pentru a face profit. După ce termina de reclădit conacul Nethermoor, urma să poată angaja jumătate din săteni și să le aducă clienți celorlalți. Hanul putea rămâne în continuare funcțional, se gândi el... pur și simplu trebuiau să angajeze o hangiță care să aibă grijă de el.

Lui Rhys îi vuia capul de planuri – cât să îl țină ocupat ani întregi. Sau poate chiar decenii. Faptul că își făcea planuri pentru mai mult decât o zi îi crea o senzație ciudată. Se simțea bine. Îi auzise pe mai mulți gentilomi de același statut ca el, moștenitori, la fel ca el, ai nobilimii, referindu-se la responsabilitățile lor pe moșie ca la niște poveri. Ciudat, dar astăzi Rhys se simțea mai ușor.

O vreme, Lane se uită la el în tăcere. Ridică mai întâi o sprânceană stufoasă, apoi pe cealaltă.

– *Să te căsătorești* cu ea. Plănuiești să o iei de soție pe Meredith.

– Da. Sau, mai degrabă i se părea că asta plănuise universul pentru el, dar Rhys nu avea de gând să despice firul în patru.

– I-ai spus și lui Merry?

– Da.

– Bine, atunci. Lane își întinse gâtul și se uită în depărtare, peste umărul lui Rhys. Probabil că așa se explică de ce pare atât de buimăcită.

Rhys se răsuci și o văzu pe Meredith urcând dealul, îndreptându-se hotărâtă spre ei, cu un coșuleț pe braț. Vântul îi sufla peste șuvițele închise la culoare desprinzându-le și fluturându-le în toate părțile. Pe măsură ce se apropie de ei, își dădu nerăbdătoare la o parte șuvițele desprinse.

– Ce se petrece aici? îl întrebă ea pe Rhys.

– Construiesc o casă.

– O casă? Pentru cine?

– Pentru *noi*. Mă rog, una temporară. O căsuță simplă, din piatră. Va dura ceva vreme să reconstruim conacul Nethermoor. Poate chiar ani. Va trebui să angajez un arhitect, meseriași. Așa că m-am gândit să locuim aici cât timp e în construcție conacul, iar după aceea îi poate rămâne tatălui tău. Arătă cu degetul mare peste umăr, înspre suprafața întinsă. Și acolo vom construi grajdurile.

Ea se uită în direcția indicată de el. După care văzu dreptunghiul din pietre neterminat.

Poate că ea nu-și închipuia toate astea.

El spuse defensiv:

– Știu că nu pare cine știe ce încă. Lasă-mă câteva zile. După ce mă apuc de ziduri, se va vedea mult mai bine.

– Ai de gând să construiești o casă de unul singur? Cu mâinile tale?

– Păi... da. Dacă trebuie. Aș prefera să angajez bărbați din partea locului să mă ajute, dar după scena de azi-dimineață, mă gândesc că nu vor fi prea nerăbdători să accepte.

Cel puțin nu la început. Dar, ca și Meredith, după ce aveau să vadă că Rhys intenționa să rămână aici definitiv, în mai multe sensuri ale expresiei, sătenii urmau să vadă cu ochi buni prezența lui în zonă. Sau măcar salariile pe care le putea plăti.

Între timp, avea să muncească de unul singur. Așa își câștigase respectul oamenilor și pe când fusese în infanterie: nu îi ceruse niciodată unui soldat înrolat să facă ceva ce n-ar fi făcut și el. Nici să lustruiască o cataramă, nici să sape un mormânt. Și, cu siguranță, nu ezitase niciodată să îi conducă în luptă.

– Uite ce e, îi spuse el, mă bucur că ești aici. Cât de mare ai avea nevoie să fie bucătăria? Vrei să dea spre deal sau spre pantă? Ținând cont de vânturi, ar fi mai logic să punem vatra pe coastă. Așa s-ar pierde mai puțină căldură. Dar panta e mai aproape de jgheab, așa că ai fi mai aproape de sursa de apă.

Meredith își puse mâna pe brațul lui. El tăcu instantaneu. Simți apăsarea mâinii ei pe pielea lui goală... îi plăcea. Îi plăcea prea mult.

– Am spus că nu mă pot căsători cu tine, îi zise ea.

– Îmi amintesc.

– Crezi că mă vei convinge să mă răzgândesc curtându-l pe tata?

El ridică din umeri. George Lane strigă:

– Merry, o să creștem cai de curse! Și Rhys plănuiește să crească și cai de poștalion, pentru han.

– Nu, zău? Așa a zis Rhys?

Îi aruncă o privire rece, dură, care fără îndoială că se voia a fi intimidantă, dar Rhys văzuse și râsese în fața prea multor priviri intimidante, așa că nu fu deloc afectat.

În schimb, îl afecta tare strânsoarea ei fermă pe încheietura mâinii lui.

– Trebuie să vorbim, spuse ea încet, uitându-se spre tatăl ei. Singuri.

– Bineînțeles.

Meredith își simțea trupul fremătând de senzații în timp ce Rhys o conduse mai departe, ținându-și mâna în partea de jos a spatelui ei. De fapt, avea o mână atât de mare, încât îi acoperea mai mult decât partea îngustă a spatelui. Îi simți degetul mare chiar sub omoplat, iar degetul mic pe șold.

După ce se îndepărtară câțiva pași, se întoarse spre ea și întrebă:

– Deci, despre ce voiai să vorbim?

Cerule mare, cum să gândească clar când el arăta așa? Era gol până la talie, transpirat, cu mușchii încordați de la efort și pielea arsă de soare, de o culoare roșiatic-arămie. Încercă să își coboare privirea, dar fu o greșeală. Pantalonii lui gălbui îi stăteau mulați pe șolduri și pe coapse, ca o haină din lapte de var.

Se forță să își ridice privirea și să-l privească în ochi. Soarele strălucea atât de puternic, încât fu nevoită să își mijească ochii, așa că își duse mâna streașină la ochi.

– Rhys, ce faci?

– Ți-am spus: construiesc o casă. Pun fundația.

Ea se uită spre dreptunghiul de bolovani aliniați cu grijă. În spate, rămășițele conacului Nethermoor se înălțau ca o santinelă pe coama dealului. Cum de voia să construiască o casă nouă aici, în umbra acelui loc îngrozitor?

– Nu îi face bine tatălui meu, spuse ea. E bătrân și șchiop de paisprezece ani. Nu ar trebui să facă munci care cer efort.

– Eu sunt cel care face munca grea. El doar îmi dă sfaturi.

– Nu contează: îl ții aici, în soarele arzător, toată ziua. Numai asta și e un efort. Ca să nu mai pomenim că îi umpli capul cu vorbe despre grajduri și cai de curse...

– Cred că e încântat de asta.

Ce-i drept, nu își mai văzuse tatăl atât de fericit și de sănătos de luni întregi. Părea chiar entuziasmat. Dar dacă nu le ieșea planul cu crescutul cailor, avea să fie devastat.

– Sunt convinsă că e entuziasmat, și tocmai asta e problema. Îl faci să se agite din pricina unor lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Nu îi face bine la inimă.

„Și nu îmi face bine nici mie la inimă."

– Nu încerc să îl conduc spre dezamăgire. Mai degrabă îl pregătesc pentru posibilități. Tu ești cea care se agită pentru lucruri care nu se vor întâmpla. O prinse de bărbie. Nu plec nicăieri, Merry Lane.

– Te rog... Când îi spunea astfel de lucruri, cu sinceritatea oglindită în ochii lui căprui și calzi, o făcea să își dorească cu disperare să îl creadă. Te rog să nu îmi spui așa.

– Nu îți place?

Nici măcar Maddox nu îi spusese Merry, nici iubiții pe care îi avusese după el. Iubiții ei nu îi spuseseră nicicum. Ba nu, singurul domn mai drăguț dintre ei îi spusese „iubire". Apoi, mai fusese individul acela care părea bântuit, care îi spusese „Sally" de nenumărate ori, după care plânsese zgomotos în brațele ei timp de o oră. Fusese un moment ciudat. Îi pierise cheful de astfel de întâlniri vreme de un an întreg.

Nu mai fusese îmbrățișată de multă vreme de un bărbat. Iar Rhys avea brațe frumoase. Probabil că ar fi reușit să o cuprindă de două ori.

„Concentrează-te, Merry Lane."

– E prea intim, și o știi și tu, spuse ea. Nici măcar la numele de Lane nu mai răspund.

– Ai dreptate, spuse el, dând din cap a încuviințare. Ar trebui să facem lucrurile așa cum se cuvine. Nu îți voi spune pe numele mic până nu ne căsătorim. Și chiar și atunci, numai după ce apelativul de Lady Ashworth își pierde din noutate. Zâmbi, apoi adăugă: S-ar putea să dureze o lună sau două.

Cine ar fi ghicit că bărbatul acesta putea fi de-a dreptul fermecător atunci când voia?

Și cam de prea multe ori ea putea fi de-a dreptul proastă.

– D-da, dar... Adică, vreau să spun... Se bâlbâi, coborându-și privirea ca să își vină în fire. Nu reuși să o facă.

O cicatrice încrețită de pe pieptul lui îi atrase atenția. Era lângă umărul lui drept, cam de mărimea unui șiling și la fel de rotundă. Trebuie să fi fost o rană de la proiectil de muschetă. Pentru o clipă, uită de sine, privind cicatricea aceea, întrebându-se oare ce se întâmplase cu glonțul. Să fi fost oare încă blocat în umărul acela tare și puternic? Sau trecuse oare prin el, sfâșiindu-l? Oricum, era un miracol că brațul nu îi fusese smuls din trup și că își mai putea folosi membrul.

Meredith își dădu brusc seama că se purta nepoliticos, așa că își ridică fața spre a lui. Ușurată, observă că nici el nu se uita la ea. Privea intens, gânditor – poate că aproape melancolic? – la ceva dincolo de ea. Ceea ce era ciudat, întrucât știa că în spatele ei erau doar stânci. Pentru o clipă, își înfrână pornirea de a se întoarce. După care cedă ispitei. Așa cum bănuise, nu era nimic de văzut, în afară de același teren mlăștinos dintotdeauna – grozamă crescută pe povârnișuri, presărată cu bolovani. Un peisaj aspru, nesfârșit, în nuanțe de gri, maroniu și verde stins, iar deasupra un cer atât de nesfârșit și de albastru, încât își imagină că nici măcar un ocean nu ar fi putut să rivalizeze cu el la profunzime sau nuanță.

Nu că ea ar fi ajuns vreodată lângă vreun ocean.

– Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

– E frumos, răspunse el, aparent surprins. Locul acesta. De-a lungul anilor, nu mi l-am amintit niciodată așa, dar e... Oftă tare. E frumos.

Meredith se uită și ea, încercând să își imagineze priveliștea prin prisma cuiva care nu crescuse văzând-o în fiecare zi din viață. Se gândi la adjectivele pe care le foloseau călătorii: respingător, înfiorător, izolat. Chiar și unii dintre săteni evitau terenul mlăștinos înalt, ani la rând. Aici sus nu erau copaci, nu te puteai adăposti de vânt sau de soare. Un loc necruțător. Pe bună dreptate construiseră închisoarea de război la vreo treizeci de kilometri depărtare. În pofida culorilor strălucitoare și a spațiului întins,

pentru cei mai mulți, locul acesta aducea cu o închisoare în care zidurile au fost înlocuite cu spațiu gol.

Era nevoie de o anumită doză de curaj ca să te uiți la peisajul acesta și să îl numești frumos.

– Chiar *este* frumos, spuse ea, întorcându-se spre el. Și el era la fel. Aspru, cu cicatrici, sălbatic...

– Mă bucur că și tu crezi asta. Întrucât vei vedea această privelişte în majoritatea zilelor, după ce e terminată casa. Zâmbi, iar dinții îi păreau albi și strălucitori în contrast cu fața lui bronzată.

„Frumos." Era un nechibzuit frumos, colosal, insuportabil.

– Știi, spuse el timid, dacă aș avea câțiva muncitori, nu ar fi nevoie să îl mai aduc pe tatăl tău cu mine. Sunt sigur că ai ceva influență asupra celor de pe-aici.

Așa era. Dar nu asta era ideea.

– Știu că ai intenții bune. Dar nu te poți aștepta să dai buzna înapoi în Buckleigh-in-the-Moor într-o seară și tot satul să fie de partea ta în ziua următoare. Numele Ashworth este un blestem prin părțile acestea. Oamenii încă își amintesc ticăloşiile tatălui tău, chiar dacă tu le-ai uitat.

El deveni gânditor și încordat.

– Nu le-am uitat.

Meredith se înjură în minte. Bineînțeles că nu le-ar fi uitat. Fuseseră gravate adânc în memoria lui. Chiar și acum, probabil că avea semne de la ele, undeva pe sub toate cicatricile din lupte.

Rhys îi spuse:

– Îți jur că îmi amintesc de ticăloşiile tatălui meu la fel de bine ca de ale mele. Și de aceea am fost cruțat în toți acești ani, ca să mă întorc și să îndrept lucrurile.

Brusc, se învioră. Zâmbi și se întinse. Mușchii abdominali i se încordară, atrăgând atenția spre linia de păr negru care îi separa, precum vechiul canal roman care brăzda mlaștina stâncoasă. Lui Meredith i se uscă gura.

El continuă:

– Ar trebui să muncesc. Haide, Mer... Ridică un braț, iar bicepşii i se încordară când se scărpină pe ceafă. Doamnă Maddox. Sunt sigur că...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Îți iei, te rog, cămașa pe tine cât vorbim?

El se înroși la față.

– Bineînțeles. Îmi cer iertare. Se îndepărtă în pas săltat în sus pe deal și se lăsă pe vine să își ia cămașa. Pe când se apleca, Meredith observă o cicatrice mai mare, neregulată, pe partea din spate a umărului. Asta îi răspundea la întrebare. Evident, proiectilul de muschetă ieșise pe partea cealaltă.

Se înfioră ușor în timp ce Rhys se întoarse la ea, trecându-și cămașa peste cap și lăsând ca materialul să îi cadă larg pe talie.

Bun, acum poate că avea să reușească să gândească. Poate. Soarele dogorea peste amândoi, dar ea știa prea bine că el era de vină pentru faptul că îi era prea cald. Trebuia să se retragă și să își vină în fire.

– Mai discutăm despre asta diseară, îi spuse ea. La han. Cina e la ora șase. Ai grijă să nu întârzii. Între timp, v-am adus un prânz la pachet. Îi înmână coșul, iar el îl luă, surprins. Să te asiguri că tata bea suficientă apă și că stă la umbră, sau te jupoi de viu. Vremea e frumoasă, dar dacă se lasă ceața sau se pornește o furtună, nu vă mișcați de aici, ai înțeles? Voi trimite oameni după voi. Ai fost plecat prea mult timp din mlaștină ca să îți mai găsești drumul prin întuneric. Asta îmi mai lipsește, să vă rătăciți prin mlaștină.

El aruncă o privire uluită spre cerul senin și luminos. Chicoti gutural.

– Ce-i? întrebă ea, simțind că începe să își piardă răbdarea. Ce mai e acum?

– Deja vorbești ca o soție.

Ea făcu un gest expeditiv.

– Ești insuportabil.

– Vezi? Ai făcut-o din nou.

Meredith mârâi încet, frustrată, și se răsuci să o pornească spre casă.

– Nu era o plângere, îi strigă el. Ba chiar îmi place.

Și ei. Și ei. Iar asta chiar că era de nesuportat.

Capitolul 6

În seara aceea, abia după ce terminase jumătate din a treia porție de tocăniță, Rhys se opri să mai și respire. Muncise din greu peste zi, așa că era hămesit și istovit, dar într-un sens bun. Într-un fel simplu, productiv.

Simțindu-se bine cu burta plină, se lăsă pe spate în scaun și se uită la Meredith care își vedea de treburile ei de hangiță. Clătină din cap. Nu era corect. El își terminase ziua de lucru, iar pe ea o mai așteptau ore întregi de muncă. Oare mâncase măcar de cină?

În seara aceasta avea un grup mic de călători pe care să îi servească: un bărbat de vârstă mijlocie și două doamne mai tinere. Rhys bănuia că una din ele era soția bărbatului, iar cealaltă sora sau verișoara soției lui, sau ceva asemănător. Îi privea interacționând, dar să fie al naibii dacă își dădea seama care era care. Bărbatul nu părea să îi acorde în mod deosebit atenție sau considerație vreuneia dintre femei. Patetic. Ce căsnicie irosită. După ce Meredith devenea soția lui, avea să se asigure că fiecare bărbat din încăpere știa că îi aparținea lui.

Totuși, în seara aceasta, trebuia să se mulțumească să își privească viitoarea soție servindu-și clienții: aducându-le farfurii aburinde cu mâncare și căni cu ceai fierbinte, pălăvrăgind scurt cu ei despre călătoria lor. Nu îi plăcea deloc faptul că fusese forțată să lucreze atât de mult, dar era clar că ea era mândră și se bucura de asta.

Îi zâmbi când trecu pe lângă masa lui în timp ce se întorcea la bar. Un zâmbet dulce, trecător și accidental, dacă ar fi fost să se ia după faptul că redevenise serioasă foarte repede.

Imediat după ce Meredith plecă de lângă călători, își făcu apariția Darryl Tewkes, asemenea unei corb care se hrănește cu stârvuri.

– Domniile voastre veți sta mult timp prin zonă? Își trase un scăunel lângă masa lor, înghesuindu-le pe doamne una într-alta. Avem tot soiul de locuri fascinante de văzut aici, în Buckleigh-in-the-Moor. Mi-ar plăcea să vă ofer un tur mâine-dimineață.

– Locuri de văzut? întrebă bărbatul cu gura plină de carne de vită. Ce locuri de văzut?

– Păi, este o călătorie mistică în timp.

Rhys luă o gură mare de bere, ca să își înăbușe suspinul. Îl ascultă pe Darryl rostindu-și discursul de-acum cunoscut: fierăriile, mormanele de pietre, crucile de piatră, piscurile stâncoase...

– Și, cel mai grozav... ruinele bântuite ale conacului Nethermoor, adăugă tânărul lălău pe un ton mai jos.

– Bântuite?! exclamară cele două doamne la unison, după care se priviră una pe cealaltă încântate și îngrozite în același timp.

Mai mult ca sigur că erau surori.

– Așa e, casa blestemată a familiei Ashworth, continuă Darryl, înclinându-se spre ele.

Rhys își drese vocea și se împinse în spate, zgâriind lespezile de piatră cu picioarele scaunului.

Darryl înlemni. Cele două doamne păliseră atât de tare, încât ai fi zis că și ele sunt fantome. După o clipă îndelungată, Darryl își înălță capul și se uită la Rhys mâhnit, cu ochiul zvâcnindu-i, cerându-i parcă permisiunea să continue.

Rhys își întoarse brusc capul și își apucă berea, văzându-și de treabă și ignorându-i pe toți. Darryl Tewkes n-avea decât să își spună poveștile lui fantastice cât mai putea. În curând, numele de Ashworth avea să însemne ceva diferit pentru acest sat. Nu doar un blestem sau o atracție macabră pentru călătorii aflați în trecere.

O văzu pe Meredith la tejghea. Zâmbea și flirta cu un bătrân adus de spate, în timp ce îi turna un pahar de gin. Părul i se desprinsese din nou din cosiță, și bucle grele coborau și se legănau în timp ce se apleca să ia un pahar sau se întindea să pună la loc sticla pe raft.

Dumnezeule, era o bucurie să o privească. Se obișnuise foarte repede cu ideea de căsnicie, pentru un bărbat care toată viața lui de adult se înfiora doar când se gândea la acest lucru. Asta, mai mult ca orice, dovedea că așa le era menit.

Chiar și acum, în timp ce privea acele șuvițe negre desprinse din cosița ei, simțea furnicături în degete de la dorința de a-i mângâia părul. Nu simțise niciodată nevoia să facă așa ceva

unei femei. Poate că simțise șuvițele netede de păr ale vreunei târfe alunecându-i pe pielea goală o dată sau de două ori, dar nu își dorise niciodată să le atingă.

Pe Meredith voia să o atingă *peste tot*. Să o mângâie pe frunte cu dosul degetelor, deoarece vârfurile degetelor lui bătătorite erau prea aspre. Voia să își împletească degetele în părul ei, să își îngroape fața în el. Să se trezească devreme într-o zi de duminică, doar ca să stea în pat ore întregi și să numere fiecare șuviță. Un bărbat avea dreptul să facă asta cu soția lui, nu-i așa? Să se întindă pe saltea, să îi pună capul pe pieptul lui și să o mângâie pe păr doar pentru că îi place?

Trebuia doar să își țină cămașa pe el.

Se înjură în gând pentru greșeală. Oare la ce-i stătuse capul, de o lăsase să îi vadă trunchiul gol, cu toate cicatricile adunate de-a lungul anilor? Ce expresie avusese când îl rugase să își ia cămașa pe el... Probabil că fusese dezgustată. Își dăduse seama din privirile precaute, prudente pe care i le tot aruncase.

Meredith se aplecă în spatele tejghelei și alinie patru pahare pe care să le umple. Rhys porni spre ea, dornic să îi lase o impresie mai bună în seara aceea.

– Nici să nu te gândești.

Gideon Myles i se puse în față. Rhys trebuia să recunoască faptul că omul avea tupeu, dacă încercase o asemenea mișcare cu el.

– Las-o în pace. Nu e pentru tine, spuse Myles încet. Nu e nimic în satul acesta pentru tine.

– Serios? Am un titlu și un teanc de hârtii legale care spun altceva.

– Iar eu am un pistol. Myles își duse mâna la betelie.

Rhys făcu un gest expeditiv cu mâna.

– Da, da. L-am văzut azi-dimineață. Nu m-a impresionat nici atunci.

Îl măsură din priviri, cu atenție. Înălțime medie, zvelt, și probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el. În privire i se citea licărirea înfometată a ambiției și avea un mers legănat, plin de aroganță. Lui Rhys nu-i plăcea de el. Deloc.

– Ești foarte protector cu mărfurile acelea pe care le transporți, domnule Myles.

– Negoțul meu nu e treaba ta.

– Ba cred că da. Fiind lordul acestui loc, activitatea ilegală este treaba mea. Iar treaba mea... păi, asta e problema ta, nu-i așa? Transporți bunuri de contrabandă prin satul ăsta și te temi că voi pune capăt afacerii.

Spre meritul lui, Myles nici măcar nu încercă să nege acuzația. Ridică liniștit din sprâncene și spuse:

– Și...?

– Și ai dreptate. Voi pune capăt.

Maxilarul lui Myles se încleștă.

– Ba pe naiba. Nu-mi sta în cale, Ashworth, și n-o să-ți fac nici eu necazuri. E vorba de afaceri, nu e nimic personal.

– Ba e personal pentru mine. Rhys făcu un pas mic spre el, forțându-l pe Myles să se dea un pas mic în spate. Dacă ai făcut trafic cu bunuri franceze în timpul războiului, oricât de puțin, atunci chiar că devine personal. E posibil ca în „meseria" ta să fi cumpărat plumbul care mi-a sfârtecat umărul. Se lovi cu mâna peste vechea rană. La doar câțiva centimetri de inimă.

Myles își încleștă maxilarul.

– Nu poți să dai vina pe mine pentru asta. Dacă aș fi plătit eu pentru glonțul acela, și-ar fi nimerit ținta.

– Corect. Lasă-mă pe mine. Hai să vorbim despre alții, atunci. De câte butoiașe de rachiu crezi că a fost nevoie ca să se cumpere fiecare baionetă sau sabie care mi-a străpuns oamenii în luptă?

– Nu știu. Ochii lui Gideon licăriră. Probabil tot atâtea de cât a fost nevoie pentru ca sătenii de aici să nu moară de foame după ce-ai plecat din Devonshire.

Touché.

Se uitară fix unul la celălalt preț de o clipă.

– Cred că aveai dreptate, spuse Myles în cele din urmă. Chiar e personal.

Rhys încuviință.

– Prea bine, atunci. Ai la dispoziție o săptămână ca să pleci din satul meu. Sau mă voi asigura *personal* că pleci.

Rhys râse doar și clătină din cap.

– Tu și care armată? Ah, stai așa, că am uitat. Nici armatele nu mă pot ucide.

– O săptămână. Myles se dădu în spate, până la uşă, oprindu-se chiar înainte să plece, ca să adauge: Mă întorc într-o săptămână. Să nu te mai prind pe aici.

După ce Gideon Myles plecă, Rhys şi-l scoase imediat din minte. De parcă i-ar fi permis unui contrabandist mărunt să îi dicteze unde şi când putea să stea pe pământul care îi aparţinea. Ce glumă bună!

Se duse la bar şi se aşeză pe unul dintre scaune. Se uită la Meredith cum cepuia un butoiaş de vin. Avea muşchii braţelor bine definiţi, în contrast puternic cu trăsăturile delicate şi statura minionă.

– Nu ai o fată care să te ajute seara? întrebă el, uitându-se prin încăpere. O chelneriţă?

Ea clătină din cap în timp ce turnă băutura.

– Momentan nu. Fata care lucra cu mine a născut cu câteva săptămâni în urmă. Nu ştiu dacă se va întoarce.

– Când mai trece poşta pe aici?

– Mâine.

– Aş putea să-ţi cer câteva coli de hârtie şi nişte cerneală?

Ea nu îi răspunse, ci doar ridică din umeri când plecă să ducă paharele cu vin. Dar câteva minute mai târziu, două foi din hârtie grea, crem, apărură pe tejghea în faţa lui, împreună cu o peniţă şi o călimară mică cu cerneală.

– Cui îi scrii? întrebă ea, proptindu-se în coate pe tejghea. Unui prieten?

– Nu chiar.

De fapt, poate că Julian Bellamy îi era de fapt duşman.

Împreună cu Rhys şi ducele de Morland, Bellamy era unul dintre cei trei membri ai Clubului Armăsarilor rămaşi în viaţă. El fusese cel mai apropiat de Leo şi, din câte se părea, fusese devastat de moartea tragică a prietenului lui. De la crimă, Bellamy păruse de-a dreptul posedat, hotărât să îi vâneze pe ucigaşii lui Leo şi să îi aducă în faţa justiţiei.

În ultimele săptămâni însă, apăruse o nouă martoră. Dacă târfa care fusese martoră la uciderea lui Leo putea fi crezută, era posibil ca Bellamy să fi avut de-a face cu moartea acestuia.

Rhys ar fi preferat să îi ceară lui Morland să îi trimită lucrurile în Devonshire. El şi Rhys mai mult se bătuseră decât îşi vorbiseră

în timpul şcolii, dar acum îl considera oarecum un prieten. Dar, pe moment, ducele se afla în luna de miere pe moşia lui din Cambridgeshire, aşa că singura variantă pentru Rhys era să îi scrie lui Bellamy. Ucigaş sau nu, nu avea cui altcuiva din Londra să îi ceară asta.

Scrise încet; întrucât degetele îi erau ţepene, trebuia să aibă grijă dacă voia să îi înţeleagă cineva caligrafia. Umplu jumătate de pagină, după care lăsă din mână pana şi făcu o pauză în care îşi scutură mâna.

– De ce nu treci la stânga?

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Meredith, care era din nou în spatele barului.

Ea făcu semn din cap spre mâna lui dreaptă noduroasă.

– De ce încerci în continuare să scrii cu ea? Oricum îţi place mai mult cu stânga.

De unde ştia asta? Ce-i drept, Rhys îşi folosise mai mult mâna stângă încă din tinereţe. Dar primise bătaie pentru că încercase să scrie cu ea. Aşa că trecuse la dreapta, şi atunci încasase bătaie pentru scrisul urât. Aşa că exersase în secret: ore întregi scriind din greu pe hârtie cu pana, până când mâzgălelile lui îngrozitoare se transformară într-o caligrafie facilă, cursivă.

Şi atunci fusese bătut pentru altceva.

– Vrei gin? întrebă Meredith, ţinând sticla deasupra unui pahar gol.

– Nu, mulţumesc.

Ea ridică din umeri şi înclină sticla, turnând oricum. După ce umplu paharul pe jumătate, puse deoparte sticla şi duse la gură paharul.

– Te deranjează tare? întrebă ea din spatele paharului, aruncând o privire pătrunzătoare prin încăpere.

Rhys se uită detaşat peste umăr, ştiind deja la ce să se aştepte. Avea dreptate. Toţi cei din încăpere se holbau la el. În ochii lor se citea ură, fascinaţie, teamă sau toate trei. Îi recunoscu pe câţiva bărbaţi care făcuseră parte din gloata înarmată cu făclii de azi-dimineaţă. Mai încolo, lângă vatră, Harold şi Laurence Symmonds se uitau urât la el de după cănile cu bere.

– Sunt fraţi sau verişori? întrebă el, înclinând din cap spre bărbatul cu capul ca de taur şi cel cu nasul încovoiat.

– Da. Întrucât îl văzu vădit confuz, Meredith îi explică: Mama lor s-a încurcat cu doi frați. Nimeni nu a reușit să elucideze care al cui e. Dar da, sunt frați *sau* verișori.

– Așa se explică niște lucruri, murmură Rhys. Se întoarse din nou spre Meredith și ridică din umeri. Nu mă deranjează că se holbează oamenii la mine. M-am obișnuit cu asta. Se vor da pe brazdă în timp.

Meredith nu era de acord cu el, dar nu îl contrazise, ci luă doar o gură din băutura ei.

– Când ne vom anunța logodna, spuse el, se vor da pe brazdă și mai rapid.

Ea se înecă cu ginul. Rhys se reapucă de scris.

– Încă te surprinde? Ți-am spus că așa e menit. Ca pretendent, știu că nu îți pot oferi prea multe momentan, dar tocmai de aceea m-am apucat de căsuță. Am făcut progrese mari cu fundația astăzi. Ar trebui să fie destul de mare pentru toți trei, dacă o să construiesc două etaje. Se scărpină pe ceafă. Dar va dura ceva vreme ca să adun atâta piatră.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Ai o grămadă mare de pietre chiar în vârful dealului.

Se referea la ruinele conacului Nethermoor, bineînțeles. Și avea dreptate: grămada de pietre prăbușite era o sursă la îndemână de material de construcții. Dar, într-un fel, Rhys nu reușea să accepte ideea de a fura pietre din trecutul lui de coșmar ca să își construiască o casă pentru viitor. Căsuța trebuia să fie un nou început.

– Aș prefera să le păstrez ca să reconstruiesc conacul, minți el. Voi aduna piatră pentru căsuță. Sau poate voi scoate granit din deal.

Ea clătină din cap.

– De ce nu folosești chirpici?

– Chirpici? Ciudat, dar nu se gândise la asta.

Jos, în sat, majoritatea clădirilor erau construite din tradiționalul pământ bătătorit.

– După ce termini cu fundația, pentru o casă din chirpici îți trebuie doar pământ și paie, spuse ea. E mai ușor și mult mai ieftin. Și, dacă o construiești cum trebuie, va rezista secole întregi.

Se uită la tavan, apoi adăugă: Asta plănuiam eu să folosesc când voi avea ocazia să extind hanul.

El o privi surprins.

– Plănuiești să extinzi hanul?

– O, am tot felul de planuri pentru hanul acesta.

El semnă scrisoarea, o împături și o vârî în buzunar.

– Spune-mi despre ele.

Ea îl privi ironic.

– Sunt uimită că întrebi de ele, ținând cont că sunt sortite să nu se împlinească.

– Fă-mi pe plac. Mi-ar plăcea să le aud oricum.

– Prea bine.

Puse un al doilea pahar pe tejghea și îl umplu pe jumătate. Chiar dacă nu îi plăcea alcoolul tare, Rhys nu se împotrivi. Începea să se simtă ciudat că o lăsa să bea de una singură. Nu voia s-o întrerupă sau să se certe cu ea, așa că acceptă paharul și sorbi cu grijă din el.

Gâtlejul îi luă foc.

– La naiba, spuse el, tușind. Ăsta nu-i gin de Plymouth.

– Nu, e o băutură locală. Vindecă toate bolile.

– Vrei să spui că le provoacă, nu? Mai luă o gură, încet, și i se păru că îl arde mai puțin de data aceasta. Haide, continuă. Îmi spuneai despre planurile tale.

Ea își mai umplu o dată paharul.

– Cum ți-am spus, plănuiesc să adaug o aripă când am ocazia. Când zic „ocazia", mă refer la fonduri, bineînțeles. Odăi pentru oaspeți la etaj, o sală de mese corespunzătoare și un salon la parter. Va fi adăugată la clădire chiar acolo, spuse ea, arătând cu bărbia în direcția dorită. Vizavi de grajduri. Așa, curtea va fi închisă pe trei laturi, în loc de două.

Rhys sorbi gânditor din băutură, în timp ce ea continua, detaliindu-și planurile referitoare la mobilier de calitate și la prețurile pentru sala de mese mai elegantă. Hanul Three Hounds era bine poziționat, îi explică ea, amplasat pe singurul drum care traversa această porțiune a mlaștinii. Hanul aflat la vreo zece kilometri mai în josul drumului acapara, momentan, majoritatea călătorilor, dar Meredith avea de gând să schimbe lucrurile.

– Acum, că s-a terminat războiul, tot mai mulți oameni vor călători de plăcere, și nu văd de ce nu s-ar bucura și hanul de treaba

asta. Deveni tot mai însufleţită, pe măsură ce continuă să îşi descrie planurile. Având condiţii mai elegante, camere mai mari, nişte cai de schimb... locul acesta ar putea deveni o *destinaţie* reală. Un loc de popas pentru mica nobilime în drum spre puncte de vizitare din vest. De ce nu şi-ar întrerupe călătoria aici şi nu ar explora şi Dartmoorul? Aşa cum ai spus şi tu mai devreme, mlaştina ar putea fi un loc drăguţ.

– Frumos. Cred că am zis frumos.

– Aşa e. Îi zâmbi timid, apoi adăugă: Atunci frumos să fie.

Privirile li se întâlniră şi se uitară lung unul la celălalt. Rhys sorbi lung, încet, din ochii aceia încântători. Îl făceau să se simtă înviorat. Spălat şi curat, pe cât ar fi putut fi vreodată un bărbat ca el.

Totuşi, cu cât o fixa mai mult, cu atât ei îi pierea mai mult din zâmbetul de pe faţă.

Cu un gest nervos, îşi umezi buzele cu limba. După care se scutură puţin şi îi anunţă pe cei din încăpere:

– E vremea să mergeţi acasă, domnilor.

Ultimii hoinari se ridicară de pe scaune şi se împleticiră pe uşă, bombănind. Unul dintre ei căscă, iar Rhys îi urmă involuntar exemplul.

– Trebuie că eşti istovit, spuse Meredith scurt, ştergându-şi mâinile de şorţ după ce îndreptă ultimele scaune şi încuie uşa. Îmi pare rău că te-am ţinut treaz până la ora asta târzie, pălăvrăgind despre planurile mele prosteşti.

– Nu sunt planuri prosteşti. Sunt chiar bine gândite.

Se duseră împreună spre scara din spate. Şi chiar dacă erau planuri pe care nu avea să fie nevoită să le pună în aplicare vreodată, admira isteţimea şi spiritul din spatele lor. Îi admira acele calităţi chiar mai mult decât îi admira ochii şi părul, care îl încântau, iar asta spunea multe.

– Chiar te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

– Da. Şi sunt mândră de asta. Sunt mândră de ce-am realizat la han până acum, dar ştiu că aş putea face mai mult de-atât.

– Sunt sigur că ai putea.

– Aşa că, vezi tu... Înghiţi în sec când se opriră la uşa odăii lui. Satul, hanul, tatăl meu, eu... ne vom descurca cu toţii fără tine. Poţi să pleci, Rhys. Du-te şi trăieşte-ţi viaţa şi lasă-ne în pace!

El o ignoră şi se sprijini cu un umăr de tocul uşii. Nu avea de gând să plece nicăieri.

– Dumnezeule, ce frumoasă eşti!

O spusese pur şi simplu, fără să îşi dea seama cum de-i ieşiseră pe gură astfel de cuvinte. Nu îşi amintea să îi mai fi spus vreodată aşa ceva unei femei. La naiba! Cu Meredith, totul i se părea nou. Sau poate că era el ageamiu.

Ginul. Dădea vina pe gin. Alcoolul îl făcea mereu să se poarte sentimental şi impulsiv.

– Măi să fie, Rhys St. Maur, spuse ea, zâmbind larg, tocmai ai flirtat cu mine?

– Nu. Nu ştiu să flirtez.

– Haide, fii sincer! Îşi puse mâna pe marginea gulerului lui de cămaşă şi se jucă timidă cu el. Cu voce răguşită, continuă: Toată vorbăria asta despre căsnicie, destin şi soartă este doar un şiretlic ca să mă bagi în patul tău, nu-i aşa?

Oare era chiar atât de beat, sau Meredith o spusese *cu speranţă?*

– Nu, spuse el sincer. Nu e aşa.

Deşi, Sfinte Sisoe, îl atrăgea foarte tare ideea de-a se culca cu ea. Diverse imagini îi invadară mintea. Imagini sălbatice, depravate, precum desenele pe care le purtau soldaţii în cizme, date la troc pentru valori mai mari ca aurul. Şi mulţumită flăcărilor de gin care îl frigeau pe dinăuntru, Rhys era foarte tentat să pună în aplicare acele imagini, în carne şi oase. În carnea ei. Voia să îi descopere locul cel mai moale, cel mai secret şi să rămână fericit acolo, toată noaptea.

În ochii ei licări vulnerabilitatea.

– Nu mă doreşti?

Da, pe naiba! Bineînţeles că o dorea. O dorea atât de tare, că îl dureau urechile de la cât de încleştat îşi ţinea maxilarul. O dorea atât de mult, că s-ar fi putut împinge în tocul uşii de care se sprijinea precum Samson şi să dărâme tot blestematul acela de han.

Dar făcuse greşeala aceea ieri, când insistase prea tare, prea repede. Se forţă să zâmbească degajat.

– Mă păstrez pentru noaptea nunţii.

Ea izbucni în râs, surprinsă, ceea ce îi atrase atenția asupra gurii ei, unde zăbovi bucuros cu privirea. Avea buze încântătoare. O nuanță rozalie profundă, de un roșu mai bogat spre centru. Buza de jos era mai plină ca cea de sus. Avea un chip drăguț, dar nu dulce. Avea pomeții înalți și mândri. Fruntea și maxilarul aveau o tentă hotărâtă, iar bărbia îi era conică. Dar gura îi era curbată, moale și generoasă, spre deosebire de restul chipului ei puternic și hotărât.

Își dorea – ba nu, *avea nevoie* – să guste din ea.

– Nu, șopti el, desprinzându-se de tocul ușii și cuprinzându-i chipul delicat cu mâinile lui mari și noduroase. Nu mă voi culca, deocamdată, cu tine. Dar în seara aceasta voi primi sărutul acela.

Capitolul 7

Și într-adevăr, așa făcu, înainte ca Meredith să apuce măcar să respire.

El își apăsă rapid buzele pe ale ei, de parcă i-ar fi lăsat posibilitatea – ei sau lui însuși – să se răzgândească. Nu se sincronizară, așa că buzele li se împreunară în unghiul greșit, iar ea încă avea ochii deschiși.

Preț de o clipă, Meredith se simți din nou ca la paisprezece ani. Ciudată, nesigură. Dureros de conștientă de toate lucrurile, *mai puțin* de bucuria de a fi sărutată.

Dar apoi el îi ridică puțin fața și își trecu buzele peste ale ei. Ea își aminti să închidă ochii.

Și, brusc, se potriviră. Brusc, sărutul acela *deveni* totul. Iar ea se simți în continuare ca la paisprezece ani, dar în felul acela fericit și amețitor, ca atunci când te rostogolești pe o pantă stâncoasă, fără să îți pese de măsuri de precauție și fără vreun scop anume, doar ca să te simți euforică și bucuroasă.

Rhys St. Maur o săruta.

Și era *minunat*.

Rămaseră așa pentru o perioadă de timp neverosimil de lungă, cu gurile împreunate într-o inocență plină de tandrețe.

El nu încercă să îi despartă buzele sau să îi exploreze gura cu limba, deși i-ar fi permis cu dragă inimă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să primească totul. Dar el nici măcar nu încercă. O sărută doar blând, de mai multe ori. Pe colțurile gurii. Pe buza de sus, apoi pe cea de jos. Niște sorbituri micuțe și dulci de gin și căldură.

Când el se retrase în cele din urmă, ea își ridică instinctiv mâinile și le acoperi pe ale lui, apăsându-le tare pe fața ei și nelăsându-l să îi dea drumul. Atunci își dădu seama că l-ar fi putut atinge și până atunci. Ar fi putut să îl mângâie pe păr sau să își treacă palmele peste curbele dure ale umerilor și ale spatelui său. La naiba, ce proastă era! Dar se mulțumi să își treacă degetele mari peste dosul palmelor lui, urmărindu-i îndoiturile delicate dintre degete și, în cele din urmă, să-i cuprindă încheieturile groase, încordate ale mâinilor, în timp ce deschise ochii.

– A fost... Își coborî privirea spre ea, cu o expresie ciudat de nedumerită. A fost drăguț.

– Da. Chiar foarte drăguț.

Își luă mâinile de pe fața ei, iar ea îi dădu reticentă drumul la încheieturi.

El își drese vocea stângaci și își întinse mâna în spate, pipăind după clanță.

– Păi, e târziu. Cred că mai bine...

– Așteaptă.

La naiba cu simțitul ca la paisprezece ani. Și la naiba cu lucrurile „drăguțe".

Rapid și hotărât, Meredith îl apucă de guler, se ridică pe vârfuri și îl sărută cu pasiune.

El se împletici spre ușă, iar momentul de șoc îl făcu să desfacă buzele. Ea profită de acea oportunitate și îi strecură limba în gură. Fu de-ajuns. Acum el îi răspunse cu adevărat la sărut. Guri deschise, dinți lovindu-se, limbi împletindu-se. Dorința era evidentă.

Da, în sfârșit. Asta își dorise: o frenezie de gusturi sălbatice și texturi aspre. Căldura umedă a limbii lui, zgârieturile favoriților lui, mirosul lui masculin amețitor. Rhys St. Maur, bărbatul. Iar trupul ei de femeie îi răspundea trupului lui.

Mârâind gutural, Rhys o cuprinse cu mâinile, şi, strecurându-le prin spatele ei, o trase în sus spre el. Trupul ei se mulă înfierbântat pe al lui. Sânii i se striviră de pieptul lui, aşa că simţi fiecare centimetru delicios din el.

Până când, cu un geamăt plin de regrete, el o puse jos.

– Ei bine? spuse ea cu respiraţia tăiată, sperând că ochii îi comunicau cu mai mult succes.

– Da, sunt bine, spuse el, dând absent din cap. Chiar foarte bine.

Ea râse încet, agăţându-se de gâtul lui. Fără îndoială că Rhys St. Maur era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, dar uneori avea un chip dulce şi nesigur, de băieţandru. De aceea îi era şi mai drag.

Ea îşi muşcă buza de jos şi făcu un gest uşor, a invitaţie.

– Mă refeream la seara asta.

– Cred că, începu el şi îi desprinse braţele din jurul gâtului lui, strângându-i mâinile înainte să îi dea drumul, în seara aceasta voi visa foarte intens.

Spre dezamăgirea ei, găsi clanţa şi deschise uşa. Înainte să intre în dormitorul lui, o mai sărută o dată pe obraz.

– Şi pentru prima dată, s-ar putea chiar să îmi placă visele mele.

Cinci dimineţi mai târziu, Meredith stătea chiar în dormitorul acela, privindu-l pe Rhys care dormea. Primele raze ale zorilor pătrundeau prin fereastră. O lumină apoasă şi gri, nu aurie încă. Lenjeria de pat albă o reflecta cu o strălucire difuză, dar restul odăii rămase cufundat în umbre de nepătruns.

Se auzi cântatul unui cocoş în curte.

Din pat, Rhys răspunse cu un sforăit jos, uşor.

Meredith lăsă aerul să-i iasă din plămâni şi se mişcă în linişte pe scaun, sperând ca soarele să răsară înainte să se trezească Rhys.

Nu îi plăcea să recurgă la astfel de acte de spionaj, dar nu găsise nici o altă modalitate de a-i evalua... sănătatea. În ultima săptămână, începuse să bănuiască foarte tare că Rhys ar fi suferit o rană în război care îi afectase anatomia bărbătească. Altminteri, de ce ar fi refuzat invitaţia aceea foarte clară din seara în care

se sărutaseră? Ca să nu mai pomenim de invitaţiile mai subtile pe care i le făcuse în fiecare seară de atunci.

În parte, nici măcar nu îi venea să creadă că încă era acolo. În pofida tuturor argumentelor ei şi a bunului-simţ, el continuase cu planul lui de a-şi construi o casă. În fiecare seară flirtase cu el din priviri. Era convinsă că avea să îi vină mintea la cap şi să plece de-acolo într-o dimineaţă. Înainte de asta, voia să petreacă o noapte cu el.

Noaptea trecută se săturase de atâta umilinţă. Rhys se întorsese după o altă zi de muncă grea în mlaştină. Era ud din pricina efortului, dar totuşi strălucea după strădania din ziua aceea. Sălbatic de atrăgător. Se aşezase la masa lui obişnuită, mâncase, ca de obicei, trei porţii de mâncare, îndurând privirile urâte şi bănuitoare, dar şi înjurăturile pe sub mustaţă ale sătenilor. După care venise la tejghea, ca să o înştiinţeze despre progresele făcute în ziua aceea.

– Azi am terminat fundaţia, aşa că voi începe să pregătesc pământul pentru chirpici. Va trebui să închiriez ponei de la tine mâine, ca să car o încărcătură de paie. Dacă totul merge bine, mâine voi putea începe prima porţiune. Apoi căscase ca un leu, leneş şi totuşi mortal. Cred că astăzi mă voi culca mai devreme, dacă nu ai nevoie de mine.

O, sigur că avea nevoie de el. Îi venise să se aplece peste tejghea şi să sărute gura aceea somnoroasă, în faţa tuturor celor prezenţi. Nebunul acela dulce construia o casă din piatră şi pământ cu mâinile goale. Pentru tatăl ei. Cum să nu îşi dorească să îl sărute? Cum să nu îşi dorească să facă chiar mai mult de atât?

În schimb, îi şoptise cu neruşinare:

– Să vin în camera ta după ce încui aici?

Şi chiar dacă icnise şi ochii i se aprinseseră de dorinţă, el îi urase politicos o seară plăcută şi se retrăsese la etaj. Singur.

Probabil că avea probleme acolo jos. Bărbaţii cu sânge fierbinte – iar Rhys era genul acela de bărbat frumos cu sânge fierbinte, în floarea virilităţii – nu întorceau pur şi simplu spatele unor invitaţii atât de evidente.

Camera se umplu treptat cu o lumină slabă, gălbuie. Meredith clipi, iar imaginea din faţa ei deveni tot mai clară.

Trupul lui enorm se revărsa din pat, același pat care i s-ar fi părut pe jumătate gol, dacă ar fi dormit ea singură în el. El dormea pe partea lui, cu lenjeria de pat strânsă grămadă în dreptul picioarelor și taliei. Îi văzu porțiuni din pieptul dezgolit și o parte dintr-un picior gol, așa că își dădu seama că probabil era gol-goluț. Dar, fir-ar să fie, nu putea să vadă ce voia din poziția aceea.

Se ridică de pe singurul scaun din odaie și se furișă spre pat, sperând să vadă mai îndeaproape. Apoi înlemni locului când îl auzi scoțând un sunet aspru, gutural. Ca și când ar fi dat o lovitură. Sau ar fi încasat una.

Rhys începu brusc să se zvârcolească, încâlcindu-se în așternuturi, iar cu cotul înghionti perna.

– Nu, îl auzi ea gemând. Apoi mai tare: *Nu.*

Să îl trezească? Oare să îndrăznească să o facă? Dacă retrăia vreo bătălie sau vreo luptă în visele lui, poate că, în confuzie, s-ar fi năpustit asupra ei. Poate că ar fi trebuit să plece pur și simplu. Nimeni nu suferise urmări pe termen lung din pricina unui coșmar. Dacă se trezea și o vedea acolo, poate că s-ar fi simțit violat în intimitatea sa sau rușinat.

Acum respira rapid și superficial. Nu se mai lupta cu perna, însă se răsuci pe spate, cu pumnii strânși în lateral. Erau cât pietrele de moară. Avea dinții încleștați, tendoanele de-a lungul gâtului încordate și umflate. Mârâi printre dinți, jos, animalic, gutural.

Pe Meredith o durea inima. Nu știa ce formă de agonie îndura el în vis, dar știa că nu putea să mai stea nici măcar o clipă și să se uite la el cum suferă. În adolescență fusese martoră la durerea pe care o îndurase el și nu făcuse niciodată nimic în această privință. Nu *ar fi putut* să facă nimic atunci. Cum ar fi putut fiica slăbănoagă și oropsită a unui servitor să protesteze împotriva lordului care își abuza propriul copil?

Dar nu mai era o fetiță și acum ar fi putut să facă ceva ca să îi aline suferința lui Rhys. Se furișă lângă pat și se ghemui lângă acesta.

– Gata, spuse ea încet. Gata. Ești în siguranță, Rhys. Totul e bine.

Își stăpâni degetele să nu-i mai tremure și îl atinse pe umăr. El tresări brusc și ea mai că își retrase mâna. Dar continuă să îl liniștească cu voce domoală, ținându-și pur și simplu palma acolo,

apăsând ușor carnea lui înfierbântată, până când îi simți trupul relaxându-i-se. Când pumnii i se descleștară și respirația i se domoli, își retrase mâna și începu din nou să respire normal.

Rămase îngenuncheată acolo timp de mai bine de un sfert de oră, uitându-se la el cum revine la un somn liniștit, în timp ce inima ei revenea la un ritm normal.

El scoase în somn un oftat ușor, care o făcu să se topească pe dinăuntru, iar buzele i se curbară a zâmbet. Meredith se întrebă dacă nu cumva o visa pe ea. Spera că da. El gemu încet, mai degrabă a plăcere, decât a durere.

Nu mai rezistă. Trase pe furiș de așternuturi, dezgolindu-i mijlocul. După care ridică un colț de cearceaf și își plecă ușor capul să arunce o privire dedesubt.

Nu, nici o rană de război. Cel puțin, nu una care să îi inhibe funcția bărbătească normală. Indiferent de cicatricile care îi acopereau restul trupului, aceste porțiuni ale lui erau într-adevăr sănătoase. *Perfect.* Ca și când organul lui i-ar fi simțit interesul, tresări ca să îi atragă atenția. Valul de neliniște începu să se retragă, lăsând în urma lui excitație. Simți căldura înmuindu-i genunchii numai uitându-se la el.

El făcu o mișcare bruscă, iar ea scăpă cearșaful. Își ridică privirea înapoi spre fața lui chiar când el deschise ochii: întunecați, intenși, furioși, periculoși. I se zbârli părul de pe ceafă, și inima îi bătea puternic, aproape nebunește. Meredith bănuia că mai mulți soldați de-ai lui Napoleon văzuseră aceeași privire a lui, și probabil că fusese ultimul lucru pe care îl priviseră.

– Eu sunt, spuse ea repede. Meredith.

El clipi de câteva ori. Când înțelese cine îi vorbea, orice urmă de violență îi dispăru din ochi.

– Hristoase! bombăni el, ridicându-se în cot și trecându-și palma peste față, apoi prin părul tuns. M-ai luat prin surprindere. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Aproape izbucni în râs, când își aminti de ce era acolo. Totul este perfect. Îmi pare rău că te-am trezit, doar că... am auzit zgomote și m-am îngrijorat.

– Fir-ar ele să fie de coșmaruri!

– Vrei să vorbim despre ele?

– Nu. Se uită rapid la trupul lui gol și la pieptul dezvelit și înjură din nou. Se ghemui în partea îndepărtată a patului, plonjând sub așternuturi și trăgându-le până sub bărbie.

Acum Meredith chiar că izbucni în râs. Nu se putea abține.

– Ți-am jignit cumva modestia?

– Nu. Nu, eu o jignesc pe a ta. Nu vreau să te dezgust.

– Să mă dezgușți? Cum anume?

– Zilele trecute mi-ai cerut să-mi iau cămașa pe mine. Își strânse mai tare cearșaful în jurul pieptului. Știu că probabil e respingător... știi tu, cu toate cicatricile.

– Of, Rhys. Își ascunse fața în mâini preț de o clipă, după care le dădu la o parte și se hotărî să fie pur și simplu sinceră. Ți-am cerut să îți iei cămașa pe tine pentru că ești cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată, și asta îmi distrăgea atenția, încât abia mai reușeam să leg două vorbe care să aibă noimă când mă uitam la tine. Nimic la tine nu mi se pare respingător.

El continuă să clipească.

– Ah.

Meredith se așeză pe marginea patului, în locul pe care el îl lăsase gol când se dăduse la o parte.

– Iar în ceea ce privește cicatricile... Se întinse și trase de partea de sus a cearșafului. El dădu drumul așternutului, iar ea îl trase în jos, descoperindu-i pieptul, care purta semnele mai multor bătălii. Doar nu le consideri dezgustătoare, nu-i așa? Nu știi ce părere au femeile despre cicatrici, Rhys? Iubitele tale nu au fost fascinate de ele?

Respirația lui se acceleră când ea își trecu degetul peste clavicula lui.

– Nu am mai avut iubite. De ceva vreme, spuse el.

– De câtă vreme?

– De ani buni.

– Atât de mult? întrebă ea, tot mai emoționată.

Înghiți în sec, încercând să se liniștească. Rhys era unul dintre cei mai senzuali bărbați pe care îi cunoscuse vreodată. O simțise încă de pe vremea când era doar o copilă. Asta îl atrăsese la el, la o vârstă la care dorința începea să se aprindă și să se definească. Fusese mereu fascinată de el, dar sentimentele ei atinseseră apogeul în vara în care împlinise paisprezece ani. În anul acela

el plecase la Eton, un băiat care crescuse prea mare pentru vârsta lui, și se întorsese un tânăr *bărbat*. Meredith se minunase atunci de sălbăticia lui, de puterea, de trupul lui – aceiași umeri lați pe care îi mângâia acum. Își plimbă unul dintre degete peste adâncitura mică dintre mușchiul umărului și bicepși.

Ce nedreptate uriașă că acest bărbat frumos fusese lipsit de afecțiune fizică și de plăcere timp de ani. Și totuși, nu putea nega bucuria posesivă care îi umplea pieptul la gândul că, într-un fel, acum îi aparținea. Urma să fie prima lui femeie, după atâta vreme. Avea să o țină minte pentru totdeauna. Avea să se asigure ea de asta.

Își apăsă palma pe trupul lui, trecând-o peste bicepși, apoi își întoarse mâna și îl mângâie cu dosul degetelor, urcând din nou.

– Meredith... rosti el pe un ton în care se citea o avertizare. Dar nu își folosi mușchii aceia puternici ca să o îndepărteze.

– Șșșt, îi spuse ea, mângâindu-l din nou pe braț. Lasă-mă să te ating.

El se lăsă relaxat pe pernă și închise ochii.

Când închise ochii, Rhys văzu lalele. Un câmp nesfârșit de lalele roșii și un cer strălucitor, acvamarin. Văzuse câmpul acela într-o dimineață plăcută de primăvară, pe când mărșăluia prin Olanda cu Regimentul 52. O briză ușoară îi trecuse prin păr... aproape la fel de drăgăstos precum îi mângâia acum Meredith pielea. Câmpul acela de flori fusese cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, atât de frumos, încât îl duruseră până și rănile vindecate. Își condusese oamenii direct prin el, neputând rezista. Traversând cu pași largi câmpul acela de un milion de flori vesele, toate îndreptate spre soarele care strălucea în spatele lui, se simțise de parcă l-ar fi primit în mijlocul lor. Înaintase prin el, îngropat până la genunchi în frumusețea florilor, scăldându-se în ea, ca și cum ar fi putut îndepărta toată urâțenia războiului. „Probabil că așa arată raiul", se gândise el atunci. „Mai bine mă uit și mă înfrupt acum, pentru că Dumnezeu știe că nu mă voi bucura de el după moarte."

Abia când se oprise și se uitase peste umăr, văzuse realitatea: strălucirea pătrunzătoare a o sută de baionete care înjunghiau cerul albastru la unison. Întregul lui batalion de soldați

aflați într-o stare deplorabilă, înaintând prin câmpul minunat, călcând lalele cu cizmele lor sau cu cioturile goale însângerate. Fusese întâmpinat de frumusețea creației lui Dumnezeu și lăsa în urma lui doar o distrugere macabră.

Deoarece era o fiară violentă, și asta făcea de obicei.

Mângâierea lui Meredith... ah, chiar îl făcea să se simtă ca în rai. Și știa că, lăsând-o cât mai mult să îl atingă așa, avea să se avânte cu atât mai nepăsător spre frumusețea aceea feciorelnică, ademenitoare, insensibil la distrugerile pe care le putea provoca. Dar nu reușea să se convingă să o oprească. Nu încă.

Își ținu ochii închiși. Ea își trecu din nou mâna în jos peste brațul lui, stârnindu-l, senzația de înfierbântare strângându-i-se în vintre și cerând să fie eliberată.

– Femeilor li se par irezistibile cicatricile unui bărbat, rosti ea încet. Ne atrag, ne atrage misterul din spatele lor. Îi simți degetele pe rana rotundă, curată, lăsată de proiectilul muschetei care îi străpunsese umărul la Vitoria. Îi mângâie cicatricea încreștită și o apăsă cu degetul mare. Apoi adăugă pe un ton mai vesel. Gândește-te... gândește-te la sfârcuri.

– Sfâr... – *Cerule mare.* Ai spus cumva...

– Sfârcuri. Nu-i așa că bărbații sunt iremediabil fascinați de sfârcurile femeilor?

N-ar fi putut să vorbească în numele altor bărbați, dar, brusc, Rhys nu reuși să se gândească la altceva.

– Cicatricile unui bărbat au același efect asupra noastră. Ne întrebăm fără să vrem în legătură cu ele, ne uităm la culoarea, la textura lor. Tânjim să le explorăm, nu doar cu degetele, ci și cu buzele.

Își trecu buzele peste umărul lui, iar el deschise brusc ochii. Simți o șuviță desprinsă din părul ei cum îl mângâie pe piept în timp ce ea îi săruta rana veche și vindecată. Vru să apuce șuvița aceea de păr închis la culoare, dar nu reuși să se miște. Dacă ar fi îndrăznit să se miște, poate că ea s-ar fi oprit.

„Nu te opri! Nu te opri!"

Ea îl sărută pe piept. Dulce, tandru, feminin. Și atât de-al naibii de erotic, că era deja tare ca țeava unui pistol și pregătit.

Ea îl sărută pentru ultima dată pe cicatricea de la tâmplă, apoi își înălță capul și se îndreptă de spate. Nu își imagina expresia de pe propria-i față, dar zâmbetul ei îi dădea de înțeles că ei îi plăcea.

Își coborî privirea și își dădu brusc seama că nici măcar nu era îmbrăcată. Cămașa de noapte de pânză subțire îi alunecase pe un umăr. Contururile elegante ale gâtului și claviculei ei îi atraseră privirea încă și mai jos. Îi văzu sânii mici și fermi umflându-se sub materialul transparent.

Își drese vocea.

– Precum sfârcurile.

Ea zâmbi și mai larg.

– Da.

Rhys își duse mâna la panglica de la decolteul cămășii ei. Apucă șnurul fragil de satin și desfăcu funda dintr-o mișcare lentă, chinuitoare, apoi își coborî mâna, ca să se bucure de bucățica de carne ivită prin deschiderea din material. Apoi ea își roti umărul, și muselina coborî, descoperindu-i un sân.

El rămase uimit și nemișcat preț de o clipă, fermecat de perfecțiunea pielii ei albe ca laptele cu nuanțe rozalii. Și de sfârcul ei încântător și obraznic, cu doar câteva nuanțe mai închis la culoare ca pielea. În timp ce o privea, areola ei se încreți, transformându-i sfârcul într-un mugure încordat. Un mugure care implora să fie ciupit și supt.

El gemu încet și se propti într-un cot și întinse după ea cealaltă mână. Sânul ei era atât de mic și de delicat, iar mâna lui era atât de mare și de urâtă. Dacă îi cuprindea sânul, nu mai avea să vadă nimic. Ce-ar fi rezolvat atunci? Își trecu în schimb dosul unui deget pe sub sânul ei. Pielea i se înfioră, făcându-i-se ca de găină. Aproape se retrase, dar oftatul ei dulce, de plăcere, îl încurajă să continue. O mângâie din nou, apoi trasă cu degetul mare un cerc larg în jurul marginii areolei. Nu mai atinsese niciodată ceva atât de moale. Îi lăsă gura apă.

Ca și când i-ar fi simțit nevoia, Meredith se aplecă spre el.

– Da, îl îmboldi ea. Sărută-mă!

El o sărută pe partea inferioară a sânului, gustându-i pielea cu o mișcare furișă a limbii. Și se simți ca în paradis. Ca visul

provocat de laudanum. O plăcere atât de intensă, încât dădea în nebunie. Mirosul dulce şi condimentat al pielii ei îl intoxică. O simţi rece şi perfectă, precum roua. Şi era un lucru foarte bun că urma să se căsătorească cu ea, pentru că îşi dăduse seama de cum gustase prima oară din ea că nu putea să se sature vreodată.

– Desfă-ţi părul. O spusese pe un ton autoritar şi poruncitor care nu se potrivea când i se adresa viitoarei lui soţii, dar, la naiba!, voia ca ea să îl asculte şi nu avea de gând să rişte cerându-i frumos.

Ea îl ascultă, dezlegându-şi în grabă panglica de la cosiţă. Sânul dezgolit îi săltă într-un mod delicios în timp ce Meredith îşi despleti cosiţa şi îşi scutură capul, ca să îşi desfacă părul. Şuviţele de păr groase i se revărsară peste umeri şi piept, închise la culoare şi senzuale precum blana de samur. Printre şuviţele care îi cădeau în cascadă peste piept se putea zări un petic de piele curbat şi cremos, terminat într-un sfârc deschis la culoare şi încordat. La care se adăuga zâmbetul acela jucăuş şi invitaţia gingaşă din ochii ei, şi... Cerule mare! Câmpurile de lalele şi cerul acvamarin nici nu se comparau cu Meredith. Era cel mai frumos, cel mai perfect lucru pe care îl văzuse vreodată.

Se ridică în şezut pe pat.

– Ar trebui să plec.

– Ce? De ce?

– Am mult de lucru astăzi. Va trebui să închiriez poneii, mai ţii minte?

– Rhys. Îşi puse mâna pe pieptul lui, oprindu-l în loc. Încă e devreme. Şi ai muncit din greu toată săptămâna. Odihneşte-te în dimineaţa aceasta, simte-te bine!

– Îmi place să lucrez la casă.

Ea îl privi sfioasă, pe sub gene.

– Mai mult decât ţi-aş plăcea eu?

El se uită prin cameră, după cămaşă şi pantaloni. Iată-i, într-un cârlig lângă uşă. La naiba, de ce îi lăsase atât de departe? Făcu semn spre ele.

– Vrei să fii drăguţă şi să-mi dai hainele?

Ea râse.

– Nu, nu vreau să fiu drăguţă. De fapt, încep să mă întreb de ce eu mai sunt îmbrăcată.

Începu să îşi dezgolească şi celălalt umăr. Rhys îşi acoperi faţa cu o mână şi gemu, întrebându-se dacă ar fi fost înţelept din partea lui să-i dea exact ce merita sau să se ridice din pat, gol-goluţ, cu mădularul erect. În schimb, trase de cearşaf şi-l legă în jurul taliei şi se ridică în picioare, aruncând coada materialului peste umeri, ca o togă grecească din Antichitate. Îl făcu să se simtă demn şi filosofic, ceea ce îl ajută în lupta de a-şi potoli pofta.

Străbătu camera ca să se îmbrace.

– Nici pomeneală de aşa ceva. Nu în dimineaţa asta. Îmi cer iertare că mi-am permis anumite libertăţi.

– Rhys, spuse ea în timp ce el îşi trăgea cămaşa. Nu trebuie să îţi ceri scuze. Suntem amândoi adulţi. Ne dorim reciproc. Nu văd de ce nu ne-am putea distra puţin. Nu trebuie să însemne nimic mai mult.

El îşi smulse cearşaful din talie, se întinse după pantaloni şi şi-i trase nerăbdător pe el, după care se întoarse spre ea.

– Meredith. Eşti viitoarea mea soţie. Când voi face dragoste cu tine pentru prima dată, să fii al naibii de sigură că va însemna ceva. Cel puţin pentru mine.

Ea clipi, evident surprinsă. Îşi coborî apoi privirea, îşi trecu mâinile înapoi prin mânecile cămăşii de noapte şi îşi legă panglica cu degete tremurânde.

Rhys respiră adânc şi îşi veni în fire. Iată. Era o fiară distructivă. Abia o atinsese puţin şi deja o făcea să sufere.

– Îmi pare rău. Nu sunt furios. Îşi apucă cizmele şi se aşeză de cealaltă parte a patului. Doar că... nu mă pricep prea bine la vorbit. Vreau să îţi explic, dar s-ar putea să nu-mi iasă cum trebuie. Îmi permiţi să încerc?

Meredith ridică din umeri a consimţire.

El începu să îşi împingă piciorul drept în cizmă.

– Am distrus multe lucruri în viaţă. Prea multe. Am avut de-a face cu moartea ani întregi şi există un singur lucru pe care nu am reuşit să îl distrug. E în faţa ta. Trecu apoi la piciorul stâng, mişcându-se mai încet. Îi era mai greu din pricina genunchiului

înțepenit. Trupul acesta a supraviețuit loviturilor, gloanțelor, baionetelor, grenadelor și oricărui alt lucru pe care Dumnezeu sau Napoleon l-au azvârlit în el. Pur și simplu sunt sortit să trăiesc. Nu există altă explicație. Și acum că m-am împăcat cu gândul, nu vreau să mai distrug lucruri.

Tropăind cu cizmele pe podea, se întoarse s-o privească.

– Acum vreau să construiesc ceva. Înțelegi? Ani de zile, m-am trezit în fiecare zi cu gândul că *aceasta* este ziua în care voi muri, sau îi voi ucide pe alții în încercarea de a muri. Acum mă trezesc gândindu-mă că aceasta este ziua în care mă apuc să amestec chirpiciul. Mă spetesc de mi se frâng oasele în mlaștină, asudând, adunând bolovani și săpând în noroi. În fiecare dimineață am parte de suferințe și dureri noi, îngrămădite peste o viață de răni. Dar merită. Voi construi casa cu mâinile mele, de la fundație la acoperiș. O voi face pentru noi și o voi face așa cum trebuie, ca să reziste pentru totdeauna. Nu poți să ridici pereții pe o fundație care se clatină. Nu poți să trântești un acoperiș de paie peste grinzi atât de subțiri, încât s-ar răsturna la prima furtună de iarnă. Înțelegi ce spun?

Ea încuviință.

– Înțeleg.

El o luă de mână.

– Același lucru este valabil și pentru noi. Vreau să construiesc ceva cu tine. Ceva care să dureze. Oricât de mult te-aș dori, nu vreau să mă grăbesc și să stric totul. Suntem sortiți să fim împreună și...

– Rhys...

– Și știu că nu crezi asta încă. O strânse de mână, apoi continuă: E în regulă. Voi continua să construiesc – piatră cu piatră, scândură cu scândură, sărut cu sărut – până vei crede. Și da, mă voi trezi în fiecare dimineață înțepenit și tânjind după tine. Dar merită. Se întinse spre ea și îi ridică fața spre a lui. Tu meriți.

Meredith făcu ochii mari.

– Ești incredibil!

El se ridică și se întinse după jiletcă.

– De fapt, sunt indestructibil. Și nu plec nicăieri, Meredith. Nu mai scapi de mine.

Capitolul 8

– Poftim. Ouă înăbușite și pâine prăjită, spuse Meredith și puse farfuria în fața tatălui ei.

Acesta se încruntă la ea.

– Parcă cerusem ouă prăjite.

– Da? Își puse mâinile pe talia fustei ei verzi din serj și se uită la farfurie. Ești sigur?

– Poate că îmbătrânesc, Merry. Dar nu în așa hal încât să nu îmi mai amintesc ce-am spus cu cinci minute în urmă.

Ea îi trânti sarea în față.

– Mănâncă-le și gata. Tot ouă sunt.

El ridică din sprânceana-i stufoasă și își luă cana de cafea.

– Ce-ai pățit în dimineața asta? Nu ești în apele tale.

Nu. Nu era. Ce mai dimineață! Slavă Domnului că Rhys nu apăruse la micul dejun. Nu ar fi știut ce să-i spună. Și, ținând cont de cât de distrasă era, probabil că l-ar fi servit cu terci ars și garnitură de săpun.

– Îmi pare rău, tată. Se duse din nou la sobă și sparse două ouă într-o tigaie unsă cu unt. Sunt doar puțin obosită, atâta tot. Poate că nu mai dorm suficient în ultima vreme.

– Nu ai mai dormit suficient de ani întregi, Merry. Mereu te spetești prea tare. Vei vedea că lucrurile se vor îmbunătăți, acum că s-a întors Rhys.

– Nu sunt logodită cu Rhys. Oare de câte ori avea să fie nevoită să o mai spună, ca să o creadă și pe ea cineva?

– Și chiar dacă nu ești. Îmi va oferi o slujbă, și te voi putea întreține eu pe tine. Așa cum ar trebui să fie. Te vei putea odihni.

Meredith clătină din cap. De parcă și-ar fi lăsat tatăl olog și bătrân să facă munci manuale, iar ea să stea locului.

– Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să mă ocup de hanul meu.

Rhys chiar o emoționase mai devreme, cu micul lui discurs despre construirea casei în așa fel încât să reziste în timp. Fusese minunat să vadă licărirea de entuziasm din ochii lui. Înțelegea perfect ce voia să spună, pentru că și ea simțea același lucru când

venea vorba de han. Ce-i drept, nu îl construise de la zero, dar se spetise din greu ca să îl aducă la starea lui actuală. Şi era al naibii de mândră de asta.

Locul acesta reprezenta independenţă, siguranţă, prietenie, satisfacţie personală... un cămin. Tot ce îşi dorise de la viaţă, mai puţin un lucru. Rhys St. Maur.

Şi acum, minunea minunilor, se părea că şi Rhys o dorea pe ea. Dar doar dacă avea să fie de acord să se căsătorească cu el. Numai dacă renunţa la han.

El pur şi simplu nu înţelegea. Responsabilităţile ei nu însemnau doar să aibă grijă de tatăl ei. Hanul era inima financiară şi socială a satului. Toţi din Buckleigh-in-the-Moor depindeau de el şi în acelaşi timp de *ea* să îl conducă.

Aşeză ouăle prăjite pe o farfurie, apoi puse farfuria în faţa tatălui ei, luându-le pe cele înăbuşite pentru ea. După ce îşi umplu o cană cu cafea, se aşeză în faţa lui. Preţ de câteva minute, mâncară în tăcere.

După ce prinse ceva putere şi se simţi în stare să discute despre asta, spuse:

– Tată, te rog să mă asculţi. Te rog să nu te laşi dus de val şi să îţi faci idei năstruşnice. Nu ştim sigur că Rhys are de gând să rămână. E un gentleman care se distrează mutând de colo-colo pietre pe la ţară. Ce se va întâmpla când nu va mai fi amuzant? S-ar putea să se decidă că „soarta" lui este în altă parte şi să plece.

– De ce-ar face una ca asta?

– De ce n-ar face-o? Îşi coborî vocea şi încercă din nou: Tată, chiar nu ai observat? Toţi cei care *pot* să plece de aici o fac.

Fruntea tatălui ei se încreţi.

– Când ai devenit atât de pesimistă, Merry?

„Cu zece ani în urmă. Când m-am căsătorit cu un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă ca tine, doar ca să avem un acoperiş deasupra capului."

– Nu sunt pesimistă. Sunt realistă. Cineva trebuie să fie.

Din nefericire, se părea că acel cineva era mereu ea. Cu siguranţă nu avea să fie Rhys, care insista în mod straniu că aşa era sortit. Oare avea să se ocupe soarta de rufele murdare?

Se ridică de la masă.

– Doamna Ware se va ocupa de orice altceva ai avea nevoie. Mai bine adun rufăria pentru Betsy.

Urcă la etaj şi adună aşternuturile de pat din fiecare odaie, începând cu propria cămăruţă, simplă şi înghesuită, continuând apoi cu camera puţin mai mare a tatălui ei şi trecând apoi prin fiecare odaie pentru oaspeţi, indiferent că fuseseră folosite în ultima săptămână sau nu. Meredith ştia că persoanele înstărite călătoreau de obicei cu propriile cearşafuri, dar se hotărâse să pună aşternuturi curate pe paturi din motive estetice şi din mândrie.

Lăsase odaia în care era cazat Rhys la sfârşit, spunându-şi că avea să dea buzna în camera goală, să smulgă cearşafurile de pe pat şi să se retragă rapid. Dar, bineînţeles, colţul unuia dintre cearşafuri se agăţă de piciorul de la pat, aşa că fu nevoită să se aţtere pe saltea ca să îl tragă... şi, fir-ar să fie, cearşafurile erau jalnic de curate, când ar fi trebuit să poarte urmele pasiunii.

Iar ea era atât de obosită.

Preţ de o clipă, se gândi să se trântească pe pat, să se cuibărească în dâra de miros condimentat şi bărbătesc lăsată de el şi să se odihnească. Şi-l putea imagina foarte uşor întins lângă ea. Îşi imaginase destul de mult scena. Doar că acum deţinea mai multe informaţii. Ştia cum i se potrivea trupul cu al ei, tare în toate locurile în care al ei era moale. Ştia cum i se simţea pielea la atingere – bătătorită şi încălzită de soare în partea de sus a antebraţului, şi suplă, ca de căprioară, pe partea interioară a încheieturii.

Ştia ce gust aveau sărutările lui.

„Of, Rhys..."

Meredith trase tare şi reuşi să desprindă cearşaful încăpăţânat, după care se ridică, alungându-şi fanteziile. Înţelegea cum era să visezi, ba uneori chiar se delecta cu această îndeletnicire. Nu era pesimistă, aşa cum sugerase tatăl ei. Dar ştia unde să traseze limita între visuri şi realitate.

Auzi chicotul cunoscut al spălătoresei în curte. Meredith legă maldărul de rufe murdare şi se duse la fereastră, strigând ca să-i atragă atenţia lui Betsy. Împinse mormanul de aşternuturi pe fereastră, iar Betsy se duse repede şi îl prinse în coşul ei, mişcare care îi aduse câteva urale de apreciere de la câţiva bărbaţi aflaţi în apropiere.

– Ce țintă grozavă, doamnă Maddox! strigă Darryl și îi făcu semn cu mâna de lângă grajduri. Ogarii lătrau și se jucau la picioarele lui.

Meredith îi zâmbi ca răspuns, dar nu zăbovi prea mult ca să se alăture distracției. În schimb, plecă de la fereastră și coborî în grabă scările. Îl văzuse pe Robbie Brown intrând în curte, împingând roaba lui plină de turbă pentru vetre. Trebuia să îi pregătească plata în monede și pâine. După aceea, trebuia să discute cu doamna Ware despre mesele din ziua aceea, în funcție de carnea pe care o aduseseră băieții Farrell.

Avea un han de condus și un sat de întreținut.

Intră în sala mare și văzu că deja era aproape plină, chiar dacă era devreme. Câțiva călători luau o masă ușoară înainte să își continue călătoria. Câțiva săteni își dăduseră întâlnire la o cafea ca să bârfească și să discute despre afaceri. Până și Harry și Laurence erau acolo, luând micul dejun.

Înlemni. Ce căutau băieții Symmonds acolo? Cei doi nu erau niciodată treji înainte de prânz, mai puțin când stăteau treji toată noaptea ca să păzească marfa lui Gideon. Și noaptea trecută nici măcar nu fusese nevoită să îi alunge din han la ora de închidere. Plecaseră acasă neobișnuit de pașnic și de devreme, la zece și jumătate.

– O noapte grea, băieți? întrebă ea și se apropie de masa lor cu mâinile în șolduri.

Harry își ridică privirea dintr-o farfurie plină cu ouă, costiță, chifle și gem.

– S-ar putea spune și așa. Se uită la Larry, și începură amândoi să chicotească.

Alți câțiva meseni de la mai multe mese începură să râdă și ei. Meredith se răsuci încet, măsurându-și din priviri clientela. Acum își dădu seama că destul de mulți dintre ei nu îi treceau niciodată pragul înainte de prânz.

– Ce e? întrebă ea aspru. Ce e?

Oamenii râseră doar și mai tare.

– O noapte grea, așa e, doamnă Maddox, spuse Larry cu gura plină de ouă. Dar o dimineață grea... îl așteaptă pe prietenul dumitale, Ashworth.

Simți că o cuprinde groaza.

– Ce-ați făcut? Vocea îi tremură puțin, așa că își încleștă maxilarul. Harold și Laurence Symmonds, spuneți-mi numaidecât! Ce i-ați făcut?

– Ușurel, doamnă Maddox, spuse Skinner de la masa de lângă. Îi făcu cu ochiul, pe deasupra cănii cu cafea. Nu i-am făcut nici un rău.

Harry bombăni:

– De data asta.

Cei din încăpere izbucniră din nou în râs, dar Meredith nu mai zăbovi să își dea seama de ce. Îi spuse ceva în grabă doamnei Ware când trecu prin bucătărie, apoi deschise larg ușa din spate și urcă dealul stâncos – cea mai directă cale spre ruinele conacului Nethermoor. Dacă Rhys închiriase poneii, ar fi trebuit să îi mâne pe cărare, care ocolea. Poate că ar fi reușit să ajungă înaintea lui și să contracareze surpriza neplăcută pe care i-o plănuiseră Harold, Laurence și ceilalți, oricare ar fi fost aceasta. Oare de cât timp plecase? Să fi fost vreo oră, oare? Trebuia să se grăbească.

După douăzeci de minute de mers din greu și de cățărat pe teren denivelat, ajunse la Bell Tor și ocoli mormanele vechi de granit. În pofida luminii calde a soarelui, tremură când se apropie de ruinele conacului Nethermoor. Chiar dincolo de această culme, se afla porțiunea plată de pământ unde Rhys își construia căsuța. Gâfâind și ținându-se de șold, urcă ultimii câțiva metri abrupți și stâncoși... Iar de partea cealaltă găsi deznădejde.

Șase ponei pestriți hoinăreau prin mica vale, păscând fericiți rogoz și grozamă. Mormanele de paie pe care le căraseră erau aranjate frumos, gata să fie amestecate cu pământ. Iar fundația căsuței lui Rhys – bolovanii pe care, timp de o săptămână, îi cărase din împrejurimi și îi îmbinase cu migală ca să formeze un soclu uniform, de nezdruncinat – distrusă în întregime. Împrăștiată în toate direcțiile.

Parcă i se răsuci inima în piept. Așa de tare, încât uită de crampele pe care le simțea în dreptul coastelor.

Rhys era acolo, doar în cămașă și pantaloni, curățând zona. Ridicând metodic bolovanii, pe rând, apoi sortându-i în grămezi în funcție de dimensiune. Pregătindu-se să reclădească fundația.

Îl privi în tăcere preț de câteva minute. Când se apropie de el, își dădu seama că el îi simțise prezența. Totuși, nu o salută. Refuză să o privească în ochi.

– Of, Rhys. Îmi... Nu mai putu spune nimic. De fapt, ce-ar fi putut să spună? Îmi pare nespus de rău că s-a întâmplat asta. Știu că ai muncit din greu.

Multă muncă și mult suflet.

El ridică reținut din umeri și își văzu de treabă.

– Și-așa mă temeam că am făcut-o prea mică. Acum o pot face mai mare.

– Nu ești furios?

– La ce bun să mă înfurii? Mârâi încet și smulse un bolovan mic din pământ.

– Nu știu dacă ar folosi la ceva, dar cu siguranță că ar fi un lucru firesc.

El azvârli cu ușurință bolovanul într-o parte, de parcă ar fi fost un cotor de măr. Acesta aterizâ cu o bufnitură.

– Mi-am irosit cea mai mare parte din viață fiind furios. Nu schimbă niciodată nimic. Doar sfârșesc prin a răni totul în jurul meu.

Meredith suferea *pentru* el. Îl privi în timp ce continua să adune și să sorteze bolovanii. Mișcările îi erau mecanice și aproape necontrolate. Probabil că nu era sănătos pentru el să țină așa totul în el. Dacă mânia lui dezlănțuită dăuna tuturor lucrurilor din jurul lui, oare ce daune îi provoca *lui*, când o ținea astfel în el?

– Rhys...

Ținând câte un bolovan în fiecare mână, el veni cu pași mari spre ea, sfredelind-o cu privirea.

– Spune-mi un singur lucru.

Ea încuviință din cap, fără să spună vreun cuvânt. De parcă ar fi putut să îl refuze.

– Știai că plănuiau asta? De aceea ai venit azi-dimineață la mine în odaie și ai încercat să mă ții în pat?

– Nu, spuse ea repede. Dumnezeule, nu! Din toate ideile îngrozitoare... nu era de mirare că abia de suporta să o privească. Rhys, nu e așa. N-am avut nici cea mai vagă idee. Trebuie să mă crezi.

El oftă aspru și azvârli bolovanii la o parte. Pe rând.

– Te cred. Dar trebuia să întreb.

Înainte să apuce să se întoarcă, ea îl prinse de încheietura mâinii.

– Oprește-te o clipă! Te rog?

El se opri.

Vântul sufla tare, făcând ca fusta să i se prindă de picioare și forțând-o să ridice vocea.

– Nu am avut nici cea mai vagă idee că aveau să facă asta noaptea trecută, dar am bănuit că intenționau să încerce ceva curând. Trebuie să înțelegi că sunt îngrijorați. Și eu sunt îngrijorată. Am auzit ce mi-ai spus mai devreme, despre faptul că simți nevoia să construiești ceva aici. Și înțeleg, mai mult decât îți dai tu seama. Pentru tine, acest plan de reconstruire este un fel de răscumpărare, dar pentru toți cei din sat... e o amenințare.

– O amenințare? Cum să fie o amenințare?

– Ne-am clădit un trai aici, cât de cât. În mare parte datorită hanului și micii afaceri cu tururi pentru călători a lui Darryl, și...

– Și cercului de contrabandiști al lui Gideon Myles.

Meredith amuți. Știa despre Gideon?

– Da, știu. Eu și Myles am pălăvrăgit într-un fel deloc amical săptămâna trecută, înainte să plece din oraș. Cât de implicată ești în afacerea lui?

– Nu sunt... Înghiți în sec. Ce sens avea să nege? Nu foarte.

El o privi ciudat, în timp ce se dădu în spate, întorcându-se la grămada lui de bolovani.

– Așa speram și eu. Dar am început să mă întreb, azi-dimineață.

Lui Meredith i se făcu greață. Își dădu seama că se simțea vinovată. Și de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată, ținând cont că nu făcuse altceva decât să se asigure că satul putea să supraviețuiască?

– Rhys, încearcă să înțelegi. Traiul nostru ca sat... e ca un echilibru delicat, iar tu amenințăi să îl dai peste cap.

– Să îl dau peste cap? Vreau să îl reconstruiesc, pe o bază ceva mai solidă decât poveștile cu fantome și rachiul de contrabandă. Strămoșii mei au întreținut acest oraș generații la rândul.

– Da, dar *această* generație nu înțelege. Deja se fac pariuri la cârciumă. Bărbații pariază pe cât va dura până vei pleca.

– Nu zău? Adăugă apoi pe un ton mai sumbru: Tu pe ce dată ai pariat?

– Nu îmi plac jocurile de noroc, spuse ea, sperând ca un zâmbet mic să mai înveselească atmosfera. Ai fost plecat atâta vreme, încât oamenilor le vine greu să creadă că vorbeşti serios când zici că ai de gând să rămâi.

– Păi, nu ştiu ce altceva aş putea face ca să îi conving *pe oameni* – privirea lui tăioasă îi dădu de înţeles că se referea de fapt la o anumită persoană, cea care se afla atunci în faţa lui – că într-adevăr am de gând să rămân. În afară de a rămâne pur şi simplu. Şi de a continua să construiesc casa asta din piatră, indiferent de câte ori o vor dărâma.

– Vorbeşti serios? Vei rămâne în mlaştină indiferent de ce vor face ei?

– Ca un afurisit de bolovan. Zâmbi ironic. Îşi trecu o mână prin păr, după care îşi şterse fruntea cu mâneca. Să zicem aşa: oricum nu am altceva mai bun de făcut.

Aşa voia să o liniştească? Nu reuşea. Poate că o convingea că nu avea de gând să plece prea curând, dar cu siguranţă nu o făcea să vrea să se căsătorească cu el.

„Căsătoreşte-te cu mine, Meredith. Oricum nu am altceva mai bun de făcut."

– Totuşi, spuse el, prefer să nu reconstruiesc fundaţia de o duzină de ori. Cred că voi începe să dorm aici, ca să o păzesc. Şi ţie îţi trebuie oricum odăile, pentru oaspeţi.

– Aici, afară? Noaptea?

– Sunt soldat. Am dormit în condiţii mult mai rele. Se uită în jur, la dărâmături. Mult mai rele.

Instinctul îi spunea că nu exagera. Dar chiar dacă el *putea* îndura aşa ceva, ei nu îi plăcea ideea că avea să stea acolo, în frig, când ea dispunea de paturi calde şi de mâncare fierbinte la han. Ca să nu mai pomenim că mlaştina era un loc periculos noaptea. Întunecos, umed, primejdios. Avea să apere căsuţa, dar se punea pe sine în pericol. Data viitoare când susţinătorii lui Gideon urmau să se pună pe rele, ţinta lor nu avea să fie casa, ci Rhys.

– Trebuie să mai existe o cale, zise ea.

– Poate că da. Dacă există, sunt sigur că o vei găsi. Eşti mai isteaţă ca mine.

Zicând acestea, se întoarse la muncă, ridicând piatră după piatră. Începu să le aranjeze pe câteva dintre ele în linie.

Oftând a înfrângere, Meredith se aşeză pe unul dintre cei mai mari bolovani. Nu se simţea încă în stare să se întoarcă la han. Era obosită şi frustrată, şi fierbea de mânie pentru Rhys. Ar fi fost bine să nu-i mai găsească pe băieţii Symmonds la han la întoarcere, sau avea să le spargă sticle în cap la amândoi.

Momentan, stătea doar şi se uita la Rhys, simţindu-i mânia stăpânită din mişcări, în timp ce ridica şi arunca bolovani încolo şi încoace. Sub cămaşă, muşchii i se încordau. Pe chip i se citea o hotărâre crâncenă. Când el se lovi piatră de piatră, Meredith simţi ecoul vibrându-i pe şira spinării, dar el nici măcar nu tresări.

Oare cum era să deţii o astfel de putere? Dacă ar fi avut şi ea puterea să construiască ziduri cu mâinile ei... şi-ar fi construit deja o nouă aripă pentru oaspeţi la han.

O idee începu să îi încolţească în minte.

– Dacă foloseşti chirpici, spuse ea gânditoare, ai mult de aşteptat. Trebuie să construieşti pe porţiuni. Astfel încât pereţii să nu se încovoaie sau să se crape. Doar câteva zeci de centimetri pe rând, şi va trebui să laşi pereţii să se aşeze între fiecare porţiune. Cel puţin o săptămână.

– Sunt sigur că voi găsi ceva cu care să îmi ocup timpul.

– Poate că da. Dar ideal ar fi să construieşti două clădiri în acelaşi timp. Cât se odihneşte una, adaugi un strat de chirpici la cealaltă. Şi invers.

El puse un picior pe un bolovan şi îşi ridică privirea spre ea.

– Vrei să spui că ar trebui să construiesc două case?

– Nu. Se aplecă în faţă, brusc entuziasmată de planul ei genial. Spun că ar trebui să devenim parteneri.

El ridică din sprânceană:

– Oare nu acelaşi lucru îl sugeram şi eu?

– Parteneri de afaceri, nu... Începu să dea din mâini. Ascultă-mă până la capăt.

El tăcu şi o pofti cu un gest amplu să continue.

– Tu vrei să îţi construieşti casa, dar nu ai muncitori. Eu vreau să extind hanul, dar nu am fonduri. Vom lucra împreună şi le vom construi pe ambele în acelaşi timp. Se ridică de pe bolovan şi începu să se plimbe de colo-colo. Îi voi convinge pe oameni să lucreze pentru noi şi le voi asigura toate mesele în timpul construcţiei. Tu vei plăti salariile şi costurile pentru materiale. După

ce termină o porțiune la una dintre clădiri, se vor muta la cealaltă, cât timp prima se usucă și se întărește.

El se scărpină pe gât și se uită în depărtare.

– Ce avantaje am eu dacă finanțez extinderea hanului?

– E un gest de bunăvoință. Se opri din mers și se duse în fața lui. Nu înțelegi? Sătenii se tem că le vei tulbura viețile cu planurile tale de a reclădi conacul Nethermoor, după care îi vei părăsi în condiții și mai rele ca înainte. Dacă văd că i se aduc îmbunătățiri și hanului în același timp... ei bine, nu se vor mai îngrijora așa de mult. Indiferent ce se întâmplă cu tine și casa ta, Buckleigh-in-the-Moor va fi în avantaj. Și dacă lucrăm împreună, ei nu se vor mai lupta cu tine la fiecare pas.

– Cine sunt acești ei? Rhys își înălță mândru capul și o măsură din cap până în picioare. Ar trebui să fac asta pentru ca „ei" să nu se îngrijoreze așa de tare? Sau vorbim despre tine și despre propriile tale preocupări?

Ea trase încet aer în piept.

– Nu... Nu știu. Poate că amândouă. Contează?

– Poate că nu. Se uită la murdăria de sub unghii.

– Te rog, Rhys. Vântul îi suflă o șuviță de păr în gură, pe care o scoase cu o mână. Oricum îți va lua la fel de mult să construiești o casă. Dar dacă mă lași, cred că îi pot convinge pe bărbații de aici – și pe Gideon, dacă își juca bine cărțile – să îți acorde o șansă.

– Chiar crezi că vor munci împreună cu mine?

– Dacă le vorbesc eu despre asta? Da. Satul nu se rezumă la duzina de brute care își fac tabăra în cârciumă în fiecare seară. Mai sunt și alți țărani în zonă care își duc traiul de pe-o zi pe alta în mlaștină, își întrețin familiile, mulți dintre ei sunt aici de pe vremea tatălui tău. Ar sări să accepte o ofertă de muncă, dacă le este prezentată într-un mod favorabil.

El oftă adânc.

– Prea bine, atunci. M-ai convins. Suntem parteneri.

– Parteneri *de afaceri*.

El nu răspunse, ci doar îi zâmbi pe jumătate, cu un aer atotștiutor și îi întinse mâna mare și puternică.

Meredith făcu la fel și își strânseră mâinile scurt, profesional. După care, preț de o clipă îndelungată, nici unul dintre ei nu își retrase mâna.

– Hai cu mine, se auzi ea spunând, pe un ton jenant de visător. Când el își plecă bărbia, surprins, ea îi dădu drumul la mână și continuă: Adică... mă voi ocupa mâine de găsit muncitori. De ce nu te odihnești azi? Hai să ne întoarcem în sat. O vom lua pe ocolite, de-a lungul pârâiașului. E o zi frumoasă pentru o plimbare și vom putea vorbi pe drum. Despre construcție, adăugă ea repede.

– Cum rămâne cu poneii?

– Îl trimit pe Darryl după ei mai târziu. Vor fi în siguranță.

El ezită preț de o clipă, după care își șterse mâinile de pantaloni și își ridică haina. Și-o azvârli pe umăr și spuse:

– Bine, atunci. După tine.

Ea o luă din loc, cu pas molcom, peste creastă, iar el o urmă.

– Ai grijă la cărare, îi spuse ea, conducându-l pe la marginea mlaștinii.

Fusese plecat atât de mult timp, că Meredith era îngrijorată că n-ar mai ști pe unde să calce. La suprafață, părea doar un petic de pământ umed, presărat cu tufișuri și buruieni. Totuși, sub spiralele de argilă aparent inofensive, se afla sursa pârâiașului care curgea în josul povârnișurilor, trecând chiar prin mijlocul Buckleigh-in-the-Moor. Turba și noroiul acopereau pârâiașul adânc de doi metri, iar în această mlaștină își găsiseră sfârșitul trist multe creaturi nebănuitoare care avuseseră nenorocul să calce greșit și să se înnămolească.

Pe măsură ce coborau povârnișul, apele se adunau ca să se verse într-un șiroi constant, lasând să se usuce straturile de turbă din jur. Terenul era ferm și mai sigur acum, și mergeau alături, urmând cursul pârâiașului șerpuitor, tot mai lat.

Din pasul lui lejer, Meredith își dădu seama că o mare parte din încordarea aceea furioasă dispăruse. Ce bine. La amplasamentul casei, fusese atât de încordat și de evident rănit, încât Meredith se temuse pentru el. Sau pentru bolovani.

– De ani întregi n-am mai trecut pe aici, spuse ea. Dar arată la fel ca întotdeauna. Tu ce zici, ți se pare că s-ar fi schimbat ceva?

– La peisaj? Nu. O privi jucăuș. Dar companionul meu e mult mai încântător ca înainte.

Obrajii i se făcură roşii ca para focului şi i se încinseră atât de tare, că nici măcar briza umedă de la pârâiaş nu îi putea răcori. Ar fi fost puţin spus că avusese parte de o adolescenţă ciudată, şi totuşi... faptul că el îşi amintea îi rănea mândria.

– Ştiu, ştiu. Pe atunci, eram o sfrijită pistruiată.

El râse.

– Ce-i drept, dar nu la asta mă refeream. Chiar şi sfrijită şi pistruiată, sunt convins că erai mai încântătoare decât calul meu.

– Ah! Te refereai la alt companion. Am înţeles. Râse forţat, ca să îşi mascheze jena. Dar era un cal chiar frumos. Tatăl meu încă îşi aminteşte de armăsarul acela. Spune că a fost cel mai frumos animal de care a avut grijă.

Rhys nu mai spuse nimic.

Meredith răsuflă uşurată. Se părea că secretul ei era în siguranţă. În adolescenţa ei, îl urmărise de multe ori pe acest drum, străduindu-se mereu, din răsputeri, să nu fie văzută. Nu fusese prea dificil: era destul de slăbuţă, cu părul vâlvoi, şi purta mereu haine spălăcite, ţesute în casă. Probabil că se camuflase bine printre pâlcurile de grozamă.

Chiar şi acum, în timp ce înaintau pe cărare, măsura distanţa parcursă după vechile repere care fuseseră ascunzătorile ei. Bolovanul care părea o santinelă în vârful culmii; depresiunea ca un castron unde râul cotea brusc, păducelul răsucit, înconjurat de iarbă-neagră plină de flori violete.

Ciocârliile zburau în spirală deasupra lor. Cu cât înaintau, cu atât se apropiau mai mult de un loc pe care îl cunoşteau bine amândoi: cascada care se revărsa într-un defileu abrupt, formând un lac izolat dedesubt. Lacul acela fusese scăparea lui Rhys în tinereţea lui, în timpul vacanţelor şcolare. Fusese şi scăparea lui Meredith, chiar dacă el habar nu avea. Îl urmărise în multe după-amiezi de vară, privindu-l pe furiş cum se dezbrăca la piele şi plonja în apa rece şi limpede. Pe vremea aceea, o mânase doar pasiunea ei de fată şi curiozitatea. Dar de atunci devenise femeie. Pe măsură ce se apropiau de lac, dorinţa începu să îi clocotească în vine.

– Am vorbit destul despre mine, spuse el. Zi-mi despre tine.

Şi asta era o schimbare, bineînţeles. Era logic ca pe un tânăr energic de şaptesprezece ani să nu îl intereseze deloc o pacoste de fetişcană, slabă şi pricăjită. Dar acum Rhys îi acorda atenţie.

Îşi văzură de drum, iar el o întrebă despre tatăl ei, despre han, despre viaţa ei din ultimii paisprezece ani. Meredith nu era obişnuită să vorbească despre sine. Când servea la bar, de obicei îi asculta pe ceilalţi. Ar fi crezut că nu avea prea multe de povestit, dar emoţiile îi dezlegară limba şi pălăvrăgi mult. Rhys mergea lângă ea, tăcut şi atent, purtându-i de grijă prin gesturi mărunte: conducând-o pe lângă o stâncă, ajutând-o să traverseze când primul mal deveni prea abrupt.

– Şi Maddox? întrebă el.

– Ce-i cu el?

Rhys lovi cu piciorul o piatră mică, îndepărtând-o din calea lor.

– Cum s-a întâmplat?

– Vrei să spui, cum de m-am măritat cu el?

El încuviinţă.

– După... Se opri, apoi se hotărî că nu avea sens să o ia pe ocolite. După incendiu, convalescenţa tatălui meu s-a prelungit. Ani întregi, moşia Ashworth i-a plătit o pensie. L-am îngrijit şi am trăit destul de bine din suma anuală primită. Dar după aceea n-am mai primit bani, cam în acelaşi timp în care a rămas şi parohul fără mijloace de trai. Aveam optsprezece ani şi eram înnebunită de grijă. Nu ştiam ce să fac, dar trebuia să găsesc o modalitate de a pune mâncare pe masă, sau urma să murim de foame.

Lui Meredith nu îi plăcea să îşi amintească de acele vremuri de disperare. I se puse un nod în gât, ca o bucată de terci sleit – cam asta mâncau pe atunci, chiar şi de două ori pe zi. Distrasă, nu mai fu atentă pe unde călca, făcu un pas greşit şi se împiedică.

Rhys întinse mâna să o prindă de cot.

– Sunt bine, îi spuse ea, recăpătându-şi echilibrul. Mulţumesc.

Totuşi, el nu îi dădu drumul. Dimpotrivă, îşi coborî mâna şi o luă de mână. Ea îl privi întrebătoare, dar el spuse doar:

– Continuă.

Aşa că îşi continuară drumul ţinându-se de mână, înaintând cu greu printr-un pâlc de ferigi. Întreaga mlaştină se înverzea în jurul pârâului, iar malurile explodau de culori intense şi erau lunecoase de la muşchi. Izul fertil al pământului umed se simţea atât de puternic aici, că nici măcar vântul nu îl putea alunga.

– M-am dus la Maddox, spuse ea, ca să mă ofer să lucrez la grajduri. Bineînțeles, mă descurcam cu treburile de grăjdar. Doar știi că, practic, am crescut în grajdurile Nethermoor, și tata m-a învățat totul. Ca să-i demonstrez lui Maddox că pot să muncesc ca un bărbat, m-am dus la el îmbrăcată în straie bărbătești: pantaloni, cizme.

Rhys chicoti.

– Și cum a ieșit treaba asta?

– Nu așa cum sperasem.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-și cum se uitase Maddox la ea cu ochii lui albaștri, cu urdori. De parcă ar fi încercat să dea timpul înapoi, traversând zeci de ani de viață de bărbat, ca să își aducă aminte cum era să fii un bărbat viril în floarea vârstei.

– Nu m-a luat să lucrez la grajduri, continuă ea, dar mi-a oferit un post de chelneriță. S-a gândit că fața mea drăguță l-ar ajuta să vândă bere.

Poate că ar fi trebuit să se simtă jignită, dar nu fusese. Gustase pentru prima dată din puterea de a fi femeie. Își aminti că se simțise ciudat de satisfăcută să își dea seama că își putea folosi la ceva sânii și șoldurile.

– Și...?

– Și i-am spus că aș prefera să nu fiu chelneriță, dar că m-aș fi măritat cu el dacă voia.

Rhys tuși.

– Tu l-ai cerut *pe el?*

– Da, răspunse ea simplu. Eu și tata aveam nevoie de mai multă siguranță decât cea pe care o oferea un salariu de chelneriță. Și nu am regretat niciodată. Maddox s-a purtat bine cu mine, iar eu i-am fost de ajutor.

– Și când a murit, ți-a lăsat hanul.

– Da. Și în cei șase ani care au trecut de atunci, mi l-am însușit. La urma urmei, a ieșit bine pentru toată lumea.

Auziră cascada înainte să vadă creasta. Meredith nu numai că o auzi, dar o și simți: iureșul jos, dramatic de sunete. Nu era ca scurgerea melodioasă a pârâului, ci mai degrabă o piesă de percuție amenințătoare. Sunetul apei aduse la un punct de răscruce, forțate să se prăbușească în necunoscut.

Rhys scoase un sunet meditativ.

– Presupun că asta ți-a fost soarta.

– Soarta? râse Meredith. Zici că ești unul dintre bătrânii din mlaștini, așa de superstițios. Cum poți să crezi asemenea prostii?

– Cum să nu cred? Atunci, tu crezi că toate lucrurile sunt la întâmplare? Că lumea asta n-are nici o noimă?

– Nu. Cred în munca grea și în alegerile dificile. Cred că oamenii culeg ceea ce seamănă.

Se opriră când se apropiară de cascadă. Căderea de apă era atât de abruptă și de neașteptată. Din poziția lor, în amonte, părea că pârâul dădea pur și simplu de un perete de sticlă. Încă ținându-se de mână, înaintară pe marginea stâncoasă a cascadei.

– Arată cam așa cum îmi aminteam, spuse el, uitându-se în jos peste margine.

Înaintând cu pași mici, până ajunse cu vârfurile degetelor lângă muchia stâncii, Meredith îi urmă privirea. Apa cădea drept, strângându-se într-o piscină circulară la vreo trei metri mai jos. O oază bogată de verdeață înconjura apa: copaci, arbuști, ferigi. Ramuri încărcate cu frunze atârnau deasupra lacului, umbrindu-l în totalitate, mai puțin centrul lui întunecos, străpuns de o coloană de lumină a soarelui.

Chiar și în plină zi... chiar și pentru o femeie care se apropia de treizeci de ani, pe care o așteptau o duzină de treburi gospodărești acasă și nu prea avea multă energie ca să viseze cu ochii deschiși... părea un loc fermecat. Lacul acesta era ca o piatră prețioasă sclipitoare, cusută în tivul veșmintelor pământului. Încă din copilărie, ori de câte ori îl vedea, îi stârnea imaginația și emoțiile. Inima începu să îi bată puțin mai repede.

Și Rhys părea sensibil la frumusețea locului. Îi spuse pe o voce răgușită:

– Spui că tu crezi că oamenii culeg ceea ce seamănă?

Ea încuviință.

– Păi, uită-te la locul acesta, spuse el, arătând spre lacul izolat. Se întoarse spre ea și îi cuprinse obrazul cu mâna liberă. Uită-te la *tine.*

Înainte ca ea să apuce să protesteze cum că i-ar fi fost chiar imposibil să facă așa ceva, el o sărută ușor pe buze. Apoi din nou.

Când vorbi iarăși, vocea lui părea să vină dintr-un loc profund. Bine ascuns.

– Însuşi momentul acesta trebuie să fie lucrarea sorţii. Pentru că, îţi jur, nu am făcut nimic în viaţă care să îl merite.

O sărută din nou, iar ea se agăţă de el, ameţită de înălţimea căderii de apă, de bubuitul cascadei, şi de buzele lui moi, delicioase şi calde. Cum de reuşea să aibă un asemenea efect asupra ei? Fusese înnebunită după el în adolescenţă, dar o pusese pe seama unei pasiuni tinereşti. Timp de un deceniu, urmărise cu religiozitate evenimentele din viaţa lui, dar îşi spusese că era doar curiozitate. Şi acum... acum îl dorea atât de tare, că abia mai reuşea să se ţină pe picioare, dar cu siguranţă că era vorba doar de dorinţă trupească. Nu?

– Nu există soartă, Rhys.

– Ba da, spuse el. Îmi aparţii. Şi eu îţi aparţin ţie.

Lumea începu să se învârtă în jurul ei şi se retrase din îmbrăţişare.

– Doar nu vorbeşti serios când spui că trăieşti cu o astfel de credinţă. Stai pur şi simplu şi aştepţi să vezi ce îţi aduce destinul?

El ridică din umeri şi apucă o pietricică de la picioare, apoi o aruncă în lac.

– Asta am învăţat de-a lungul vieţii. Soarta e soartă. Lucrurile se vor întâmpla aşa cum sunt menite să se întâmple. Nu are sens să te opui.

– *Nu are sens?*

Meredith clipi privindu-l. Teoria lui începea să îi provoace mândria. Nu prea aprecia insinuarea că toată munca şi sacrificiile pe care le făcuse în ultimii zece ani nu aveau nici un sens. Că, indiferent dacă s-ar fi măritat cu un hangiu suferind de artrită sau dacă şi-ar fi petrecut zilele căutând rădăcini şi melci, tot aici ar fi ajuns: cu Rhys, împărtăşind acest moment. Voia ca el să recunoască efortul pe care îl făcuse ca satul să nu se destrame. Nu numai să îl recunoască, ci şi să îl respecte. Şi voia ca el să vadă că îşi putea croi propria soartă oriunde. Cu puterea, hotărârea, rangul şi avuţia lui, ar fi putut avea mult mai mult decât viaţa rurală pe care şi-o imagina el în locul acela.

Într-un fel, trebuia să îl scuture şi să îl scoată din credinţa asta orbească, perseverentă, în destin.

Aruncă o privire scurtă în lateral, peste marginea stâncoasă.

– Poate că destinul meu e să cad în lac.

– Nu fi ridicolă.

– De ce ar fi ridicol? Ai spus-o chiar tu: dacă este menit să se întâmple, atunci se va întâmpla. Voi cădea în lac. Şi apoi?

El făcu un pas în spate, trecându-şi o mână prin păr.

– Nu asta voiam să spun.

– Atunci, ce, Rhys? zise ea şi îşi ridică sprâncenele. La fel şi tonul. Ar trebui să stau locului şi să îmi aştept destinul? Ai sta frumos la o parte şi ai aştepta să vezi dacă sunt sortită înecului? Se îndepărtă de el, apropiindu-se de margine. La urma urmei, nu are sens să te împotriveşti.

Ochii lui scânteiară când îşi dădu seama ce voia să facă.

– Merry Lane, să nu care cumva...

– Soarta e soartă, spuse ea.

După care făcu un pas mare în spate... în nimic.

Capitolul 9

Meredith dispăru.

Rhys avu impresia că la fel se întâmplase şi cu oasele lui.

Şi ceea ce ştia în mod raţional că trebuia să se fi întâmplat într-o clipă părea să fi fost o nenorocită de veşnicie. O veşnicie în care, de-a dreptul absurd, se trezi gândindu-se la ştiinţă.

Nu avea să priceapă niciodată principiul gravitaţiei. Cum de inima îi ajunsese până în gât, în acelaşi timp în care pământul trăgea corpul ei în jos?

De fapt, pământul o trăgea în jos al naibii de încet.

Pleosc.

În sfârşit. Slavă Domnului! *Pleosc* era de bine. *Pleosc* era mult, mult mai bine ca *buf.* Sau *trosc.*

Se mişcă. În mod înnebunitor, prima lui mişcare fu să cadă în genunchi, uşurat. Dar o jumătate de secundă mai târziu, se târâse deja până la marginea stâncoasă şi se uita în jos, căutând să o zărească în apele întunecate. Dacă plutise spre stânga şi fusese prinsă sub cascadă... ar fi fost prinsă şi învârtită de apele învolburate şi puternice ale cascadei, fără cale de scăpare.

Dar nu era așa. O zări spre dreapta. Materialul subțire al rochiei se umfla sub suprafața limpede, precum reflexia unui nor. Fusese scutită de stânci și de căderile de apă. Dar acolo lacul era adânc.

A naibii femeie! De ce îl sâcâia? Doar știa să înoate.

Sau nu?

Fără să își mute privirea de pe suprafața lacului, își aruncă haina la o parte și începu să își scoată cizmele. Cu siguranță că avea să o vadă numaidecât ieșind la suprafață. Urma să îi zâmbească, sarcastică și triumfătoare, cu ochii ei argintii licărindu-i precum cremenea.

Din clipă în clipă.

– Meredith, urlă el, scoțându-și cizma dreaptă. Ajunge! Te-ai făcut înțeleasă. Nu e amuzant.

Șovăi la cizma stângă. Al naibii genunchi amorțit îngreuna lucrurile. Ea tot nu ieșise la suprafață. Poate că se încâlcise în buruieni. Sau poate se lovise la cap în coborâre.

Îi veni să înjure, dar se abținu. Nu avea timp de pierdut. Până să își scoată în sfârșit ambele cizme, efortul și panica îl lăsaseră deja fără respirație. Trase aer în piept, să își înnoiască proviziile, și plonjă după ea.

Mai întâi simți frigul. Apoi umezeala. Se împotrivi impulsului de-a da frenetic din mâini și din picioare, ca să ajungă la suprafață, și se lăsă, în schimb, tras tot mai în jos de greutatea propriului trup.

În întuneric.

Deschise ochii în apa care îl înțepa, chinuindu-se să deslușească măcar ceva din umbrele întunecoase din jurul lui. Cu un efort herculean, se forță să stea nemișcat și să se rotească pe loc.

Stânci.

Alte stânci.

Raze de soare, bule de la cascadă.

Întuneric pustiu.

„Meredith."

Ajunse lângă ea dintr-o mișcare. O cuprinse cu brațul pe după talie și înotă dând din celălalt, până străpunseră suprafața sticloasă a apei. De când atinsese ea apa și până ieșiseră la suprafață, întregul chin probabil că durase vreo treizeci de secunde. Rhys se simțea cu treizeci de ani mai bătrân.

Dând viguros din picioare, înotă până la marginea lacului, unde apa era îndeajuns de mică și putea sta în picioare. O așează pe Meredith pe un bolovan scufundat chiar sub suprafața apei, ținându-i capul și umerii în brațe, în timp ce apa îi tot umfla rochia.

Nu se mișca. Avea ochii închiși.

Scuipă și îi dădu părul la o parte de pe față și își înclină capul, să audă dacă respiră. Îi simți suflarea caldă pe obraz.

– Meredith. O scutură. Meredith, trezește-te!

O rămășiță a mentalității lui din timpul luptelor preluă controlul. Cândva, fusese calm și liniștit în astfel de situații. Se uită după urme evidente de rană, căutând în zadar semne de umflături sau sângerări.

Întrucât nu descoperi nimic, începu să o scuture din nou frenetic.

– Hristoase, Meredith. Nu-mi face una ca asta.

Ea deschise ochii. Își întinse brațele și se ridică în șezut pe bolovan. Picioarele îi atârnau în apă.

Colțurile gurii îi zvâcniră, conturându-i un zâmbet vag pe chip.

– Dacă acesta a fost un test al credinței, spuse ea calm, cred că l-ai picat.

– Tu... Tu... Rhys o amenință cu degetul. La naiba, știi că a fost...

– Soarta?

Acum înjură. Violent, grosolan, lovind în același timp apa. Rhys știa ce înseamnă să fii furios. Își trăise aproape toată viața mânios, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu se mai simțise niciodată atât de furios și de ușurat în același timp. Combinația aceasta de emoții era atât de amețitoare, de derutantă... încât nici măcar nu putea să vorbească sau să gândească.

Doar să acționeze.

Când ea râse de mânia lui, el se așeză între picioarele ei, o trase și o lipi de trupul lui mare și furios și îi închise gura cu a lui. Fără tandrețe. Fără precauție. Doar emoție și nevoie pură.

„Bun, atunci, Merry Lane", se gândi el în timp ce se străduia să o posede cu buzele, cu limba și cu dinții, „încearcă să râzi și de asta".

Ea nu râse. În schimb, gemu de plăcere și se agăță tremurând de el. Îi întoarse sărutul cu aceeași măsură, prinzându-i limba și trăgându-l mai adânc în sărut. Se luptară cu buzele și cu dinții, fiecare încercând să se impună în fața celuilalt. În cele din urmă, cearta se mai domoli, se adânci, deveni mai degrabă o discuție cugetată, și apoi... apoi ajunseră la un acord delicios. Se mișcau în același ritm, limba lui mângâind-o pe a ei, iar ea se agăță de el, punându-și brațele în jurul gâtului lui și înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui. Se potriveau perfect, de parcă fuseseră croiți pentru asta. Nici măcar ea nu o putea nega.

El o lăsă să respire scurt, ca test.

– *Rhys,* spuse ea șopti. Da.

Apoi o sărută din nou, un val de triumf năpădindu-i trupul și acumulându-i-se în vintre. Nu știa să vorbească frumos și habar n-avea să cânte. Până și felul în care mânca le punea pe fugă pe femei. Dar când o sărută, ea se topi în brațele lui. Măcar gura asta folosea totuși la *ceva.*

Veșmintele le erau ude leoarcă, lipite de piele. Îi simțea fiecare contur al trupului, fiecare coastă, sfârc și vârf de deget. Și din felul în care își împingea pelvisul în al lui, presupunea că și ea îi simțea fiecare mușchi întărit. În pofida apei reci, între trupurile lor se simțea o căldură înăbușită. Fusta ei din muselină subțire și juponul se roteau în jurul lor pe suprafața apei, lăsând-o goală pe dedesubt.

Ea își încolăci piciorul în jurul piciorului lui, iar el își vârî mâna pe sub apă și o prinse de coapsă. Încurajat de geamătul ei ușor, își trecu palma în sus pe partea inferioară a piciorului ei și îi cuprinse fesele. Și dacă ajunsese atât de departe... nu se putu opri. Își întinse mâna ca să ajungă între coapsele ei și îi atinse sexul.

Începură să se sărute mai lent. Nu se grăbi deloc, ci îi exploră tandru gura cu limba. Îi atinse ușor pliurile cu vârfurile degetelor. Ea se mișcă în brațele lui, ca să îi ofere mai mult acces, iar el își introduse un deget în căldura dinăuntrul ei.

Dumnezeule, un alt lucru demn de științe misterioase. Cum de putea să fie mai udă ca apa? Dar așa era. Udă, caldă, alunecoasă, îmbietoare. Pentru el.

Pentru *el.*

Ea icni și se desprinse din sărut.

– Simți? șopti ea, sărutându-l pe maxilar și pe ureche. Simți cât de mult te doresc? Te doresc de-atâta vreme.

Dacă nu ar fi simțit dovada, nu i-ar fi venit să creadă că îl dorea. Dar ce voia să spună prin „de-atâta vreme"? Abia trecuse vreo săptămână de când se întorsese în oraș. Deși, ce-i drept, fusese o săptămână al naibii de lungă.

Ea își strecură o mână în spațiul dintre ei, trăgându-i betelia pantalonilor de pe abdomenul rece. Materialul ud nu ceda prea mult, dar ea își vârî degetele agile și subțiri în deschizătură, tot mai jos. El înlemni, cu degetul încă în interiorul ei. Îi simțea respirația fierbinte pe ureche. În sfârșit, ea își trecu vârfurile degetelor peste capul umflat al penisului lui.

– *Dumnezeule!*

Ea făcu o mișcare cu degetul în jurul vârfului, declanșând o explozie de plăcere în interiorul lui. O mușcă de umăr, ca să se abțină.

– Te doresc, spuse ea și îl linse pe obraz. Te doresc.

– Merry... Cuvântul acela atinse un punct sensibil în el. Spune-mi că vrei să te măriți cu mine.

Știa că era mai reticentă, dar măcar avea un avantaj: îl dorea. În pofida faptului că nu avea nici un sens, că era un lucru irațional și împotriva legilor firii, îl dorea. Voise să aștepte până la căsătorie, dar s-ar fi mulțumit și cu logodna. La naiba! În momentul de față, s-ar fi mulțumit cu aproape orice silabă rostită de ea care ar fi semănat cu „da".

Își scoase degetul din teaca ei, după care îl înfipse mai adânc.

– Spune da. Spune-o acum.

„Acum. Te rog, să o spună acum." Și apoi ar fi putut să o ia, chiar aici. Să alunece în căldura ei umedă și îmbietoare. Și pentru prima dată în viața lui, poate că avea să se simtă bine.

– Spune da. Mai adăugă un deget, apoi împinse și mai adânc.

– Eu... Gâfâind, Meredith își lăsă capul să-i cadă pe umărul lui. Nu mă pot mărita cu nimeni. Tata. Hanul. Satul... Toți depind de mine.

– Lasă-i să depindă de mine. O prinse cu brațul liber pe după talie. Mă voi ocupa de toate. Vă voi proteja pe tine, pe tatăl tău și satul. Nu aș permite niciodată să ți se întâmple ceva rău.

– Rhys...

El se dădu în spate, forțând-o să își ridice capul. În ochii ei se citea vădit îndoiala. Oare de ce nu putea avea încredere în el? Poate că îi cerea prea mult, după numai o săptămână, dar, fir-ar să fie! Tot îl durea.

Şi apoi îi veni în minte un gând îngrozitor. Poate că nu îl credea pentru că știa că era o minciună. El *permisese*, de fapt, ca ei, tatălui ei și întregului sat să li se întâmple lucruri rele, cu mult timp în urmă. Îi lăsase să sufere vreme de paisprezece ani de atunci.

Oare știa ceva despre ce se întâmplase cu adevărat? Nu vorbise niciodată despre noaptea aceea, cu nimeni.

Regretând profund, el își retrase degetele din trupul ei, o apucă pe după talie și o puse înapoi pe bolovan. Ea își mușcă buza care îi tremura, iar el o frecă în sus și în jos pe brațe, să o încălzească. Încercă din răsputeri să îi ignore sfârcurile încordate care îi ieșeau în relief din pricina rochiei ude.

– Merry...

– Nu mă uit! se auzi o voce de undeva, de sus.

Rhys tresări.

– Ce? Cine nai...

– Salut! se auzi din nou. Salut, acolo jos! Sunt aici, sus. Dar nu vă temeți, nu voi trage cu ochiul!

– E Darryl, bombăni ea printre dinții care îi clănțăneau. I-aș recunoaște oricând vocea.

Chiar așa, Rhys își ridică privirea și îl văzu pe Darryl Tewkes pe marginea stâncoasă, cu mâinile la ochi.

– Nu mă uit! repetă el. Știu că s-ar putea să fiți indecenți, așa că nu mă uit. Jur.

Tânărul mai făcu un pas spre margine.

– Uită-te! strigară Meredith și Rhys la unison.

Darryl înlemni.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Darryl, spuse ea. Deschide ochii. Suntem îmbrăcați, doar că am avut un... Îi zâmbi confuz lui Rhys. Un ghinion.

Se putea spune și așa.

– Ah. Bine, atunci. Tânărul își luă mâinile de la ochi. Se uită la picioare și când văzu că se afla la doar câțiva centimetri de margine, țipă și sări în spate.

Rhys clătină din cap, chicotind. Prostului ăluia avea să-i zvâcnească ochiul toată ziua acum.

Se apucă de o stâncă acoperită de mușchi și ieși din lac. Din pricina apei reci, erecția lui scăzu destul de repede, dacă se gândea bine.

Îi întinse mâna lui Meredith, iar ea i-o apucă. Nu îi fu deloc ușor să o tragă din apă, ținând cont de juponul și de rochia ei ude și grele care complicau lucrurile, dar reușiră împreună, și în scurt timp Meredith se afla pe pământ tare. Rochia ei din muselină cu crenguțe era aproape transparentă, îmbrățișându-i fiecare umflătură și curbă.

Când o văzu, bietul Darryl Tewkes pur și simplu nu știu cum să se comporte. Își duse din nou o mână la ochi, după care se răzgândi și se forță să o coboare din nou. În cele din urmă, se mulțumi să se holbeze la cer.

– Haina mea e acolo, pe pietre, îi strigă Rhys. Vrei să mi-o dai?

– Ah. Bineînțeles.

Darryl făcu cum i se ceruse. Dar mai că nu îi aruncă haina direct în lac. Rhys reuși să o prindă doar cu un hop rapid și acrobatic.

Respiră adânc și încercă să se stăpânească.

– Tewkes, presupun că ne întoarcem toți la han. Ce-ar fi să ocolești cascada și să ne întâlnim aici jos? Și adu-mi și cizmele.

– Desigur, milord.

Tânărul dispăru din nou, iar Rhys profită de oportunitate ca să pună bine haina pe umerii lui Meredith.

Când Darryl apăru dintre copaci, ea îl întrebă:

– Deci, ce s-a întâmplat? De ce-ai venit după noi? Într-o clipă, se făcu cenușie la față. S-a întâmplat ceva cu tata?

– Nu, o liniști Darryl. Nu. Dar, cerule, am străbătut mlaștina în lung și în lat, căutându-vă. A venit un bărbat la han. Genul ăla sofisticat, proaspăt sosit din Londra. Se uită cu ochiul lui zvâcnind la Rhys. Vă caută pe dumneavoastră, Lord Ashworth.

Când ajunseră la Three Hounds, după încă un sfert de oră de mers, Rhys știa destul de sigur cu cine aveau să se întâlnească. Așa că nu fu deloc uimit când intră în cârciumă și îl văzu pe Julian Bellamy la masa din colț.

Îl surprinse în schimb însoțitoarea lui Bellamy. O fată. O fată foarte drăguță, care probabil că nu avea mai mult de douăzeci

de ani. Avea cârlionți blonzi și o îmbujorare inocentă care părea nepotrivită cu silueta ei voluptuoasă. Când se uită mai atent, Rhys își dădu seama că, de fapt, era fardată.

Ce ciudat. Rhys nu și l-ar fi închipuit pe Bellamy călătorind însoțit de o târfă. Din câte văzuse el cu câteva săptămâni în urmă, bărbatul era complet îndrăgostit de Lady Lily Chatwick, sora îndurerată a fondatorului Clubului Armăsarilor, chit că aceasta nu îi împărtășea sentimentele.

Când Bellamy îl văzu pe Rhys, se ridică de la masă și îl întâmpină în mijlocul odăii, spunându-i prietenei lui să rămână așezată. De la masă, fata îl privi neliniștită pe Rhys.

Era obișnuit ca oamenii să îl privească așa. Și, ținând cont că pantalonii încă îi erau umezi, cizmele pline de noroi și haina plină de bucăți de mușchi, probabil că arăta înspăimântător. Mai mult ca de obicei.

– Știu că te-am rugat să îmi trimiți lucrurile din Londra, spuse el și îl salută pe Bellamy cu o înclinare din cap. Dar nu m-am așteptat să le livrezi în persoană.

– Și se pare că am ajuns exact la timp. Bellamy se uită dezaprobator la Rhys. Ca de obicei, bărbatul era îmbrăcat în haine de catifea la modă, croite la comandă. Dumnezeule mare, ce ți-au făcut aici?

– Am muncit. Asta facem noi, oamenii simpli de la țară. Nu ne permitem toți să ne perindăm prin Londra îmbrăcați după ultima modă.

– Bine ați venit la Three Hounds, domnule, spuse Meredith care își făcu apariția lângă Rhys, surprinzându-l cu viteza ei.

Intrase pe ușa din spate, ca să se schimbe discret în haine uscate și o făcuse cu multă grabă. Își împletise părul umed într-o singură coadă care îi atârna la spate și era îmbrăcată cu o rochie simplă de culoarea scorțișoarei.

Probabil că pe sub rochie pielea îi era încă rece. Probabil că avea gust de apă de pârâu: proaspătă și dulce. Poate că încă era udă pentru el, chiar și acum.

Ca și când ar fi putut auzi gândurile lascive ale lui Rhys, Meredith își drese vocea a dojană. Apoi i se adresă lui Bellamy:

– Vreți să vă aduc ceva de băut dumneavoastră și prietenei dumneavoastră?

– Brandy pentru mine, spuse Bellamy. Apoi întrebă peste umăr: Tu ce vrei să bei?

– Ah! icni fata cu păr bălai, oprindu-se din examinat unghiile. Un cocteil de zmeură ar fi încântător.

Meredith tuși, ca să nu izbucnească în râs.

– De obicei, nu preparăm băuturi roz și spumoase în acest local, dar cred că am o sticlă de sirop pe undeva. E în regulă?

– Da, vă rog.

Meredith îl privi amuzată pe Rhys și se îndreptă spre tejghea.

– Vă rog să vă așezați, toți trei.

Până să se așeze Rhys și Bellamy la masă, ea se și întoarse, cu o tavă pe care avea un pahar de brandy, un pahar mai mugust cu sirop și o halbă de bere, pe care o așeză în fața lui Rhys. Lui îi plăcea foarte mult faptul că ea știa ce voia să bea fără să îl întrebe. Dar nu îi plăcea deloc faptul că îi servea, când ar fi trebuit să fie o doamnă, cu o armată de servitori la dispoziția *ei*.

Și, la naiba, ce fel de gentleman era el, dacă îi permitea să îl servească așa? Cu întârziere, își împinse scaunul în spate și se ridică. Era un gest neînsemnat de respect, dar măcar era ceva. Ea zăbovi împărțindu-le băuturile, așa că Rhys își dădu seama că era curioasă în legătură cu întâlnirea lor. Și el la fel, de fapt.

– Stai cu noi. Rhys îi oferi un scaun de lângă al lui. Domnul Julian Bellamy, aceasta este doamna Meredith Maddox. Proprietara hanului Three Hounds.

– Trebuie să vorbim între patru ochi, spuse Bellamy. O privi scurt pe Meredith. Cu tot respectul.

– De asemenea, este și viitoarea mea soție, spuse Rhys și trase scaunul. Și dacă are de-a face cu uciderea lui Leo Chatwick, știe deja tot ce știu eu.

Îi aruncă o privire scurtă lui Meredith. Ochii ei căpătaseră nuanța gri-închis a norilor de furtună și erau de două ori mai agitați. El ridică din umeri, știind că nu juca deloc corect. Acum avea de ales între a accepta eticheta de viitoare soție a lui sau de a-și abandona curiozitatea privind conversația lor.

Stătea în picioare, lângă scaunul gol, așteptând-o să se hotărască.

– E hanul meu, spuse ea în cele din urmă, apucând scaunul pe care îl ținea Rhys. Voi sta unde vreau.

Şi se aşeză.

– În regulă, spuse Bellamy. Ea e Cora Dunn. Ea l-a găsit pe Leo după atac şi l-a adus la mine acasă.

Aha, deci ea era prostituata care fusese martoră la crimă. Şi descoperise mai mult decât trupul neînsufleţit al lui Leo, dacă îşi amintea bine Rhys povestea despre noaptea aceea. Când aflaseră despre crimă, se presupusese că Leo era singur când fusese atacat. Totuşi, faptul nu putuse fi confirmat, întrucât târfa care îi descoperise trupul dispăruse.

Dar, cu doar două săptămâni în urmă, când membrii Clubului Armăsarilor rămaşi în viaţă se strânseseră cu toţii în Gloucestershire, fusese descoperit ceva uimitor: Nu numai că prostituata fusese găsită, dar aceasta spunea că Leo fusese cu un alt bărbat în timpul atacului, iar descrierea însoţitorului lui se potrivea îndeaproape cu cea a lui Julian Bellamy.

– Deci, îi spuse Rhys fetei. Cu cine a fost Leo în noaptea aceea?

Ea răsuci paharul cu sirop, ţinându-l de piciorul lung şi subţire.

– Păi, n-am cum să ştiu, nu? Un bărbat care aducea foarte mult cu domnul Bellamy.

– Dar nu eram eu, interveni Bellamy.

– Aţi fi putut fi, spuse Cora sorbind din sirop. L-am văzut pe o alee întunecoasă, şi avea faţa mânjită cu sânge. Nu ştiu dacă l-aş recunoaşte acum nici dacă am sta faţă în faţă.

Bellamy înjură pe sub mustaţă.

– Am mai discutat despre asta. Marţafoii tineri şi fără minte din lumea bună mă iau drept model când vine vorba de modă. Îmi copiază frizura, îmbrăcămintea, gesturile. Mulţi tineri seamănă cu mine. Cel despre care vorbeşti tu nu eram eu.

– Păi, bineînţeles că nu cred că aţi fost dumneavoastră. Fata îşi muşcă buza. Dar semănaţi foarte bine. Şi avea haine frumoase. Îşi sprijini bărbia în mână şi continuă cu nostalgie: Avea o vestă din catifea cu cusături aurii. Cusăturile alea sclipeau, chiar şi în întuneric. Ce n-aş da să am ceva brodat pe jumătate aşa de frumos.

Pe Meredith o apucă un acces de tuse. Se întinse după berea lui Rhys şi sorbi lung din ea.

Când încercă să i-o înapoieze, el îi spuse să o păstreze. Iar Corei, îi zise:

– Ce-ar fi să o iei de la capăt? Spune-ne tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de la început.

– Păi, eram în Covent Garden, la locul meu obişnuit. Ştiţi, fiecare doamnă are locul ei obişnuit. O birjă s-a oprit chiar în faţa mea şi un domn care arăta superb mi-a spus să urc. Păr blond, ochi strălucitori, trăsături frumoase. Ascultaţi-mă pe mine, spuse ea, uitându-se spre Meredith, rareori avem parte de bărbaţi atât de arătoşi.

Meredith nu părea foarte încântată de referinţa la plural pe care o făcuse fata, dar înclină doar din cap şi-i spuse:

– Haide, continuă.

– Oricum, mi-a complimentat boneta, de care chiar *eram* mândră. Tocmai îi înlocuisem panglicile cu o zi înainte. Eu i-am spus: „Mulţumesc, domnule", iar el mi-a zis să-i spun Leo. Şi apoi m-a întrebat dacă aş vrea să văd un meci de box în Whitechapel. Îşi făcuse planuri să meargă cu un prieten, dar acesta se răzgândise.

Bellamy gemu încet, a vină.

– Despre mine e vorba.

– În mod normal, i-am spus eu, mă ţin departe de East End. Acolo stau fetele de clasă joasă, care lucrează pe docuri. Dar era aşa de frumos şi m-a rugat aşa de politicos. Şi nu fusesem niciodată la un meci de box, nu la unul adevărat, aşa că... Ridică din sprâncene. Am acceptat. Pe drum, s-a purtat foarte drăguţ cu mine. M-a lăsat să beau brandy din ploscă. Pe atunci nici măcar nu ştiam că e lord, dar mi-am dat seama că era de neam bun. Nu după haine sau după accent, ci după maniere. Cora îşi plecă privirea şi îşi trecu degetul peste o crestătură de pe suprafaţa mesei. M-a tratat ca pe o persoană. Leo, mă refer. Ba chiar ca pe o iubită, nu doar ca pe o târfă. Uneori, parcă tot nu-mi vine să cred că a murit. Adică, mi-a frânt inima, chiar dacă l-am cunoscut doar câteva ore şi nici măcar nu am...

Nu îşi termină ideea. Pentru nimeni dintre cei aflaţi la masă nu era necesar.

Bellamy îşi drese vocea.

– Da, așa era Leo. Era mereu atent cu ceilalți, indiferent de poziția lor socială. Cel mai corect bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Așa că te-ai dus în Whitechapel, o îmboldi Rhys.

– Ah, da, continuă Cora. Și meciul acela de box a fost o chestie plină de sudoare și urât mirositoare. Toți bărbații urlau și se înghionteau și se dădeau în spectacol. Nu mi-a plăcut defel, dar măcar s-a terminat repede. După aceea, toți se plimbau pe-acolo. Leo era beat de la brandy și amețit de la luptă. Se întoarse din nou spre Meredith și șopti: Știi cum sunt bărbații. Se înfierbântă când au de-a face cu violența. Îi ațâță.

Meredith îi zâmbi răbdătoare fetei. În spatele zâmbetului ei însă, Rhys își dădu seama că se ascundeau câteva remarci nespuse. Rhys își dori să se ducă la culcare împreună în seara asta, doar ca să audă toate gândurile pe care era evident că le ținea pentru sine.

Bineînțeles, nu era singurul motiv pentru care își dorea să fi împărțit patul cu ea în seara aceea. Și nici motivul principal.

– Leo m-a dus după colț. A început să-mi spună tot felu' de drăgălășenii. Ce fată încântătoare sunt, și cât de norocos era bărbatul care s-ar fi bucurat de favorurile mele. Râse puțin. I-am spus că nu avea nevoie de noroc cu mine, doar de un șiling sau doi. El a râs și m-a sărutat pe obraz și mi-a promis că îmi dă trei. Ei bine, am crezut că voia doar să mă ducă într-un colț întunecat și să-mi ridice fustele, cum fac cei mai mulți, dar nu și el. Mi-a spus că vrea să mă ia la el acasă și m-a întrebat dacă aveam să fiu iubitoare cu el acolo. Voia un pat adevărat!

– Ca să vezi, murmură Meredith.

– Leo a trimis un băiat să cheme birja. În timp ce așteptam acolo, l-a strigat un domn din întuneric. Leo a părut că l-a recunoscut. Mi-a spus să îl aștept chiar sub felinar, și că el avea să fie doar câțiva pași mai încolo. Cei doi s-au dus după colț să discute.

– Să discute despre ce anume? întrebă Bellamy.

– De unde să știu eu? Nu înțelegeam ce zic. Dar mi-am dat seama că erau furioși. După care s-a făcut foarte liniște, iar mie mi s-a făcut pielea de găină. M-am gândit că poate uitaseră de mine, și aveam să mă pierd, singură-singurică, în Whitechapel. Nu aveam decât jumătatea de coroană cusută în corset pentru

urgențe. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, parcă pentru a-și face curaj. Mi s-a părut că am stat acolo o veșnicie, neștiind dacă să mă duc după ei sau nu. Pe urmă, dintr-odată, am auzit zgomote îngrozitoare. Lovituri de pumn, izbituri, strigăte. Mai rău ca meciul ăla de box. Se înfioră ușor. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, aș fi fugit acasă chiar atunci. Dar îl îndrăgisem așa de mult pe Leo și eram atât de speriată... am intrat pe străduță și am țipat din toți rărunchii.

Toți tăcură. Rhys bănuia că, asemenea lui, și ceilalți așteptau să vadă dacă fata avea de gând să le facă o demonstrație.

Din fericire pentru paharul gingaș cu sirop al lui Meredith, fata nu o făcu.

– Abia după câteva momente am reușit să văd câte ceva, din pricina întunericului și a umbrelor. Și am văzut doi bărbați bine făcuți, care păreau neciopliți. Iar la picioarele lor, întinși la pământ, gemeau Leo și prietenul lui. Am țipat din nou. Cei doi bărbați au luat-o la sănătoasa în cealaltă direcție și au dispărut la capătul străduței.

– I-ai recunoaște dacă i-ai vedea din nou?

Ea clătină din cap că nu, și un cârlionț bălai îi căzu peste obraz.

– Au luat-o la fugă așa de repede. Știu doar că erau mari și păreau niște brute, și fioroși ca... Privirea i se întoarse spre Rhys, dar și-o întoarse repede în altă parte. Își drese vocea. Ah, și unul dintre ei era chel. Îmi amintesc că îi strălucea capul în lumina lunii. Iar celălalt... l-am auzit strigându-i ceva celuilalt când fugeau. Mi s-a părut a fi scoțian. Asta-i tot ce știu. În plus, îmi păsa doar de Leo. M-am dus la el. Era fără simțire. Nici prietenul lui nu părea s-o ducă prea bine, dar putea vorbi. Mi-a spus să iau o birjă și apoi mi-a dat o adresă. Se uită spre Bellamy. *A dumitale.*

Rhys și Bellamy se uitară unul la celălalt.

Ea își trase nasul.

– Așa că am fugit din nou în stradă și, spre norocul meu, băiatul lui Leo tocmai se întorsese cu birja. L-am pus pe vizitiu să mă ajute. I-am spus că doi domni aveau nevoie urgentă de un doctor. Dar până să ajungem noi înapoi pe străduța întunecată, bărbatul cu părul închis la culoare dispăruse. Doar Leo mai era acolo.

Își trase din nou nasul și o lacrimă i se prelinse pe obraz, lăsând o urmă pe stratul fin de pudră. Bellamy scoase o batistă albă de in din buzunar, iar ea o acceptă tăcută.

– L-am adus la birjă și am încercat să îl încălzesc. Tremura și era atât de palid. Respira horcăit. „Nu muri", i-am spus, de nenumărate ori. „Nu muri, Leo, te rog, nu încă." Își duse batista la față și plânse cu sughițuri. Dar a murit. Chiar acolo, în brațele mele. Și l-am sărutat. Nu m-am putut stăpâni. Sincer vă spun, mi s-a frânt inima. După doar câteva ore, eram pe jumătate îndrăgostită de el.

Izbucni într-un plâns zgomotos.

Rhys își mută privirea de la ea. Poate că era din pricina efectului prelungit al excitării și al emoției pe care le simțise mai devreme în lac, dar îl impresiona ciudat de mult povestea Corei. Se bucura că Leo avusese parte de ceva tandrețe înainte să moară, chiar dacă din partea unei străine. Farmecul și înfățișarea lui frumoasă îl ajutaseră până la capăt. Majoritatea bărbaților care mureau într-un mod violent nu erau la fel de norocoși. Oare de câte ori nu fusese târât chiar el, rănit și frânt, de pe podeaua vreunei cârciumi sau de pe vreun câmp de luptă? Și nici măcar o dată nu se trezise lângă un îngeraș cu păr bălai. La naiba, Cora nici măcar nu se putea uita la el fără să tresară. Când și-o imagină plângând peste el, lovit tot... îi veni să râdă.

Râsul i se blocă însă în gât, și tuși ca să îl mascheze.

Îi aruncă o privire lui Meredith. Ea îl surprinse privind-o și își frecă genunchiul de al lui pe sub masă, apoi rămase așa, cu piciorul sprijinit ușor de al lui.

Poate că accidental. Dar el nu credea în accidente.

– Ah, da, spuse Bellamy. Expresia lui bănuitoare contrasta cu ochii roșii. Erai așa de îndrăgostită de Leo. Și totuși, nu ai uitat să îi golești buzunarele, nu-i așa?

Cora se șterse la nas.

– Păi, aveam nevoie de bani pentru birjă. Și *îmi promisese* trei șilingi, și... Ridică din umeri, renunțând la o mare parte din sentimentalismul afișat până atunci. Sunt doar o târfă, nu-i așa? Viu sau mort, se putea lipsi de câteva monede.

– Doar că, spuse Rhys, vârându-și mâna în buzunarul de la piept al hainei, una dintre acele monede nu era de fapt monedă.

Scoase din buzunar unul dintre jetoanele de alamă care îi atestau calitatea de membru al Clubului Armăsarilor. Îl puse pe masă și îl împinse spre Cora cu vârful degetului.

– Îl recunoști?

– Bineînțeles. Fata îl ridică, se uită la el și râse ușor. Ce lucruşor ciudat, așa-i? La început, nu știam ce să cred despre el. Nu m-am gândit că ar fi valorat ceva. L-am ținut în poșetă până Jack mi-a oferit o guinee pe el. Am profitat de ocazie și am luat prima diligență spre casă, să-mi văd mama, în Dover. Acolo m-a găsit prietenul vostru.

Jack d'Orsay nu era chiar un prieten de-al lor, dar nici Rhys, nici Bellamy n-o contraziseră.

– După noaptea aia cu Leo... Își coborî privirea spre jeton și spuse încet: Am vrut o schimbare, să plec din lumea aceea, știi ce zic? Nu asta am plănuit să fac în viață... să lucrez în Covent Garden.

Toți patru se uitau țintă la masă, într-o tăcere ciudată. În cele din urmă, Rhys spuse:

– Așa merg lucrurile. Soarta râde de toate planurile pe care ni le facem noi.

Bellamy pocni masa cu pumnul.

– Trebuie să îl găsim pe bărbatul care l-a dus pe Leo pe străduță. E clar că a fost ademenit într-o ambuscadă.

– Nu ai de unde să știi asta. Mi se pare mai degrabă că străinul și amicul tău au fost ambii victime, zise Meredith. Amândoi au fost răniți.

– E evident că se prefăcea, spuse Bellamy. Și e vinovat într-o oarecare măsură. Altminteri, de ce-ar fi dispărut?

– Nu știu, răspunse Meredith fără să se lase intimidată. De acord, cel mai bine ar fi să îl găsiți și să îl întrebați. Dar mă îndoiesc că îl veți găsi aici, în Dartmoor.

– Și eu mă îndoiesc de asta. Nu de aceea am venit. Se întoarse spre Rhys și continuă: Mă întorc la Londra, să văd ce mai pot afla. Am nevoie de un loc în care să stea Cora. Un loc sigur.

– Adică aici? întrebă Rhys.

Bellamy încuviință din cap.

– Stai puțin, spuse Meredith. Conduc un local respectabil. Three Hounds nu e genul acela de han.

– Voi plăti eu pentru ea, spuse Bellamy. Nu va trebui să recurgă la meseria ei. Are nevoie doar de un loc în care să stea. Dacă ucigaşii lui Leo ştiu că e martoră, ar putea fi în pericol. Se întoarse spre Rhys. M-am gândit că hanul ar fi locul ideal, doar dacă nu te gândeşti tu la altul. Ai o locuinţă personală?

– Va sta aici, zise Meredith şi se ridică în picioare, devenind dintr-odată o hangiţă cât se poate de primitoare. Haide, Cora! Probabil că eşti obosită. Să-ţi găsim o odaie şi să-i lăsăm pe bărbaţi să discute.

Cora se ridică de la masă, iar Meredith îi făcu semn mămoasă.

– Domnule Bellamy, veţi avea nevoie şi dumneavoastră de cazare?

– Doar în noaptea asta.

– Prea bine, atunci. Suntem încântaţi să vă urăm bun venit la hanul Three Hounds. Totuşi, din tonul ei nu s-ar fi spus că era chiar atât de încântată. Voi pregăti o odaie şi pentru dumneavoastră.

– Poate sta în a mea, spuse Rhys. Când ea se încruntă, fără să înţeleagă, el adăugă încet: Eu voi dormi afară, la mlaştină, de acum înainte. Ca să nu se mai repete evenimentele de azi-dimineaţă.

– Care evenimente? şopti ea. Cele de la locul construcţiei sau cele... Privi scurt în sus, spre dormitoare.

– Ambele, spuse el simplu.

Ea se încruntă şi mai tare.

După ce plecară doamnele, Bellamy se uită ciudat la Rhys.

– Te însori? După moartea lui Leo... când vorbeam despre viitorul lui Lily, ai spus că nu vrei să te căsătoreşti.

– Nu voiam. Pe atunci.

Şi nici acum nu îl interesa să se însoare cu sora geamănă îndurerată a lui Leo Chatwick. Lily era o doamnă rafinată, elegantă, de viţă regală, dacă îşi amintea el bine. Rhys nu era potrivit pentru ea.

Nici Julian Bellamy nu era, ceea ce explica dispoziţia proastă constantă a acestuia. Bellamy era singurul om care vorbea şi mai puţin ca Rhys despre copilăria lui. Nimeni nu ştia de unde venea, iar lui Rhys nici că-i păsa. Dar când venea vorba de o doamnă de rangul lui Lily Chatwick... până şi Rhys ştia că astfel de lucruri contau. Mult.

– Vrei să spui că, în decurs de o săptămână, hangiţa aceasta văduvă te-a făcut cumva să te răzgândeşti?

– Mda.

Bellamy îşi trecu mâna prin părul neîngrijit.

– Nu mă înţelege greşit. E frumuşică, dar... puţin cam neciopli-tă, nu crezi?

– De ce zici asta? Pentru că te-a provocat? chicoti Rhys. Este o femeie puternică. „Şi dulce, şi moale, şi vulnerabilă, şi precum mătasea fierbinte între coapse." Dar prefera să nu divulge altora aceste laturi ale lui Meredith. Munceşte din greu şi nu suportă prostiile.

– Mi-am dat seama.

Rhys îşi flexă mâna până îi pocniră încheieturile degetelor.

– Un bărbat ca mine nu are nevoie de femei delicate, ca porţelanul.

– Am înţeles.

– Ce mai face Lily?

Bellamy oftă apăsat.

– Delicată. Ca porţelanul. Moştenitorul lui Leo va veni din Egipt în câteva luni şi va trebui să elibereze casa. Nu ştiu ce se aşteaptă Lily să facă atunci, dar refuză să vorbească despre asta. Spune că se va descurca singură. Îşi termină nervos băutura. Singură. Ce se va întâmpla cu lumea asta, cu femeile astea moderne? Un bărbat nu le mai poate spune ce să facă.

– Mie-mi zici?! bombăni Rhys, încă gândindu-se la cum se încruntase Meredith.

Dacă nu era mulţumită de hotărârea lui de a dormi la mlaştină, ar fi putut să i-o schimbe uşor, căsătorindu-se cu el. După incidentul de la lac, ştia că nu ar fi rezistat încă o noapte sub acelaşi acoperiş cu ea, fără să se culce cu ea.

– Lily mă tot bate la cap să nu-i mai vânez pe ucigaşii lui Leo. Spune că e inutil. Bellamy clătină din cap. Nu mă opresc nici în ruptul capului. Până nu-i găsesc pe vinovaţi şi nu mă asigur că vor fi spânzuraţi. Sau mai rău. Se uită la Rhys, apoi adăugă: Aici intri tu în scenă.

– Lasă-mă să ghicesc. Eu mă voi ocupa de partea cu „mai rău".

Bellamy încuviinţă.

– Recunosc că ultimele săptămâni *nu* au dat roade. Am tot căutat două matahale fără nume şi fără chip... Un lucru deloc uşor.

Povestea Corei mi-a dat noi speranțe. E mult mai ușor să găsești un dandy, decât doi huligani obișnuiți. În primul rând, sunt mai puțini, iar broderiile aurii chiar că ies în evidență în mulțime. Ascultă-mă bine când îți zic că-l voi găsi. Și atunci îți voi da de veste. Va trebui să scoatem adevărul de la el. Și, dacă îți amintești, ai promis să mă ajuți cu forță brută la nevoie.

– Îmi amintesc. Bătu cu degetul înțepenit în halba de bere. Când făcuse oferta respectivă, s-ar fi luat la bătaie cu orice creatură mare și furioasă, cu speranța că poate-poate așa ar fi pierdut și el. Dar lucrurile s-au schimbat, continuă el. Am responsabilități aici. Și cred că am terminat-o cu încăierările.

Bellamy se aplecă peste masă și îl sfredeli cu privirea.

– Ei bine, vei renunța la pensionare pentru asta. Ești membru al Clubului, iar Leo a fost fondatorul lui. Îi datorezi măcar atât, ca să-i răzbuni moartea.

Colțul gurii lui Rhys se strâmbă a nesiguranță. Mai exact, ce anume îi datora el lui Leo Chatwick? Clubul acesta al lui nu făcuse nimic pentru el. Dar uciderea lui Leo îl convinsese în cele din urmă pe Rhys de inutilitatea de-a urmări moartea. Dacă Leo n-ar fi fost ucis, poate că Rhys nu s-ar fi întors ani întregi în Buckleigh-in-the-Moor. Poate că ar fi trecut mult timp înainte să aibă parte de această șansă la mântuire.

Poate că într-adevăr îi datora foarte multe lui Leo.

– Găsește-l mai întâi, spuse Rhys. Și-apoi vorbim.

Capitolul 10

În timpul scurtei lui șederi la han, Julian Bellamy făcu exact un singur lucru pentru care Meredith îl îndrăgi.

Plecă înainte de ivirea zorilor.

Pe de altă parte, se așteptase de la Cora să doarmă până la prânz, așa cum probabil făceau doamnele nopții. Așa că o surprinse într-adevăr când fata își făcu apariția în timpul dimineții, în timp ce ea cocea chiflele.

– Bună dimineața, doamnă Maddox.

Meredith ridică o scândură plină cu chifle cu drojdie crescute și strănută din pricina făinii.

– Domnul Bellamy a plecat deja către Londra.

– Da, doamnă. M-am gândit eu.

Cora arăta înviorată și inocentă în dimineața aceasta. Fără vopsea sau pudră care să îi ascundă pielea palidă, și își prinsese părul blond într-un coc simplu. Rochia ei de zi din muselină albastră ca porțelanul avea decolteu adânc și i-ar fi trebuit un șal, dar, altminteri, nu era deloc remarcabilă ca stil sau calitate.

Și totuși, era în continuare o fată foarte drăguță. Poate chiar mai drăguță ca ieri. Ceea ce o făcu pe Meredith să creadă că fata avea să îi aducă necazuri.

Nu îi plăcea să o țină pe Cora la han, dar alternativele îi plăceau și mai puțin. Nici vorbă ca târfa asta să stea în vreo reședință privată – indiferent că era vorba de o casă în Londra sau de o bojdeucă din mlaștină – care îi aparținea lui Rhys. Poate că Meredith îi refuzase de vreo două ori cererea în căsătorie, dar asta nu însemna că nu mai era deloc interesată de el. Mai ales după ceea ce se întâmplase ieri la lac, când fusese pe punctul de a-și îndeplini fanteziile pe care le avusese ani la rândul.

Deschise ușa de la cuptor, și o năpădi un val de căldură. Broboane de sudoare îi apărură instantaneu pe frunte și pe gât. Pentru o clipă, rămase fără apărare. Amintirile o copleșiră.

Brațele lui puternice care o țineau locului în lac. Limbile lor care se împreunau cu un abandon sălbatic. Vârful fierbinte, umflat al erecției lui alunecând sub atingerea ei, mătăsos precum făina măcinată de două ori.

Degetele lui, atât de groase, înlăuntrul ei...

Vârî pâinea în cuptor și trânti ușa tare. „Concentrează-te, Meredith." Din pricina reveriilor ei toride arsese deja primul rând de chifle.

– Micul dejun s-a terminat, îi spuse ea Corei, ștergându-și mâinile de șorț. Și mai durează până la masa de prânz. Dar vom avea pâine proaspătă în câteva minute. Bei cafea sau ceai?

– Nu avem ciocolată, nu?

O fată drăguță *și* iubitoare de dulciuri? Necazuri.

– Mă tem că nu.

– Atunci ceai, vă rog.

Când Meredith se duse să pună ibricul pe foc, fata interveni:

– Ah, lăsați-mă pe mine, doamnă. Când am locuit în Londra, mereu pregăteam eu ceaiul pentru fetele din casă. Mă pricep la asta.

Meredith îi cedă ceainicul. O privi pe fată umplându-l cu apă și punându-l pe plită, după care își drese vocea și spuse pe un ton cât mai sever:

– Uite ce e, Cora. Știm amândouă că va trebui să discutăm despre asta la un moment dat, așa că mai bine o facem acum.

Fata își ridică sprâncenele, surprinsă, de parcă n-avea habar de ce avea să spună Meredith în continuare.

– Da, doamnă?

– E hanul meu și e un local respectabil. Bărbații din partea locului care vin aici seara vor fi foarte interesați de tine. Dar, chiar dacă ești prietenă cu Lord Ashworth, te avertizez de pe acum, nu voi permite să te ții de prostii.

– Ah, da, doamnă. Nu vreau prostii. Știu că domnul Bellamy a spus că va plăti pentru mine, dar aș prefera să muncesc ca să plătesc singură.

Meredith mîji ochii la ea.

– Parcă tocmai ți-am spus...

– Ah, nu la munca *aia* mă referam. Ceainicul bolborosea. Cora apucă un prosop de pe masă și și-l înfășură în jurul mâinii înainte să ia ibricul de pe plită. Nu mi-am dorit niciodată o astfel de viață. Nici măcar nu îmi dau seama cum de-am ajuns acolo. Locuiam în Dover, acolo am crescut. Mama era croitoreasă și, într-o zi, m-a trimis la piață. Glumeam cu niște prietene pe drum spre casă, și un domn elegant a trecut pe lângă noi într-o trăsură superbă. Era foarte frumos. A deschis portiera și mi-a spus că sunt drăguță și m-a întrebat dacă vreau să merg la Londra cu el. Bineînțeles că da. Mereu dorisem să văd Londra. Ce fată nu vrea? Se încruntă, apoi adăugă: Unde-i ceaiul?

Meredith arătă spre cutia cu ceai.

Mușcându-și buza, Cora măsură frunzele de ceai puse în ceainic cu o concentrare de copil. Era un amestec așa ciudat de fată și femeie. Meredith nu își dădea seama care dintre ele era o prefăcătorie: inocența sau experiența.

– Așa că te-ai dus la Londra cu el... o îmboldi ea, întrebându-se oarecum de ce o interesa povestea.

– M-am dus cu el la Londra. Și când am ajuns acolo, eram o curvă. Domnul cel frumos mi-a făcut vânt în Covent Garden și mi-a aruncat un șiling. Ridică resemnată din umeri și acoperi frunzele de ceai cu apă clocotită și le lăsă la infuzat.

– Câți ani aveai?

– Treisprezece.

Meredith icni.

– Vai, nu.

– Vai, da. Treisprezece, și eram singură pe lume, fără vreun alt mijloc de a-mi câștiga traiul, fără bani să mă întorc acasă... Credeam că mama nici nu m-ar mai fi vrut înapoi. Zâmbi vag în timp ce se uita la ceai. Dar m-a vrut. Luna trecută când m-am dus să o văd, mi-a spus că s-a rugat pentru mine în fiecare zi.

– Bineînțeles că da.

Meredith ațâță focul cu vătraiul. O usturau ochii de la fum, așa că avu un pretext bun ca să își șteargă o lacrimă. Povestea fetei era, fără îndoială, emoționantă. Îndeajuns cât să-i reînvie instinctele materne. Poate că era ea stearpă, dar hanul era ca un magnet pentru adolescenți nedoriți care aveau nevoie de un prieten. Mai întâi Gideon, apoi Darryl. Și acum fata asta.

Luă prosopul de la Cora și se pregăti să scoată chiflele din cuptor.

– Și câți ani ai acum?

– Optsprezece, doamnă. Și nu mai vreau să mă întorc la viața aceea, nu mai vreau. Vă rog să mă lăsați să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Maddox. Poate că până voi pleca de aici voi avea șansa să găsesc o slujbă mai bună. Poate că domnul Bellamy sau lordul Ashworth ar găsi de cuviință să îmi dea niște recomandări, și aș găsi un post. Aș putea să-i trimit niște bani mamei, din când în când, și n-ar trebui să își facă griji de unde provin.

– Păi, văd că te-ai gândit bine la toate.

– N-am dormit jumătate din noapte, doamnă. Cred că de-aia am dormit până târziu.

Meredith îi oferi o chiflă proaspătă, iar Cora o primi cu nerăbdare, țipând când îi arse vârfurile degetelor.

Meredith zâmbi când o văzu cum jonglează cu chifla și când o auzi râzând plină de viață, ca o fetiță.

– Gem este cumva? întrebă ea plină de speranță, îmbujorată.

– Da. Da, este. Și miere. Și data viitoare când avea să se întâlnească cu Gideon, Meredith avea să-l roage să aducă și niște ciocolată.

În timp ce aducea borcanele cu gem și miere, Meredith se gândi cum fusese ea pe la vârsta Corei. Pe atunci îi purta deja de grijă tatălui ei invalid și era singura care ar fi putut să aducă un ban în familie. Toate astea, plus faptul că era disperată și înfometată. Din fericire, mulțumită tatălui ei și iubitei ei mame, pe atunci în viață, avea ceva aptitudini și educație. Uneori bănuia că Maddox se căsătorise cu ea din milă. Sau poate din cauză că știa să citească, să scrie și să socotească mai bine ca majoritatea din sat. Cu siguranță mai bine ca Maddox.

Fusese norocoasă. Spre deosebire de ea, Cora se trezise fără prieteni, fără bani, fără educație și aruncată într-un oraș necunoscut la vârsta de treisprezece ani... după ce fusese inițiată fără milă în tainele femeiești de un „gentleman" aflat în trecere, cu o trăsură rapidă. Simplul fapt că supraviețuise era uimitor în sine, iar povestea ei explica, în mod cert, de ce se purta ca o fată de treisprezece ani care mergea pe treizeci.

Era de înțeles atunci, într-un fel tragic, faptul că un copil privat de inocență ar fi cultivat un alt tip de naivitate, mai voită, ca să o înlocuiască. Se gândi la Rhys și la încrederea lui încăpățânată în soartă. Oare ce minciuni își spunea un băiat maltratat ca să nu creadă că merita, într-un fel, un tratament atât de îngrozitor?

Cora umplu două căni cu ceai, iar Meredith sorbi cu precauție din a ei.

– Nu-i rău deloc, spuse ea, savurând lichidul cald și aromat. Data viitoare te învăț să faci cafea. Găsești un șorț agățat în cui, de partea cealaltă a lăzii cu ceapă.

Fata își împreună mâinile.

– Mă lăsați să lucrez pentru dumneavoastră?

Meredith încuviință și mai sorbi o dată din ceai. Voia să-i dea o șansă fetei și categoric avea nevoie de o mână de ajutor. După ce începea noua construcție, urma să aibă o echipă de bărbați înfometați de hrănit. Și bărbații aceia înfometați aveau să câștige

niște bănuți, iar o parte din bănuți urmau să se rostogolească, la sfârșitul zilei, pe tejgheaua ei.

– Vei fi noua mea ospătăriță, spuse ea. Începi la micul dejun, după care o vei ajuta pe doamna Ware la gătit, până la masa de prânz. După-amiezile vei fi liberă, de la două la cinci, după care servești la tejghea până la închidere. Cum ți se pare?

– Ah, mi se pare încântător.

– Încântător? chicoti Meredith. Vom considera prima săptămână de probă. Să ții un han e greu. S-ar putea să nu faci față.

– Ah, ba da. Cora zâmbi larg, și în obraji îi apărură două gropițe, apoi își puse șorțul. Sunt mai puternică decât par.

– Nu mă îndoiesc de asta. De obicei așa e cu noi, femeile. Împinse un castron cu aluat crescut către fată și îi arătă cum să modeleze chifle. Dar ține minte că nu ești în Londra. Unii bărbați de pe aici sunt mai duri de felul lor. Să-mi spui dacă îți fac necazuri.

– Da, doamnă.

– Și nu te aventura prin împrejurimi de una singură. Mlaștina poate fi periculoasă dacă nu cunoști drumul. Dacă trebuie să te duci undeva, te va duce băiatul de la grajduri.

– Dar nu acum, le întrerupse o voce profundă. Darryl e ocupat să-mi pregătească iapa.

Meredith se întoarse și îl văzu pe Gideon în pragul ușii dintre bucătărie și cârciumă. Lăsă chiflele pe mâna Corei și îl întâmpină grăbită. Dumnezeule, spera că nu...

– Nu. Fără căruță astăzi, spuse el, răspunzându-i întrebării nerostite. Am venit călare, doar ca să văd cum stau lucrurile. Dar ți-am adus ziare. Le ridică deasupra capului. E o sticlă de vin de Porto foarte bun în desaga mea, și... Privirea îi fugi peste umărul ei. Și cine Dumnezeu *e* ea?

Meredith se uită peste umăr la Cora. Fata era murdară de făină până la încheieturile mâinii, rupea cu hărnicie din aluat și îl modela în chifle. Bucățile de aluat crescut semănau foarte bine cu sânii ei palizi care se revărsau peste corsaj, ca niște cupe zdravene, în timp ce se apleca peste masă.

– Ea e Cora, spuse ea, întorcându-se din nou spre Gideon.

Îi văzu gâtul nebărbierit mișcându-i-se.

– Arată ca o târfă.

Meredith îl trase dincolo de pragul uşii, ca să nu îi audă fata.

– Ei bine, chiar a fost. Până de curând. Acum este noua mea ospătăriță.

El se încruntă.

– Adăposteşti curve? Credeam că nu e genul ăla de han. Mereu zici că vrei să faci din han un local respectabil.

– Chiar e respectabil. Aşa cum ți-am spus, nu mai practică acea meserie.

– Ah, am înțeles. Deci e noul tău proiect de caritate, să reabilitezi femei decăzute?

– Nu. E o prietenă a lordului Ashworth şi are nevoie de un loc în care să stea.

Maxilarul lui se încleştă.

– Ashworth e încă aici?

– Aici, la han? Nu. Aici, în zonă? Da.

Gideon înjură.

– Deci îşi mută propria târfă la han. Ce mai urmează? Nu-l lăsa să se simtă prea bine aici, Meredith.

– Nu e târfa *lui*. Oftă. Nu aşa sperase să îi dea vestea despre parteneriatul în construcții. Du-te la bar, îi spuse ea. Îți voi aduce ceva de mâncare şi vorbim.

Se întoarse în bucătărie, o lăudă pe Cora pentru progresele făcute, apoi umplu o cană cu ceai şi o farfurie cu chifle fierbinți şi o pulpă de pui rece rămasă de noaptea trecută. Aşeză cana şi farfuria în fața lui Gideon, pe tejghea. Aşa cum se întâmpla în cazul celor mai mulți bărbați, dispoziția i se îmbunătățea, de obicei, după ce mânca.

– Ascultă-mă bine, spuse ea când el tăbărî asupra mâncării, nu voi permite nimănui să vorbească aşa despre Cora. A avut mult ghinion când era mai tânără şi circumstanțele au forțat-o să practice o meserie mai puțin onorabilă. Adică seamănă mult cu nişte traficanți pe care îi cunosc eu. Oricum, nu va primi clienți aici.

– Eşti sigură? Luă o gură de ceai ca să înghită mai bine a treia chiflă. Îşi înălță capul şi se uită pe lângă Meredith, prin uşa de la bucătărie. Ştii tu, obiceiurile vechi se uită greu. La cum arată, nu-i vor lipsi ofertele. Şi dacă se plictiseşte? Dacă i se pune pata pe vreun călător care îi face câteva complimente şi îl duce în pat?

– Atunci, nu ar fi foarte diferită de mine, nu-i aşa? Se dădu într-o parte, ca să-i blocheze vederea şi spuse pe un ton glacial: Pentru un tip care nu aspiră la preoție, eşti foarte critic astăzi.

– Pur şi simplu nu îmi place. Aduce necazuri.

– E valabil pentru majoritatea persoanelor care îmi plac cel mai mult.

El nu îi răspunse, aşa că Meredith îl privi îndeaproape. Dăduse pe gât patru chifle şi carnea de pui, şi tot avea o licărire de foamete în privire. Aşa că starea lui proastă se explica altfel: o voia pe Cora. O dorea pe fată, şi asta îl enerva.

Sinceră să fie, şi Meredith era puțintel supărată pe el. Se obişnuise ca Gideon să îi facă ochi dulci *ei* peste cana de ceai. Dar Cora era mai tânără, mai drăguță şi, în mod evident, mai voluptuoasă. Se gândi că un bărbat nu avea cum să se uite la ea fără să îi lase gura apă, aşa cum nu puteau să rămână cu gura uscată în fața unei fripturi de vită suculente şi bine condimentate.

Dar tot îi rănea puțin mândria.

– Bărbații se vor încăiera din pricina ei în fiecare seară, spuse el, încleştându-şi încăpățânat maxilarul. Aş fi şocat dacă ambii băieți Symmonds trec de săptămâna asta cu viață.

– Vor fi prea istoviți ca să se bată.

– Ce vrei să spui?

– Vor munci.

El pufni neinteresat.

– Nu prea cred. Cât timp Ashworth este încă în zonă, nu pot să-ncep iar cu căruțele. Le-am dat liber oamenilor.

– Vor munci pentru mine. Şi pentru lordul Ashworth.

– Meredith, mârâi el. Spune-mi că glumeşti. Şi repede.

– E adevărat.

Îi spuse despre schema de construcție, îndurându-i privirea rece în tot acest timp, privire care îi devenea tot mai rece, cu cât îi explica mai mult din planul lor. Când termină, ar fi putut jura că i se formase gheață pe gene.

– Trebuie să înțelegi, îl imploră ea. Am economisit bani ani şi ani, bănuț cu bănuț, şi mi-ar mai fi luat zece ani ca să strâng fondurile pe care lordul Ashworth le poate scoate din căptuşeala hainei. Nu înțelegi că trebuie să profit de această şansă? Este singura oportunitate de a îmbunătăți hanul.

– Reconstruiește conacul Nethermoor, pentru numele lui Dumnezeu. Ce se va întâmpla cu bunurile mele de acolo?

– Nu reconstruiește conacul. Își construiește o căsuță în apropiere. În timpul construcției, îți vom putea da de lucru cinstit: să transporți bunuri legitim. Cât despre cealaltă treabă... ei bine, omul nu poate fi în mai multe locuri deodată. Cât timp sunt ocupați cu hanul, vei putea să te miști prin mlaștină cum vrei.

– Cu cine? Mi-ai furat forța de muncă.

– Știu că va fi nevoie de puțin efort, dar vei găsi tu o soluție. Gideon, nu ai de ales. Lord Ashworth nu va pleca așa de ușor. E hotărât să își ridice casa. Răsuci șnurul de la șort în jurul degetului. O construiește pentru tata. Nu pot refuza.

Nu voia să îi spună că, aparent, Rhys construia căsuța și pentru *ea*, ca mireasă a lui. Nu avea sens să menționeze asta. Partea asta, cel puțin, o refuzase deja.

– Și ce se va întâmpla după ce se finalizează aceste mici proiecte de construcție?

– Va pleca. Adevărul acelor cuvinte i se prăbuși în stomac și o apăsară greu. Sunt sigură de asta.

– Bine. Pentru că e un lucru cert. A lipsit paisprezece ani. S-a întors dintr-un moft și următoarea briză capricioasă îl va izgoni din nou. Sper doar să termine clădirea înainte să se întâmple.

– Așa va fi, spuse ea, foindu-se neliniștită. La câți bani cheltuiește, nu știu dacă e doar un moft.

– E un aristocrat. Poate că mofturile lor sunt scumpe, dar tot mofturi sunt.

Meredith pufni și se întinse după farfuria lui, punând tacâmurile și cana pe ea. Nu auzea nimic nou. Își spusese aceleași lucruri încă de când Rhys intrase în hanul ei. Dar el i-o spunea într-un mod foarte convingător, și abia acum își dădea seama cât de mult își dorea să se înșele amândoi.

Gideon se aplecă încet peste bar și îi spuse pe un ton jos și pătrunzător:

– Există două feluri de oameni, Meredith. Cei făcuți să rămână într-un singur loc și cei care nu sunt făcuți pentru asta. Noi facem parte din prima categorie, noi doi. Dumnezeu știe că am fi putut lăsa în urmă satul ăsta și ne-am fi putut ocupa de lucruri mai mărețe, mai bune. Dar nu am făcut-o, nici unul. Deoarece ne pasă de locul ăsta uitat de lume, chiar dacă lui nu i-a păsat niciodată

de noi. Ne-am agățat de pieptul care ne-a înțărcat, încercând să stoarcem lapte dintr-o țâță de granit, și degeaba ne-ar zice oricine că e în zadar, pentru că știm deja. Dar iată-ne tot aici.

Ea înghiți în sec.

– Cât despre Ashworth... Scoase un sunet răgușit, gutural. El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă. Ai face bine să nu uiți asta. Se uită peste umăr la cârciumă, de la grinzile de acoperiș la vatră. Ai investit ani în acest loc. Muncă, sudoare, sânge, lacrimi. Ce-ai face ca să îl protejezi?

– Orice. O spusese fără să se gândească. Orice mi-ar sta în putere.

– Așa e, zise el pe un ton prevestitor de rău, știu că așa ai face. Și știi că și eu cred la fel despre comerțul meu. Ca să-mi apăr mijloacele de trai, aș face orice mi-ar sta în putere. Singura diferență dintre noi doi este că eu sunt mereu înarmat.

Ușa se deschise cu un scârțâit.

– Măi să fie, e chiar faimosul Gideon Myles. Și pistolul lui mult trâmbițat.

Rhys stătea în pragul ușii de la intrarea în cârciumă. Ocupa atât de mult din cadrul ușii, încât doar câteva raze de soare slabe îi încadrau silueta impunătoare. Înaintă în odaie cu pași înceți și grei, iar inima lui Meredith îi sărea în piept la fiecare dintre ei.

– Știi, Myles, spuse el, proptindu-se în cot pe tejghea, din propria experiență, aș spune că bărbații care se laudă mereu cu mărimea armelor lor de foc compensează de fapt pentru alte – îl privi pe Gideon batjocoritor – lipsuri. Se întoarse apoi spre Meredith. Bună dimineața, doamnă Maddox.

– Da, răspunse ea prostește.

Da. Acum chiar că era o dimineață bună.

Rhys arăta superb. Proaspăt spălat, proaspăt ras și îmbrăcat ca un gentleman din cap până în picioare – manta, lavalieră, vestă, pantaloni, cizme. Cum de reușise, ținând cont că dormise în mlaștină? Și-l imagină – ce imagini delicioase – scăldându-se în pârâu, bărbierindu-se în suprafața sticloasă a lacului. Dar de ce? Cu ce scop?

Chiar dacă mintea ei încerca să descifreze acest mister, o parte din ea nu se îndoia câtuși de puțin. Știa în adâncul sufletului el făcuse acest efort pentru ea. Și asta îl făcea cea mai excitantă

privelişte de care avusese parte vreodată. Mirosea a săpun şi a salvie sălbatică, şi a piele masculină curată. Se uită la materialul alb ca zăpada de la gâtul lui. O mâncau degetele de dorinţa de-a ajunge la nodul acela, de-a se chinui să îl desfacă şi de a-şi vârî mâna în cămaşa lui ca să revendice tot ce ascundea aceasta. Era ca un dar mare, cu un ambalaj complicat pe care tânjea să îl desfacă.

Râse în sinea ei din pricina ironiei. El se îmbrăcase cu atâta grijă, iar ea şi-l dorea numaidecât gol-goluţ.

Degetele lui înăuntrul ei...

– Eşti gata să mergem la biserică? întrebă el.

Cuvântul o trezi la realitate.

– Bi-biserică? Ai spus cumva biserică? Şi nu. Era gata pentru ceva, dar nicidecum pentru biserică.

– *Este* prima duminică din lună, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, nevenindu-i a crede. Pentru *asta* se îmbrăcase aşa de elegant? Pentru biserică?

Ca o confirmare, clopotul bisericii începu să bată.

– Dacă eşti gata, spuse el, mă gândeam că ai vrea să mergem împreună.

Meredith trase aer în piept cu un şuierat audibil.

Un zâmbet superior, leneş şi strâmb începu să se contureze pe chipul lui Rhys.

Ah, chiar că era un diavol şiret. Se îmbrăcase ca să o seducă şi acum o ispitea cu singura activitate castă care i-ar fi făcut, în mod oficial, un cuplu în ochii sătenilor. Cuplurile care se curtau mergeau uneori la biserică şi apoi se întorceau împreună. Prin locurile acestea, era echivalent cu a anunţa o logodnă.

– Nu ai nevoie de mine, protestă ea. Se vede biserica de la uşă. Este la doar câţiva paşi distanţă, chiar peste drum. N-ai cum să te pierzi.

Gideon spuse tare:

– Ai auzit-o pe doamna. Nu merge nicăieri cu tine. De ce nu pleci din târg?

Perfect. Exact asta îi trebuia: un concurs între Rhys şi Gideon, ca să vadă care din ei arunca jetul de urină mai departe.

– Cred că nu voi merge în dimineaţa asta. Mă... Îşi duse o mână la tâmplă. Mă cam doare capul.

Rhys nu îi răspunse, ci trecu doar, încet, pe partea ei de tejghea. Meredith îşi propti mâinile pe lemnul lustruit când el veni în spatele ei, puţin prea aproape ca să fie un gest doar prietenesc. Trecu o clipă îndelungată, tăcută, timp în care inima ajunse să îi bată de două ori mai repede. Oare ce voia să facă?

La început, nici măcar nu a fost sigură că simţise ceva. Senzaţia era mai uşoară ca o şoaptă, mai subtilă ca insinuarea. Doar umbra unei mângâieri pe coasta cea mai de jos din partea stângă. Sentimentul se intensifică când el ajunse la adâncitura vulnerabilă dintre talie şi şold. După care îi cuprinse partea de jos a spatelui, ca o ispită perfidă.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt. Furtuna aceasta de senzaţii păcătoase era rezultatul unui gest simplu, înşelător de nevinovat. Rhys prinsese de şnurul şorţului şi trăgea de el.

Încet, cu mână sigură... cu un scop neînduplecat pe care îl simţea din vârful degetelor de la picioare, până la rădăcina firelor de păr... îi desfăcea şnurul.

Urmă un moment de încordare. Bucata de muselină opunea rezistenţă. Tremura, se împotrivea. În cele din urmă, nodul cedă.

Iar ea era pe de-a-ntregul răvăşită.

Îi simţi mâinile-i încrezătoare pe umeri. Prinse de fiecare bretea cu câte un deget, ca un cârlig, şi îi trase şorţul desfăcut în jos peste braţe. Când ajunse la coate, ea începu să tremure. Ca să mascheze momentul, preluă sarcina de la el, şi îşi trecu şorţul peste încheieturile mâinilor.

Îşi simţi limba încărcată când înghiţi în sec. Simţi furnicături pe fiecare centimetru de carne.

– Meredith, spuse el, iar ea îi simţi vocea profundă şi insistentă pe ceafă. Hai să mergem împreună.

– Doamnă Maddox? se auzi vocea vioaie a Corei, din bucătărie, străbătând pâcla dorinţei. Am auzit cumva clopotul de la biserică?

Meredith îşi duse şorţul la piept, de parcă ar fi trebuit să se acopere, ruşinată. Îi dăduse jos doar bucata aceasta de muselină murdară de făină, dar se simţea de parcă ar fi dezbrăcat-o până la piele.

Cora veni din bucătărie şi se opri brusc când îl văzu pe Rhys. Înghiţi în sec.

– Bună dimineața, milord, spuse ea cu capul plecat, aparent incapabilă să îl privească în față. Nu... voiam să vă întrerup.

Rhys, Domnul să-l binecuvânteze, încercă să nu pară jignit. Dar lui Meredith – care ar fi putut să îl privească fără probleme în față ore în șir – i se păru că îl vede tresărind.

– Bună dimineața, domnișoară Dunn, spuse el blând. Într-adevăr, ai auzit clopotul de la biserică. Tocmai mă pregăteam să mă duc într-acolo. Dacă doamna Maddox mi se va alătura.

Meredith răsuci șorțul în mâini.

– Dar trebuie coapte...

– Am terminat, doamnă. Cora zâmbi.

– Serios? Ce convenabil! Rhys ridică din sprânceană. Domnișoara Dunn cea descurcăreață a terminat de copt. Ești liberă.

Îi întinse brațul lui Meredith.

Ea se uită țintă la el.

O tăcere încordată se lăsă în odaie, crescând precum un balon, până îi cuprinse pe toți: Meredith, Rhys, Gideon, Cora. Nici unul dintre ei nu părea dispus să spargă liniștea.

– Sunt nouă în sat, spuse Cora în cele din urmă, pe un ton ezitant. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați arăta cum se ajunge la biserică, milord. Adică... dacă credeți că ar lăsa o fată ca mine să intre.

Lui Meredith îi veni să își ascundă fața de rușine. O târfă care acum lucra ca ospătăriță o învăța bunele maniere.

– Ei bine, spuse Rhys și își drese vocea. Îi oferi Corei același braț pe care îl refuzase Meredith. Uite cum facem, domnișoară Dunn. Voi trece eu primul pragul. Dacă nu se surpă pământul și nu mă înghite direct iadul, înseamnă că vei fi în siguranță.

Cu un zâmbet îndrăzneț, Cora îl prinse cu grijă de braț.

– Mulțumesc, milord. Frumos din partea dumneavoastră.

Cei doi se îndreptară spre ușă.

– Mergem toți împreună, strigă Meredith. Dădu fuga de după tejghea și îl înghionti pe Gideon de pe scaunul lui, prinzându-l rapid de braț. Toți patru.

Gideon încercă să își tragă brațul, dar ea își înfipse unghiile în mâneca lui. Știa că nu mai călcase pragul bisericii de când plecase fostul paroh, dar astăzi avea să se lase în genunchi, în rugăciune. Chiar de trebuia să-l lovească peste picioare.

Îl trase pe Gideon înainte și închise cârciuma, după care se grăbi să îi ajungă pe Rhys și Cora, care intrau deja în curtea bisericii. Ce mai grup: un lord, o curvă, un traficant și o văduvă, toți îndreptându-se spre biserică. Era ca un preludiu la o glumă ciudată, plină de blasfemie, care ar fi părut tot mai amuzantă după mai multe halbe cu cidru.

De fapt, Meredith abia se abținea să nu chicotească chiar ea ca la beție, când intrară în biserică. Destul de surprinzător, dar pământul nu se deschise ca să îi înghită pe toți dintr-o singură înfulecare eficientă. Conform obiceiului existent în Buckleigh-in-the-Moor cu mult înainte să se nască Meredith, bărbații stăteau într-o parte a bisericii, iar femeile în cealaltă parte. Așa că o luă pe Cora de la brațul lui Rhys și o duse spre o strană din lemn îngustă. De partea cealaltă a culoarului, tatăl ei și Darryl stăteau într-unul din primele rânduri. Tatăl ei o văzu și dădu din cap, aprobator.

Când Rhys se așeză la capătul aceluiași rând, Meredith se temu preț de o clipă că, din pricina staturii sale, avea să acționeze banca de lemn ca o catapultă, azvârlindu-i pe tatăl ei și pe Darryl în aer.

Nu se întâmplă așa, dar banca scârțâi scurt, îngrijorător. Gideon nu li se alătură bărbaților. Se strecură în rândul din spatele lor, încrucișându-și brațele peste piept. Expresia lui ursuză se potrivea cu postura lui lipsită de respect.

Meredith avu o senzație ciudată adânc înăuntrul ei, când îi văzu pe toți așezați atât de aproape unii de alții. În pofida diferențelor și a relațiilor problematice dintre ei, ținea la toți cei patru bărbați, în diverse feluri. Îi plăcea că îi putea vedea pe toți odată.

Darryl îi atrase atenția făcându-i frenetic din mână. Apoi făcu ochii mari de tot și arătă spre Cora.

„Cine-i?" întrebă el fără sunet.

„Cora", îi răspunse ea. „Noua ospătăriță."

Tânărul se holbă la fată, rămase gură-cască, încercat de sentimente care nu aveau ce căuta în casa Domnului.

Iar Darryl nu era singurul care se holba la Cora. Toți bărbații din biserică o priveau fascinați. Și toate femeile o priveau cu invidie. Punea pariu că prezența la biserică *și* la cârciumă avea să sporească în timpul ședерii Corei în sat.

Când preotul merse la amvon, observă că el şi Rhys se salutară scurt din cap, de parcă deja ar fi fost prezentaţi. Poate că Rhys îl întâmpinase mai devreme, cel puţin ar fi fost logic să o facă dacă era hotărât să înceapă să îşi asume rolul de lord local.

Poate că într-adevăr avea de gând să rămână.

Vorbele lui Gideon îi răsunară în ureche. „El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă."

În pofida agitaţiei şi a confuziei din dimineaţa aceea, când începu slujba îşi aminti de ce mergea atât de rar la biserică în ultima vreme; din acelaşi motiv pentru care citea ziarele în picioare. La cât de mult muncea în fiecare zi, dacă stătea locului mai mult de trei minute legate, trupul ei interpreta gestul ca pe o invitaţie la somn. În timpul primei citiri, undeva între „a creat" şi „a spus", bărbia ei parcă se acoperise cu un strat gros de plumb. Muşchii gâtului refuzau, pur şi simplu, să o susţină.

– Meredith Maddox.

Tresări din somn. Oare chiar îşi auzise numele? Doar nu începuse preotul să-i dojenească de la amvon pe enoriaşii somnoroşi.

– Şi Rhys St. Maur, continuă preotul, ambii din Buckleigh-in-the-Moor. Dacă ştie careva dintre voi vreun motiv sau vreo piedică în calea unirii acestor doi oameni în sfânta căsătorie, să o spună acum. Am întrebat prima dată.

Capitolul 11

Toţi cei prezenţi amuţiră. Nimeni nu mai dormea. Şi Meredith nu fusese nicicând mai trează ca acum.

Anunţuri. Îi spusese preotului să anunţe intenţia lor de a se căsători în faţa întregului sat. În faţa tatălui ei. În faţa lui Gideon Myles. Dintre toţi încrezuţii... Preotul îşi drese tare glasul, apoi întoarse pagina liturghiei şi începu să intoneze psalmul cu voce joasă şi sonoră. Nu se ridică nimeni. Nu cântă nimeni. Când se opri preotul, nu îi răspunse nimeni.

Şi, din moment ce era evident că toată lumea se aştepta ca ea să facă o scenă, Meredith se hotărî să le facă pe plac. Se ridică

din strana ei şi îl confruntă pe Rhys, care era de partea cealaltă a culoarului.

– L-ai pus să citească anunţurile? De ce naiba ai făcut asta?

Oare avea de gând să treacă pur şi simplu peste voia ei? Una era ca un pretendent să insiste. Cu totul altceva era să nu ţină deloc seama de acceptul dat de bună voie de o doamnă.

– Trebuie citite de trei ori, spuse Rhys, de parcă ar fi dat cel mai evident răspuns posibil. Vine aici doar o dată pe lună. Dacă vrem să ne căsătorim cât de cât repede, m-am gândit că...

– Despre ce tot vorbeşti acolo? Nu suntem logodiţi!

– Poate că nu, spuse el calm. Dar ne vom căsători. Spune-i soartă.

– Eşti... Meredith îşi strânse pumnii pe lângă corp. Eşti aproape imposibil.

El arătă spre cartea de rugăciuni şi citi cu un calm pios:

– „Cu Dumnezeu, nimic nu va fi imposibil."

Meredith ieşi pe culoar. Nu mai putea rămâne nici măcar o clipă acolo, dacă voia să nu profaneze locul.

Ieşi valvârtej din capelă, şi întreaga congregaţie o urmă, tropăind la unison. Deloc surprinzător. Slujba la biserică se ţinea o dată pe lună, dar melodrame de genul acela aveau loc numai pe la târgul anual.

– Meredith! o strigă Rhys în timp ce ea cobora scările bisericii şi o cotea pe drum. Din nefericire, un pas de-al lui era cât trei de-ai ei. O prinse de braţ şi o răsuci spre el. Nu poţi fugi de asta.

– Despre ce vorbeşte? întrebă Gideon, făcându-şi apariţia lângă ea, cu respiraţia tăiată. Ai fost de acord să te căsătoreşti cu bărbatul ăsta?

– Nu, insistă ea şi îşi trase mâna din strânsoarea lui Rhys.

– Vrei să îl ucid pentru tine?

– Nu! Odată ce reuşi să îşi stăpânească vocea, repetă: Nu, nu e nevoie să recurgem la violenţă. Şi nu, *nu* am fost de acord să mă căsătoresc cu el.

– Ah, dar o va face, spuse Rhys cu o expresie de sfânt. Aşa a fost scris. Îşi coborî privirea spre cartea de rugăciune pe care încă o avea în mână şi dădu o pagină.

– Dacă îmi mai citezi o dată din cartea aia, îi spuse Meredith, ridicând degetul spre el, mă inviţi să o pângăresc.

Rhys își închise gura. Și cartea.

Tot satul – cei care frecventau biserica și nu numai – se strânsese în drum și privea agitația.

– O-la-la! exclamă Cora, care privea de la câțiva pași depărtare. E așa de romantic!

– Asta nu-i nimic, îi șopti Darryl. Stai să vezi când o să te duc într-un tur al mlaștinii. Avem pietre funerare antice și ruine bântuite... E o călătorie mistică prin timp.

Fata gânguri încet:

– Nu mai spune.

– Nu e nimic romantic în asta! strigă Meredith, trecându-și o mână prin păr. E un lucru grosolan și... și tiranic. Ca să nu mai pomenim de insultător.

– Insultător? repetă Rhys. Cum așa?

– Să fiu cerută în căsătorie ca o probabilitate a sorții, indiferent de ce simt eu în legătură cu această idee? Doar pentru că bărbatul respectiv nu are altceva mai bun de făcut cu timpul lui? Se întoarse spre Cora și adăugă: Poate că asta înțelegi tu prin romantism, dar sigur nu se potrivește cu ce cred eu.

Rhys își înălță capul și spuse:

– Deci asta-i problema, spuse el gânditor. Te păstrezi pentru romantism.

– Nu asta am spus.

– Asta ai vrut să spui. Vrei romantism. Vrei să fii curtată. Se uită în depărtare, fluieră ușor și bombăni o înjurătură care cu siguranță nu se găsea pe paginile cărții lui de rugăciuni. Nu mă pricep la asta.

Gideon ridică dintr-o sprânceană.

– Ai încurcat-o.

Exasperată de-a dreptul, Meredith se uită când la unul, când la celălalt.

– Ascultați-mă bine, amândoi. Nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Hanul de peste drum este inima acestui sat. Iar inima mea e în hanul acela.

– Știu asta, spuse Rhys. De aceea m-am angajat să finanțez îmbunătățirile aduse hanului. Ba chiar o aripă nouă cu camere pentru oaspeți. Și, cu timpul, un grajd cu cai de poștă de închiriat.

Un murmur de interes străbătu mulțimea.

Rhys continuă astfel încât să audă toți:

– Vor fi locuri de muncă și lefuri de câștigat. Cu ajutorul doamnei Maddox, intenționez să asigur bunăstarea hanului și a satului.

– Scuză-mă, interveni Gideon fierbând de mânie, dar eu fac asta de ceva timp. Am grijă de han și de sat. Cu ajutorul doamnei Maddox. Își umflă pieptul, apoi adăugă: Nimeni nu te vrea aici.

– Poate că nu mă vor, dar s-au ales cu mine. Ceea ce înseamnă că satul nu mai are nevoie de *tine*.

Mulțimea amuți. Gideon se înroși, începând cu gâtul, apoi toată fața, până la linia părului.

– Nu care cumva...

– Poți pleca, domnule Myles, spuse Rhys.

„Ba nu putea", voi Meredith să protesteze. Nu conta dacă locul acela avea nevoie de el; Gideon avea nevoie de locul acela. Afacerea cu contrabanda era doar un lucru minor. Chiar dacă devenise bărbat, băiatul acela abandonat încă trăia în interiorul lui, tânjind după o familie, după prietenie și acceptare. Iar el credea că nu le-ar fi găsit nicăieri altundeva. Dacă Rhys îl încolțea așa... nu se știa ce-ar fi fost în stare să facă.

Gideon își duse mâna la pistolul prins în betelia pantalonilor. Bătea un ritm rău prevestitor cu degetul arătător.

– Gideon, nu. Ești mai bun de-atât.

– Oare? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă lui Meredith. Ce-ar fi să o lăsăm pe ea să hotărască? Știe cel mai bine de ce – sau de cine – are nevoie satul acesta. Pe cine alegi, Meredith? Pe Lord Ashworth sau pe mine? S-ar părea că locul acesta nu e destul de mare pentru amândoi.

Minunat. Cum de putuse să o pună în poziția asta? Tot satul se holba la ea. Nu era momentul potrivit să pară ezitantă sau nesigură. Trase aer în piept tremurând și își împreună mâinile, ca să nu îi tremure și ele.

– Satul acesta are nevoie de un han, spuse ea, adresându-se mulțimii. Un local respectabil, potrivit pentru oaspeți de calitate. Oamenii s-ar putea să vină și să plece. Dar drumul pe care stăm chiar acum va fi mereu aici. Este singura noastră resursă

şi ne va aduce un şir de călători stabil cu monede de cheltuit. Trebuie doar să fim pregătiți să îi servim.

Mulți dintre sătenii de față începură să încuviințeze din cap.

Meredith își înclină capul spre Rhys.

– Avem nevoie de Lord Ashworth ca să finanțeze îmbunătățirile. Făcu un semn spre Gideon şi adăugă: Avem nevoie de domnul Myles ca să transporte proviziile şi materialele. Şi avem nevoie de toți bărbații dornici şi capabili să lucreze. Își coborî vocea, apoi se întoarse spre Rhys şi Gideon şi le spuse: Domnilor, dacă satul acesta nu e îndeajuns de mare pentru amândoi... vă sugerez să începeți să îl lărgiți.

Se răsuci şi o porni cu paşi repezi spre han.

– Cât? Gideon o ajunse din urmă şi o prinse de cot. Cât va dura treaba asta cu construcția?

Ea își ridică privirea spre cer, încercând să găsească un răspuns.

– Nu ştiu... două luni?

– Două luni.

– Mai mult sau mai puțin.

– Prea bine, atunci, spuse el printre dinți. Deoarece ştiu că este important pentru tine, îți acord două luni. După aceea, asigură-te că Ashworth va pleca. Sau, jur pe Dumnezeu, Meredith... Ochii îi deveniră de culoarea metalului. Îl voi ucide.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă țanțoş spre grajduri, lăsând-o cu senzația rece a certitudinii că vorbise serios. Când ajunse la uşa grajdului, se opri o clipă înainte să intre şi mai spuse o dată:

– Două luni.

Rhys veni lângă ea şi își puse mâna pe partea de jos a spatelui ei.

– Ei bine, mă bucur că s-a rezolvat. Bine. Va fi prezent la nuntă.

– Ce? Meredith începea să se întrebe serios dacă nu cumva îl nimerise o grenadă în cap când fusese în Peninsulă.

– Două luni. Aşa a spus Myles, nu? Peste două luni vom fi deja căsătoriți. Luna viitoare se vor citi anunțurile a doua oară, şi o lună după aceea, a treia oară. Ne-am putea căsători chiar în duminica aceea.

Meredith îl privi cu gura căscată.

– Pentru a zecea oară, nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Şi nu l-ai auzit pe Gideon? Te va ucide.

El râse ironic.

– Poate că *va încerca*.

– Eşti imposibil.

– Mi-ai mai spus.

– Şi... şi enervant!

– Nu uita de indestructibil. Şi să-ți mai spun ceva: sunt viitorul tău soț. Aruncă o privire la mulțimea adunată în curte. Toți cei din Buckleigh-in-the-Moor o ştiu acum, aşa că ai putea să te obişnuieşti cu ideea. Între timp, voi încerca să mă descurc cât mai bine cu romantismul.

Îi ridică mâna şi i-o duse la buze, sărutând-o cald pe încheieturile degetelor. Şi, în pofida încercărilor ei de a păstra o mină dezaprobatoare, se topi de la gât în jos.

– Nu vreau să fiu curtată, spuse ea slab. Şi deloc convingător, nici măcar pentru ea însăşi. Pleacă, fir-ai să fii!

– Ah, voi pleca, spuse el şi se retrase zâmbind cu gura până la urechi. Voi pleca. Dar mă voi întoarce. Cu flori.

Capitolul 12

După trei săptămâni de dormit în mlaştină, Rhys învățase să se bucure de solitudinea din timpul nopții.

În armată, mereu avusese bărbați prin preajmă. Chiar dacă ofițerii dormeau în corturi, îi auzea mereu pe cei care dormeau în jurul cortului şi zgomotele pe care le scoteau cei care sforăiau, tuşeau sau se masturbau până adormeau. Sincer să fie, nu îl deranjase. Alternativa ar fi fost să rămână singur cu amintirile lui, care erau mult mai puțin plăcute ca orice sunete rudimentare scoase de bărbați sau de război.

Dar acum stătea treaz gândindu-se şi la altceva în afară de amintiri: planuri pentru viitor. Şi, prin urmare, nu îl deranja să fie singur.

Încă se auzeau suficiente zgomote ca să îi umple noaptea. Vuietul blând al vântului, țipetele corbilor și ale bufnițelor, șuieratul înăbușit al focului de turbă. După ce adormea, probabil că se adăugau la corul de sunete și urletele lui provocate de coșmaruri, dar acesta era un alt beneficiu al izolării: nu mai era nimeni prin jur care să îl audă.

Împreună cu muncitorii, terminase deja două porțiuni din căsuță. Până acum, zidurile aveau o grosime de vreo șaizeci de centimetri și o înălțime de vreun metru și cincizeci. Formau o cutie solidă fără intrare sau fereastră. Avea să decupeze găurile pentru uși și ferestre după ce termina construcția. După ce terminau următoarea porțiune, Rhys nu avea să mai poată sări în și din casă, ci urma să fie nevoit să facă rost de o scară, se gândi el, sau să își aștearnă culcușul pe pământ, undeva în apropiere.

Dar, momentan, dormea în casa lui. În noaptea aceea stătea întins pe patul lui de pături, uitându-se la cei patru pereți care se înălțau în jurul lui și la cerul gri de deasupra. Era o noapte din acelea ciudate, cu negură, în care o ceață subțire ținea captivă lumina lunii aproape de pământ, dar stelele nu se vedeau.

Se gândea că pentru alții, probabil, clădirea neterminată semăna cu un mausoleu, dar Rhys se simțea mai viu ca niciodată. Abia de reușea să doarmă noaptea de câte planuri i se învălmășeau în minte. Planuri de finisaje pentru casă și planuri pentru noile grajduri, și, de câteva ori, întrebări despre cum ar fi dacă ducele de Morland i-ar fi vândut o iapă potrivită pentru Osiris. Și tot felul de planuri legate de Meredith.

Ce părți din trupul ei i-ar fi plăcut să mângâie și pe care să le sărute. Care părți ar răspunde mai bine dacă le lingea... Chiar pe când imaginea aceea plăcută îl făcea să adoarmă, Rhys fu trezit din somn de un sunet puternic. Un sunet nou.

Se auzi din nou. Ca niște pietre lovite una de alta sau zornăit de lanțuri. Prea stângaci ca să fie opera vreunei creaturi nocturne.

Se ridică de pe patul de pături și se duse spre colț, unde lăsase o ladă veche. Își propti un picior pe ladă, se prinse cu mâinile de partea de sus a zidului și sări pe peretele din pământ bătătorit. Se uită prin întuneric. Nu văzu nimic, dar auzi din nou sunetul

acela. De data aceasta, mai mult ca un pocnet distant. Și oare acela fusese un urlet neomenesc sau un șiretlic al vântului?

În cele din urmă, se întoarse spre coasta de deal și își ridică privirea spre povârnișul unde încă se zăreau ruinele conacului Nethermoor, tronând în întuneric. Zări o lumină albă ciudată, care tresări scurt pe coama dealului, după care dispăru din nou.

Rhys scoase un mormăit și sări de pe zid. Aterizâ cu o bufnitură și o apucă imediat pe cărăruie. Probabil că avea să găsească doar vânt și ceață, sau poate lilieci care se țineau de pozne. Dar știa că n-ar fi putut să mai doarmă până nu investiga.

Înaintă rapid, cu pași mari, înfulecând parcă panta stâncoasă, și ajunse curând în vârful povârnișului. Acum putea vedea ruinele fără nici un obstacol în cale – sau, cel puțin, fără stânci. O ceață spumoasă încă roia în jurul locului, pătrunzând printre arcade și înălțându-se ca o spirală pe singurul coș de fum rămas.

– Hei! strigă el când ajunse la capătul holului ars. Este cineva acolo?

Nici un răspuns. Nu că s-ar fi așteptat la vreunul.

Apoi iarăși – lumina. Țâșnind și dansând în ceață, ca o zână mică și zvăpăiată. Priveliștea aceea ar fi fost de-ajuns ca majoritatea localnicilor să o ia la sănătoasa spre casele lor tihnite cu acoperișuri de paie. Legendele locale vorbeau despre mulți indivizi nebănuitori care fuseseră „conduși de zâne" în pericol.

Dar Rhys nu credea nici în zâne, nici în stafii. Dacă ceva chiar îi juca feste, atunci asta era ceața. Sau poate memoria lui. Multe amintiri urâte sălășluiau acolo.

Se aplecă și înaintă prin rămășițele unei ferestre, apoi intră printre ruine. În pofida luminii lunii, își dori să fi adus o torță. Era mai întuneric aici, printre zidurile vechi. Ca și când pietrele absorbeau și devorau lumina lunii.

Intrigat de o altă strălucire, intră pe un coridor în mare parte intact. Încercă în zadar să își aducă aminte ceva despre locul acesta: era lung și îngust, fără uși, mai puțin cele două de la capete. Cel mai probabil că făcuse legătura între casa principală și locuințele servitorilor. Nu dăduse niciodată pe acolo, nu fusese niciodată prietenos cu servitorii. Cu excepția lui George Lane, vorbise cât mai puțin posibil cu aceștia, în afară de câte o vorbă necioplită atunci când era absolut necesar. Logica lui de băiat era că, dacă

nu îl cunoşteau sau nu îl plăceau, nu aveau să pună întrebări nepotrivite sau să intervină.

Brusc, vântul se înteți şi vui prin tunelul îngust cu un urlet aproape uman. Rhys îşi iuți pasul, îmboldit de muşcătura ca de gheață a vântului pe ceafă.

Se împiedică de o piatră şi înjură. Oare de ce lăsa locul acesta să îl înspăimânte? La urma urmei, oare nu se spunea că era chiar spiritul *lui* acela care bântuia locul? Nu ar fi trebuit să îl mai sperie nimic legat de locul acela.

Dar, fără să vrea, începu să se simtă ameţit. Se sprijini cu o mână de zid, ca să îşi revină, şi închise ochii.

Cu cât vântul sufla şi vuia mai tare pe coridorul acela, cu atât i se ridica mai tare părul în cap. Auzi ecourile urletelor tatălui lui, plânsetele ascuțite ale mamei lui şi chiar şi strigătele lui înspăimântate. Şi caii... Dumnezeule, caii care scoteau nechezături semănând a urlete. I se făcu greață.

De-ajuns cu toate astea. De-ajuns! La naiba cu luminițele şi zânele misterioase.

Rhys se răsuci pe călcâie şi-o apucă înapoi pe unde venise. La un moment dat, pasul lui hotărât se transformă în fugă. Se împiedică de aceeaşi nenorocită de piatră ca înainte, şi de data asta căzu la pământ. Genunchiul îi alunecă pe pietriş şi unghiile i se înfipseră în pământ.

„Ridică-te", spuse o voce din interiorul lui. „În picioare, obraznicule!"

Aşa cum făcuse întotdeauna, ascultă şi de data asta, şi se ridică împleticindu-se, luând-o la fugă spre intrarea coridorului. Încetini doar când ajunse în aer liber. Stătea aplecat, cu mâinile pe genunchi, respirând adânc ceața mlaştinii. Oare de ce se întorsese în locul acesta blestemat?

Auzi un zăngănit puternic în spatele lui şi tresări.

– Cine-i acolo? întrebă el, răsucindu-se. Cine-i acolo?

Nici un răspuns. Nu mai văzu lumini. Şi se părea că se oprise şi vântul.

Apoi simți o lovitură bruscă, ascuțită, în ceafă.

Văzu brusc stele.

Iar nenorocitul ăla bătrân se ținea scai de el, chiar şi când se prăbuşi la pământ. „Sus! Ridică-te! Ridică-te şi mai încasează una, fiu de târfă smiorcăit ce eşti!"

În timp ce îşi pierdea cunoştința, se estompă şi vocea. Şi chiar şi stelele pe care le vedea doar el se stinseră.

Hanul se bucura de o altă seară profitabilă. Meredith zâmbi satisfăcută când văzu sala mare plină de oameni. Bărbații terminaseră astăzi a doua porțiune a noii aripi a hanului, Rhys le plătise lefurile săptămânale, iar a doua zi era duminică, zi de odihnă. Toți erau binedispuşi. Şi, ținând cont că îi servea Cora, băutura curgea gârlă.

Iar Cora râdea de ceva ce spusese unul dintre bărbați. Era cu spatele la Meredith, şi era prea mult zgomot în jur ca să audă ceva, dar cârlionții aceia blonzi care îi atârnau din coada prinsă sus tremurau vioi.

Toate bune, toate bune. Meredith era mulțumită de felul în care muncea Cora. Poate că fata era puțin copilăroasă şi visătoare, dar dovedise, spre surprinderea ei, că se pricepea foarte bine la socoteli şi avea un fel vioi şi prietenos de-a se purta cu călătorii.

Şi bineînțeles, ştia cum să se poarte cu bărbații.

Cora avea o alură dulce, feminină, care acționa ca un magnet pentru fiecare mascul din zonă. Chiar şi Meredith era captivată de ea în încercarea de-a o înțelege. Nu era doar fața ei drăguță. Ci şi aerul acela de mirare pe care îl avea. Asculta orice îi spunea un bărbat de parcă ar fi fost *cea mai* fascinantă informație oferită omenirii de la cele zece porunci încoace, primind veştile cu ochii mari, rotunzi şi cu sprâncenele acelea subțiri de culoarea bronzului arcuite, şi – cel mai important – cu un gângurit moale, feminin, de interes.

Era un talent. Pe care Meredith nu îl stăpânise niciodată. Iar Cora părea fericită să descopere că un astfel de talent avea şi aplicații mai cinstite ca prostituția. Sala de mese se umplu de câteva acorduri muzicale ascuțite. În drum spre bar, Meredith îl văzu pe Darryl într-un colț, cântând la scripca lui cu mai mult entuziasm decât talent.

Muzică, prietenie, veselie, băutură, flirt – hanul părea a fi, mai nou, un loc de petrecere. Dispoziția oamenilor o mulțumea mult pe Meredith; la fel şi monedele încasate. Singurul lucru care lipsea din această scenă era Rhys.

Fidel vorbelor pe care le spusese după biserică, cu trei săptămâni în urmă, Rhys o curtase într-adevăr. În felul lui grosolan şi aspru. Chiar dacă noaptea dormea la locul viitoarei case, cobora în fiecare seară la han să ia cina, aducându-i mereu câte o comoară mică din mlaştină. Nu prea găseai flori sălbatice în septembrie, dar reuşise cumva să facă rost de câteva. Îi mai adusese o pană de corb lucioasă sau o piatră netedă din pârâu. O dată, în timp ce întorceau pământul pentru chirpici, găsise o agrafă mică din bronz care părea veche de secole întregi. Din vremurile romane, hotărâră ei, aplecaţi asupra ei la lumină, întorcând-o pe toate părţile. Sau poate chiar mai veche.

Apoi, într-o seară, venise târziu, mult după lăsarea întunericului, de-a dreptul extenuat după o zi lungă de muncă. O apucase de umeri şi o sărutase cald şi ferm pe frunte.

„Îmi pare rău", spusese el. „Asta e tot ce am astăzi."

Sărutul acela fusese darul ei preferat.

Şi o făcuse să tânjească după mai mult. Dar oricât i-ar mai fi fărâmat munca lui asiduă şi gesturile lui drăguţe din reticenţa ei, Meredith mai avea mult de lucru ca să o slăbească pe a lui. Indiferent cum îl ispitea, în mod direct sau indirect, după ce lua cina, pleca mereu şi se retrăgea în mlaştină. Era dezamăgită, şi nu doar pentru că ar fi preferat ca el să doarmă în patul ei. Rhys rata toată această camaraderie din fiecare noapte. Nu avea să devină niciodată cu adevărat parte din satul acesta şi să fie acceptat de localnici dacă nu se amesteca printre ei şi în afara lucrului, dacă nu le oferea posibilitatea să îl cântărească şi pe el, ca persoană, nu doar monedele lui.

Oare îi dădea măcar ei această posibilitate? Chiar şi în conversaţiile lor intime, îşi dădu seama Meredith, mereu o încuraja pe ea să vorbească mai mult. Începea să devină clar faptul că, indiferent cât ştia *despre* el, era greu să îl cunoască într-adevăr. Cum spusese el că era?

Ca un nenorocit de bolovan.

Încă nu îi descoperise fisurile.

– Cum eşti? o întrebă pe Cora când ajunse la bar. Ce-ar fi să bei o cană cu ceai în bucătărie? Mă ocup eu de servit o vreme.

– Sigur? zise Cora şi îşi suflă de pe faţă o şuviţă desprinsă. Să fac şi pentru dumneavoastră?

Meredith clătină din cap.

– Nu, dar s-ar putea ca tata să se bucure dacă i se duce nişte ceai în cameră. Şi poate o felie de pâine prăjită, cu unt.

– Cu drag, doamnă Maddox.

Cineva deschise uşa şi se simţi o suflare de vânt rece. Meredith se gândi, din nou, la faptul că Rhys dormea singur în mlaştina pustie. Oare îi era frig? Sau foame? Oare era în siguranţă? Nu putea să nu-şi facă griji pentru el.

– O, Doamne, bombăni Cora. E *el*.

Cei prezenţi aclamară. Meredith se uită la Gideon, care stătea la intrare, în timp ce mulţimea se dădea la o parte din faţa lui. Se ţinuse de cuvânt şi nu se amestecase în planurile de construcţie – ba chiar şi ajutase de câteva ori, transportând lemn şi paie cu căruţa, precum şi cantităţi mari de bere şi alimente pentru muncitori. Dar Meredith bănuia că era tot mai prezent în zonă mai degrabă din motive egoiste. Gideon voia să fie cu ochii pe bunurile lui de contrabandă şi pe duşmanul lui.

În seara asta totuşi, i se părea că era acolo ca să se distreze. Zâmbea nepăsător şi salută mulţimea cu farmecul lui obişnuit.

– Nu îţi place de domnul Myles? o întrebă ea pe Cora.

– Nu contează ce cred eu despre el. Îmi dau seama că el nu mă place pe mine. Îşi şterse mâinile de şorţ. Umblă ţanţoş, îmi dă ordine.

– Hei, fato, strigă Gideon din partea cealaltă a încăperii. Ia fii vioaie şi toarnă-mi un rachiu.

– Vedeţi? şopti Cora. Şi felul în care se holbează la mine...

– Toţi se holbează la tine.

– Nu ca el. Cred că ştie ce-am fost. Ştiţi dumneavoastră, înainte.

Meredith îşi muşcă buza, dorindu-şi să nu-i fi spus nimic lui Gideon despre trecutul Corei.

– Crede-mă, spuse ea liniştitor, nu e din cauză că nu te place. Doar că te place prea mult. L-ai întors cu susul în jos pe bietul om, aşa că se chinuie să pretindă că are controlul, încă.

Gideon veni spre bar, privind-o pe Cora cu ochi plini de dorinţă.

– Ce te aduce aici în seara asta? întrebă Meredith.

– Din cine ştie ce motiv, îmi vine să sărbătoresc, spuse el, fără să îşi ia privirea de la chelneriţă. Parcă am comandat un rachiu.

– Ți-l torn eu, interveni Meredith. Cora tocmai lua o pauză.

– Chiar așa? spuse el, mișcându-și gânditor bărbia, de parcă se chinuia să ia o decizie. În cazul acesta...

Se răsuci, se duse spre cea mai mare masă din centrul încăperii și o răsturnă cu o bufnitură spectaculoasă. Meredith gemu, iar Cora țipă ușor. Bărbații care stătuseră pe scaune în jurul mesei săriră toți în picioare. Bineînțeles, fiind vorba de Gideon, nu se împotriviră. Dar nimeni din cârciumă – nici măcar Meredith – nu știa ce avea de gând să facă. Gideon împinse masa, acum verticală, spre capătul îndepărtat al odăii, dând scaunele goale la o parte cu piciorul, în timp ce înainta. După care se duse înapoi la bar. Zgomotul cizmelor răsuna pe dalele de piatră la fiecare pas țanțoș al lui. Meredith îl știa din copilărie, dar nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre în ochii lui sau atâta dorință brută, fățișă.

– Dacă domnișoara Dunn nu servește la bar – zise el, sărind cu forță și agilitate peste tejghea și alunecând în partea cealaltă, între Meredith și Cora – atunci poate dansa. O luă în brațe.

– Oh! Cora se îmbujoră.

Păi, se gândi Meredith, parcă fata își dorise romantism.

– Tewkes! strigă Gideon, fără să își ia privirea de la Cora.

În colțul lui, Darryl tresări.

– Da, domnule Myles?

– Ce-ar fi să cânți la scripca aia pe care o ții în mână?

Și băiatul cântă o melodie sălbatică, amețitoare și ciudată.

– Bun, hai să vedem dacă poți să ții ritmul. Zâmbi larg, încurajator, și începu să danseze cu Cora chiar în spatele barului, spre locul pe care îl eliberase în centrul odăii.

Bărbații care se înghesuiau pe-acolo răcniră în semn de aprobare, ascunzându-și, mai bine sau mai puțin bine, invidia. Meredith știa că probabil se întrebau cu toții de ce nu se gândiseră chiar ei la asta. Pentru că nu erau ca Gideon, bineînțeles. Și chiar dacă s-ar fi gândit la asta, nici unul dintre ei nu era atât de inventiv, de șiret sau de diabolic de arogant încât să încerce.

Gideon și Cora abia se învârtiră de câteva ori prin încăpere, că inteligența colectivă a bărbaților din încăpere dădu la iveală un fapt evident: Cora avea deja partener de dans, dar mai era o femeie în încăpere.

Mai mulți bărbați se întoarseră simultan spre Meredith, cu priviri vesele de la atâta bere consumată.

– O, nu, râse ea, în timp ce Skinner veni spre ea, cu mâinile enorme întinse. Nu, nu dansez.

Dar gestul neobișnuit al lui Gideon le dăduse tuturor curaj. În pofida protestelor ei, Meredith se trezi luată pe sus de după bar și învârtită de la partener la partener, în timp ce Darryl continua să scârțâie frenetic la scripcă. Cu cât o învârteau mai rapid, cu atât râdea mai jovial. În mijloc, Cora părea la fel de îmbujorată și cu respirația tăiată de plăcere. Cei care nu dansau băteau din palme și din picioare. Meredith începu să se teamă că avea să se prăbușească acoperișul de atâta zarvă.

Dar apoi Darryl se opri rapid și cu regret din cântat, și încă o pală de vânt nocturn rece îi făcu pe toți să înlemnească locului.

Rhys stătea în ușa cârciumii. Meredith se întrebă fugitiv dacă omul acesta putea să își facă apariția și în moduri mai puțin dramatice. Să fi fost oare din pricina mărimii lui, sau a forței pe care o emana? Nu era doar imaginația ei. Toți cei din încăpere încremeniseră.

Meredith se bucură. Nici că și-ar fi putut alege mai bine momentul. Rhys se putea alătura petrecerii, putea socializa cu sătenii și poate chiar să-și îmbunătățească relația cu Gideon. Mulțumită Corei, traficantul era bine dispus în seara aceea.

– Bună seara, milord. Chiar dacă ceilalți din încăpere rămaseră în continuare nemișcați, Meredith îi întinse mâna și își îndoi degetul a invitație. Vrei să dansezi cu mine?

– Poate altă dată.

Intră clătinându-se, desprins din noapte, cu o expresie ciudată. Era neobișnuit de palid. Acum chiar că aducea cu fantoma vie din poveștile lui Darryl.

Cu o mână apăsată pe ceafă, se opri clătinându-se. Se uită cu ochi sticloși când la Meredith, când la Cora.

– Doamnelor, vă pricepeți careva la cusut?

– De ce? întrebă Meredith.

– Am ceva ce trebuie cusut. Își luă mâna de la cap și le arătă bucata de material îmbibată de sânge.

Când o văzu, Cora țipă. Gideon o prinse pe după talie, protector.

Rhys se holbă pur şi simplu la cârpa plină de sânge.

Meredith se duse spre el. Cunoştea expresia aceea. Orice cârciumar o cunoştea.

Avea să leşine, şi-ncă în curând.

Şi aşa şi făcu, înainte să ajungă Meredith la el. Ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi pe podea cu o bufnitură puternică ce făcu sfeşnicele să se clatine.

Capitolul 13

Când Rhys îşi veni în simţiri a doua oară în seara aceea, se trezi pe un scaun. Scaunul era pus invers. Stătea încălecat pe el, cu pieptul gol rezemat de spătar.

Mai trecu o clipă, după care îşi dădu seama că se afla în bucătăria hanului. Îşi coborî privirea şi văzu doi câini încolăciţi la picioarele lui.

Clipi şi aceştia deveniră patru.

– Ah.

Câinii ciuliră urechile la geamătul lui de durere. Toţi opt.

Cineva îi înfigea un ac în scalp. Nu putea fi Meredith, întrucât vedea deja două Meredith care puneau turbă pe foc.

Căldura emanată de flăcări se ridică în faţa ochilor lui şi îi încălzi oasele, dar fumul îl făcu să-i vină să vomite. Rhys înghiţi în sec. Chiar nu voia să vomite în faţa ei.

– O, Rhys. Slavă Domnului că te-ai trezit, spuse ea, văzându-l tresărind a doua oară din pricina durerii. Luă o cană de pe masă şi i-o flutură pe sub nas. Gin din partea locului? Vindecă toate bolile.

I se puse un nod în stomac când simţi mirosul. Refuză clătinând cu grijă din cap.

– Doar un strop de apă, te rog.

Ea îi oferi o cană de cositor uzată, iar el reuşi să o ia cu o mână tremurândă şi să o ducă la buze.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt petrecerea.

Meredith îşi trase un scăunel şi se aşeză lângă el.

– Ne-ai speriat pe toţi. Ce s-a întâmplat?

– Mi s-a părut că am văzut o lumină la ruine. M-am dus să văd despre ce e vorba.

– Singur? Neînarmat?

El încuviinţă şi mai luă o înghiţitură.

– Şi... ce-ai descoperit?

Oare îi juca feste creierul lui lovit sau desluşise în tonul ei o notă ciudată? De parcă ştia deja răspunsul.

Simţi o împunsătură în cap care îl făcu să uite gândul.

– Încă una, milord, spuse Cora concentrată, cu vocea slabă. Vă rog să staţi perfect nemişcat.

Rhys scrâşni din dinţi de durere. Cunoscuse multă durere în viaţă, aşa că era ca şi cum s-ar fi întâlnit cu o cunoştinţă veche. Durerea venea, el o saluta cu o uşoară mişcare din cap, după care se despărţeau.

– Am văzut doar umbre şi am primit o piatră peste ceafă pentru că m-am sinchisit.

– Ai văzut cine a fost?

El râse scurt. Scurt, pentru că îl durea ca naiba când râdea.

– Poate un om să vadă vântul? Aş putea să apuc ceaţa? Probabil că s-a desprins vreo piatră de la o rafală de vânt. Zidurile alea vechi se prăbuşesc tot mai mult la fiecare rafală.

– Eşti sigur că nu era nimeni acolo? Cineva care voia să îţi facă rău?

– La cine te referi?

– Nu ştiu, spuse ea, evitându-i privirea. Buzele i se strâmbară. Poate o stafie? Oamenii din mlaştină au bănuielile lor, să ştii.

– Da, şi Gideon Myles îşi doreşte cu ardoare să mă vadă mort. Ştiu că la asta te gândeşti.

Meredith se duse în spatele lui.

– Chiar te pricepi la cusut, îi spuse ea Corei.

Cu o urmă de mândrie în voce, Cora răspunse:

– Mama era croitoreasă.

– Sângerarea s-a oprit. Bravo. Cora, poţi să te duci să închizi cârciuma.

– Da, doamnă Maddox.

După ce plecă Cora, Rhys auzi picuratul apei, după care simți o cârpă rece pe creștetul dureros al capului. Îi simți degetele pe frunte și un val de plăcere contracară durerea.

– De ce te tunzi așa de scurt? întrebă ea. Înainte purtai părul lung.

– Am început să îl tund scurt în armată. Din cauza păduchilor. Acum m-am obișnuit pur și simplu.

– Oh, exclamă ea. Se opri. Păi, i-a fost mai ușor Corei să te coasă. Din păcate, cămașa ta n-a mai putut fi cusută la loc. Am aruncat-o direct în foc. Luă cârpa umedă și îi puse alta, proaspătă. Când s-a întâmplat asta? Gideon a venit în seara asta cu puțin timp înaintea ta și era într-o dispoziție neobișnuit de bună. Adică, până să te împleticești tu pe ușă. Iar acum se pare că a dispărut.

– Nu știu cât timp am fost inconștient. Poate secunde, poate ore întregi. Dar nu cred că Myles a avut ceva de-a face cu asta. Dacă el ar fi fost responsabil pentru asta – își ridică mâna și își atinse ușor rana –, nu știu de ce, dar cred că s-ar fi străduit să ducă la bun sfârșit treaba. Și nu am văzut pe nimeni. A fost un accident.

– Credeam că nu crezi în accidente.

Înainte să apuce să o contrazică, își simți scalpul învăluit de un foc lichid. Urlă de durere.

– Ce naiba a fost asta?

– Gin de la noi. Ți-am spus că vindecă toate bolile.

– Hristoase! Ar fi trebuit măcar să mă avertizezi.

Ea își drese glasul.

– Ah, te avertizez eu, fii fără grijă, Rhys St. Maur. Vânt, ceață, fantomă sau om... nu contează. Nu ar trebui să dormi singur în mlaștină. Nu ești în siguranță.

Rhys își sprijini bărbia pe spătarul scaunului, în timp ce durerea se retrase, și camera deveni mai clară. Îi plăcea că Meredith se agita din pricina lui și îngrijorarea din vocea ei.

– Aș spune că nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Dar chiar îmi place că o faci.

– Bineînțeles că îmi fac griji. Îi curăță gâtul și umerii, după care se duse la lavoar și începu să își clătească mâinile. Așa cum mi-aș face griji și pentru Darryl sau Cora, sau tata, sau...

– Într-adevăr? Așa cum ți-ai face griji pentru oricare dintre ei? Se întoarse spre ea și observă că mâinile îi tremurau în timp ce se spăla. Sau te îngrijorezi pentru mine într-un mod diferit?

Meredith scăpă săpunul din mână, care ateriză în lighean, împroșcând apă.

– Rhys...

După o lună în care învățase să o înțeleagă pe Meredith Maddox, Rhys știa că mai bine nu insista acum pe subiectul acesta. Se ridică de pe scaun, luă un prosop din cui și îi șterse el mâinile.

– Tremuri, spuse el. Vino lângă foc! Lasă-mă să am și eu grijă de tine.

– Nu poți sta în picioare.

– Nu prea pot face mare lucru în general. Zâmbi cât putu de cavalerește. Dar asta nu m-a oprit până acum.

Meredith se așeză lângă foc, iar el apucă ibricul încă aburind.

– Văd că a făcut Cora ceai. Îi umplu o cană.

Ea luă cana oferită și o duse la gură.

– Aș prefera niște gin.

– Știu. Iar eu aș prefera să nu mai bei chiar atât de mult gin.

Ea îl sfredeli cu privirea pe deasupra cănii de ceai.

– Ce-i? întrebă el. Tu îți faci griji pentru mine. Eu nu am voie să mă îngrijorez din pricina ta?

Ea înghiți ceaiul.

– Ar trebui să rămâi aici în noaptea asta. Cu mine.

Dumnezeule! Nu credea că vreo parte a corpului lui ar fi putut zvâcni mai puternic decât creștetul capului unde fusese rănit. Dar se înșelase. Oftă apăsat, își trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Ce suntem noi doi?

Ea clipi nedumerită.

– Vrei să discuți despre starea relației noastre?

El încuviință.

– Ce bărbat începe din proprie inițiativă o astfel de conversație?

– Un bărbat care s-a săturat să mai doarmă afară, în mlaștină, de unul singur. Și nu pentru că ar fi îngrozit de pietre care cad sau de fantome, sau de Gideon Myles, ci pentru că o dorește. O dorește mai mult decât și-a dorit vreodată ceva, și nu mai știe cât se va putea ține la distanță.

– Suntem prieteni, Rhys. Şi cred că am fost clară când ţi-am spus că am putea fi... prieteni mai apropiaţi, oricând ai vrea.

– Prieteni mai apropiaţi, repetă el gânditor, apucând o şuviţă desprinsă din părul ei. Cât de apropiaţi?

Ea lăsă la o parte ceaiul şi se dădu mai în faţă pe scaun. Inima lui începu să bată mai tare doar pentru că ea se apropiase de el.

– Foarte apropiaţi, şopti ea, aplecându-se spre el. Îşi trecu buzele peste ale lui. Corp pe corp. Îl sărută din nou. Piele pe piele.

Rhys nu se putu abţine; o cuprinse cu ambele mâini de talie şi o trase la el în poală. Ea îi încălecă şoldurile şi îl cuprinse cu braţele pe după gât. Gurile li se împreunară, deschise, doritoare şi gata să se contopească.

Şi chiar dacă avea ochii închişi, preţ de o clipă, Rhys avu impresia că vedea din nou dublu – deoarece îi simţea mâinile *peste tot*. Cu siguranţă trebuie să fi fost mai multe Meredith. O simţi apucându-l de umeri, cuprinzându-i faţa, ţinându-se de gâtul lui. Ca să nu se lase mai prejos, o înşfăcă şi o trase la pieptul lui gol, prinzând-o acolo şi mângâind-o pe păr.

Ah, părul ei. Atât de des, de moale. Îşi vârî mâna în coama aceea groasă, închisă la culoare, cernându-i şuviţele printre degete; apoi apucă mănunchiuri groase din el, şi le răsuci, doar puţin, ca să-i întoarcă şmecheria cu ginul.

Ea gemu, se prinse cu mâinile de umerii lui şi îşi legănă şoldurile.

Acum gemu el.

Ea făcu o mişcare lentă, circulară cu pelvisul, frecându-se de erecţia lui. Chiar dacă n-ar fi vrut să dea drumul acelui păr superb, îşi coborî mâinile spre şoldurile ei şi o apucă strâns, trăgând-o din nou peste mădularul lui tare. Avea nevoie de asta, avea nevoie de mai mult din asta... Pur şi simplu avea nevoie atât de mult de asta. Să se simtă şi el bine o dată în viaţă. Să o facă şi pe ea să se simtă bine.

El tocmai fusese lovit la cap, iar ea lucrase din greu din zori până la lăsarea serii şi inclusiv după aceea – dar Rhys se gândea doar să i se vâre pe sub fuste şi să o muncească toată noaptea.

Meredith se zvârcoli şi se împinse în el în timp ce se sărutau, cu mişcări tot mai frenetice. El îi îndrumă şoldurile cu mâinile,

apăsând-o tot mai tare, frecând-o tot mai intens, impunând un ritm ferm şi rapid.

Prieteni apropiaţi, îi spusese ea? Ei bine, Rhys avea parte de tot felul de apropieri. Şi, judecând după scâncetele ei guturale, la fel şi ea. Acum devenise doar o cursă până la linia de sosire, şi, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea ca ea să câştige. Voia să îi ofere ei plăcere cu mai multă disperare decât tânjea după propria eliberare. Şi tânjea după propria eliberare mai mult decât după aer. Ea icni brusc şi se retrase.

– Nu putem, nu aici, spuse ea, gâfâind. Să mergem sus.

El rămase locului, cu gura căscată, cu plămânii blocaţi şi cu vintrele tânjind în mod dureros după contact.

– Haide, zise ea, trăgându-l.

După o clipă, Rhys înjură şi oftă. Cu zece secunde în urmă, dacă şi-ar fi dat la o parte juponul şi şi-ar fi ridicat fustele, s-ar fi adâncit în trupul ei cald şi umed fără să ezite. Dar câteva secunde în care fuseseră separaţi, şi rana de la cap, care îi pulsa din nou, precum şi gândul că avea de urcat atâtea scări... Erau obstacole suficiente în calea poftei lui limitate pe care inteligenţa care funcţiona cu viteza unei ţestoase reuşi în cele din urmă să le priceapă.

– Nu e îndeajuns.

– Ştiu, spuse ea. Ştiu. Avem prea multe haine pe noi. Să mergem sus. Îl sărută pe gât.

El o prinse de umeri.

– Nu, repetă el, împingând-o în spate. Tot nu va fi îndeajuns. Trup pe trup, piele pe piele. Nu e îndeajuns. Nu vreau... prietenie fără haine. Am nevoie de căsnicie.

Ea îl mângâie pe linia maxilarului.

– De ce trebuie să te gândeşti mereu la viitor? Gândeşte-te doar la noaptea aceasta.

La naiba, ce ironie! Ani la rând nu se gândise niciodată la viitor. Nici măcar o dată. De fapt, depusese mari eforturi şi vărsase mult sânge – al lui şi al altora – încercând să se asigure că *nu* va exista un viitor, nu pentru el. Iar acum... acum avea planuri şi dorinţe, şi o casă pe jumătate construită pe panta dealului. Un viitor. Nu putea să renunţe pur şi simplu la asta, să strice totul pentru o singură noapte trecătoare de plăcere, fără promisiunea că după aceea îl aştepta mai mult de-atât.

– Chiar *mă gândesc* la noaptea asta, şopti el încet şi aspru. Mă gândesc – cu detalii neruşinate – să te duc sus, să te dezbrac şi să îţi fac lucruri de nerostit toată noaptea. Să te ating peste tot. Să te gust în întregime. Şi ştiu, aşa cum ştiu cum mă cheamă, că nu va fi îndeajuns. Te voi vrea din nou şi mâine, şi apoi în ziua următoare, şi din nou, şi din nou, şi din nou. De aceea am nevoie de jurăminte. Am nevoie să te aud spunând că eşti a mea pentru totdeauna înainte să te am în vreun fel. Pentru că ştiu că nu îmi va fi niciodată îndeajuns.

Ea se uită la el. O întreagă pleiadă de emoţii se derulară în ochii ei argintii. Surpriză, dorinţă, vulnerabilitate, dezamăgire... şi, spera el, afecţiune reală.

– Cum îi poţi spune aşa ceva unei femei şi să n-o duci direct în pat? întrebă ea. E crud, sincer. E crud.

– E o lume foarte crudă, o tachină el. Apoi adăugă pe un ton serios: Nu vreau doar să mă culc cu tine, sper că ştii asta. Vreau să am grijă de tine. Nu suport să te văd muncind atât de mult. Se uită la bucătăria umilă. După ce ne căsătorim, te voi salva de toate astea.

– Dar nu *vreau* să fiu salvată de toate astea. Asta e viaţa mea. Îmi place să muncesc aici, aşa cum ţie ţi-a plăcut să construieşti casa. Îşi duse mâna la rana de la capul lui. Tu eşti cel care are nevoie să fie salvat. Cu cât rămâi mai mult aici, cu atât eşti mai mult în pericol.

– Îţi tot spun...

– Îmi tot spui că eşti indestructibil. Iar eu îţi spun *ţie* că tocmai te-am ridicat, inconştient, de la podea. Îşi cuprinse ceafa cu degetele, adăugând: Nu te întoarce în mlaştină singur. Rămâi cu mine în noaptea asta.

– Nu pot. Se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare. Ar trebui să plec.

Era sigur că nu ar fi putut rămâne sub acelaşi acoperiş cu ea fără să se culce împreună. Şi noaptea aceasta *nu* avea să fie prima lor noapte. Prea bine. La cât de tare îl durea capul, oricum nu ar fi fost în cea mai bună formă de făcut amor.

– E în regulă acolo, afară, o asigură el. Încă două săptămâni, încă două porţiuni, şi zidurile vor fi gata. Tăiatul uşilor şi geamurilor şi tâmplăria... poate încă o săptămână. Apoi va mai fi nevoie

de un acoperiş de paie şi de câteva straturi de var. Ei bine, şi de ferestre, uşi, obloane. Şi mobilier. Voi face câteva drumuri la Plymouth în următoarele câteva săptămâni, să plasez comenzi.

Liniştindu-se, se uită roată prin încăpere.

– Voi avea şi eu nevoie de câteva lucruri pentru noile camere de oaspeţi. Îşi netezi părul cu mâinile. Când te duci, îţi pot da şi eu o listă?

– Cred că da.

Începu să numere pe degete.

– Bătrânul domn Farrell îmi va face mobila, dar voi avea nevoie de saltele. Şi de lavoare, oale de noapte, material pentru lenjeria de pat şi draperii...

– Stai aşa. Nu ştiu nimic despre materiale.

– Iar eu nu ştiu nimic despre Plymouth. Nu am fost niciodată mai departe de Tavistock. Şi... Se muşcă de buză. Şi oricum nu ştiu exact la ce se aşteaptă un oaspete de calitate. Adică, încerc să întreb prin jur, când trec călători pe aici. Dar tu eşti lord. Ai călătorit prin toată Anglia şi, în plus, şi pe Continent. Vei şti mult mai bine ca mine cum să alegi lucruri de calitate.

Îi veni o idee genială, atât de rapid încât îi stârni durerea de cap. Zâmbi uşor şi îşi masă tâmpla care îi zvâcnea.

– Va trebui să vii cu mine, spuse el.

– La Plymouth?

– Nu, nu la Plymouth. Dacă vrei camere de oaspeţi pentru oameni de calitate, ar trebui să te duci unde se duc ei, să cumperi de unde cumpără ei. Vei veni cu mine la Bath.

Văzu o licărire de entuziasm în privirea ei, aşa de frumoasă, înainte ca felul ei practic de a fi să o înăbuşe.

– Ai înnebunit? Nu pot să mă duc la Bath. Sunt vreo două zile pe drum, dus-întors.

– Voi angaja o diligenţă care să ne ducă direct acolo. Dacă plecăm înainte de ivirea zorilor, am ajunge într-o singură zi.

– Şi cum rămâne cu hanul? Cine va avea grijă de han?

Rhys se uită spre bar.

– Cine se ocupă de el chiar acum? Ai spus chiar tu cât de bine munceşte Cora. Ea, Darryl şi tatăl tău se vor descurca şi fără tine câteva zile.

Ea îşi încrucişă braţele şi spuse:

– Nu putem călători împreună. Nu se cuvine.

– Cui din sat i-ar păsa? Dar dacă te neliniştește ce vor crede străinii despre noi, la hotel ne putem da drept căsătoriți. De dragul aparențelor.

– Doar de dragul aparențelor? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

– Voi fi un gentleman desăvârşit. Doar ai vrut romantism.

O, da. Aşa avea să obțină tot ce îşi dorea – trupul lui Meredith şi angajamentul ei: făcând-o să vadă cum ar fi viața ei ca viitoare Lady Ashworth.

– Un gentleman desăvârşit? Într-adevăr? Îşi propti un şold de tejghea. Chiar crezi că vei reuşi să petreci toată ziua cu mine într-o diligență privată, după care mai multe nopți în aceeaşi cameră, cu un singur pat, şi să reziști în continuare ispitei?

El se prefăcu a se gândi la asta, după care spuse:

– Nu.

Ea dădu din cap şi râse.

– Deci vii cu mine? întrebă el.

– Da. Da, vin cu tine. Ca o nesăbuită. Dar mi-ar plăcea să văd Bath măcar o dată în viață.

– E doar începutul, îi spuse el. Sunt atât de multe locuri în care am putea merge împreună. Am putea vedea toată țara, Merry. Chiar şi Continentul, dacă vrei. Avem o lume întreagă de descoperit.

– Ce amuzant! Ne aşteaptă o lume întreagă. Şi singurul loc pe care vreau să îl descopăr împreună cu tine este interiorul unui aşternut de pat.

– Am înțeles că au aşternuturi de pat în Bath.

Ea zâmbi.

– O singură noapte, Rhys. Nu vei rezista să faci pe gentlemanul desăvârşit. Vei împărți patul cu mine înainte să se termine noaptea.

– Aşa şi sper. Pentru că ştiu că aspirațiile tale de hangiță nu vor supraviețui o singură zi dincolo de granițele acestui sat. Înainte să se termine noaptea, vom fi logodiți oficial.

Iată. Se trasaseră liniile de bătaie. Rămaseră locului o clipă, privindu-se, lăsând ca senzualitatea înăbuşită dintre ei să răspândească furnicături pretutindeni, precum impulsul electric dintr-un nor de furtună.

– E distractiv, spuse el.

– Ce anume?

– Asta. Făcu un semn în spațiul dintre ei. Pur şi simplu asta.

Chiar *era* distractiv. Tensiunea dintre ei doi era aproape de nesuportat, dar era şi minunat, şi ceva ce nu mai trăise până atunci. Ea îl dorea, el o dorea, iar aerul dintre ei scânteia de dorința lor. Era o forță care îl făcea să se simtă viu, ambiționat, concentrat pe un scop.

Pentru că ea *era* viitorul lui. Şi undeva, în adâncul ființei ei, în pofida tuturor împotrivirilor ei, o ştia şi ea.

Zâmbi sec şi o salută scurt, după care dădu să plece.

– Rhys?

Se opri. O speranță absurdă îi zvâcni în piept, cum că poate, în sfârşit, îşi dăduse şi ea seama şi cedase. Călătoria spre Bath ar fi putut fi luna lor de miere.

– Iei câinii cu tine? întrebă ea. Voi dormi mai bine ştiind că nu eşti singur.

El încuviință şi fluieră după câini. Nu era chiar ceea ce sperase el, dar primea şi asta. Momentan.

Capitolul 14

– Ah, doamnă. Chiar arată bine pe dumneavoastră. Nici nu s-ar zice că a fost rochia unei stricate.

– Eşti sigură? întrebă Meredith şi se fâțâi în întunericul de dinainte de ivirea zorilor, răsucindu-se şi întorcându-se în fața oglinzii. Era cea mai mare oglindă din han – din cea mai elegantă cameră pentru oaspeți – şi tot nu se putea vedea suficient de bine ca să se liniştească.

„Oglinzi de mărimi potrivite", adăugă ea, mintal, pe lista de cumpărături.

Trecuseră două săptămâni de când Rhys o invitase să meargă la Bath cu el. Oare de ce aşteptase până în ultimul moment posibil ca să împacheteze?

– Culoarea e încântătoare, spuse ea, trecându-şi mâinile peste mătasea rubinie. Oare femeile din lumea bună chiar purtau astfel de culori? Eşti sigură că nu voi părea o târfă? Nu mi-ar conveni deloc. O privi vinovată pe Cora. Adică... îmi cer iertare, dragă.

Cora zâmbi şi spuse:

– Nu aveţi de ce, doamnă Maddox. Înţeleg perfect.

Oare? Ei bine, în cazul acela, Meredith ar fi vrut ca fata să o lumineze şi pe *ea*. Pentru că ea nu mai pricepea nimic. Mâine-dimineaţă avea să călătorească singură cu un gentleman timp de câteva zile, cu scopul precis de a face dragoste cu el de câteva ori şi fără cea mai mică intenţie de a permite ca respectivele activităţi să ducă la căsătorie. Şi era îngrijorată că o rochie roşie ar face-o să pară o stricată?

Trase de decolteu.

– Am nevoie de o eşarfă.

– Nu cred, doamnă. Nu e foarte decoltată şi... Fata se opri şi îşi drese glasul.

– Şi nu prea am ce arăta. Meredith zâmbi, bătându-se uşor peste pieptul modest. Bineînţeles, ai dreptate. Şi ai modificat-o foarte bine.

– Nu prea am modificat multe, în afară de tiv. Dumneavoastră şi stăpâna rochiei aveţi măsuri similare.

– Deci nu a fost a ta?

– Oh, nu. Nu am avut niciodată ceva nici pe jumătate atât de elegant.

– Şi atunci de unde a apărut?

– Când domnul Bellamy m-a cazat la Blue Turtle în Hounslow, un lord şi amanta lui s-au oprit acolo. Ei bine, cei doi s-au certat zgomotos chiar în mijlocul curţii, dimineaţa de tot. El o aruncase afară, în frig, după care îi azvârlise şi rochiile pe fereastră. Cora clătină din cap, apoi continuă: Atunci mi-am dat seama că nu mai voiam să fiu târfa nimănui. Stăpâna rochiilor avea ceea ce toate fetele ca noi îşi doreau: un protector bogat care să îi cumpere lucruri frumoase şi să se poarte bine cu ea. Şi totuşi, când nu a mai avut trebuinţă de ea, a aruncat-o ca pe-un gunoi. Mi-am dorit să nu ajung niciodată aşa.

Cora zâmbi uşor, după care adăugă:

– Evident, doamna cea elegantă era prea mândră ca să îşi culeagă veşmintele din noroi. Le-a lăsat pur şi simplu acolo şi a poruncit să i se aducă trăsura, şi cu asta, basta! Aşa că le-am strâns eu, le-am periat cât am putut de bine. Mă gândisem să le modific pentru mine cândva, dar vi se potrivesc mai bine dumneavoastră. Împachetă cu grijă un jerseu de muselină de un verde crud cu margini de dantelă de culoare ecru şi îl aşează în cufărul lui Meredith. Şi acesta, să îl purtaţi ziua. Şi o manta de călătorie.

Emoţionată, Meredith o îmbrăţişă cu căldură.

– Mulţumesc. Îţi promit că ţi le voi aduce înapoi.

– Sincer, am lăsat material în plus în interiorul tivurilor, pentru orice eventualitate, recunoscu Cora şi se întinse să desfacă şirul de închizători de la spatele rochiei.

În timp ce Cora o ajuta să se schimbe din rochia de mătase roşie în costumul ei de călătorie simplu şi practic, Meredith îi dădu fetei instrucţiuni cu privire la toate detaliile referitoare la han. Unde se aflau proviziile de vin de Madeira, dacă se întâmpla să treacă oaspeţi înstăriţi pe acolo, cum să înceapă să subţieze băuturile cu apă cu mai bine de o oră înainte să închidă şi unde o găsea pe mama lui Skinner, dacă se întâmpla să aibă o noapte proastă.

– Nu fiţi atât de neliniştită, doamnă, spuse Cora, împachetând rochia de mătase. Cu ajutorul domnului Lane, al lui Darryl şi al doamnei Ware, mă voi descurca.

Meredith voia să îi poată spune să îl cheme pe Gideon Myles în caz de urgenţă, dar nu mai putea avea încredere în el. Abia mai schimbaseră două cuvinte în săptămânile care trecuseră de la „accidentul" lui Rhys de la ruine. Chiar dacă Meredith nu voia să creadă că Gideon era responsabil pentru asta, era singura explicaţie care se potrivea.

Aşa cum spusese şi Rhys, atacatorul lui ar fi putut duce la bun sfârşit treaba, aşa că era clar că incidentul respectiv se voise a fi un avertisment. Nu doar pentru Rhys, ci şi pentru *ea*. Mai rămâseseră doar câteva săptămâni din cele două luni de graţie acordate de Gideon. Noaptea trecută, îi spusese lui Rhys că era îngrijorată că Gideon chiar avea să îşi pună în practică ameninţarea şi să îl ucidă dacă nu pleca din sat curând.

Rhys doar râsese, spre disperarea ei. Refuza să îl considere pe Gideon o ameninţare. Chiar dacă Meredith nu se îndoia că Rhys

ar fi ieşit victorios într-o luptă dreaptă între ei doi, aici nu mai era vorba de o încăierare ca în armată sau de un meci de box. Gideon avea timp să aştepte, cunoştea terenul şi avea oameni loiali care să îl ajute. Ambuscada de la ruine dovedise foarte bine că Rhys nu era chiar atât de indestructibil precum pretindea. Ştia din experienţă că nu suporta să stea neajutorată şi să se uite cum el provoacă moartea.

Se auzi o bătaie în uşă chiar când Meredith îşi termină de legat mantia de călătorie. Înainte să îi strige măcar să intre, tatăl ei păşi în odaie.

– Tată, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Te-ai trezit devreme.

– Sigur că da. Credeai că n-o să-mi iau rămas-bun de la tine? O bătu uşor pe braţ, apoi adăugă: Şi mai voiam să vorbesc puţin cu tine, înainte să pleci.

Ea îşi muşcă buza, străduindu-se din răsputeri să nu se crispeze vădit. Spera că nu voia să discute despre implicaţiile – morale sau de orice alt fel – ale faptului că urma să călătorească singură cu Rhys. Nu discutaseră niciodată despre Maddox, cel puţin nu în contextul marital, şi chiar dacă Meredith bănuia că tatăl ei ştia că mai avusese câţiva iubiţi de la moartea soţului ei, din fericire, nu discutaseră niciodată nici despre ei.

– Vă duc valiza jos, doamnă Maddox, spuse Cora şi îi lăsă singuri.

– Hai să ne aşezăm, spuse ea, ducându-l spre pat.

El se aşeză lângă ea, pe marginea saltelei, greoi. Îşi ţinea piciorul olog întins într-un unghi ciudat. De la incendiu, când piciorul îi fusese zdrobit de o grindă în flăcări, nu îşi mai recăpătase capacitatea de a-l îndoi normal, din genunchi. I se strânse inima în piept. După atâţia ani, bănuia că tatăl ei învăţase să îşi ignore rănile mai bine decât o făcuse ea.

Bătrânul avea o expresie foarte serioasă.

– Meredith...

– Rămân, spuse ea, prinzându-l de mână. Dacă vrei să nu mă duc, spune-mi doar, şi...

– Nu, nu. Chicoti hârâit. Du-te, copilă. Simte-te bine. Îmi doresc să fi putut face eu asta pentru tine, pentru mama ta. Meriţi o vacanţă mult mai grandioasă decât asta. Voiam doar să-ţi spun că... O strânse de mână, apoi adăugă: Rhys e un bărbat bun, Merry.

A trecut prin momente grele, dar are o inimă bună. Acordă-i o şansă, te rog.

– Of, tată, şopti ea. Un zâmbet dulce-amărui i se contură pe buze. Crede-mă, mi-ar plăcea să o fac. Dar Rhys nu crede în şansă. Îl strânse de mână şi şopti: Îţi pot cere o favoare?

– Orice.

– Dacă se întâmplă să te întâlneşti cu Gideon cât sunt plecată, spune-i şi lui ce mi-ai spus mie.

– Eşti gata de plecare? întrebă Rhys, care se ivi în pragul uşii, îmbrăcat pentru călătorie.

Tatăl ei se ridică şi îl întâmpină cu căldură. Între timp, Meredith profită de diversiune şi se şterse discret la ochi. Dacă Rhys urma să plece din Buckleigh-in-the-Moor, tatăl ei avea să fie dezamăgit.

Cu Rhys, Gideon, tatăl ei, hanul, satul, Meredith simţea că ataşamentul ei se împrăştia în prea multe direcţii în ultima vreme. Noaptea, stătea istovită şi neliniştită în pat, încercând să găsească o soluţie. Un mod prin care toţi să fie fericiţi şi în siguranţă. Încă nu găsise vreun răspuns.

Îşi luară rămas-bun chiar când se crăpa de ziuă. Rhys îi dădu mâna, ca să urce în trăsură, şi o aşeză pe scaunul cu faţa în direcţia de mers. Îi spuse ceva vizitiului, se aşeză pe bancheta opusă, bătu de câteva ori în acoperişul trăsurii... şi o porniră la drum. Ogarii lătrară după ei, urmărindu-i până ieşiră din sat. Bietele animale, probabil că aveau să îi ducă mai mult lipsa lui Rhys decât ei. În ultimele săptămâni se ataşaseră destul de tare de el.

Meredith îşi simţi stomacul dansând cu fiecare legănat al trăsurii şi entuziasmul curgându-i prin vene. Îşi puse mănuşile de călătorie, iar cusăturile îi gâdilară mâinile înăsprite de muncă.

„Am pornit", îşi spuse ea, după ce trecură de ultimul acoperiş de paie al satului. „E aievea." Chiar pleca din Buckleigh-in-the-Moor, şi nu doar pentru o jumătate de zi la Tavistock, pentru cumpărături, ci pentru o şedere relaxantă în Bath. Şi cel mai bine era că se ducea acolo cu Rhys. Se hotărî să îşi lase toate grijile în sat, acolo unde le era locul, şi să se bucure, pur şi simplu, de aceste zile preţioase. Zâmbi ameţită şi îşi luă privirea de la geamul mic, ca să împărtăşească zâmbetul cu el.

El dormea. Cu brațele încrucișate, cu bărbia în piept. Cu cizmele proptite în mod posesiv pe bancheta ei, dar ținute cu atenție la distanță de fustele ei. Trăsura coti și un sforăit jos și molatic îi hurui din piept.

Meredith își duse încheietura mâinii la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Ce-i drept, doar era soldat. Bănuia că putea adormi oriunde. Și întrucât știa că somnul îi era mult prea des deranjat de vise neplăcute, nu voia să îl priveze de odihna binemeritată. Oricum, nu acum. Dacă era după ea, Rhys nu avea să doarmă prea mult în Bath.

Cât despre ea, Meredith abia de se îndura să clipească. În timp ce zorii zilei încălzeau peisajul rural, ea își ținea fața lipită de gemulețul de sticlă, ca să absoarbă cu lăcomie fiecare detaliu. Nu mai trecuse niciodată pe acolo, și era foarte posibil să nu mai treacă niciodată pe ruta aceea.

După o vreme, trăsura se opri cu o hurducătură. Rhys tresări din somn. Cizmele îi căzură pe podeaua trăsurii cu o bufnitură stridentă.

– E în regulă, îl liniști ea imediat. Cred că ne oprim să schimbăm caii.

El se uită pe geam și spuse:

– Ne apropiem de Exeter. E bine. Vrei să ieșim să ne dezmorțim puțin?

Se plimbară puțin, îndepărtându-se de han, pe marginea unei vâlcele împădurite care mărginea drumul. O surprinse că, deși străbătuseră o distanță destul de scurtă, totuși acolo erau numeroase plante pe care nu le știa pe nume.

– Nu vorbim niciodată despre tine, spuse ea, luându-l de braț.

Și era posibil ca ocaziile lor de-a face asta să se împuțineze în fiecare zi.

– Nu prea avem ce vorbi.

– Ba bineînțeles că avem. Ai călătorit peste tot. Care e cel mai frumos loc în care ai fost vreodată?

– Oriunde ești tu.

Ea roși fără să vrea, ca o fetișcană.

– Asta vine de la bărbatul care pretinde că nu se pricepe la romantism. Dar haide, fii serios. Chiar vreau să știu. Culmi muntoase în Franța? O catedrală în Belgia? Marea nesfârșită?

– Lalele. Își ridică bărbia și se uită în gol spre copacii deși.

Făcu o pauză atât de lungă, că Meredith se întrebă dacă mai avea să spună ceva sau nu. Poate că îi plăceau pur și simplu lalelele.

– Un câmp întreg, spuse el în sfârșit. În Olanda. Valuri nesfârșite de lalele roșii. Și un cer senin și albastru deasupra.

– Pare încântător.

– Chiar a fost. Rostise *a fost* pe un ton mohorât. Se uită peste umăr și spuse: Cred că au înhămat alți cai.

Și așa se încheie totul.

În timp ce trăsura se urni din loc a doua oară, el își puse brațele peste piept și își propti cizmele lângă ea, de parcă avea de gând să adoarmă din nou. Dar de data asta, ea îl întrerupse fără ezitare.

– Lalele, spuse ea. Deci ele au fost cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut. Dar cel mai urât?

El clătină din cap.

– Și de-aș putea alege între numeroasele lucruri candidate la această onoare... nu ți-aș răspunde niciodată.

– Niciodată? De ce nu?

– Pentru că nu ar trebui să fii niciodată martora iadului din timpul unui război. Nici măcar nu ar trebui să auzi de la altcineva despre el. Tocmai de aceea am luptat noi, ca să îi scutim pe oamenii inocenți ca tine de o asemenea urâțenie. Să fiu al naibii dacă ți-o voi descrie eu acum.

Își întoarse capul spre geam. Discuția lor se încheiase.

Meredith oftă, dorindu-și ca el să nu se închidă așa față de ea. Dacă ar fi știut el cât de multă suferință văzuse ea deja...

– Mulțumesc, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru că ai servit în armată. Pentru că ai luptat. Mă gândesc că nu ți se spune asta prea des. Sau, cel puțin, probabil că nu o auzise de la nimeni din sat, nici măcar de la ea. Am înțeles că regimentul tău a fost cel mai decorat din Anglia.

– Cine ți-a spus asta?

– Am citit o dată în ziar. Sau de vreo două ori. „Sau de câteva zeci de ori", adăugă ea în gând.

– Am avut onoarea de a servi împreună cu mulți bărbați buni, curajoși.

– Și tu te-ai numărat printre acei bărbați buni, curajoși. I-ai *condus*.

El ridică din umeri.

– Eu sunt aici. Prea mulți dintre ei nu mai sunt.

Meredith nu voia să recunoască, dar cunoștea fiecare panglică, medalie și elogiu care îi fuseseră atribuite. Erau aproape la fel de numeroase precum cicatricile lui. Și când te gândești că le primise pe toate cu ideea vagă că astfel îi scutea pe ea și pe alții de puțină urâțenie...

– Te admir, spuse ea.

Bietul de el. Părea de-a dreptul panicat. Ca și când i-ar fi spus că e un laș nenorocit, în loc să-l fi complimentat cu sinceritate. De fapt, probabil că s-ar fi descurcat mai bine dacă l-ar fi făcut laș.

– Sincer, Rhys. Te admir. Și îmi doresc să-ți recunoști mai mult meritele pentru tot ce-ai realizat, în loc să arunci, de fiecare dată, totul în cârca sorții. Îl privi șireată. Și, în acest sens, cred că te voi onora atârnând o plăcuță în tavernă, gravată cu numele și rangul tău. Eroul nostru de război.

El râse doar și se frecă la ochi.

– Sunt multe feluri de-a fi curajos în viață, și majoritatea se întâmplă departe de câmpurile de luptă. O privi cu căldură și sinceritate. Tot hanul e un monument în cinstea curajului tău, Meredith Lane Maddox. Și îți voi cumpăra toate panglicile din Bath.

Ooh. I se puse un nod în gât. Iar inima... inima i se topi pur și simplu. Însemna atât de mult pentru ea ca el să îi recunoască munca asiduă și dragostea pe care le investise în locul acela.

– Ce e? zise el și se aplecă în față, până genunchii li se atinseră. Ce te îngrijorează?

– Sunt doar puțin obosită, minți ea.

Rhys se duse lângă ea, o cuprinse cu brațul pe după umăr și îi trase capul pe pieptul lui. Ea respiră adânc, bucurându-se de mirosul lui masculin confortabil.

– Gata, gata, spuse el. Te simți bine?

Ea încuviință.

– Atunci, dormi. Ai toată ziua la dispoziție să te odihnești.

Se lăsă apoi o tăcere naturală, ca între doi tovarăși, care, într-un fel, spunea mai multe ca oricare dintre conversațiile lor. Din impuls, îl luă de mâna liberă. Degetele li se întrepătrunseră. Degetul lui mare poposi pe încheietura ei, simțindu-i pulsul puternic. Sprijinindu-se pe el, Meredith se cuibări în căldura brațelor lui, prefăcându-se că vrea să doarmă. Dar nici vorbă de așa ceva. Era cât se poate de trează, nevrând să piardă nici măcar o clipă. În afara trăsurii, se derula un peisaj în cu totul alte nuanțe de verde, și poate că nu avea să mai aibă vreodată ocazia să îl vadă din nou, dar nici prin gând nu îi trecea să își ridice obrazul de pe reverul lui. În schimb, închise ochii, memorând cu meticulozitate fiecare senzație pe care i-o stârnea. Fiecare sentiment de dorință, de încântare, de durere.

Și aceasta era o experiență de o viață.

Capitolul 15

Întrucât avură noroc ca drumurile să fie uscate, ajunseră la Bath chiar pe când soarele de vară târzie săruta orizontul. Rhys era mulțumit de vremea bună și de compania plăcută.

Meredith rămase lipită de geam în timp ce traversară orașul, cu ochii mari și buzele desfăcute. De parcă nu ar fi fost de ajuns să privească la priveliștea din jurul ei, ci trebuia și să o bea și să o inspire.

El o privi la fel de absorbit precum era ea de priveliștea care se perinda pe lângă ei, zâmbind în tot acest timp în sinea lui.

Când ajunseră la hotel, fu forțat să renunțe la ocupația plăcută de a-i observa fiecare icnet de uimire și fiecare privire neîncrezătoare. După ce obținu cele mai frumoase odăi, așa cum stabilise dinainte, le dădu ordine lacheilor să descarce valizele. Își rezervă pentru sine plăcerea de a o ajuta pe Meredith să coboare din trăsură.

– Cerule mare, şopti ea, privind la faţada în stil romanic a hotelului, cu coloanele din piatră de Bath şi balustradele sculptate.

– Arată şi mai bine pe dinăuntru.

Nu scoase nici un cuvânt în timp ce un slujitor îi conduse prin holul de la intrare, apoi pe o scară acoperită cu covor şi după aceea până la capătul coridorului. Rhys o lăsă să intre prima, după care o urmă în cameră. Intrară şi servitorii, iar el schimbă câteva cuvinte cu ei, în timp ce depozitau bagajele.

După ce aceştia plecară, se întoarse spre Meredith. O văzu în mijlocul salonului, ca o pată de lână gri şi păr negru pe fundalul creat de pereţii şi covorul de culoare crem. Rămăsese pur şi simplu acolo, nemişcată, cu mâinile împreunate şi ochii mari. Tăcută.

Rhys se încruntă. Uimirea ei îl amuzase mai devreme, dar tăcerea aceasta neîntreruptă începea să îl îngrijoreze.

– Merry? Eşti bine?

Ea clătină din cap.

– S-ar putea să plâng.

El ezită, apoi întrebă:

– Asta-i de bine sau de rău?

– E îngrozitor. Înghiţi în sec, după care îşi apăsă mâinile pe obraji şi îşi lăsă capul pe spate ca să vadă tavanul cu o sculptură elaborată.

El făcu un pas spre ea.

– E ceva în neregulă cu camerele?

– Oh, nu, spuse ea. Nimic. Asta-i problema.

Acum era nedumerit de-a binelea.

Ei i se făcu în sfârşit milă de el şi îi explică:

– Rhys, camera asta este... uluitoare. Elegantă. Regală. Cât să mă arunce într-o disperare cruntă. Dacă oamenii de rang înalt sunt obişnuiţi cu astfel de condiţii de cazare, nu pot nici măcar să sper că îi voi mulţumi la Three Hounds! De fapt, una dintre noile odăi de dormit ale hanului probabil că ar încăpea în dulapul acela!

– Nu e adevărat.

– Nu asta e ideea. Ea pufni şi se întoarse spre el. Uită-te puţin la locul acesta. Cum să sper eu că hanul ar putea concura vreodată cu aşa ceva?

Deci se supărase din pricina calităţii superioare, nu a vreunei deficienţe. Zâmbi uşurat, se duse lângă ea şi îşi trecu un braţ pe după umerii ei.

– Nu te îngrijora. Nu concurezi cu locuri ca acesta. E unul dintre cele mai grandioase hoteluri din toată Anglia. Un loc frecventat de cei mai avuţi lorzi şi doamne din ţară. Three Hounds este un han pentru cei aflaţi în trecere. Până şi nobilimea are aşteptări modeste când vine vorba despre astfel de hanuri.

– Ah, spuse ea. Pricep. Să înţeleg că am şanse să mă ridic la astfel de aşteptări modeste?

El ţâţâi încet şi o strânse de umeri.

– Deja le-ai depăşit. Deoarece îi simţi muşchii umerilor în continuare încordaţi, adăugă: Am poruncit să ni se pregătească o baie fierbinte şi să ni se trimită ceva de mâncare. Ştiu că odaia asta ţi se pare teribil de rafinată, dar încearcă să nu te arunci de la balcon.

Ea râse şi se înveseli.

– Îmi pare rău. Ştiu că mă port ridicol. Se răsuci, lăsându-se îmbrăţişată, şi îl sărută pe obraz. Mulţumesc. Este pur şi simplu superb.

– Aşa e mai bine.

Îi dădu drumul, mângâind-o cu afecţiune pe spate. Meredith se îndepărtă şi începu să inspecteze mai bine un alcov decorativ.

– Să chem o servitoare să te ajute să despachetezi? întrebă el, ducându-se spre bagajele lor aflate lângă un dulap mare. Sau crezi că mă descurc ca doamnă de companie?

– Cum vrei tu, murmură ea distrasă, ridicându-şi capul ca să se uite la un raft mai înalt şi verificând cu vârful degetului dacă era curat.

Rhys se îndoia că auzise vreun cuvânt din ce-i spusese, dar se apucă să despacheteze singur valizele. După armată, se mândrea cu o experienţă de ani în a împacheta şi despacheta rapid. Îşi dădu jos haina şi se apucă de treabă. Scutură şi reîmpachetă veşmintele, după care îşi atârnă hainele lângă rochiile ei. Bineînţeles, pentru casa lor se gândise la dulapuri separate, dar trebuia

să admită că îi plăcea să vadă hainele lor amestecate așa în același dulap: ciorapii ei cuibăriți lângă lavalierele lui. I se părea potrivit, și – dacă o brută mătăhăloasă ca el putea spune așa ceva – părea drăguț.

Îl și atâța înspăimântător de tare.

În timp ce el își vedea de treabă, Meredith străbătu încet tot salonul. Se opri să se uite la fiecare obiect micuț, inspectă fiecare piesă de mobilier și fiecare detaliu decorativ. O simți cum își face notițe în gând, cum strânge idei și inspirație pe care să le ducă acasă, la Three Hounds.

– N-aș putea să pun niciodată draperii la han, se plânse ea, pipăind marginea unei draperii de un albastru-închis. Ar fi un praf îngrozitor. Își lăsă capul pe spate și adăugă: Dar îmi place cum le-au prins aproape de tavan și le-au lăsat să cadă aproape până la pământ. Așa, fereastra pare mai mare decât e de fapt. Va trebui să țin minte asta.

Mușcându-și buza de concentrare, se duse în odaia de dormit.

Rhys oftă. Oare când avea să își dea seama că întoarcerea la rolul de hangiță nu era scris în viitorul ei? Trase nerăbdător de un material pal, subțire, din valiza ei. Ar fi vrut ca ea să nu mai acorde atâta atenție mobilierului și să se gândească și la el.

– Vai! exclamă ea, surprinsă, ceea ce îl făcu să se ducă în partea cealaltă a camerei.

Din dreptul arcadei care separa salonul de dormitor, o văzu lângă pat.

Lângă patul *enorm*. De stâlpii din mahon sculptat atârnau draperii grele, iar patul în sine aducea cu un nor umflat de perne și cuverturi albe ca zăpada.

– Măiculiță, spuse ea. Ce mai pat! N-am mai văzut așa ceva.

Își puse amândouă mâinile pe saltea și se lăsă în față, probând să vadă cât de moale și de elastică era. În timp ce își mișca brațele în sus și în jos, pieptul și posteriorul i se clătinară obraznice, într-un fel de invitație.

Rhys își strânse mâinile pumn în muselina subțire, șifonând-o. Își drese vocea și spuse:

– Da.

Meredith se răsuci spre el și își ridică sprâncenele negre, de parcă s-ar fi așteptat ca el să mai spună ceva.

El nu avea absolut nimic de spus. Singurul cuvânt din creierul lui era *da. Da, da, da.*

Și poate și *acum.*

Iar ea o știa. Își arcui amuzată sprâncenele subțiri.

– Da, spuse ea, ridicându-și fusta de călătorie grea și așezându-se cu o coapsă pe saltea. Chiar este un pat remarcabil.

Își mută greutatea pe coapsa aceea cocoțată pe marginea patului și se lăsă încet pe o parte, întinzându-și brațele. Fu o mișcare lentă, șerpuită, precum cea a unei pisici care se lungește într-un petic de soare. Se sprijini în cot, iar corpul i se alungi precum o panglică feminină lungă și închisă la culoare, răsfirată peste pernele albe cu franjuri.

În sfârșit. Acum el avea întreaga ei atenție.

Inima lui bătea atât de puternic, că amenința să-i rupă oasele bătrâne, imperfect vindecate. Alte părți ale lui deveniră tari ca fierul.

Ea îi zâmbi timid, seducător.

– Nu vrei să vii lângă mine?

Lui Rhys i se uscă gura. Chiar dacă intenționase să aștepte, să o tachineze ispitind-o fără îndurare, ca într-un final să o seducă astfel încât ea să accepte o logodnă formală... nu trecuseră nici cinci minute de când ajunseseră acolo, și el era cel cu *da* pe buze. *Da, da, da.* Nu ar fi putut să spună altceva nici să vrea.

– Nu are sens să te împotrivești, spuse ea cu o voce erotică, deschizându-și nasturele de sus al hainei. Știm amândoi că vei ceda. Își încovoie degetul sub al doilea nasture și trase jucăuș de el. Sunt femeie, Rhys. Când vine vorba de dormitor, am o voință mai puternică decât a ta.

El râse slab. Dar cuvintele ei îl puseră pe gânduri.

Din instinct, ar fi trebuit să respingă ideea din start. Nimeni nu avea o voință mai puternică decât a lui. De aceea supraviețuise atâtor lupte. Oare nu își petrecuse unsprezece ani în infanterie, atacând mereu în primul val, sperând să dea de un adversar mai puternic ca el? De un bărbat care să îl trântească la pământ și să pună în sfârșit capăt tuturor chinurilor?

Nu se întâmplase niciodată.

Până acum. Şi nu era vorba de un bărbat care ameninţa să îl înfrângă cu sabia sau cu muscheta, ci de o femeie. O femeie cu curbe de satin şi o şiră a spinării din oţel pur. „Cedează", îi spunea ea. „Voinţa mea este mai puternică decât a ta."

În acel moment, bănuia că femeia avea dreptate. Hotărârea i se înmuia rapid, în timp ce mădularul i se întărea ca piatra. Oare nu asta urmărise toată viaţa? O înfrângere dulce, binecuvântată?

Şi iată că o găsise pe un câmp de luptă atât de luxuriant, de mătăsos... Destinul îi şoptea în ureche. Era frumoasă şi o putea avea oricând. Indiferent că urma să se întâmple astăzi sau anul viitor, aşa era sortit să fie.

Avea să fie a lui. Astăzi. Da.

Da, da, da. Şi *acum.*

Se duse spre ea, oftând adânc, sonor.

Expresia ei se schimbă rapid dintr-una seducătoare într-una surprinsă. Chiar dacă îl tachinase, nu se aşteptase ca el să cedeze.

El se opri. Nu-şi închipuise că ea ar putea să fie surprinsă.

Avea ochii calzi şi plini de tandreţe. Cu o mişcare generoasă, fluidă, întinse mâna spre el şi îl chemă:

– Oh, Rhys, şopti ea, cu o voce atât de moale, încât păru mai degrabă o mângâiere. Vino.

O bătaie tăioasă la uşă îl făcu să se oprească. Fir-ar să fie! Soarta se juca prea crud cu el în seara aceea.

– Probabil că e cina noastră, spuse el. Bombăni apoi ca pentru sine: La naiba!

– Cina noastră. Şi baia noastră? întrebă ea şi se ridică în picioare.

Baia *noastră*. Ce-i drept, era un gând care îl făcea mai fericit.

Rhys răsuci bucata de muselină pe care o ţinea în mâini, întrebându-se ce-ar fi fost mai rău: să răspundă la uşă cu o bucată de muselină cu volănaşe în faţa membrului? Sau să îi întâmpine de servitori cu o erecţie evidentă?

Zâmbind de necazul lui, Meredith îl salvă şi deschise chiar ea uşa. Rhys se întoarse spre draperii şi le studie cu atenţie, în timp ce o pleiadă de servitoare cu urcioare pline cu apă fierbinte trecură prin odaie, adăugând fiecare încărcătura în cada care

se umplea rapid. Se prefăcu că admiră parcul care se vedea de pe fereastră, în timp ce un slujitor împinse o măsuţă în salon, ridicând mai multe capace de argint, pe rând, şi dând la iveală festinul care îi aştepta.

– Mulţumesc, asta e tot, spuse Meredith.

După care auzi uşa închizându-se rapid.

Rhys răsuflă uşurat şi se întoarse spre ea. Zâmbi larg, prosteşte, şi îi arătă cămaşa de noapte torturată şi răsucită, după care o aruncă la o parte.

– Oricum nu vei avea nevoie de ea.

Ei i se tăie respiraţia.

– Nu?

– Nu.

– Bine. Inspiră adânc, apoi adăugă: Deci cum facem? Mâncăm mai întâi? Facem baie? Îl privi cu ochi strălucitori. Nici una?

– Mai întâi cina, spuse el, aducând două scaune la masă. Apoi baie. După ce ajungem în pat, nu te mai las să pleci de acolo.

– Oh, îmi place ce aud. Se îmbujoră în timp ce se aşează pe scaun şi ridică un pahar cu vin. Un toast?

Rhys ridică paharul cu vin roşu.

– Pentru încântătoarea doamnă St. Maur, Lady Ashworth. Şi pentru cea mai plăcută lună de miere.

Ea chicoti.

– Fii serios, Rhys.

– Sunt foarte serios. Aşteptă ca ea să nu mai râdă defensiv, apoi adăugă: Din punctul de vedere al societăţii, eşti cazată în această odaie drept soţia mea. Din punctul meu de vedere, noaptea aceasta este începutul veşniciei.

Ea scoase un sunet ciudat, gutural, în timp ce îşi studia vinul. După o vreme, îl puse jos. Paharul atinse suprafaţa mesei cu un clinchet.

– Meredith, ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică cuţitul şi furculiţa şi se apucă să mănânce.

– Vorbesc serios, insistă el. Spune-mi.

– Nu ştiu, doar că... *Nu* sunt soţia ta.

– Dar vei fi. Înfipse furculiţa într-o bucată de carne. Ascultă-mă, Meredith. Ştiu că viaţa te-a făcut să fii precaută. Şi mai ştiu că am fost plecat timp de paisprezece ani şi m-am întors doar

de câteva săptămâni. E de înțeles să fii puțin reticentă, și m-am pregătit să aștept până îți trece. Dar sunt convins că ți-ai dat seama până acum că nu sunt doar un călător în călduri aflat în trecere pe la han.

– Știu asta, spuse ea, jucându-se cu un bob de mazăre.

– Oare? Am cerut să se citească anunțurile, de două ori, în fața întregului sat. Amenințări, vandalism, pietre în cap – le-am suportat pe toate în ultimele câteva săptămâni și nici una dintre ele nu mi-a schimbat planurile de a reconstrui conacul Nethermoor, sau credința că suntem sortiți să ne căsătorim. Dar tu încă nu ai încredere în mine în privința asta.

– În ce privință anume? A căsătoriei? spuse ea pe un ton ridicat, arcuindu-și sprâncenele. Nici tu nu ai încredere în mine în privința asta. Altminteri, mi-ai fi oferit o alegere reală. Nu îmi amintesc să fi fost *întrebată* dacă vreau să mă mărit cu tine, ci doar mi s-a spus că este ceva inevitabil. În loc să fiu cerută, m-am ales cu... porunci autocratice și afirmații profetice. Cum denotă toate astea încredere?

Rhys clătină din cap.

– Mănâncă, îi spuse el. Se răcește apa pentru baie.

– Ai dreptate. Să nu ne certăm. Îi zâmbi modest, apoi adăugă: Mâine-dimineață vom râde de asta.

El se încruntă. Asta credea ea? Că totul avea să se schimbe până dimineață? Poate că de aceea era atât de reticentă. Credea că nu avea să mai fie atât de hotărât să se însoare cu ea după ce îi va satisface pofta.

Bine, atunci. Trebuia doar să îi dovedească faptul că temerile îi erau neîntemeiate. Făcând dragoste cu ea în seara aceea, iar în dimineața următoare arătându-i că intențiile lui nu se schimbaseră.

Nu era chiar așa greu de făcut.

Mâncă repede, așa cum făcea mereu. Își ridică privirea din farfurie și o văzu privindu-l, plimbându-și degetul pe gura paharului de vin.

– Ai terminat? întrebă el, ștergându-se la gură cu un șervet de pânză.

– Ah, da, răspunse ea și se ridică de pe scaun.

– Bun. Putem face astfel încât și baia să dureze la fel de puțin ca masa?

– Da, dacă ne îmbăiem împreună.

Lui Rhys îi plăcu sugestia. Anumitor părți ale lui le plăcu chiar foarte mult ideea.

O conduse spre zona de îmbăiere, unde ea rămase în extaz uitându-se la plăcile de ceramică lucioase și lavoarul pictat, în timp ce își scotea agrafele de păr la măsuța de toaletă.

Cât Meredith era distrasă, Rhys profită de oportunitate ca să se dezbrace rapid și discret. Chiar dacă ea îl asigurase de nenumărate ori că nu îi considera cicatricile respingătoare, ci credea că are un corp – chiar dacă lui i se părea irațional – atrăgător, se simțea în continuare temător când trebuia să i se arate *în întregime*. Îl văzuse fără cămașă, dar era cu totul altceva să fii gol-goluț. Cu toate lămpile, oglinzile și ceramica albă sclipitoare, era, pur și simplu, prea multă lumină în jur care aștepta cu nerăbdare să îi lumineze fiecare defect și imperfecțiune.

Și avea multe defecte și imperfecțiuni.

După ce se dezbrăcă, se duse în tăcere în spatele ei, la masa de toaletă. Era și o oglindă acolo, iar ea nu tresări. Probabil că îl văzuse apropiindu-se. Își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu spatele la oglindă, ca să nu fie nevoit să își vadă fața cu cicatrici holbându-se la el. Ea se sprijini de el, pe pieptul lui gol.

Rhys respiră scurt. O cuprinse cu brațele și, cu degetele lui înțepenite și neîndemânatice, trase de închizătorile hainei ei de călătorie.

Ea oftă și se aplecă în față, coborându-și brațele, ca el să-i poată da jos haina. El o aruncă la o parte și se apucă să îi desfacă nasturii de la cămașa cu guler înalt. Începu să respire sacadat. El îi deschise cămașa, tot mai jos, tot mai jos, în timp ce pieptul ei se înălța și cobora, de parcă ar fi fost la fel de nerăbdător să fie expus, pe cât era el să îl vadă.

După ce îi desfăcu și ultimul nasture micuț, îi trase fiecare parte a cămășii într-o parte, dezgolindu-i gâtul și pieptul catifelat, dându-i la iveală sânii mici acoperiți de un strat subțire de muselină și susținuți de un corset din dantelă. Valea adâncă dintre sânii ei ascundea secrete și sugestii.

– Încântătoare, şopti el, ducându-şi mâna spre spatele ei, ca să-i desfacă panglicile corsetului.

Îşi dorea de atâta amar de vreme să o facă. Stătuse treaz multe nopţi visând la asta: mai întâi pe pământul stâncos, apoi pe fundaţia de piatră şi după aceea pe podeaua de lemn. În fiecare noapte încercase să ignore suprafaţa neconfortabilă de sub oasele lui istovite umplându-şi mintea cu gânduri la ea. Curbele suave ale trupului ei, pielea ei moale şi delicioasă.

Şi acum, iat-o în faţa lui, pe jumătate dezbrăcată şi în întregime dornică, iar el nu reuşea să-i desfacă nenorocitele de panglici. Nu era vorba că ar fi fost prea strânse sau că nu l-ar fi ajutat mâinile deformate. Era doar al naibii de emoţionat. Nu reuşea să îşi controleze degetele, şi totuşi, era nerăbdător să guste din ea, aşa că îşi înclină capul şi o sărută pe lateralul gâtului.

Ea gemu şi îşi lăsă capul într-o parte.

Rhys îi primi oferta şi îi sărută gâtul lung şi curbat. O linse şi muşcă uşor pielea delicată, sugându-i lobul urechii ca o perlă mică, neîmpodobit.

– Ah, Rhys, oftă ea, dându-şi capul pe spate.

Felul în care gemea pentru el... îi încingea sângele.

– Dumnezeule mare, spuse ea, lăsându-se şi mai mult pe spate. Uite ce lucrătură la tavan!

El înlemni. De-ajuns! Tocmai ce reuşise să îl vindece de emoţii.

– La naiba cu nenorocitul ăla de tavan, mârâi el, trăgând nervos de capetele şnururilor.

Ea icni scurt căci, pentru o clipă, le strânse mai tare. Nodul cedă de data asta, iar corsetul alunecă de pe ea.

– La naiba cu ceramica şi cu draperiile, spuse el, întorcând-o cu faţa spre el.

Îi trase de cămăşuţa, sfâşiind-o în efortul lui de a-i dezveli sânii.

Ea înghiţi în sec, apoi gemu. Făcu ochii mari când îşi văzu cămăşuţa distrusă şi sânul expus. Apoi pe el, gol şi excitat.

– Închide ochii, îi spuse el, vârându-şi mâna în cămăşuţa ei şi cuprinzându-i sânul cu palma. Strânse. Închide ochii. Nu mai examina totul. Simte doar.

Ea îl ascultă.

El îi desfăcu fusta şi i-o trase în jos pe şolduri. După care o dezbrăcă de jupon. Şi de jartiere şi de ciorapi, rulând cu atenţie şi plăcere materialul de flanel pe picioarele ei subţiri, frumoase.

Iat-o în faţa lui, doar în cămăşuţă, cu ochii în continuare închişi. O lăsă aşa preţ de o clipă. Se duse roată prin încăpere şi stinse aproape toate lumânările.

Aşa, mult mai bine.

– Rhys? spuse ea, iar genele ei lungi şi negre îi tremurară pe obraji. Pot să deschid ochii acum? Promit să nu vorbesc despre plăci de ceramică sau tavane.

– Nu încă.

Cu o smucitură rapidă, îi desfăcu şi mai mult cămăşuţa, până reuşi să i-o scoată peste umeri şi să o tragă în jos, până la podea.

– E a doua ţinută pe care mi-o strici, glumi ea, strângându-se în braţe, ca să îşi acopere goliciunea.

– Îţi voi cumpăra o duzină mâine, dar în noaptea asta... Îi desprinse încet braţele de lângă corp. E rândul meu să admir cel mai frumos şi mai măiestru lucru din această odaie.

Şi aşa făcu. Dădu la o parte o şuviţă groasă de păr brunet care îi căzuse peste sân, împingând-o peste umeri, ca să vadă mai bine. Apoi se dădu un pas în spate şi se uită lung şi fără grabă la trupul ei, de la degetele de la picioare elegant curbate, la părul brunet şi lucios. Limbi de lumină de la lumânări îi lingeau pielea palidă. Braţele subţiri îi atârnau pe lângă corp, îmbrăţişând curbele senzuale ale sânilor şi ale şoldurilor. În timp ce o privea, vârfurile rozalii ale sfârcurilor ei se strânseră ca nişte muguri încordaţi. Între coapse, un triunghi de cârlionţi închişi la culoare şi umbre îi ascundeau sexul.

Nu mai văzuse niciodată o femeie aşa de frumoasă. Şi nu exagera. Doar că Rhys nu văzuse prea multe femei dezbrăcate, iar pe majoritatea celor pe care le văzuse, încercase voit să *nu* le examineze prea îndeaproape. Chiar şi aşa, ar fi pariat că nu erau multe femei la fel de încântătoare precum Meredith.

La naiba, şi de-ar fi fost cu miile, ea era singura pentru el.

În timp ce se uita la ea, mădularul lui deja ţeapăn se întări şi mai tare. Până când îl duru efectiv să o mai privească. Din fericire, viaţa îi dăruise o toleranţă incredibilă la durere.

– Rhys, te rog, spuse ea, foindu-se nerăbdătoare. Probabil că apa s-a răcit de tot deja.

Aşa spera şi el. Chiar avea nevoie de o baie rece, dacă voia să nu îşi verse sămânţa peste tot pe podea.

– Prea bine. O prinse cu blândeţe de mână. Haide, atunci.

– Deschid ochii.

– Bineînţeles.

O ajută să intre în cada de cupru adâncă, probând mai întâi apa cu mâna. Se răcise puţin, dar temperatura călduţă era plăcută, ţinând cont de seara încinsă de care aveau parte.

Rămase în spatele ei în timp ce ea intră în cadă.

– Nu vii şi tu? întrebă ea, scufundându-se rapid până la gât în apa călduţă.

– Tu prima, spuse el, ghemuindu-se lângă cadă şi întinzându-i un burete. Nu e destul de mare pentru amândoi.

Colţul gurii îi zvâcni.

– Ba este, dacă stăm aproape. Credeam că asta era ideea. Voiam să terminăm rapid.

Rhys se temea că avea să se termine totul înainte să înceapă măcar. Ea îl atinse pe obraz şi îl sărută dulce pe buze.

– Te rog, vreau să facem baie împreună.

El gemu încet. Cum să refuze? Se ridică în picioare, îşi trecu piciorul mare de partea cealaltă a marginii de cupru a căzii, în apa în curs de răcire. Un val împroşcă apă pe podea.

– Nu băga în seamă, spuse ea.

Aşa că reuşi să îşi pună şi celălalt picior în cadă, încălecându-i picioarele, în timp ce erecţia lui se legăna chiar în faţa ei. Nu păru să o deranjeze, dar, ca să fie sigur, se puse imediat jos în apă, împroşcând din nou cu apă.

– Rhys, ai uitat că sunt văduvă? Nu e ca şi cum n-aş mai fi văzut nici un bărbat gol înainte. Se întinse după săpun şi după burete şi le frecă unul de celălalt, până se formă o spumă groasă şi aromată. Deşi aş minţi dacă nu aş spune că eşti de departe cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Trecu buretele peste fluierul piciorului lui. El tresări, surprins.

– Îmi pare rău. Te gâdili?

– Nu, răspunse el scurt, de parcă l-ar fi acuzat de o laşitate sau o slăbiciune.

Ea îl săpuni din nou pe picior, iar genunchiul îi tresări din nou. Meredith râse:

– Cred că te gâdili.

– Poate că da, recunoscu el.

– *Poate* că da? Se lăsă pe spate şi se frecă pe braţ cu buretele, de la umăr până la încheietura mâinii. Nu ştii?

– Bănuiesc... Se opri când ea îşi înclină capul şi îşi săpuni gâtul. Se uită, fermecat, în timp ce o dâră de spumă i se prelinse între sâni. Sub apă, mădularul îi zvâcni. Bănuiesc că nu am avut niciodată ocazia să descopăr.

Ea înlemni, cu buretele pe piept.

– Nu ai avut niciodată ocazia să descoperi? Mi-e greu să cred aşa ceva.

El ridică din umeri.

– Nu am mai făcut baie cu o femeie până acum.

– În regulă, dar sunt sigură că nu trebuie să faci baie cu o femeie ca să – se ridică brusc, împroşcând la rândul ei cu apă. Ai spus că a trecut ceva vreme la tine.

– Da, reuşi să îngâne el.

– Ai spus că ani de zile.

El încuviinţă.

– Câţi ani?

Rhys fu nevoit să se gândească bine.

– Unsprezece? Da, cam aşa.

Ea îl privi fix.

– Unsprezece ani. Nu ai mai făcut dragoste cu o femeie de unsprezece ani.

– Nu ştiu dacă am făcut vreodată „dragoste" cu o femeie, de fapt. Dar m-am culcat cu câteva când am fost tânăr. Majoritatea, târfe.

– Majoritatea, repetă ea şi începu să îşi săpunească şi celălalt braţ.

Părea prea distrasă acum ca să facă din săpuneală un spectacol, dar Rhys tot se bucură de privelişte.

– Da, majoritatea. Spera că nu o deranja că era sincer cu ea, dar nu vedea altă variantă. Era viitoarea lui soție. Dacă avea să îl întrebe ceva, el urma să-i spună adevărul.

Despre majoritatea lucrurilor.

Își drese glasul, apoi continuă:

– Prima dată am fost cu o localnică, când eram la Eton. Ea era curioasă, iar eu... aveam șaisprezece ani. Dar a fost o experiență atât de îngrozitoare pentru amândoi, că după aceea m-am rezumat la târfe. Fără virgine.

– Dar cum de „fără virgine" s-a transformat în „fără femei"?

El își înclină capul, luă apă în mâini și se stropi pe față și pe gât. Apoi, scuturâ din cap și spuse:

– M-am înrolat în armată.

– Aveam oarecum impresia că până și soldații au timp de femei. Știi ce vreau să zic: măcar o oră sau două din când în când, de-a lungul unui deceniu.

– Majoritatea au.

– Dar tu nu ai avut.

– Nu. Își dădu brusc seama că s-ar putea să îi lase impresia că era destul de jalnic. Sau mai rău, nu prea viril. Adăugă grăbit: Nu că nu mi-aș mai fi dorit femei. Nu mă înțelege greșit. Doar că majoritatea anilor i-am petrecut luptând sau vindecându-mi rănile, așa că circumstanțele mi-au limitat destul de mult opțiunile. Ba mai mult... cred că m-am hotărât pur și simplu să nu mă culc cu femei care nu mă doreau cu adevărat.

Ea îl privi uimită.

– Ce femeie întreagă la minte nu te-ar dori?

Rhys clătină din cap, neștiind cum să-i explice. Ce-i drept, primise oferte. Din partea femeilor nepotrivite, din motive nepotrivite. Văduvele soldaților care căutau un cort cald și un protector puternic. Femei măritate din înalta societate, care voiau să se culce cu o brută mare, robustă și înfricoșătoare, dar care erau îndeajuns de snoabe ca să se ferească de lachei. Târfe care nu își permiteau să fie mofturoase.

Se gândi la Leo Chatwick, care putea agăța o târfă în Covent Garden și să o facă să se îndrăgostească de el în mai puțin de o oră. Poate că dacă Rhys ar fi avut același talent, ar fi suportat să plătească pentru plăceri sexuale. Dar curvele rareori veneau

la el de bunăvoie, și, când o făceau, nu le plăcea să zăbovească prea mult.

– După ce nu m-am mai culcat atât amar de vreme cu o femeie, mi s-a părut că ar merita să aștept până să mă culc cu femeia potrivită. În caz că mai era nevoie, adăugă: Cu tine adică.

– Într-adevăr? spuse ea, trăsăturile feței îndulcindu-i-se în lumina lumânării. Rhys, e foarte drăguț din partea ta.

Drăguț? Ei bine, avea să accepte epitetul. Mai bine decât „jalnic".

Ea își scoase un picior din apă și îl puse pe genunchiul lui îndoit. În pofida temperaturii scăzute a apei, Rhys ar fi putut să jure că picăturile de apă dintre ei sfârâiau. Se aplecă apoi să își săpunească glezna, dar el îi luă buretele din mână.

– Lasă-mă pe mine.

– Credeam că nu mi-o mai ceri.

Cu mișcări lente, ca să se bucure de moment, el o dădu cu săpun pe fiecare centimetru din gamba și coapsa ei moi și suple. După ce termină cu primul picior, ea îl coborî sub apă și îl ridică pe celălalt. În timp ce o mângâia, ea murmură gutural.

Prinzând curaj, el împinse buretele pe interiorul coapsei ei. Meredith îl prinse de încheietură și i-o trase și mai sus. Peste panta netedă a stomacului ei, până la sâni.

– Spală-i și pe ei, îl îndemnă ea.

El o ascultă, mut de dorință, în timp ce făcea vârtejuri de spumă pe fiecare sân alb ca laptele și pe fiecare sfârc roz pal. Îi tachină sfârcurile cu buretele aspru până când acestea se întăriră, după care o dădu cu săpun de-a lungul curbei vulnerabile ascunse sub fiecare sân.

Apoi aruncă buretele la o parte și îi cuprinse sânii cu mâinile. Degetele îi alunecară peste pielea ei plină de săpun, iar el își apăsă tare degetele mari peste sfârcurile ei încrețite, ca să le atâțe. Ea gemu, în semn de aprobare, în timp ce el îi mângâia și frământa sânii, dar când își coborî mâinile spre sexul ei, ea îl opri.

La naiba. Greșise cu ceva. Devenise prea lacom. Ea nu voia ca el să...

– E rândul tău, spuse ea, zâmbindu-i seducător. Se întinse după burete și săpun.

Rândul lui? Vorbea serios? Era pe punctul de-a termina în apa de baie, doar pentru că o spălase *pe ea*. Nu credea că ar fi fost în stare să reziste dacă beneficia și el de astfel de servicii.

Dar se părea că ea nu avea de gând să îi ceară permisiunea.

Strânse buretele, făcând să înflorească bule de spumă albe și parfumate. Începu cu brațele lui, spălându-le pe rând, de la încheietura mâinii, până la umăr. Aroma de iasomie îl liniști. Senzațiile îl străbăteau precum mici unde sub piele. Dumnezeule, se simțea atât de... bine. Nu exista alt cuvânt care să descrie senzația care îl încerca. Pur și simplu, *bine*. Al naibii de bine. Îl relaxase atât de tare, încât se temea că avea să se dizolve în apa din cadă.

Până când, întinzându-se în față, ea îl frecă sub braț. El tresări și sări în sus.

– Știam eu. Chiar *te gâdili*.

– Cred că da.

Aparent mulțumită de sine, Meredith își văzu de treabă, dându-l cu spumă pe piept, gât, umeri, picioare. Iar el savura fiecare moment, chiar și atunci când îi tachină talpa piciorului, iar el se scutură șocat și râse, împroșcând jumătate din apa din cadă pe podea.

– Vino aici.

O prinse de talie cu ambele mâini și o trase spre el. Picioarele ei se îndoiră, formând un zid între pieptul lui și al ei. El își înfășură picioarele lui mari în jurul ei, cu călcâiele la baza șirei spinării ei. După care o sărută lung, și tare, și adânc. Îi gustă fiecare buză pe rând și îi exploră gura cu limba. Avea gust de vin și de condimente, și, vag, de săpun. Atât îmbătătoare, cât și inocentă. Ameți când se gândi că în seara aceea nu trebuia să se mai abțină de la nimic.

Meredith îl apucă de umeri și își schimbă poziția, îngenunchind. El o sărută din nou și, o, Doamne! Sânii ei fermi și plini de săpun se apăsau acum de pieptul lui, alunecând și frecându-se de pielea lui plină de cicatrici.

Ea își vârî mâna printre ei și Rhys îi simți degetele subțiri închizându-se peste mădularul lui. Se cutremură de plăcere când ea îl mângâie încet. Sus, apoi jos.

– Oprește-te, spuse el răgușit, îndepărtându-și buzele de ale ei. Oprește-te. Au trecut unsprezece ani. Dacă continui așa, nu voi rezista nici unsprezece secunde.

– Știu, spuse ea, sărutându-l ușor, de mai multe ori, pe gură și pe maxilar. Știu. E în regulă. Lasă-mă să îți fac mai întâi asta, după care o să avem tot timpul din lume. Se lăsă pe genunchi, mângâindu-l. Lasă-mă să te ating, Rhys. Mi-am dorit să te ating. E atât de bine când o fac.

El gemu în timp ce degetele ei îi explorau lungimea, urmărind fiecare venă și încreștitură, atingându-l ușor peste capul umflat, sensibil. Rhys căută în adâncul lui voința necesară să o apuce de mână, ca să o oprească. Dar căută în zadar.

– Merry... La naiba, credea că terminase cu contactele sexuale unilaterale, când numai el se distra. Vreau să îți ofer plăcere.

– Ah, o vei face. În ochii ei dansară unde argintii. Își strânse pumnul în jurul lui și începu să miște mâna mai rapid. Crede-mă. Îmi face și mie plăcere, nu numai ție.

Rhys se îndoia de asta. Nici măcar nu putea descrie în cuvinte senzațiile care îi cotropeau trupul în timp ce ea îl masa dulce. Nu, fără cuvinte. Doar suspine răgușite și gemete aspre. Mâna ei avea un ritm constant, iar el se desfăta cu noutatea acestui lucru. Ce diferență față de felul în care își oferea singur plăcere. Ea avea palma mai mică și mult mai moale ca a lui. Nu îl strângea la fel de tare și avea un ritm mai lent decât ar fi fost al lui. Totuși, se împotrivi instinctului de a își împinge șoldurile sau de-a o îmboldi să iuțească ritmul. În schimb, închise ochii și se forță să fie răbdător, să se supună ritmului ei și urcușului constant, lent spre extaz.

Încă o capitulare a lui, atât de chinuitoare și de dulce în același timp.

– Dumnezeule. Se apucă de marginile căzii și fiecare mușchi din corp i se întări de la efortul de a se abține. Trebuie să te oprești, spuse el cu dinții încleștați. Trebuie să te oprești chiar acum sau nu voi putea...

– Șșșt. Lasă să se întâmple.

Nu mai avea de ales. Liberul arbitru nu mai exista. Criza care se acumula în vintrele lui era la fel de inevitabilă precum destinul şi de două ori mai puternică.

Mârâi animalic o ultimă dată, după care se lăsă cuprins de orgasm. Şoldurile i se ridicară de pe baza de cupru a căzii, iar el se cutremură în pumnul ei strâns, împroşcând jet după jet în apa călduţă.

După ce valurile de plăcere se potoliră, rămase cu privirea aţintită în tavan, încercând să îşi tragă răsuflarea. În tot acest timp, ea continuă să îl mângâie şi să îl atingă, trecându-şi uşor degetele acelea pricepute peste trupul lui istovit. Nu îi venea să creadă acest mic miracol: că ea nu numai că *voia* să îl atingă, ci şi continua să o facă, după ce faptul era consumat.

Iar el simţea acelaşi lucru pentru ea. Nu era scârbit de sine însuşi şi nu simţea imboldul brusc şi irezistibil de a se îmbrăca, de-a arunca o monedă pe masă, de-a sări pe cal şi de-a goni ca nebunul, atât de rapid încât poate că, în sfârşit, ar fi reuşit să se întreacă pe sine. Nu, de data asta, voia să rămână chiar acolo, şi nici măcar o herghelie de cai de povară nu l-ar fi putut urni. Avea să o atingă şi să o mângâie, şi să o sărute, şi să o dezmierde şi să o lingă, şi să-i provoace plăcere toată noaptea. Imediat ce i se întremau puţin membrele.

– Aveai dreptate, spuse el după câteva momente, încă uitându-se la tavan. Chiar că este o experienţă pe cinste.

Ea râse, se aplecă în faţă şi îl sărută pe obraz.

El se ridică, brusc mânat de un scop.

– Să ieşim din cadă.

Alături erau două urcioare cu apă curată pentru clătit. Rhys se ridică şi apucă unul dintre ele şi şi-l vărsă în cap, clătindu-se astfel rapid, după care se scutură ca un câine ud.

– Rhys! chiţăi ea, ridicându-şi mâinile ca un scut.

– Ce e? Şi-aşa eşti udă. Ieşi din cadă şi îi spuse să se ducă în mijlocul căzii. Ridică al doilea urcior cu o mână şi îi spuse: Acum, întoarce-te cu spatele la mine, ridică-ţi părul şi nu te mişca.

Ea făcu aşa cum îi ceru, iar el o clăti lent, lăsând ca apa să se prelingă doar într-o dâră în timp ce plimba urciorul pe deasupra umerilor şi gâtului ei. Când apa i se prelinse peste curba elegantă

a şirei spinării, ea se înfioră şi râse. Rhys turnă apă peste posteriorul ei alb şi tare şi urmări cum i se făcea pielea de găină.

– Întoarce-te.

Ea zâmbi şi se întoarse spre el. Foarte concentrat, lăsă să se prelingă câte o dâră subţire pe fiecare sân. Ghidând jetul cu grijă, îi turnă apă chiar peste sfârc. Din pricina apei reci din cadă şi a acestei noi stimulări, mugurele rotund se încreţi şi mai tare. Bineînţeles, tocmai asta sperase şi el să obţină.

Încă ţinând urciorul pe jumătate gol, Rhys se aplecă şi îi supse sfârcul acela roz încântător. Ea tresări, surprinsă, dar el o cuprinse cu braţul liber de după talie, ca să o susţină.

La naiba! Aşteptase o veşnicie să o facă. Şi, mulţumită eforturilor ei altruiste din cadă, acum putea zăbovi cât voia. Supse şi linse pe rând mugurii aceia încântători, apăsându-şi faţa în ei, ca să simtă mirosul proaspăt şi curat al pielii ei.

Ea îl prinse de umeri şi gemu încet, tremurat. Şi chiar dacă avusese parte de un orgasm devastator cu nici cinci minute în urmă, Rhys îşi simţi mădularul cum începea din nou să îi zvâcnească.

Reticent, se retrase de lângă sânii ei. Sfârcurile ei erau mai întunecate şi mai tari ca niciodată. Păreau o pereche de boboci de trandafir închişi, strălucind de la rouă. Mişcă urciorul deasupra abdomenului ei şi îi turnă un fir de apă chiar peste buric. Apa se revărsă repede din adâncitura mică şi se strecură spre pelvisul ei şi între picioare.

Ea gemu şi se încordă, înfigându-şi involuntar unghiile în umerii lui.

Era clar că îi plăcuse.

El apăsă atent gura curbată a urciorului peste movilita ei, chiar deasupra triunghiului de cârlionţi închişi la culoare care îi ascundeau sexul. Încet, înclină urciorul, până când o dâră de apă se prelinse chiar peste carnea ei fierbinte.

De data asta, ea ţipă.

Înclină puţin mai mult urciorul, sporind fluxul de apă. Ea îşi arcui şoldurile şi îşi depărtă picioarele, până când firul de apă i se scurse printre pliurile sexului. Sunetele ei guturale de încântare reverberară din plăcile de ceramică.

– Îți place? întrebă el. Știa răspunsul, dar voia să o audă spunând-o. De mai multe ori, nu o singură dată.

– E atât de... Gemu când el înclină și mai mult urciorul. Nici măcar nu pot descrie.

Pieptul lui Rhys se umflă, căci se simțea mândru, într-un fel primitiv și masculin.

– Nu mai este apă, spuse el, ghemuindu-se să pună urciorul la o parte.

– Oh, scânci ea scurt, dezamăgită. Poate că e mai bine așa. Începe să mi se facă frig. Cred că sunt prosoape în...

– Nu încă.

El îngenunche în fața ei și își apăsă gura pe miezul ei.

Capitolul 16

Meredith țipă.

Și mai să se prăbușească. Din fericire, avea unghiile înfipte în umerii lui. Totuși, el fu nevoit să o apuce de după mijloc cu amândouă mâinile, ca să nu se dezechilibreze complet.

După ce o stabiliză, se reîntoarse la treabă, mângâindu-i cu limba carnea cea mai intimă. Încet... foarte încet, stârnindu-i o senzație asemănătoare cu cea pe care i-o provocase apa. Mișcări calde, subtile, pline de tandrețe.

Își luă mâinile de pe talia ei și le coborî până la sexul ei. Cu degetele mari îi desfăcu pliurile feminine.

– Rhys, spuse ea slab, până acum nu am...

– Șșșt. Nici eu, suflă el cald și delicios peste pielea ei. Așa că nici unul dintre noi n-o să știe dacă greșesc.

Își roti limba peste mugurele umflat și sensibil, iar lui Meredith aproape că i se tăiară picioarele.

– Oh, zise ea printre gâfâituri, sunt sigură că o faci cum trebuie.

Gata cu gluma. Rhys deveni tăcut, concentrându-se să o exploreze amănunțit cu buzele și cu limba. Meredith gemea și ofta. Nu mai simțise niciodată o plăcere atât de acută, de intensă, mai

să-i topească oasele. Și i se părea atât de potrivit că tocmai el avea să îi ofere această senzație. Rhys fusese mereu singurul bărbat care stârnise în ea senzații încinse, chiar și pe vremea când era doar o copilă.

Cu răbdare, cu grijă și cu blândețe, el continuă să o aducă din ce în ce mai aproape de climax. Mușchii coapselor ei începură să tremure, iar cada de cupru păru să se legene sub picioarele ei.

Meredith își drese glasul:

– Ăăă... Îi simți limba tremurând pe carnea ei și, preț de o clipă, nu putu vorbi. Rhys, nu știu cât mai rezist.

El nu-i răspunse, ci își băgă pur și simplu un braț pe sub coapsa ei, până când piciorul ei se sprijini pe umărul lui. Apoi îi prinse bine talia cu ambele brațe, sprijinindu-i greutatea.

În poziția aceasta, cu un picior în puțina apă rămasă în cadă și cu celălalt aruncat peste umărul iubitului ei, Meredith se simțea oarecum ca o barză. Se mai simțea și foarte expusă. Această postură îi dezvăluia locurile cele mai intime, expunându-le larg în fața lui, spre privire și examinare. Rhys se trase înapoi preț de o clipă, iar ea simți că se uită la ea. În sânge i se zvârcolea o senzație de anticipare, ce i se concentră apoi între picioare, pulsând imperios, rapid.

După o clipă care i se păruse o veșnicie, el îi acoperi sexul cu gura deschisă, făcând cercuri cu limba, și totul explodă într-o senzație de plăcere pură, imensă.

El o ținu bine în timp ce ea termina, nelăsând-o să alunece sau să cadă, în tot timpul acesta mângâind-o ușor, încet, cu limba, provocându-i valuri de extaz.

Ulterior, Meredith cu greu își aminti cum ajunseseră în pat. Probabil că o dusese el în brațe, ținând cont că picioarele nu o mai ajutau. Își amintea numai că se ghemuise într-un prosop moale când ajunse pe saltea și felul în care imediat după aceea o învălui căldura corpului lui, ca un cocon. Se pare că și dormiseră așa o vreme. Era o bucurie de nedescris doar să stea, în sfârșit, întinsă lângă el, cuibărită la pieptul lui lat și țintuită sub brațul lui vânjos și greu.

Simțea atât de multă plăcere, și de-abia începuseră.

Nu era prea clar dacă el o trezise pe ea sau ea pe el, însă Meredith își veni în fire ca dintr-o ceață deasă ca bumbacul. Membrele lor erau atât de încolăcite, încât îi luă ceva timp să-și dea seama care îi aparțineau ei și care lui. Apoi se gândi că, de fapt, nu prea conta.

În timp ce clipea des, ca să-și vină în fire, el îi acoperi buzele cu ale lui. Oh, ce minunat era să fie sărutată ca să se trezească! Închise ochii la loc, dorind să prelungească încețoșarea aceea somnoroasă. El începu ușor, cu săruturi tandre pe gură, pe obraji, pe tâmplă și pe frunte. Blândețea săruturilor lui contrasta într-un mod delicios cu tăria mădularului, care o apăsa insistent pe coapsă.

Ea se zvârcoli în îmbrățișarea lui și își revendică dreptul de a-și folosi din nou brațele. Îi întoarse sărutul – mai întâi ușor, apoi apăsat – și în timp ce se sărutau, ea își plimbă mâinile peste fiecare centimetru din trupul lui la care putea ajunge: prin părul lui tuns scurt, pe ceafă, mai jos, pe suprafețele sculptate ale umerilor și spatelui lui. El gemu jos, gutural, când ea își trecu unghia de la degetul mare peste sfârcul lui. Încurajată de reacția lui, ea repetă gestul.

Cum de putea un bărbat să ajungă la vârsta de treizeci și unu de ani fără să știe dacă se gâdilă sau nu? Chiar nimeni – nici dădaca, nici vreun prieten, nici vreo iubită, nici măcar *un părinte*, pentru numele lui Dumnezeu!– nu-l atinsese în joacă? Faptul că știa că el avusese parte doar de violență fizică constantă și nici o umbră de afecțiune fizică... îi frânse din nou inima pentru el, ca pe vremea când era o copiliță.

Dar acum era femeie în toată firea și era hotărâtă să se revanșeze pentru timpul pierdut. Înainte să se dea jos din pat, avea să îl atingă *peste tot*. Tandru, fierbinte. Și nu numai cu degetele, ci și cu buzele și cu limba. Era ca un tărâm neexplorat – practic, un teritoriu virgin, se gândi ea în sinea ei. Dar toate până în noaptea asta. Avea de gând să îi exploreze fiecare centimetru din corp și să îi găsească toate locurile care i-ar fi provocat râsete, oftaturi sau gemete.

Și, cumva, avea să îl facă și pe el să înțeleagă și că o *merita*. Merita să fie sărutat, mângâiat, ținut în brațe și să i se ofere plăcere.

Merita să fie iubit.

Complet treji acum, stăteau întinși unul lângă celălalt, față în față. Meredith își propti capul într-un cot, iar cealaltă mână o întinse între ei. Nu îi luă mult să găsească ce căuta. În fond, era o țintă destul de mare, nu chiar proverbialul ac în carul cu fân. Fusese încântată să afle că amintirile ei despre corpul lui nu erau doar o combinație de informații distorsionate de timp și de lipsa ei de experiență din tinerețe. De-a lungul anilor, îi comparase pe toți bărbații din viața ei cu Rhys. Ceilalți fuseseră deficitari și la acest capitol.

Îl mângâie încet, urmărindu-i pâlpâirile de plăcere pe sub pleoapele închise.

– Doamne, ce bine e! spuse el.

– Pari surprins, îl tachină ea. Apoi îl întrebă pe un ton mai blând: Chiar a fost atât de rău înainte?

– Prima dată? O, da. Deschise ochii. Îi dădu după ureche o șuviță de păr și adăugă: Mai rău pentru ea, decât pentru mine. Săraca de ea, țipa de parcă o schingiuiam. Nici măcar n-am terminat. A fost totul... aiurea.

– Ești sigur că nu-i făcea plăcere? zâmbi Meredith. Poate că doar era genul care țipă. Așa-s unele.

Rhys se încruntă.

– Și *tu* ești genul care țipă?

– Nu, zise ea repede, aruncându-i o privire fugară. Nu.

– Atunci de unde știi cum sunt alte femei ?

– Conduc un han, Rhys. Pereții nu-s foarte groși.

Își coborî mâna și mai mult, apucându-i săculețul greu și bucurându-se de gemetele lui joase de plăcere. El o apucă de șold și o trase înspre el, frecându-și membrul gros de pântecul ei, iar ea își trecu un picior peste șoldurile lui înguste. Invitație clară.

El încă ezita.

– Sunt pregătită, îl asigură ea. Și nu sunt nici virgină, nici o urlătoare. O să fie totul bine.

– Trebuie să fie mai bine decât „bine". Își plimbă mâna peste șoldul ei și o coborî mult, mângâindu-i despicătura, testând-o cu degetele dacă e pregătită și mormăind de satisfacție când constată că, într-adevăr, era. Atunci își duse degetul spre perla

ei și o masă ușor. Trebuie să fie incredibil de bine, încât să vrei s-o facem din nou și din nou, în fiecare zi, tot restul vieții noastre.

– În fiecare zi? îl tachină ea. Câtă rezistență!

– Ne vom revanșa pentru o grămadă de timp pierdut. Făcu o pauză, lăsându-i impresia că analizează serios lucrurile. În fiecare zi din următorii zece ani, cel puțin. După aceea, în funcție de starea articulațiilor mele.

Ea își dădu capul pe spate și râse.

Când Rhys începu s-o sărute pe adâncitura dintre clavicule, Meredith hotărî că acum era momentul. Îi prinse ferm mădularul erect și îl ghidă spre deschizătura ei umedă, doritoare.

Apoi o pătrunse puțin. Traseră amândoi adânc aer în piept.

Încă puțin.

Ea își mușcă buza, ca să nu geamă. La drept vorbind, chiar *era* mare, iar ea atât de lipsită de practică. Și nici nu născuse vreodată. Sigur era strâmtă ca o văduvă. O durea, dar într-un mod delicios.

Se uitară lung unul la celălalt în timp ce el mai înaintă un pic și apoi încă un pic.

– Te simți bine? întrebă el.

Ea dădu din cap că da, însă fără suflare.

– Lasă-mă o clipă. Oprește-te puțin.

– O să încerc. Scrâșni din dinți timp de câteva bătăi de inimă. Dumnezeule, nu mai pot aștepta... Vreau mai mult.

– Eu...

Restul răspunsului ei se pierdu într-un geamăt, când el o apucă de șold și se împinse în ea.

Meredith își îngropă fața în umărul lui. „N-o să țip. Chiar n-o să țip."

– Te simți bine?

– Da.

– Ești sigură?

– O, da, zise ea printre dinții încleștați.

După un moment, Meredith trase adânc aer în piept, iar apoi îi dădu drumul ușor. El începu să se împingă ușor în ea, cât mai blând cu putință. Umezeala lor naturală ușura calea. Când se împinse din nou, ea simți că alunecase mai mult decât intenționase. El gemu tare, făcând ca mușchii ei încordați să se mai relaxeze.

Și deodată nu mai era dureros. Dimpotrivă, era foarte, foarte plăcut.

Începu să se miște și ea, forțându-l să pătrundă mai adânc, tot mai adânc. Mai multă fierbințeală, mai multă frecare. Partea lui tare aluneca pe carnea ei sensibilă, încordată.

Ea își ridică ușor capul și deschise ochii, ca să vadă expresia lui în timp ce stabileau ritmul. Încet. Constant. Devastator. De fiecare dată când se împingea, se adâncea și mai mult, deschizându-i și mai mult corpul, ducând-o cu fiecare pas mai aproape de pragul extazului.

Era foarte concentrat: ochii ațintiți, sprâncenele încruntate, buza de jos prinsă între dinți. Părea că îi măsoară reacțiile la fel de atent pe cât i le păndea ea pe ale lui.

– E bine? întrebă ea fără suflare.

– O, da... Te descurci... Și scrâșni din dinți în timp ce mușchii ei intimi i se strânseră. Mult mai bine ca mâna mea.

– Mie îmi place ce fac mâinile tale.

Își puse o mână peste a lui și i-o trase de pe șold pe sân. El îl apucă ușor, frământându-l tandru. Plăcerea îi cotropi trupul, în timp ce el îi freca sfârcul întărit cu degetul mare. Oftă gutural, plină de dorință.

– Îți place? spuse el frecându-i din nou sfârcul cu degetul.

– O, da, răspunse ea.

Îi strânse mai tare șoldurile cu piciorul și își flexă coapsa, trăgându-l și mai adânc în ea.

Își sprijini capul de braț și se uită pur și simplu lung în ochii lui frumoși, în timp ce amândoi își mișcau șoldurile înainte și înapoi. Înăuntru și afară.

– E minunat, Rhys. Mă bucur tare mult că o facem.

– Și eu, crede-mă. Încă o săptămână de mă mai abțineam, cred că aș fi făcut implozie. Ridică dintr-o sprânceană și adăugă: O fi ciudat că vorbim atât de mult ?

– Ciudat? Poate că nu se obișnuiește, dar mie, una, nu mi se pare ciudat. Mi se pare...

– Că e cum trebuie, spuse el, respirând șuierat când își împinse șoldurile și se afundă mai adânc ca niciodată. Pur și simplu pare a fi așa cum trebuie. Se împinse din nou. Nu-i așa?

O, Doamne, da. Bineînțeles că da.

O sfredeli cu privirea-i cercetătoare și intensă. Chiar dacă era adâncit în pântecul ei, ea se simți pătrunsă mai adânc de privirea lui. În acea privire era dorință și nevoie... și o urmă vagă de frică.

El își împinse încă o dată șoldurile cu putere.

– Recunoaște. Așa trebuie să fim: amândoi. Așa suntem meniți să fim.

O voce din interiorul ei îi strigă să fie prudentă, îmboldind-o să ridice un zid de apărare. „Nu, îi spuse vocea. Te-ai deschide prea mult și ai risca să ți se frângă inima, sau chiar mai rău." „Du-te naibii!" îi răspunse ea.

Rhys era în ea și lângă ea, și o înconjura cu îmbrățișările lui, de care avea atâta nevoie. Omul acesta îndurase o viață întreagă de lipsă de afecțiune, așa că se agăța de prostia asta a lui cu destinul pentru că, fiind un suflet nesigur și rănit, nu îndrăznea să i-o ceară ei. De aceea nu-i dăduse de ales. Se temea că avea să îl refuze.

Iar ea nu avea să îl forțeze să i-o ceară. Nu atâta timp cât și ea tânjea să îi ofere totul: afecțiune, plăcere, atingeri tandre de iubită.

– Da, respiră ea, încolăcindu-și brațul pe după umerii lui. Își întinse gâtul și îl sărută pe buze. Da, Rhys. Pare că așa trebuie să fie, continuă ea. Îi sărută din nou buzele puternice și senzuale, apoi încă o dată, trecându-și degetele prin părul lui moale. De-a dreptul... perfect... întocmai... cum trebuie să fie. Așa trebuie să fim, adăugă ea.

El o sărută pe gură, apăsat, cu o pasiune febrilă, dezlănțuită. Gemu și o rostogoli pe spate, afundându-se adânc.

Foarte adânc. Atât de adânc, încât ea îl apucă de umeri, șocată. Așezați unul lângă celălalt, firește că n-o penetrase complet. Era clar că Rhys avea și mai mult de oferit. Iar acum îi dăruia totul, împingându-se tare, din ce în ce mai adânc, până când șoldurile li se atinseră, iar ea rămase fără aer.

– Te simți bine ? întrebă el, sprijinindu-se pe coate.

Ea reuși să dea din cap că da.

– Bun. Fiindcă nu mă pot opri. Martor mi-e Domnul că nu mă pot opri.

Se împinse din nou, frecându-și pelvisul de-al ei. Iar ea termină. Pur și simplu. Senzația trupului lui puternic, nevoia tăioasă

din vocea lui, întreaga emoție din inima ei... Era copleșită; din toate punctele de vedere. Plăcerea o cuprinse rapid, fierbinte, de neoprit, iar ea se agăță de el, lăsându-se dusă de val.

– Doamne! Mormăitul lui încordat îi spuse că și el era aproape. *Doamne!* Și se lăsă peste ea cu toată greutatea. Ține-mă, îi șopti el în ureche. Ține-mă strâns.

Ea făcu întocmai, fiindcă și ea dorea să-l țină în brațe. Își înfășură brațele în jurul gâtului său și picioarele peste coapsele lui ca niște trunchiuri de copac. Își încordă mușchii intimi, strângându-l și acolo.

Și atunci, după ce ea îl cuprinsese în toate modurile imaginabile, el își dădu drumul, împingându-se mai puternic și mai rapid. Îi acoperi gura cu a lui, pătrunzând-o sălbatic cu limba, în timp ce o poseda din ce în ce mai repede, mai tare și mai adânc, ca și când ar fi avut nevoie disperată de ceva anume, ceva care se găsea numai în centrul ființei ei, iar pentru a obține acel lucru trebuia s-o sfărâme.

Își smulse gura dintr-a ei și se dădu puțin în spate. Doar cât ea să-i poată vedea chipul. Privirea îi era pierdută, iar buzele contorsionate de plăcere. Și, pe când se apropia inevitabilul, din pieptul lui ieși un iureș incoerent de cuvinte:

– E atât de... La naiba, e... Merry... Dumnezeule!

Pieptul i se umflă de bucurie și aproape că râse, fiindcă știu că următoarele treizeci de secunde aveau să fie cele mai bune din ultimii zece ani ai lui Rhys St. Maur, iar ea se bucura, pur și simplu, că era parte din asta.

El mârâi când termină, prăbușindu-se peste ea și îngropându-și fața în gâtul ei. Ea își slăbi strânsoarea brațelor și-l mângâie pe spate, pe șira spinării. Degetele îi alunecară pe sudoarea lucioasă, în timp ce el tremura după ce se eliberase.

În cele din urmă, îi simți, lângă urechea ei, respirația revenindu-i ușor la normal. Erecția i se înmuiase în interiorul ei, dar tremurul din mușchii lui nu se potolise.

– Ah, Rhys, murmură ea. Îl strânse tare în brațe, când își dădu seama. Ah, Rhys, repetă ea.

Rhys tremura. Războinicul acela masiv, puternic, indestructibil tremura în brațele ei. Dacă sperase cumva că și-ar fi putut proteja inima, speranța aceea dispăruse deîndată.

Era topită după el. Așa fusese întotdeauna.

– Mulțumesc, murmură el, oftând adânc, satisfăcut.

Meredith îi cuprinse capul cu palmele și îl sărută pe ureche.

– A fost...?

– Perfect, îl asigură ea. În toate privințele.

El se rostogoli pe-o parte, iar ea îi mângâie maxilarul cu vârful degetelor. Își arcui cu impertinență o sprânceană și întrebă:

– Deci... în fiecare zi? Într-adevăr?

– De două ori pe zi. În primul an de două ori pe zi. Cel puțin...

Ea își mușcă buza și îi aruncă o privire gânditoare.

– Ce-i? întrebă el, apoi se întinse și îi ciufuli părul în joacă.

– Mă întreb dacă e inclusă și ziua de azi. Fiindcă dacă da... Se ridică în cot și se uită la ceas. Cât mai e până la miezul nopții?

El râse făcând patul să se cutremure. Brațul îi zvâcni, trântind-o pe saltea. O rostogoli aproape de el, făcându-i culcuș lipită de el.

– E timp destul, Merry, nu-ți face griji. O mângâie pe păr cu mâna lui mare. Avem tot timpul din lume.

Pentru prima dată în viață, ea își dori să-i fie și ei atât de ușor să aibă o credință oarbă.

Cu o izbucnire subită de energie, se urcă pe el, întinzându-și corpul peste al lui. Cu brațele sprijinite pe pieptul lui, îi ajungea cu degetele de la picioare pe la jumătatea tibiei. Părul de pe picioarele lui îi gâdila tălpile.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva.

– De ce anume?

– Am pierdut șocant de mult timp neexplorând zona de aici – îl mângâie cu degetul pe mărul lui Adam – până aici – trasă o linie până la punctul moale chiar de sub urechea lui. Dacă nu ai nimic împotrivă, intenționez să remediez numaidecât situația.

El zâmbi larg:

– N-am nimic de obiectat.

– Foarte bine.

Meredith își lăsă capul spre gâtul lui și-l atinse cu limba dedesubtul maxilarului. Dacă era să fie după ea, acesta avea să fie începutul unei nopți albe în care avea să exploreze fiecare centimetru din corpul lui.

N-or fi avut ei tot timpul din lume, dar cu siguranță aveau noaptea aceea. Iar Meredith era hotărâtă să profite de fiecare secundă din ea.

Capitolul 17

Se trezi alene, după ce se crăpă de ziuă. Când văzu lumina puternică a soarelui, care i se prelingea printre gene, Meredith sărută brațul care îi învăluia protector pieptul. Meritase timpul pierdut doar ca să se trezească în brațele lui. Nici măcar nu-și mai aducea aminte când se trezise ultima oară după răsăritul soarelui. Era chiar un lux. Unul cu care s-ar fi putut obișnui mult prea ușor.

Rhys se foi, adulmecându-i părul. Amândoi stăteau pe-o parte, cuibăriți ca lingurile într-un sertar. Cel puțin o parte din trupul lui era trează și dornică să întâmpine ziua. Mădularul tare o împungea în șold.

Ea își mișcă puțin fundul, tachinându-l. Din felul în care i se tăie respirația, ea bănui că se trezise și el. De fapt, poate că stătuse așa ore în șir, tare și tânjind răbdător după ea.

În acest caz, mai putea aștepta câteva minute. Ținându-și ochii închiși și prefăcându-se că încă doarme, se întinse „întâmplător" și se cuibări și mai adânc în contururile tari ale trupului lui. El o sărută ușor pe ceafă, ca și când ar fi vrut să testeze dacă se trezise. Meredith făcu eforturi mari să rămână nemișcată, dar reuși. El își mișcă mâna care îi atârnase până atunci „întâmplător" pe sânul ei. Trasă leneș un cerc în jurul sfârcului ei, după care îl ciupi un pic. Ea nu se putu stăpâni să nu geamă.

El știa că e trează. Și ea știa de el. Dar continuară să se joace. Cumva, stabiliseră tacit regulile: ochii rămâneau închiși. Fără cuvinte. Numai atingeri și înaintări constante, irevocabile, înspre unire. Era un joc pe care amândoi aveau să îl câștige.

Meredith își depărtă puțin picioarele, iar mădularul lui alunecă între coapsele ei. Rămaseră amândoi o clipă așa, savurând acel ultim moment de anticipare. Ea era umedă pentru el, iar el era impresionant de tare. Fu de-ajuns ca ea să își încline ușor pelvisul,

pentru ca Rhys să alunece înăuntru, împingându-se o singură dată, lin.

Chiar dacă respira sacadat, Meredith se strădui să stea cât mai nemişcată, cât mai pasivă, în speranța că tensiunea crescândă a jocului lor avea să îl facă să treacă de punctul de tandrețe. Cât fusese noaptea de lungă, se ghidaseră unul pe celălalt explorând poziții diferite şi făcând tururi amănunțite ale trupului fiecăruia. El o iubise într-un fel voit tandru, care o emoționase. Însă, în dimineața aceasta voia ca el să fie agresiv. Voia să simtă întreaga putere din corpul acela mare şi tare. Voia să fie copleşită.

Când aşteptarea deveni de nesuportat, ea încălcă regulile şi şopti:

– Ia-mă.

Dinții lui îi zgâriară umărul. Mârâi încet şi o întoarse cu burta în jos, depărtându-i picioarele cu coapsele. Îi dădu exact ce voise ea, pătrunzând-o cu putere. Atât de tare, încât ea apucă perna ca să-şi înăbuşe țipătul. Patul scârțâia şi se zguduia la fiecare smucitură.

Da, *da*. Exact după asta tânjise: să se simtă lipsită de putere sub el, în întregime la mila lui. Îşi petrecuse prea multă vreme din viața ei nevoită să fie puternică. Îşi pusese la bătaie întreaga tărie de caracter pe care o avea ca să administreze hanul, să aibă grijă de tatăl ei şi să se îngrijească de sat. Şi îşi clădise nişte scuturi formidabile ca să se protejeze atât pe sine, cât şi pe cei din jurul ei. Era o uşurare şi o bucurie pentru ea să fie dominată, să renunțe la întreaga ei forță şi să simtă toate acele bariere pe care şi le construise spulberate de cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere.

Cineva pe care îl iubea.

El se ridică între picioarele ei, apucând-o de şolduri cu mâinile lui masive şi ridicând-o în genunchi. Îi cuprinse fesele, ghidându-i mişcările, deschizând-o şi împingându-se tot mai adânc în ea. După plesniturile uşoare ale coapselor lui pe ale ei şi după respirația lui sacadată, ea bănuia că el se uita la trupurile lor unindu-se. I-ar fi plăcut şi ei să vadă.

El o apucă şi mai tare de şolduri, izbindu-i-le mai alert.

– Termină pentru mine. Acum.

Ea dădu drumul pernei şi îşi duse o mână pe sub pântec, între picioare. Îşi apăsă movilița cu podul palmei, apoi îşi îndoi degetele, mângâindu-i organul la fiecare mişcare. Presiunea palmei ei exact acolo unde avea nevoie, dovada vie a propriei lui nevoi, pe care o simți tare şi fierbinte pe vârfurile degetelor o făcură să se prăvălească într-un climax zguduitor şi să țipe în pernă.

El o urmă câteva secunde mai târziu şi se prăbuşiră împreună pe saltea, el pe jumătate peste ea şi jumătate într-o parte. Respirația lui era ca un hârşâit la urechea ei. Ei îi plăcea nespus fierbințeala şi greutatea lui, care îi țintuiau trupul epuizat pe pat, incapabilă să se mişte. S-ar fi putut obişnui cu asta. Chiar ar fi putut.

Pentru prima dată de când Rhys adusese vorba despre căsătorie când băuseră cafea şi mâncaseră ouă fierte, Meredith îşi permise să se gândească, o clipă doar, că poate chiar era în siguranță dacă se obişnuia cu acest gând.

– Ştii ce, zise el după câteva minute, rostogolindu-se pe spate, cred că m-am răzgândit.

– Te-ai răzgândit? Meredith îşi propti bărbia cu o mână, încercând să pară nonşalantă, chiar dacă, între timp, inima-i bătea să-i sară din piept.

– Va trebui să găsim un episcop, zise el. Să obținem o licență specială. În nici un caz n-o să mai aşteptăm încă două săptămâni până se întoarce parohul.

Ea se prăbuşi pe pat, uşurată.

– Vorbesc serios, zise el. Luăm trăsura şi pornim chiar azi spre Londra.

– Rhys, nu putem face asta. Tata mă aşteaptă să mă întorc aşa cum am stabilit. Şi mai avem şi toate lucrurile alea de cumpărat pentru han...

– Pentru casa noastră.

– Da, şi asta.

Rhys ridică din sprâncene:

– Nu înțeleg. De ce nu putem...?

Meredith îl sărută doar ca să-i reteze întrebarea.

Ce ciudat! Cu zece minute în urmă, îşi dorise doar ca Rhys să preia controlul, să nu-i dea de ales, să-i copleşească de tot

simțurile. Și în timp ce făceau dragoste, se simțise mereu prețuită și în siguranță. Dar să fugă așa pe ascuns...?

– Mi s-a promis un tur al orașului Bath, spuse ea vioaie. Și cineva zicea ceva despre panglici și romantism.

– Așa este, îi zâmbi el, iar Meredith simți adânc în suflet căldura din el.

Îl iubea. După noaptea trecută, nu mai era chip de tăgadă, nici măcar pentru ea însăși. Și nimic n-ar fi făcut-o mai fericită decât să se mărte cu el. Într-adevăr, existau obstacole. Viitorul hanului, amenințările lui Gideon... Însă, de la o asemenea depărtare, obstacolele păreau acum mai mici. Puteau fi trecute. Împreună, ea și Rhys aveau forța și istețimea necesare ca să descurce ițele.

Mai rămânea de clarificat doar un singur aspect: oare căsătoria lor l-ar fi făcut fericit pe Rhys? Nu numai satisfăcut în pat sau împăcat cu obligațiile lui, ci cu adevărat *fericit?* Chiar merita să fie mulțumit. Însă, chiar dacă el credea orbește în conceptul de destin, ea nu era sigură că Rhys mai știa cu adevărat ce își dorește. Dacă ar fi putut alege, oare chiar ar fi preferat o casă la țară în Devonshire, față de traiul opulent pe care l-ar fi putut duce în altă parte? Oare ar fi preferat-o sincer pe *ea*, în locul doamnelor elegante pe care le-ar fi putut avea?

Cuvintele lui îi răsunau mereu în minte: „Nu că aș avea ceva mai bun de făcut".

Dar avea. La rangul și averea lui, avea atât de multe variante, iar vacanța aceasta probabil că urma să-i reamintească de ele. Înainte să se mărite cu el, avea nevoie de timp ca să observe, să-i măsoare gândurile și sentimentele în afara satului.

– Vreau doar să petrec timp cu tine, zise ea cu sinceritate. Apropo, ce face lumea bună în Bath?

El își țuguie buzele.

– Sincer să fiu, nu mai știu. Pe când eram copil, am petrecut numai o vară aici, când a venit mama la băi. Că doar de-aia vine lumea la Bath. Să facă cure de apă minerală. Și dacă-mi aduc aminte bine, obiceiul e să-ți începi ziua cu un purgativ bun, iar apoi să mergi cu lectica la Pump Room, ca să te iscălești în registrul cu oaspeți și să bei un pahar, două din chestia aia cu gust de rugină și urât mirositoare.

Pentru Dumnezeu! *De-asta* se înghesuiau cei bogați la Bath? Oamenii de seamă dădeau banii pe lucruri absolut ciudate. Însă nu voia să-l jignească pe Rhys punându-i la îndoială ideea respectivă.

– *Tu* vrei să bei apă din aia specială? întrebă ea.

Rhys chicoti.

– Tu ce crezi? Nu, ne vom limita la magazine în timpul zilei. Poate că o să dăm o raită și pe la circ și la Royal Crescent. Iar mai târziu, în seara asta... ți-ar plăcea să mergi la teatru?

– Da, chiar te rog. Se bucură în sinea ei. În sfârșit avea să aibă unde să poarte rochia aceea roșie. Mi se pare că vom avea parte de o zi de-a dreptul încântătoare. Fără să avem nevoie de purgative sau lectici.

Rhys nu fusese niciodată genul care să cutreiere magazinele. Dar, pe de altă parte, nici nu mai avusese până atunci o doamnă la brat pe care să o răsfețe. Descoperi că, astfel, experiența era mai tolerabilă.

Ieșiră din apartament doar târziu, mult după prânz, dar începură cu lucrurile practice. El se interesă la hotel de proveniența lavoarului vopsit din apartamentul lor, care o fermecase atât de mult pe Meredith, și prima oprire în după-amiaza aceea o făcură la depozitul importatorului respectiv. Acolo comandară seturi complete de lavoare, urcioare, oale de noapte și oglinzi.

– Patru seturi, îi spuse Meredith negustătorului.

– Cinci, o corectă Rhys.

– Dar de ce? se încruntă la el. Ah, da, înțeleg. Ca să avem de rezervă, în caz că se sparge vreunul?

– Șase seturi să fie atunci, îi strigă el negustătorului. Patru pentru camerele de oaspeți, îi spuse ei apoi, unul de rezervă, și unul pentru casa noastră.

– Ah, murmură ea, încruntându-se și mai tare. Dar setul pentru casa de la țară nu trebuie să fie atât de elegant.

– Ba da.

Și, interzicându-i din priviri să mai continue discuția, îi dădu negustătorului adresa lor de la hotel, după ce suplimentă comanda cu un set complet de vase de porțelan și tacâmuri pentru noua sală de mese a hanului.

– Te voi răsplăti cumva, murmură ea.

– Nici nu vreau să aud! Așa a fost înțelegerea: eu suport toate cheltuielile de construcție în schimbul muncii.

– Da, dar cei mai mulți nu ar considera lavoarele și argintăria cheltuieli de construcție.

– Ba bineînțeles că se încadrează. Cum să consideri o cameră de oaspeți terminată fără lavoar? Și ce sufragerie este aceea fără argintărie?

– Prea bine, încuviință ea pe când plecau de la importator. Dar insist ca prețul țesăturilor să-l suport eu.

Rhys scutură din cap în timp ce dădeau să iasă pe ușă. De ce oare se crampona de cheltuielile astea mărunte? Oricum, odată căsătoriți, banii ar fi fost puși la comun.

Se plimbară un timp, oprindu-se la Sally Lunn's să ia băuturi răcoritoare și chifle din acelea faimoase. Rhys le declară destul de gustoase, dar mult inferioare celor coapte de Meredith, compliment care îi aduse o scuturare a părului ei brunet și o îmbujorare de-a dreptul încântătoare. Una peste alta, era mulțumit de progresele pe care le făcea în materie de romantism.

Apoi urmă negustătorul de țesături. Acolo, Meredith preluă comanda: un munte de țesături se adună pe tejghea, dat fiind că Meredith ceru metri întregi de așternuturi de pat simple, dar de foarte bună calitate, iar apoi rips imprimat pentru perdele. Și insistă să le plătească din propriul buzunar, spre frustrarea lui Rhys.

– Dar pentru casă? întrebă el.

– O, acolo sunt destule așternuturi.

– Și perdele? înclină el din cap spre un cupon de dantelă ca fildeșul. Nu seamănă cu dantela care ți-a plăcut atât de mult la hotel?

Ea țâțâi și-i spuse:

– Perdelele ar fi total nepractice la țară: s-ar îmbâcsi foarte tare și s-ar ponosi rapid.

Rhys bătu ușor cu degetul în tejghea.

– De câți metri ai avea nevoie ca să faci un set? Sunt opt geamuri în total.

Ea ridică din umeri și-i spuse un număr. El îl triplă în minte și-l rugă pe negustător să taie cantitatea respectivă și să întocmească o altă factură.

– E destul pentru trei seturi, îi spuse ei. Când devin soioase, le vom înlocui cu altele noi. Iar când o să rămânem și fără rezerve, dăm din nou o fugă până la Bath.

Ca să scape de gura ei, care se strâmbase într-un mod dezaprobator, se duse puțin mai departe, la o vitrină cu pene, panglici, evantaie și alte nimicuri. Alese aproape la întâmplare un mănunchi de lucrușoare mătăsoase și lucioase, în tot felul de culori. Negustătorul le împachetă cu conștiinciozitate și le marcă, în timp ce Meredith rezolva cu factura pentru țesături.

Când în sfârșit termină de încheiat socotelile și se duse și îl prinse de cot, Meredith se uită la stiva încântătoare de lucrușoare.

– Îi cumperi suvenire Corei? întrebă ea. Ce-o să se mai bucure! Pana aia ca levănțica o să arate foarte bine în părul ei.

Pentru *Cora?* Rhys înghiți cu greu un nod de frustrare. De ce nu-l lăsa femeia asta să-i ofere ocazia să guste puțin din lux?

– Nu sunt pentru...

Se opri când observă că și ea tăcuse și se uita lung, cu gura întredeschisă, la un set de toaletă de argint din vitrină. Setul conținea o perie cu păr scurt de porc mistreț și o oglindă de mână gravată, aranjate cu gust pe o tăviță cu margini aurii.

Îi indică tacit fetei din spatele tejghelei să scoată setul din vitrină.

– E splendidă, oftă Meredith, ridicând oglinda de mână și întorcând-o cu partea de sticlă în sus.

Rhys se duse în spatele umărului ei. Privi în ochii reflexiei ei și spuse:

– Și de-ar fi din aur masiv și încrustată cu perle, tot nu ar fi la fel de frumoasă ca femeia reflectată în ea. Dar bine că în sfârșit ți-au picat ochii pe ceva. Iar vânzătoarei îi zise: Cumpărăm setul.

– Rhys, nu. E prea scump.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Nu și pentru mine.

– Sunt splendide, dar zău că nu sunt genul de lucruri pe care le-aş folosi. S-ar aduna praful pe ele.

– Atunci îi spunem slujnicei să le şteargă de praf.

– Nu poţi să...

– Ba da, pot.

Chiar dacă încerca din răsputeri să nu-şi trădeze emoţiile, sângele începu să-i fiarbă, şi îşi simţi lavaliera ca lipită de gât. Îşi coborî vocea şi mormăi:

– E o perie de păr, o tavă şi o nenorocită de oglindă. Şi ţi le cumpăr, oricât ai protesta. Aşa că nu mă mai contrazice.

Ea îşi întoarse privirea, strângându-şi buzele până deveniră o linie subţire.

– Dacă insişti...

Şi rămaseră aşa, într-o tăcere stranie, în timp ce vânzătoarea termină de împachetat cumpărăturile, iar Rhys le achită. După ce organizară ca majoritatea pachetelor să fie livrate la hotel, Rhys se întoarse spre Meredith şi-i întinse pachetul cu setul de toaletă. Ea îi mulţumi fără să obiecteze, apoi se întoarse către uşă.

Dar se stricase totul, fir-ar să fie! Adio fanteziilor lui de a trece peria aia de argint prin părul ei, aranjându-i-l pe umerii şi sânii goi. De-acum înainte, de fiecare dată când avea să se uite în oglindă, avea să-şi aducă aminte de un moment stânjenitor, când el îşi pierduse cumpătul şi se răţoise la ea într-o prăvălie. Încă un lucru frumos, strălucitor, pe care reuşise să-l întineze.

Dar avea să se revanşeze cumva faţă de ea. De fapt, de ce să nu înceapă chiar acum, cerându-i scuze?

O ajunse din urmă, oprind-o pe stradă.

– Merry, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te forţez să accepţi un cadou pe care nu-l voiai. Dacă vrei, returnăm chiar acum afurisitul ăla de set.

Ea strânse mai tare pachetelul.

– Rhys, nu-i vorba de asta. Nu înţelegi...

– Dar vreau să înţeleg. Explică-mi. Gesticulă nedumerit, de-abia ştiind cum să formuleze întrebarea. Nu te deranjează să cumperi lucruri frumoase pentru oaspeţii tăi. Eu de ce nu pot să-ţi dăruiesc lucruri frumoase?

Meredith oftă.

– Mi-e greu să le accept.

– Greu? Tu termini de făcut şase treburi grele înainte de micul dejun.

– Dar tu? Nu te văd cumpărându-ţi nimic de lux.

Bărbia lui Rhys tresări.

– Dar la mine e diferit.

– Nu prea cred. Şi tu meriţi lucruri frumoase, să ştii. Privirea i se opri pe o vitrină din spatele lui, iar el o văzu cum se uită atent la ceva anume. Chiar acum mă duc înăuntru şi-ţi cumpăr chestia aia. Şi dacă nu vrei să fii numit un ipocrit nesuferit, o să mă aştepţi chiar aici, iar după ce o să ies din magazin, singurul lucru pe care îl vei spune va fi „Mulţumesc".

Rhys rămase acolo, uluit, în timp ce ea plecă de lângă el şi intră în magazin. Cu întârziere, se uită în vitrină chiar în timp ce vânzătorul lua din vitrină un set de bărbierit. Era unul de calitate. Mânerul briciului şi cel al pămătufului erau amândouă din corn, cu accente aurii. N-o putea lăsa să-i cumpere aşa ceva... Avea să ajungă la fundul portofelului.

Dar dacă ar fi încercat s-o împiedice... ea s-ar fi înfuriat. Sărăcia *era* mai uşor de remediat decât nemulţumirea unei femei.

După un minut, ea ieşi din magazin şi îi înmână pachetelul. Rhys se tot uita la el, clipind.

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi în ochi, provocator.

– Deci?

El se forţă să spună:

– Mulţumesc.

– Vezi? Nu-i chiar aşa uşor de spus.

– Se pare că nu prea am experienţă.

– Cu recunoştinţa?

Rhys îşi drese glasul de emoţie.

– Cu darurile.

– Hm, murmură ea, privindu-l cu subînţeles. Îl luă de braţ şi îi spuse: Dacă te ajută cu ceva, am făcut-o mai mult pentru mine însămi. În dimineaţa asta mi-am dat seama cât de mult îmi place să mă uit la tine când te bărbiereşti.

Rhys izbucni într-un hohot de râs când îşi aminti cum aproape îl târâse în pat după ce terminase de bărbierit. Doamne, îi simţise interiorul coapsei ca mătasea pe obrazul lui proaspăt bărbierit. Gata! La naiba cu cumpărăturile! Rhys abia aştepta să se afunde din nou în ea.

Fără să ezite, o răsuci şi o apucară înapoi spre hotel.

– Cred c-am făcut destule cumpărături pe ziua de azi.

– Mda.

Câteva ore plăcute mai târziu, Meredith îşi drese glasul când ieşi din încăperea cu garderoba. Una dintre fetele de la hotel o ajutase să-şi tragă pe ea rochia din mătase roşie şi să-şi facă o coafură înaltă, elegantă. Era nerăbdătoare să-i vadă reacţia lui Rhys.

El stătea în faţa dulapului, uitându-se în oglinjoara atârnată pe partea interioară a uşii, în timp ce-şi lega lavaliera. Cum nu sesizase când ea îşi drese glasul, Meredith tuşi. Tare, de data aceasta.

Rhys înjură drept răspuns: îşi smuci lavaliera pe jumătate legată şi o luă de la capăt.

Era clar că intrarea ei teatrală se dusese pe apa sâmbetei... Pluti pe covor în condurii ei noi, apropiindu-se de el. El îi aruncă o privire scurtă, după care se concentră din nou asupra lavalierei.

– Ei bine...? îl îndemnă ea.

– Da? Ce e? Se încruntă în oglindă la nodul făcut.

– Cum arăt?

– Eşti frumoasă.

– Rhys! De-abia te-ai uitat la mine...

– Nici nu trebuie să fac mai mult de-atât, spuse el, concentrat, în timp ce era la a treia încercare de a-şi face nodul. Eşti mereu frumoasă.

– Dar... „Dar asta va fi prima mea seară în înalta societate şi mi-e groaznic de teamă că toată lumea de la Theatre Royal se va uita la mine şi îşi va da numaidecât seama că sunt doar o ţărăncuţă care poartă o rochie aruncată de o curtezană."

El mârâi dezgustat şi desfăcu din nou lavaliera.

– Degete blestemate! Le-am avut rupte de prea multe ori!

– Potoleşte-te, îi spuse ea şi îi puse o mână pe braţ, întorcându-l de la oglindă înspre ea. Mă laşi pe mine? Dacă e vorba de un nod simplu, ştiu să-l fac. I l-am făcut tatei mulţi ani.

Rhys închise ochii şi răsuflă greu, în timp ce ea înfăşură şi legă lavaliera, ascunzând capetele.

– Gata.

– Mulţumesc. Deschise ochii şi o privi spăsit. Apropo, adăugă el, chiar arăţi minunat.

– La fel de minunat ca lalelele? întrebă ea şi îşi plimbă mâinile peste umerii şi reverul lui.

Chiar dacă trebuia să-i dea ea complimente mură în gură, tot avea să le accepte de la el, atât de disperată era după asigurări.

– De o mie de ori mai minunată, spuse el, sărutând-o pe frunte, după care îi oferi braţul. Mergem?

Când ieşiră pe stradă, Meredith simţi cum începe să pălească şi-i păru rău că nu se gândise să-şi facă un pic de curaj cu ceva de băut.

– Ashworth? se auzi o voce groasă din spatele lor. Ashworth, tu eşti?

Capitolul 18

Meredith înlemni. Tocmai dădea primul ei test în societate. Vocea aceea domoală, cultă, nu putea cu nici un chip să aparţină vreunui servitor sau vreunui patron de magazin. Ştia că avea să fie prezentată. Că avea să fie nevoită *să vorbească*. Iar, înainte de toate astea, trebuia să găsească o cale de-a se întoarce în rochia aceea roşie voluminoasă fără să se încurce şi să se împiedice.

Urmând exemplul lui Rhys, făcu o piruetă şi se întoarse cu faţa spre nou-venit. Bărbatul înalt şi slab făcu o plecăciune în semn de salut.

Rhys îi răspunse la rândul lui cu o plecăciune, mult mai reuşită decât s-ar fi aşteptat Meredith.

– Corning, spuse el. Ce surpriză plăcută!

Ciudat că nu-l văzuse până atunci pe Rhys făcând plecăciuni. Pe tot parcursul zilei petrecute în Bath, observase o graţie aristocratică în mişcările lui pe care nu o afişa prea des în Buckleigh-in-the-Moor. Ce-i drept, în faţa cui să se plece acolo? Doar el era lordul. Toţi cei din Buckleigh-in-the-Moor ar fi trebuit să se încline în faţa lui.

Chiar atunci – cu câteva secunde prea târziu, conform etichetei –, Meredith își aminti că trebuia să facă o reverență. La naiba, la naiba, la naiba!

– Chiar că e o surpriză, afirmă Corning. Nu știam că ești în Bath.

– Nu am fost, până aseară, îi răspunse Rhys.

Rămaseră toți locului, stânjeniți, preț de un moment, uitându-se unii la alții. Meredith observă luxul de nedescris al veșmintelor bărbatului. În dimineața aceea fuseseră la postăvărie. Știa cât costa un material atât de elegant. Și mai știa și că o croială de o asemenea calitate avea un preț chiar și mai piperat.

La rândul lui, nou-venitul aruncă o privire curioasă și ușor oripilată la rochia din mătase roșie pe care o purta Meredith.

Oh, Doamne! *Știa*, pur și simplu, că probabil arăta ca o prostituată.

Rhys își puse un braț protector pe partea de jos a spatelui ei.

– Doamnă Maddox din Devonshire, permiteți-mi să vi-l prezint pe lordul Henry Twill, viconte de Corning. Am luptat alături de fratele lui mai mic în Portugalia.

Sfinte Dumnezeule! Probabil că era fiul vreunui duce. Bărbatul își înclină ușor capul, iar Meredith făcu încă o reverență, de data aceasta mai adâncă. O cuprinse panica și gândurile i se învălmășiră în minte. Cuvintele îi rămaseră blocate pe limbă. Oare cum trebuia să i se adreseze unui fiu de duce? Cu „Excelență" sau cu „milord"?

Până la urmă, nu mai fu în stare să rostească nici un cuvânt. În schimb, se forță să afișeze un zâmbet palid.

– Doamna Maddox, da?

Ea confirmă tăcută, înclinând din cap. Era o proastă. I se părea că orice ar fi spus ar fi dat-o de gol, iar ceilalți și-ar fi dat seama că e o impostoare – dar, în cele din urmă, până și tăcerea ei mărturisea același lucru.

– Încântat. Din tonului lui însă, reieșea cu totul altceva.

Orice urmă de interes pe care ar fi arătat-o bărbatul față de ea la început dispăruse instantaneu. Individul își întoarse ostentativ privirea de la ea, ca și cum ar fi încetat să mai existe. Printr-un acord reciproc tacit, se despărțiră la scurt timp după aceea de lordul Corning.

Ce dezastru! Meredith se întrebă dacă ar fi putut vreodată să se plimbe printre astfel de oameni fără să se simtă ca o impostoare. Dacă voia să se mărite cu Rhys și să devină Lady Ashworth, exact asta trebuia să învețe. Dar nu era pregătită pentru o astfel de provocare în seara aceasta.

– Știi, nu sunt sigură că vreau cu adevărat să merg la teatru, spuse ea. Te-ai supăra foarte tare dacă nu mergem?

El o privi ca și cum încerca să își dea seama cât de sinceră era.

– Chiar deloc, spuse el în cele din urmă. Vrei să ne întoarcem la hotel?

– Ce-ar fi să ne plimbăm puțin? Sunt multe locuri în Bath pe care nu le-am văzut încă.

– Prea bine. Vrei să mergem spre râu?

Ea încuviință cu o mișcare a capului și îl luă de braț, pornind amândoi la plimbare pe bulevard. Foarte încet, ținând cont de fustele lui Meredith.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, cu lordul Corning.

– Ah, nu trebuie să-ți pară rău, răspunse ea. Își mușcă buza, rușinată să constate că și el observase cum o tratase vicontele. Nu a fost vina ta.

El rămase tăcut preț de o clipă, ca și cum încerca să își dea seama dacă ar fi trebuit să ia comentariul ei ca pe un semn de iertare sau ca pe o invitație la continuarea discuției.

– E greu uneori pentru oamenii ca el să mă salute. Înțeleg asta. Nu am ce face în privința asta. Când ne întâlnim, evident că Lord Corning își amintește fără să vrea de fratele pe care l-a pierdut. Văd asta în ochii lui, când mă privește. Se întreabă de ce unul ca mine a supraviețuit și fratele lui nu. Rhys oftă adânc. E o întrebare la care încă n-am găsit răspuns. La care nu există nici un răspuns satisfăcător.

– Stai așa! spuse Meredith, încetinind pasul și trăgându-l de braț. În cele din urmă, se opriră amândoi. Tu crezi că purtarea ciudată a lordului Corning a avut legătură cu *tine*?

– Bineînțeles! Cu cine altcineva să fi avut legătură?

– Cu mine, prostuțule! răspunse ea și începu să râdă. Credea că te-a întrerupt pe când îți făceai de cap cu o damă de companie.

El se holbă la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Nu-i adevărat!

– Rhys, am văzut cum s-a uitat la mine. Mi-a arătat același dispreț pe care i l-ar fi arătat unei servitoare.

El scutură doar din cap și se întoarse, reluându-și plimbarea.

După câteva minute, îi spuse:

– Tu credeai că te respinge pe tine, iar eu că mă respinge pe mine. E amuzant, nu-i așa?

Nu era doar amuzant, ci îi aducea și o senzație ciudată de ușurare. Oare de ce nu își dăduse seama până acum? Și Rhys se simțea ca un impostor acolo. Ar fi trebuit să observe asta mai devreme, din felul în care se luptase cu lavaliera. Fusese emoționat, ca și ea.

Își înălță capul spre cerul la amurg și spuse gânditoare:

– Știi ce cred eu? Cred că privirea aceea acră a lordului Corning n-avea nici o legătură cu vreunul dintre noi doi. Poate doar mâncase ceva stricat înainte. Sau, și mai probabil că purgativul lui își făcea efectul în cel mai nepotrivit moment.

Chicotiră amândoi și își continuară plimbarea pe strada plină de magazine.

– Încotro vrei s-o luăm? întrebă el. Ai vrea să vezi Orange Grove?[1]

– Ah, da, să mergem acolo! Ador portocalele!

– Nu e nici o portocală acolo. Parcul a fost botezat după Wilhelm de Orania, nu după fruct. Nu găsești nici o portocală acolo. Sincer să fiu, nici crâng n-aș putea spune că e.

– Of, evident.

Ea tăcu, simțindu-se nemaipomenit de proastă.

– Dar, continuă el, sigur găsim portocale pe undeva. Și, dacă zici că le adori, le vei și primi. Să mergem spre Grădinile Sydney.

– Și acolo chiar sunt grădini? Sau sunt pe cale să-mi scot din nou la iveală ignoranța?

– Da, chiar sunt grădini. Își înclină capul și îi spuse încet: Grădini ale *plăcerii*.

Pulsul i se acceleră prompt la promisiunea lui și continuă să i se accelereze pe măsură ce își continuară plimbarea peste podul Pulteney, înțesat de vânzători ambulanți și de magazine.

[1] Crângul de portocali

Așa cum anticipase el, dădură curând peste o fată care vindea portocale. Rhys cumpără trei, băgând câte una în fiecare buzunar, pe cea de-a treia aruncându-i-o ei. Meredith o ținu în mâini cât se plimbară, ridicând-o din când în când la nas și mirosind-o adânc.

Ținu portocala în mâinile ei înmănușate cât traversară podul și se opriră să se uite la locuințele grandioase din Laura Place. Puțin mai încolo, ajunseră la grădini. Aici îi întâmpină și mai multă grandoare. Ruinele antice ale unui castel, despre care Rhys îi spuse că nu erau de fapt deloc antice, ci mai degrabă o construcție modernă. Un teren pentru jocul de bile, un labirint și, evident, toți oamenii în vogă ai momentului, plimbându-se încolo și încoace. Un grup de matroane se apropiau de ei, iar penele le săltau în briza parfumată. Mai multe dintre ele îi priviră curioase pe Meredith și Rhys și începură să bârfească vioaie după ce trecură pe lângă ei.

Urmă un alt moment de stânjeneală, în care rămaseră amândoi tăcuți. Meredith presupunea că și ea și Rhys credeau că dezaprobarea doamnelor li se adresase în mod individual.

– Aud muzică, spuse ea, deoarece, chiar dacă nu își vorbiseră până atunci, un alt subiect de conversație părea a fi bine-venit.

– Se organizează concerte aproape în fiecare seară. Făcu o scurtă pauză, apoi o întrebă: Ai fi vrut să mergi la vreunul?

– Nu, răspunse ea repede. Nu, hai doar să ne mai plimbăm puțin.

Rătăciră fără vreo destinație precisă, până găsiră un pod liniștit, pitoresc, cu vedere spre un canal. Aici se opriră, ascultând acordurile slabe ale orchestrei purtate de vânt. Când era singură cu Rhys se simțea mai în siguranță.

El se uită la portocala pe care Meredith încă o ținea în mână.

– Nu vrei să o mănânci? Ea ezită, așa că el făcu un gest spre ea și adăugă: Dă-o încoace să ți-o curăț de coajă.

Ea îi înmână portocala, iar el mușcă din coajă ca să facă o gaură în ea. Meredith îl privi decojind cu grijă fructul secționat din interior, îndepărtând fiecare părticică de coajă și membrană și aruncându-le în canal. Îi aduse aminte de primul mic dejun pe care îl mâncaseră împreună și de felul în care ținuse un ou între degetele lui mari și puternice.

Îi lăsa gura apă, așteptând cu nerăbdare să guste din fruct. Își dădu jos mănușile. Mirosul de portocală deveni tot mai puternic și poate că era doar imaginația ei, dar acordurile muzicale îndepărtate începură să i se pară și ele tot mai melodioase, tot mai dulci. Grădinile plăcerii începeau să își merite numele.

El rupse portocala și îi oferi ei jumătate. Ea primi, rupând o felie din ea și îndesând-o rapid în gură. Aroma suculentă îi învălui limba, făcând-o să geamă fără să vrea.

Rămaseră o vreme acolo, unul lângă celălalt, cu coatele sprijinite pe balustradă. Doi oameni care nu ar fi aparținut niciodată mulțimii, dar care erau fericiți să își aparțină unul altuia. Mâncând toată portocala cu degetele lipicioase, într-o tăcere binecuvântată.

Meredith se linse pe buze. Aveau un gust dulce și înțepător, cu o urmă ușoară de crustă amăruie. Se întrebă dacă buzele lui aveau același gust. Dar, chiar dacă era îmbrăcată într-o rochie de curtezană, nu era îndeajuns de îndrăzneață ca să-l sărute într-un parc public.

– Mai vrei una? întrebă el, scoțând a doua portocală din buzunar.

Ea dădu afirmativ din cap și întinse mâna.

– Lasă-mă pe mine să o decojesc de data asta.

Duse portocala la gură, dar se răzgândi. Poate că ar fi fost un gest nedemn de o doamnă să muște din coajă așa cum făcuse el. Își înfipse în schimb unghia de la degetul mare în coajă, ca să o desprindă de fruct. Estimă greșit și apăsă prea adânc. Din portocală țâșni un jet de suc care o stropi pe mână. Scăpă fructul, iar acesta ateriză în canal, sfârșind poetic într-o împroșcare de apă generoasă.

– Ah! Cu mâinile-i lipicioase întinse, Meredith se sprijini cu abdomenul de balustradă. Îmi pare foarte rău, spuse ea. Ce risipă!

– Ba chiar deloc! El îi luă mâna stropită cu suc de portocală și i-o ridică spre buze.

Pentru un spectator întâmplător, gestul ar fi părut probabil cel mai nevinovat lucru din lume: un domn care sărută cast mâna doamnei lui.

Spectatorul acela întâmplător s-ar fi înșelat. În cel mai grosolan mod posibil.

Rhys își apăsă buzele întredeschise de încheieturile degetelor ei, lingându-le pe fiecare în parte. După care își trecu limba peste pielea sensibilă dintre degetele ei. După fiecare mișcare furișă, Meredith se simțea ca străfulgerată în coapse, fulgere care apoi păreau să se cuibărească în spațiul dintre ele.

După ce termină cu încheieturile degetelor, el îi întoarse mâna cu palma în sus și își lăsă capul spre ea.

– Rhys, șopti ea, sunt oameni în jur.

El o ignoră, ridicându-i mâna spre fața lui și așezându-i degetele peste obrazul lui, astfel încât, pentru trecători, să pară că îl mângâie pe față. În tot acest timp, făcu lucruri năstrușnice cu limba, urmărindu-i liniile palmei și oprindu-se asupra pulsului ei delicat de la încheietura mâinii. Sfârcurile lui Meredith se întăriră, iar sexul i se înmuie.

Și tocmai când se gândea că un sărut pe mâini nu avea cum să o excite mai mult de atât, el îi demonstră că se înșela.

Îi supse degetul mare.

Meredith aproape că țipă; fu cât pe ce. Dar el o fixă cu privirea, interzicându-i să scoată vreun sunet, mișcându-și limba în cercuri subtile, după care îl supse într-un mod delicios care îi făcu oasele să se topească. Meredith respira accelerat. Aproape că i se tăiară brusc picioarele, ceea ce o făcu să apuce balustrada cu cealaltă mână și să își sprijine greutatea pe ea.

În cele din urmă, el îi eliberă mâna și îi spuse simplu:

– Poftim. Nu s-a irosit nimic. Vrei să ne întoarcem?

Îi oferi brațul.

Încă ametită de la sărutul lui, ea îl acceptă recunoscătoare.

– Nu sunt sigură că mai știu să merg, spuse ea, lingându-se pe buze. Mai avem o portocală, nu-i așa? adăugă ea.

– O, da! O păstrez pentru mai târziu. Se aplecă spre ea și-i șopti la ureche: O să te termin mai târziu.

Ei bine, atunci chiar că își pierdu complet simțul coordonării.

Din fericire, el era înalt, puternic și stabil și o ținu aproape de el.

– Dacă tot suntem în Bath, spuse el pe când traversau râul Avon, cred că ar trebui măcar să trecem pe lângă băi și pe lângă Pump Room. Oricum sunt în drumul nostru de întoarcere la hotel.

– Dacă tu vrei, spuse Meredith, care nu înțelegea de ce-ar fi vrut să prelungească plimbarea la întoarcere.

Mai merseră câteva străzi de-a lungul țărmului. Meredith simți mirosul slab de sulf, pe măsură ce se apropiau de o clădire din piatră măreață, cu fațada ornată cu ferestre plate și foarte multe trepte.

– Pump Room, o anunță el. Nu se văd din stradă, dar băile sunt chiar acolo, în lateral.

– Ce maiestuos! Dar presupun că sunt închise seara.

– Așa este, sunt închise, spuse el. Îi aruncă o privire conspirativă, după care adăugă: Pentru majoritatea oamenilor.

Capitolul 19

Paznicul de noapte era soldat. Rhys își dădu numaidecât seama de asta, după felul în care patrula, mărșăluind cu mișcări rigide și răsucindu-se scurt la finalul fiecărei ture. Rhys se prezentă drept locotenent-colonel St. Maur, proaspăt devenit Lord Ashworth, și fu tratat numaidecât cu tot respectul cuvenit. După câteva minute de depănat amintiri și întrebări politicoase despre sănătatea familiei fostului soldat, fu nevoie ca Rhys să facă o simplă aluzie.

– Doamna mea – spuse Rhys, făcând un semn cu capul în direcția lui Meredith – vrea de mult timp să vadă băile, dar plănuim să plecăm din oraș mâine la prima oră. Presupun că nu ai putea fi înduplecat să...

O clipire din ochi, un zâmbet, un zornăit de chei, și Rhys și Meredith intrară.

Singuri.

– E un loc destul de misterios noaptea, nu-i așa? spuse ea, ecoul vocii ei răsunând din colonada de piatră pe când străbătură marginea piscinei dreptunghiulare.

Colonada era acoperită, însă bazinul era plasat în aer liber, chiar sub cerul nopții. Deasupra lor, luna și stelele luminau în tandem spațiul din jur, nestingherite de nori și ușor difuze din pricina aburilor emanați de izvorul cald.

Deși nu se zărea nimic dincolo de piscină, de partea cealaltă a colonadei, Rhys o vedea destul de bine pe Meredith, și asta era tot ce conta. Aburii îi încrețiseră șuvițele de păr de la tâmple și îi descrețiră cutele rochiei. De asemenea, îi încețoșau pielea albă, iar trăsăturile ei puternice luceau ca alabastrul sculptat și lustruit.

Ea făcu ocolul sălii, atingând, în trecere, fiecare coloană cu degetele goale.

– Deci acesta este centrul orașului Bath.

– Însuși *raison d'être*, îi confirmă el.

– Oameni cu bani din toată Anglia vin aici și cheltuiesc sume exorbitante pe camere închiriate la hotel și pe alte distracții, doar ca să fie aproape de acest bazin cu apă urât mirositoare. Incredibil!

– Nu e vorba doar de apă.

– Evident că nu. E vorba și de modă. De societate. De promisiunea de a avea parte de sănătate și de ispita unei legende păgâne. Am citit că romanii aveau un templu al zeiței Minerva în acest loc.

– Vrei să faci o baie? întrebă el.

Ea strâmbă din nas.

– Aici?

El dădu afirmativ din cap, trecându-și vârful degetului de-a lungul umărului ei.

– Nu te vede nimeni.

O baie intimă la lumina lunii, într-un izvor antic. Dacă nici asta nu era romantic, Rhys nu știa ce altceva ar fi putut fi.

– Nu, mulțumesc, spuse ea cu hotărâre. Nu avem prosoape la noi și miroase oribil. Nu vreau să mă întorc în Devonshire mirosind a ouă stricate. În plus, nu sunt invalizi care stau în apa asta toată ziua? E... ca o supă plină de boli.

Ei bine, dacă priveai lucrurile așa, ce-i drept, nu mai era un loc chiar atât de romantic.

Rhys își drese glasul.

– Vrei să plecăm?

Pe când plecau de la băi, ea îi zise:

– Te rog să nu te simți jignit. Îți mulțumesc mult că mi-ai arătat acest loc. Mă bucur că l-am văzut. Și îmi place la nebunie să fac baie cu tine, după cum bine știi. Doar că prefer să o fac în cada de

la hotel. Sau în lacul de acasă. Trase adânc aer în piept şi se opri ca paralizată în mijlocul străzii. Asta era! Lacul! Bineînţeles, acesta e răspunsul!

Rhys habar n-avea la ce se referea mica ei epifanie, dar când ea tăcu din gură, ca să-şi pună ordine în gânduri, el profită de ocazie ca să o admire. Fruntea i se încrunta într-un fel adorabil când se concentra. Îşi frământa uşor degetele când făcea calcule rapide. Entuziasmul o lăsa fără răsuflare. Rhys cunoştea toate aceste semne. Indiferent ce încerca să rezolve, avea legătură cu hanul.

Atunci îşi dădu seama de un lucru, care îl lovi direct în măruntaie. Întotdeauna era vorba de han! Meredith trăia pentru locul acela. E adevărat că îi crea probleme şi o forţa să muncească din greu. Dar îi aducea şi multe bucurii. În tot acest timp, presupusese că, după ce avea să depăşească precauţia iniţială, Meredith avea să accepte până la urmă, bucuroasă, avantajele de-a se căsători cu el. Dar acum se întreba... dacă i-ar fi dat posibilitatea să aleagă între el şi han, oare el ar fi avut măcar o şansă?

Ea străbătu strada lângă el şi, când vorbi din nou, faţa îi radia din interior, ca o lună micuţă care plutea în întuneric.

– E vorba de lac, nu înţelegi? Avem propriul nostru izvor în Buckleigh-in-the-Moor. Unul cu apă rece şi curgătoare, nu urât mirositoare şi scârboasă. Şi avem un loc natural perfect pentru îmbăiat, mult mai pitoresc ca o baie romană. Dumnezeule, avem chiar şi propriile noastre ruine *veritabile*. Nu trebuie să le construim, cum au făcut ei cu grădinile.

Îl luă de braţ şi îl trase după ea, continuând să-şi expună planurile, într-un flux neîntrerupt de idei.

– Evident, satul nu poate spera să reprezinte o atracţie la modă sau culturală ca Bath, dar poate că am reuşi să îl amenajăm ca pe un fel de staţiune balneară. Trebuie doar să promovăm apele şi efectele lor benefice asupra sănătăţii. Şi să inventăm o legendă păgână pe care să o povestească Darryl.

– Nu există deja una? Credeam că fiecare ungher şi crăpătură din satul acela are o poveste în spate.

– Aşa e, spuse ea. Dar cele mai multe dintre ele sunt înspăimântătoare. Toate sunt pline de vrăjitoare, şi blesteme, şi...

– Fantome vii? O ciupi în joacă de talie, şoptind: Bu-hu-hu!

Ea zâmbi.

– Vorbesc serios. Trebuie să începem cu o poveste clasică, pe care să o adaptăm ca să se potrivească scopurilor noastre. Tu ai mers la Eton. Spune-mi nişte legende care au legătură cu lacurile. Romantice, nu morbide.

El rămase o clipă pe gânduri.

– Vrei ceva medieval, care să aibă legătură cu regele Arthur? Te poţi folosi oricând de legenda Doamnei Lacului.

– Nu e bună. De ce ar vrea cineva să facă baie într-un lac cu o femeie zbârcită şi buhăită care îi priveşte de pe fundul apei? Dacă îi prinde de glezne?

– Echo şi Narcis, sugeră el.

– Despre ce e vorba în ea?

– Nu mă pricep la povestit ca Darryl. Nici nu cred că mi-o amintesc cum trebuie.

Ea îl strânse de braţ.

– Dă-ţi toată silinţa.

– Ei bine, din câte îmi amintesc eu, Narcis era un individ foarte arătos. Ba chiar frumos şi, se spune, foarte arogant. Îşi petrecea tot timpul holbându-se la propria-i reflexie într-un lac. Iar Echo – care era o nimfă – cred că era îndrăgostită de el. Dar parcă era blestemată, sau aşa ceva, şi nu putea să rostească nici un cuvânt gândit de ea. Putea doar să repete ce îi spuneau alţii. Aşa că el stătea pe marginea piscinei, iar ea îl privea, adorându-l în tăcere. Până când, într-o zi, Narcis i-a spus propriei reflexii „Te iubesc" şi Echo a putut, în sfârşit, să-i spună şi ea lui Narcis „Te iubesc".

– Şi ce s-a întâmplat?

– Prostul acela înfumurat nici măcar n-a observat-o. Ea s-a risipit, rămânând din ea un simplu ecou. Iar el a continuat să se holbeze la propria reflexie, până când a înnebunit din cauza frustrării şi s-a înjunghiat.

Rhys chicoti.

Meredith, nu. Nu spuse nimic o bucată bună de timp.

Dădură colţul străzii, iar drumul deveni mai umbrit. Se făcuse târziu, iar ei erau singuri pe stradă. Meredith îl apucă de braţ în întuneric.

– Merry? Te simți bine?

– Obișnuiam să te urmăresc.

Se opriră din mers.

– Obișnuiam să te urmăresc, repetă ea, întorcându-se încet spre el. Își răsuci mai întâi capul, apoi restul corpului. În cele din urmă, își ridică bărbia și îl privi în față. La lac, adăugă ea. Când eram mică. Te urmăream pe furiș și mă ascundeam după stânci.

– Poftim? Rhys se simțea de parcă ar fi încasat un pumn care îl lăsase fără suflare. Era uluit. De ce făceai așa ceva?

– Știu că am greșit, spuse ea foarte rapid. Dar eram tânără și... și curioasă.

„Curioasă?" Furia începu să clocotească în el. Așa cum se întâmpla de fiecare dată când se ridica de jos după o lovitură.

O apucă de cot, o trase într-un intrând întunecat, unde un șir scurt de trepte se unea cu strada.

– Și ce-ai văzut mai exact?

– Pe tine. Înghiți cu dificultate. Buza îi tremură. În întregime.

Inima lui se opri pentru o clipă, până când o readuse la viață cu o înjurătură grosolană.

Lacul acela fusese refugiul lui după fiecare bătaie încasată. Singurul loc în care se simțea în siguranță. Acolo își examina corpul, să vadă cât de lovit era; acolo își răcorea rănile cu apa rece de izvor și încerca să se spele de sânge și de rușine. Și acum afla că cineva îl spionase în tot acest timp, de după stânci. Gândul acesta îi întoarse stomacul pe dos. În acele momente fusese gol, din toate punctele de vedere. Vulnerabil. Toate vânătăile acelea vinețiii și carnea vie în urma loviturilor furioase de bici... ea le văzuse. Le văzuse pe toate.

Îi trebuiseră ani întregi ca să acopere toate rănile provocate de tatăl lui. Reușise să se vindece după unele și să le ascundă pe altele sub cicatrici mai noi. Sau cel puțin așa crezuse, că le ascunsese. Dar iată că nu reușise să le ascundă. Meredith le văzuse. Pe fiecare în parte. Chiar și pe cele pe care nici măcar el nu le putuse vedea.

În plus față de această rușine, își aminti că fusese un adolescent cu impulsuri masculine normale, disperat să obțină chiar și un moment trecător de plăcere...

La naiba! De aceea știa că preferă să își folosească mâna stângă. Trase adânc aer în piept și se înecă.

– Nu pot să cred.

– Rhys, te rog.

El își întoarse fața dezgustat. Dezgustat de ea, într-o anumită măsură. Dar mai ales, dezgustat de el însuși. Chiar își imaginase că Meredith s-ar fi căsătorit cu el? De bunăvoie? Chiar și femeile care nu fuseseră martore la o asemenea umilință îi respingeau atingerea.

Își desfăcu lavaliera și și-o scoase de la gât. Aerul i se părea prea dens. Ea știa. Știa totul.

– Te rog, murmură ea.

Îl apucă de mânecă și îi puse cealaltă mână pe obraz, răsucindu-l, ca să se uite la ea. El își întoarse capul, dar tot nu reuși să o privească în ochi.

– Îmi pare rău, spuse ea și vocea i se frânse. A fost o greșeală îngrozitoare din partea mea, acum știu asta. Dar te urmăream peste tot. Nu mă puteam abține. Erai puternic și sălbatic, și mereu în mișcare, și îmi doream să fiu ca tine. Și... eram fascinată de tine. Ba chiar îndrăgostită, drept să spun.

El râse batjocoritor.

– Îndrăgostită, zici...

– Da, răspunse ea, ceva mai tare. Da, te adoram. Eram nebună după tine. Dumnezeu mi-e martor că încă sunt nebună după tine.

Îi prinse chipul cu ambele mâini și îi trase capul în jos, sărutându-l pe maxilar, apoi pe colțul gurii. Apoi pe obraz. Apoi, pe fiecare pleoapă închisă în parte. El își ținu în continuare mâinile încleștate pe lângă corp. O parte din el își dorea cu disperare această apropiere, dar nu avea încredere în propriile lui reacții dacă ar fi atins-o.

– Te rog, șopti ea, apăsându-și obrazul pe-al lui. Te rog, nu fi rușinat și nu fi supărat pe mine. N-aș suporta. Îmi pare atât de rău. Eram o fată prostuță, cu visuri de fată prostuță. Voiam doar să fiu aproape de tine, în orice fel aș fi putut. Îl sărută pe buze. Dorința îi explodă de-a lungul șirei spinării. Rhys, șopti ea, punându-și brațele în jurul gâtului lui. Pur și simplu

nu mă mai puteam abține. A fost exact ca în poveste. Erai atât de frumos!

Își rezemă fruntea de bărbia lui. El îi simți respirația pe gât, rapidă și fierbinte, ca și cum ar fi fost speriată, sau excitată, sau ambele. El, cu siguranță, era și speriat, și excitat. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație neregulată.

Nu-i mai rămăsese nici un secret. Nici un zid de apărare. Nu mai avea nimic, în afară de acea durere imensă, întunecată, goală și infinită pe care o purta în el de când se știa. Un șir interminabil de scări, care duceau tot mai jos, spre puțul rece și întunecat al sufletului lui. Acum, în cele din urmă, ajunsese pe treapta cea mai de jos. Iar ea era acolo, așteptându-l pur și simplu. Fusese acolo dintotdeauna.

O blestemă. O binecuvântă. Avea nevoie de ea. Acum.

– Te doresc, rosti el răgușit. Aici.

– Da.

Simți șuieratul moale al cuvântului rostit de ea pe piele. Își încleștă pumnii pe lângă corp, luptându-se cu propriile emoții.

– Nu pot să fiu tandru.

– Nu-mi pasă, spuse ea, ridicându-și fața spre el. Încearcă doar să fii rapid.

Și de îndată ce se hotărâră să se unească, se îndepărtară unul de celălalt. Se dădură amândoi un pas în spate și începură să se lupte cu propriile veșminte. Pentru că așa era cel mai rapid.

Rhys aruncă o privire peste umăr în timp ce își desfăcu șlițul pantalonilor și își descheie nasturii lenjeriei intime. Nu era nimeni pe stradă. Și chiar dacă ar fi avut lângă el o mulțime de spectatori, tot nu era sigur că s-ar fi putut opri. Nevoia de-a fi în interiorul ei era mai intensă și mai primitivă decât orice nevoie pe care o simțise vreodată.

Când se întoarse spre ea, Meredith își ținea deja fustele și jupoanele ridicate deasupra genunchiului – suficient de sus ca el să-i poată vedea panglicile legate cu fundă de la jartieră și pielea albă ca laptele de deasupra. Carnea de pe interiorul coapsei îi tremura. Simți dorință perversă de a o mușca exact în acel loc.

Dar nu avea timp de asta.

– Grăbește-te, șopti ea, rezemându-se de perete și răsucindu-și șoldurile în semn de invitație.

El își eliberă mădularul din pantaloni și simți frigul nopții preț de o clipă, după care îi găsi căldura care îl aștepta. O ridică de șolduri și se împinse în teaca ei strâmtă. Din nou și din nou, pătrunzând tot mai adânc cu fiecare mișcare, simțind cum trupul ei îi oferea tot mai mult, din ce în ce mai mult și totuși nu îndeajuns. Începu să se împingă cu și mai multă putere, cu și mai multă insistență, hotărât să o penetreze cât de adânc putea. Tot nu s-ar fi comparat cu felul în care ea îi invadase lui intimitatea.

– Mai mult, mârâi el. Ia-o pe toată.

La aceste cuvinte, Meredith se dezlănțui. Îl mușcă de gât, ca să își înăbușe țipătul de extaz. Mușchii ei interiori se strânseră, îngreunându-i lui și mai mult înaintarea, dar sporind în același timp plăcerea până la un nivel de neimaginat. Iar el continuă să se împingă prin acel zid de rezistență splendidă, până când o pătrunse până la capăt.

Ah, Doamne. Era atât de bine. Atât de bine.

– Oprește-te, șopti ea agitată. Vine cineva...

El înlemni. Pași ușori se auziră păcănind pe drumul pietruit, din ce în ce mai tare. Din ce în ce mai aproape.

O împinse în cel mai îndepărtat colț al nișei, păzind-o cu trupul lui. Cu veșmintele lui închise la culoare, aveau să se piardă în umbră și să treacă neobservați. Cel puțin, așa spera. Respirațiile lor combinate i se păreau un vuiet monoton, iar bătăile inimii lui rezonau puternic în pieptul ei. Nu putea decât să stea nemișcat și să se roage ca pasiunea lor să nu se audă din stradă.

În tot acest timp, ultimele spasme ale orgasmului ei îi mângâiau erecția, tachinându-l înspre un punct culminant de nesuportat. Asta nu îl ajuta deloc să rămână tăcut.

Pe când sunetul de pași se estompă în sfârșit, Rhys era deja cuprins de o nevoie arzătoare, iar picioarele îi tremurau. Se retrase și se împinse din nou.

„Ah, Doamne." Era în extaz.

Fuseseră forțați să se întrerupă, ceea ce îi intensificase fiecare senzație. Nu le sporise doar, ci le și multiplicase. Așa că își dublă ritmul mișcărilor, afundându-se în ea și abandonându-și toate

simțurile. Simți furnicături la baza șirei spinării, în anticiparea extazului. Era atât de aproape. Atât de aproape.

Țipă răgușit când plăcerea explodă în interiorul lui, încețoșându-i vederea și alungând orice altceva din ființa lui.

Se lăsă pe pieptul ei, pironind-o de perete. Simți o bucurie pură fierbând mocnit și fredonând lent în părți ale corpului lui în care nu s-ar fi așteptat să o simtă. În degetul lui înțepenit. În genunchiul rănit. În pieptul lui rănit și plin de cicatrici care îi acoperea inima ce bătea sălbatic. În acel moment binecuvântat simțea doar plăcere.

– Merry, eu...

Nu-și găsea cuvintele. Rămase pur și simplu acolo, gâfâind în părul ei, așteptând ca ea să-i spună ce avea de făcut în continuare. Pentru că al naibii să fie dacă el mai știa.

– Cere-mă, îi șopti ea la ureche. El îi simți zâmbetul din voce. Să știi că nu cred în soartă, în destin sau în orice altceva, decât în ceea ce există între noi chiar aici, chiar acum. Așa că cere-mă de nevastă.

Of, Doamne. Rhys trase adânc aer în piept și mirosul ei de iasomie îi pătrunse întreaga ființă. Încă îi simțea gustul dulce pe limbă. Toate acestea puteau să fie ale lui, atât de ușor.

Iar el era pe cale să facă cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

– Te voi cere. Își drese glasul și se îndepărtă puțin, ca să o privească în ochi. Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Capitolul 20

– Trebuie să-mi spui ceva? întrebă Meredith și zâmbi tot mai larg, prosteşte.

– Da.

„Te rog", se gândi ea. „Te rog să fie *Te iubesc*." Și apoi, ca Echo, ar fi putut să-i spună și ea același lucru. Nu o singură dată, ci de o sută de ori. „Te iubesc, te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Te voi iubi mult și te voi strânge în brațe tare și voi face ca lucrurile

să meargă din ce în ce mai bine. Vei uita orice clipă de durere, iar începând din acest moment vei cunoaște numai fericirea."

Însă el rămase în continuare tăcut, așa că Meredith simți cum i se ofilește zâmbetul.

– Implică mai mult de două cuvinte?

El oftă.

– Absolut.

Privirea îi era foarte serioasă și tulburată. Părea că nu-și dăduse deloc seama de aluzia ei. Probabil că așa era cel mai bine în cazul de față.

– Ah... Își dădu brusc seama că o piatră o împungea în omoplat. Atunci... pot să-mi cobor poalele?

– Da, sigur. Scuze.

Se retrase și se încheie în grabă la pantaloni. Lavaliera era o cauză pierdută. O mototoli și-o îndesă în buzunar, lângă ultima portocală. Meredith simți brusc, cu o certitudine tristă, că nu aveau să o mai mănânce împreună.

Își scutură fustele și le netezi.

– Hai să ne plimbăm, zise el. E mai ușor să discutăm așa.

O luă de mână și o scoase din întuneric. Întrucât strada era pustie, se plimbară agale chiar prin centrul orașului. O paradă din două persoane. Iar inima ei ținea locul tobei mari.

– Din ce mi-ai zis adineauri... începu el, frecându-se la ceafă cu mâna liberă. Înțeleg că știi că eu și tatăl meu... Ei bine, știi că nu ne-am prea înțeles.

Era puțin spus, iar Meredith fu nevoită să-și înăbușe un râset neîncrezător.

– Da. Știu că te bătea. Regulat. Tare. Ea, una, n-avea de gând să minimalizeze lucrurile. Dacă Rhys tot voia să vorbească despre asta, atunci chiar aveau *să vorbească*. Păstrase tăcerea prea mult timp. Până în vara aceea, adăugă ea blând. Ce l-a făcut să înceteze?

– Am crescut eu. M-am întors de la Eton cu 20 de centimetri mai înalt și cu 13 kilograme mai greu.

– Îmi amintesc.

Rhys o privi bănuitor, ca și când s-ar fi întrebat cum de remarcase așa ceva. Ea ridică din umeri. Cum să nu fi observat?

– În vara aia m-am întors la Nethermoor, spuse el, şi pentru prima dată eram mai înalt ca tata. Eram şi mai tânăr, şi mai sănătos. Am ştiut amândoi că l-aş fi dovedit într-o luptă dreaptă. Aşa că, prima dată când a încercat să-mi poruncească să mă duc în beci... pur şi simplu am stat drept şi i-am zis „Nu. Nu mai merg." Şi cu asta s-a terminat.

Ea îl luă de braţ.

– Foarte curajos din partea ta.

– Ba a fost prostesc din partea mea. Era furios şi nu avea cum să se descarce. Într-o noapte, câteva săptămâni mai târziu, mă întorceam de la călărit şi l-am găsit în grajd. Biciuia cu frenezie o iapă, numai bunul Dumnezeu ştie de ce. Grăjdarii nu-l puteau potoli. Tatăl tău nu era pe-acolo.

Meredith se încordă. Rhys observă.

– Să-nţeleg că ştii încotro mă îndrept cu povestea...

Ea aprobă din cap. Greaţa i se cuibări greu în stomac.

– M-am luptat cu el, zise Rhys. Şi în timpul încăierării, am lovit o lampă care a căzut în paie. Aşa a început incendiul.

„Ah, nu. Nu, nu, nu." I se adeverea cea mai groaznică temere a ei.

Se clătină uşor şi se întoarse spre el, cu ochii mari, arzând de oboseală şi de lacrimi. Ar fi vrut să-i închidă şi, pur şi simplu, să doarmă. Să presupună că această conversaţie nu avea loc.

– Dar... rosti ea cu buzele tremurânde.

– Da, oftă el apăsat. Ştii ce s-a întâmplat după aceea. Caii... cei mai mulţi dintre ei au murit. Morţi oribile, chinuitoare. Tatăl tău a rămas schilod încercând să-i salveze. S-a pierdut întreaga moşie, iar satul a decăzut. Şi de atunci, de paisprezece ani, n-a trecut o zi în care să nu mă gândesc la noaptea aceea. În care să n-o visez... Şi să nu-mi doresc să fi murit eu în locul lor.

– O, nu! exclamă ea şi îşi duse mâna la gură. Doar nu te consideri vinovat.

Ce prostie! Bineînţeles că se considera vinovat. Şi o făcuse în toţi anii care trecuseră de atunci. Când îşi dădu seama de asta, lui Meredith i se făcu inima cât un purice. Şi i se tăie respiraţia.

El clătină din cap.

– N-ar fi trebuit să mă lupt cu el. Voia doar să bată calul. Ar fi trebuit să-l las să mă bată pe mine în schimb. Încasasem nenumărate bătăi de la el de-a lungul anilor. De-aş fi încasat una singură în plus, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Incendiul... a fost un accident. Nu a fost vina ta, Rhys.

– Nu cred în accidente. Şi chiar nu contează dacă a fost sau nu vina mea. Răspunderea îmi aparţine, la fel şi datoria de-a îndrepta lucrurile. Acum sunt Lord Ashworth, oricât m-aş fi rugat să nu trăiesc îndeajuns cât să moştenesc titlul.

– Ăăă... îngână Meredith, ameţită. Cred că trebuie să mă aşez.

El o trase spre un şir de trepte care duceau înspre o verandă îngustă şi o îndemnă să se aşeze pe cea mai de sus.

Apoi se puse într-un genunchi în faţa ei.

– N-am putut îndura să-ţi ascund asta, spuse el. Meriţi să ştii adevărul. Iar eu simt nevoia să ştii. Dacă te căsătoreşti cu mine...

Nu mai putu continua. Meredith era uluită de cuvântul pe care i-l spusese adineauri: „dacă". Era prima dată când îl folosea.

– Dacă te căsătoreşti cu mine, repetă el încet, te vei trezi în fiecare dimineaţă lângă omul vinovat pentru rănile tatălui tău, pentru felul în care a decăzut satul, pentru anii în care ai muncit din greu şi te-ai sacrificat permanent. Trebuie să ştiu dacă ai putea îndura gândul. Îi întinse mâna deschisă. Nu-mi răspunde chiar acum. Gândeşte-te, dar bine de tot, înainte să iei o hotărâre. Aveai dreptate. Îţi datorez măcar atât: să îţi ofer ocazia să alegi cu adevărat.

Îi cuprinse cu palmele lui mari mâinile pe care ea şi le ţinea împreunate în poală.

– Dar îţi jur că, dacă îmi vei da ocazia, voi îndrepta totul. În vocea lui răsuna sinceritatea. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu că voi avea grijă de tatăl tău câte zile o să mai trăiască. Mă voi asigura că sătenii nu vor răbda niciodată de foame. Şi îmi voi dedica toată forţa corpului şi toată hotărârea sufletului meu ca să te fac fericită. Îţi cer doar să-mi acorzi ocazia de-a o face.

Ea înghiţi în sec, tremurând de emoţie.

– Am nevoie de asta, Meredith. Trebuie să îndrept lucrurile, fiindcă altfel nu ştiu cum o să mai pot trăi în continuare.

Închise ochii, strângându-i tare, apoi adăugă: Te rog, căsătorește-te-te cu mine.

Pe fața ei se rostogoli o lacrimă. Doamne, Dumnezeule, era groaznic. Dar nu așa cum credea el. Chiar dacă ar fi răsturnat într-adevăr lampa aceea, nu l-ar fi învinovățit niciodată de incendiu sau de urmările acestuia. Dar oare ar fi putut fi de acord să se mărite cu el, știind că el considera căsnicia lor un fel de absolvire de niște păcate pe care nici măcar nu le săvârșise?

Poate că ar fi putut, iar asta era cel mai rău lucru dintre toate. Chiar și acum, cuvântul „da" îi stătea pe limbă. Îl voia atât de mult. Poate că, într-adevăr, ar fi putut să-l lase să trăiască pe veci cu povara vinovăției și să îl țină pentru ea, pentru totdeauna. Poate că ar fi putut chiar și să se amăgească singură că, dacă-l va iubi îndeajuns de tare, în cele din urmă, totul se va termina cu bine. Dar oare ar fi putut să se amăgească o viață întreagă? Îi era teamă să se uite în adâncul ei și să afle.

– Promiți că o să te gândești la asta? o întrebă el.

Ea reuși să dea din cap că da.

– Ne putem întoarce acasă? Mâine? Îl strânse de degete. Acasă, totul avea să fie mai clar. Acolo avea să știe ce avea de făcut. Rhys, mă duci acasă, te rog? adăugă ea.

– Dacă asta vrei... Cu o mină mohorâtă, el se ridică în picioare. Da, bineînțeles, adăugă el.

Ea vorbi tot drumul spre casă.

Rhys nu știuse niciodată că Meredith putea vorbi atât de mult, și totuși să spună atât de puține. În timp ce trăsura traversa Somersetshire și Devonshire, porțelanul și argintăria de deasupra lor zăngănea în cutii, iar gura lui Meredith nu tăcea. Rhys bănuia că ea se temea că, dacă s-ar fi oprit din vorbit un timp mai îndelungat, ar mai fi avut parte de vreo revelație șocantă din partea lui. Și nu știa cum s-o asigure că nu mai avea nimic de dezvăluit.

Așa că stătu pur și simplu cuminte și o ascultă; nu îl deranja niciodată să-i audă vocea. Din când în când, ea cădea un pic pe gânduri, după care izbucnea din nou, cu un alt subiect. Totuși, toate aveau de-a face cu hanul.

– M-am hotărât ce îmbunătățire trebuie să fac, după ce e gata aripa cea nouă. Fără să aștepte încurajări din partea lui, continuă: Trebuie să-l ajut pe domnul Handsford să-și aranjeze puțin casa și să dea un strat nou de văruială pe biserică.

Rhys analiză în tăcere înțelesul celor două gesturi, știind că nu avea să fie nevoie să ceară explicații. Fără îndoială că urma să le primească oricum.

– E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat la hotelul din Bath, zise ea. Ți-aduci aminte ce priveliște minunată aveam spre râu? Nu contează numai aspectul exterior al hanului, ci și ce anume vede clientul din camera lui. Biserica și casa domnului Handsford sunt chiar peste drum. Se văd din fiecare cameră nouă, așa că trebuie să luăm măsuri să arate cât se poate de bine. De fapt, tot satul trebuie să arate grozav. Curat, strălucitor, vesel. Poate că am putea vopsi în roșu toate obloanele și cercevelele ferestrelor.

Rhys nu îi răspunse, ci doar mormăi aprobator, apoi își întoarse fața spre geam.

– Of! Dar clienții sunt cei mai importanți. Dacă am putea face rost de niște oaspeți de seamă, care să răspândească vorba despre stațiunea balneară.

– Ți-ar prinde bine un duce și o ducesă?

– Un duce? Cunoști vreunul?

– Cunosc mai mulți. Dar ducele de Morland îmi datorează o favoare. Și sigur ți-ar plăcea de soția lui. Rhys chiar sperase să îi invite pe cei doi la Devonshire cât de curând, însă și-o imaginase pe Meredith întâmpinându-i în calitate de Lady Ashworth, nu ca proprietara hanului Three Hounds.

– Ah! bătu ea din palme. Ar fi ideal. Va trebui ca noua cameră din colț să fie perfectă. Apartamentul ducal.

Rhys oftă. Probabil că avea de gând să îi refuze cererea. Numai așa s-ar fi putut explica de ce era atât de energică și de emoționată și de ce se concentra obsesiv pe han. Se pregătea deja pentru o viață fără el.

Fir-ar! Știa el că nu ar fi trebuit să-i spună adevărul.

Însă încă nu-l refuzase oficial. Deci mai avea timp la dispoziție s-o facă să se răzgândească. Sau poate că, odată cu casa, avea să se răzgândească. Nu mai fusese de ceva vreme acolo. Cu ferestrele și ușile decupate și cu acoperișul nou din paie, părea intimă

şi primitoare, chiar dacă rustică. Şi dacă ajunsese să preţuiască peisajul, ar fi trebuit să vadă priveliştea din lucarnă. Poate că avea să se îndrăgostească de priveliște.

Da, sigur.

Merseseră din nou foarte bine, iar când ajunseră la marginea mlaştinii înserarea începuse să se lase, oarecum înceţoşată.

– Oare mai este mult? întrebă ea, uitându-se înspre apus.

– Vreo cincisprezece-douăzeci kilometri, aş zice eu. Încă vreo oră sau două.

– Nu-mi place cum arată vremea. În curând o să se lase ceaţa.

Luă un pled ţesut din compartimentul de sub banchetă şi se vârî într-un colţ, înfăşurându-şi picioarele cu el. Lui Rhys, care stătea vizavi de ea, i se păru foarte mică. Şi foarte îndepărtată.

Ceaţa se lăsă într-adevăr din aerul umed al mlaştinii, învăluind trăsura şi făcând-o să înainteze mult mai încet. Felinarele luminau doar o porţiune mică de drum în faţă, îndeajuns ca trăsura să înainteze în condiţii de siguranţă, chiar dacă mai încet. Însă ultima oră din călătoria lor se lungi şi se transformă în trei ore, aşa că era noapte în toată regula când ajunseră în Buckleigh-in-the-Moor.

– Nu se mai aşteaptă să ajungem în seara asta, zise ea.

Rhys nu-şi dădea seama dacă ea voia să-i ia prin surprindere sau nu.

În cele din urmă însă, el şi Meredith fură cei luaţi prin surprindere. Când trăsura se opri în curtea hanului, un bărbat ieşi în grabă din grajduri să-i salute. Ceaţa era atât de deasă, încât Rhys îl recunoscu pe George Lane numai după ce se dădură jos, iar el se afla la vreo jumătate de metru de ei.

– Merry, Rhys, tuşi el, cu respiraţia întretăiată. Slavă Domnului că aţi venit!

– Tată! spuse Meredith şi îl luă pe bătrân de braţ. Pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

– Sunt bine, dar... Tuşi din nou. E vorba despre Cora. Nu ştim unde e. Ne-am dat seama numai de vreo jumătate de oră, dar nimeni n-a văzut-o de la prânz. Doamna Ware zice că parcă-şi aminteşte că a auzit-o spunând că ar vrea să se ducă la căsuţă. Bărbaţii urmau să lucreze azi acolo până mai târziu, ca să termine duşumelele. S-o fi dus oare să le mai ducă ceva de mâncare?

Nu ştiu. Dar bărbaţii s-au întors de mai puţin de-o oră şi n-a văzut-o nici unul. Iar pe ceaţa asta...

– O, Doamne, îngăimă Meredith.

Nu era cazul să-i explice lui Rhys pericolele. Cora s-ar fi putut pierde oriunde prin mlaştină. Poate că nimerise în mocirlă sau căzuse pe vreo pantă. Şi dacă rămânea peste noapte acolo, fără protecţie împotriva vremii de-afară...

Rhys o cuprinse de după umeri.

– O găsim noi. O găsesc eu.

Se strădui să pară liniştitor, dar adevărul era că, dacă fata lipsea de mai multe ore pe vremea asta, nu îi mirosea a bine.

– Aţi trimis oameni s-o caute? îl întrebă el pe George Lane.

– Darryl îi organizează în cârciumă.

Darryl Tewkes se ocupa de organizare? Rhys mârâi. Dumnezeu cu mila!

Cu un aer hotărât, Rhys se duse direct spre han. Meredith îl urmă îndeaproape, tremurând toată de frică. Chiar şi o străină să fi fost Cora, tot şi-ar fi făcut griji pentru siguranţa ei într-o astfel de situaţie. Dar în numai câteva săptămâni o îndrăgise surprinzător de mult pe fată. Dacă nu o găseau...

Asta îi era răsplata pentru că plecase în vacanţă... Satul nu funcţiona fără ea. Ar fi trebuit să îşi dea seama că urma să se întâmple ceva îngrozitor. N-ar fi trebuit să plece.

Rhys deschise larg uşa de la salon, anunţându-şi sonor prezenţa. Darryl, care stătea cocoţat pe bar, se opri la mijlocul propoziţiei.

Şi apoi se întâmplă o mică minune: pentru prima dată de la sosirea lui Rhys în Buckleigh-in-the-Moor, bărbaţii adunaţi în han îl salutară şi îi făcură unanim o primire călduroasă. Din mulţime se auziră expresii izolate de „Doamne ajută!" şi urale din inimă. Pe fiecare chip din încăpere se putea citi uşurarea. Până şi câinii veniră în goană din bucătărie, ţăcănind cu ghearele şi alunecând pe dalele de piatră, în timp ce se dădeau de-a rostogolul unul peste altul în graba lor de a trage cu dinţii de cizme.

După care toţi cei strânşi acolo tăcură, aşteptând indicaţiile lordului lor.

Cândva pe parcursul ultimelor două luni, Rhys câştigase nu numai respectul fiecărui suflet din sat, ci şi încrederea lor. În oricare altă împrejurare, inima lui Meredith s-ar fi umplut de bucurie să vadă o asemenea scenă.

– Felinare, îi spuse el lui Meredith. O să avem nevoie de felinare. Cât de multe găseşti. Chiar şi torţe, dacă rămâi fără.

Ea dădu din cap aprobator. După ce-l trimise pe Darryl să adune felinarele de sus şi din hambar, se apucă să le umple şi să le aprindă. Din magazie auzea tot ce se petrecea în cârciumă, unde Rhys le făcea instructajul oamenilor, cu o autoritate militărească răstită. Punea întrebări pe un ton lătrat şi aştepta răspunsuri, îi împărţea pe oameni pe perechi şi îi atribuia fiecărei echipe câte o zonă de cercetat. Când bărbaţii veniră după felinare, în şir indian, ea şi Darryl le aveau deja pregătite.

– Tewkes, tu vii cu noi. Ne ducem în jos, pe drum.

Skinner făcu o mişcare bruscă din cap, iar Darryl apucă un felinar şi-l urmă.

Rhys veni ultimul.

– Mă duc în partea de sus a mlaştinii. Dacă a ajuns la căsuţă, probabil că a dus-o capul să rămână acolo.

– Te duci singur? întrebă Meredith.

Ceilalţi plecaseră deja în grupuri. Fireşte că Rhys îşi păstrase pentru el porţiunea cea mai greu accesibilă şi mai periculoasă.

El încuviinţă din cap.

– Rămâi aici, în caz că se întoarce.

– Asta s-o crezi tu! zise Meredith, aprinzând încă un felinar. Vin şi eu. Cunosc terenul mai bine ca tine. Nu te duci singur pe ceaţa asta. Şi, înainte ca el să se poată împotrivi, ea adăugă: Tata e aici, dacă se întoarce. Stai numai să-mi iau cizmele şi pelerina.

Maxilarul lui Rhys se încordă din cauza nehotărârii, însă ea continuă să îl sfredelească cu privirea, fără şovăire.

În cele din urmă, el dădu din cap aprobator.

– Grăbeşte-te.

Meredith urcă şi coborî scările din spate în decurs de un minut. Peste câteva clipe, era deja echipată cu cele mai groase cizme şi îşi schimbase mantia de călătorie a curtezanei cu propria mantie din lână maro rezistentă.

– Sunt gata.

Se îndreptară spre uşa cârciumii şi ieşiră în întuneric.

În depărtare se zăreau siluetele stranii ale bărbaţilor plecaţi în căutare: mănunchiurile de felinare se dispersară; globurile de lumină chihlimbarie fură înghiţite de întunericul ceţos, unul câte unul. Răsunară strigăte: „Alo!", „Hei, tu!", „Cora, dragă!", care, la rândul lor se auziră din ce în ce mai slab şi mai rar, pe măsură ce căutătorii se împrăştiau în toate direcţiile.

Meredith şi Rhys începură să urce încet înspre mlaştină. La o vizibilitate atât de redusă, cărarea foştilor călugări era singura cale sigură, chiar dacă era mai lungă. Cu cât urcau mai mult, cu atât mai deasă devenea ceaţa, până când Meredith avu impresia că înoată în lapte. Felinarele nu făceau altceva decât să lumineze ceaţa, dându-i degete fantomatice şi o textură ca de bumbac, înşelător de mângâietoare. Vedeau doar la câţiva paşi în faţa lor.

– Cora ! Cora, ne auzi?

Strigau pe rând. Până să ajungă pe creasta Bell Torului, pe Meredith o durea deja gâtul din pricina efortului de a urca, a strigătelor şi a fumului uleios al felinarului, care îi ardea nările. Aici avură de ales: să o cotească înspre căsuţă sau să continue drept înainte, spre ruinele conacului Nethermoor.

– Mai întâi la căsuţă, spuse Rhys, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

Îşi croiră drum pe platou, iuţind pasul pe măsură ce înaintau. Îi ajută terenul neted şi faptul că, la ridicarea casei, Rhys curăţase locul de pietre. Totuşi, aproape că dădură cu nasul de casa care le ieşi în cale brusc, din ceaţă. Meredith puse o mână pe peretele de pământ curăţat de curând şi îl urmă până când degetele-i dădură de o altă textură: lemn finisat.

– Uşa a fost montată şi încastrată, îi zise ea, care nu mai fusese acolo de câteva săptămâni, ocupată fiind să urmărească progresele la hanul ei.

– Bun, răspunse el. Mă bucur că muncitorii nu s-au lăfăit cât am fost noi în Bath.

Însă uşa nu avea încă zăvor, aşa că se bălăngăni fără zgomot spre interior. Claritatea întunericului din interiorul casei era aproape uluitoare, întrucât ceaţa nu pătrunsese încă prin pereţi. Meredith îşi ridică felinarul şi tresări când o rază de lumină se repezi înspre ea, reflectându-se într-unul din ochiurile noi de geam.

– Cora! strigară ei împreună, ridicând vocea înspre grinzi. Cora, eşti aici?

Nici un răspuns.

Meredith înjură în şoaptă. Până în acel moment, reuşise să-şi ţină în frâu panica, însă acum o simţea zăngănind în ochiurile de geam.

– O să cercetăm totuşi toată casa, zise Rhys. Poate că doarme pe undeva. Tu uită-te jos, iar eu mă duc sus.

Ea dădu din cap aprobator. Ţinându-şi felinarul sus, începu să dea încet roată la nivelul de jos. Casa avea un aranjament simplu, dar plăcut. La unul dintre capete se afla o bucătărie mare, care împărţea cu salonul o vatră cu două laturi. Salonul se afla în mijlocul casei. În spate se aflau încăperi mai mici: cămara, baia. N-o găsi pe Cora în nici una dintre ele. Apoi, la capătul opus al parterului, era un dormitor, cu propriul şemineu, prevăzut cu o garderobă mică. Totul era simplu, dar foarte bine gândit.

Treptele nu fuseseră încă terminate, însă era pusă o scară care ducea la etaj. Se căţără cu o mână şi cu cealaltă ţinu de felinar, până ajunse cu capul şi umerii în pod.

– Ai avut noroc pe-aici? întrebă ea, împingând felinarul pe scândurile recent montate, ca să-şi elibereze amândouă mâinile, să se poată ridica.

– Deloc. Jos?

Meredith nu-i putu răspunde. I-ar fi plăcut să spună că motivul tăcerii ei era grija pentru biata Cora, dar nu era aşa. Tocmai aruncase o privire la al etajul casei şi ce văzu pur şi simplu îi tăie respiraţia.

– Rhys, e... Înghiţi cu greutate, apoi adăugă: E splendid!

– N-ar fi trebuit să vezi încă.

Veni înspre ea şi-i dădu mâna, iar ea urcă şi ultimele trepte.

Tot podul era deschis de la un capăt la celălalt, alcătuind o singură încăpere mare. Numai hornul care ieşea din bucătărie împărţea spaţiul. Ca şi jos, avea vatră dublă: una înspre ungherul ascuns sub streşini, iar cealaltă, amplasată în aşa fel încât să împrăştie căldură în restul încăperii. Acoperişul înclinat abrupt se înălţa deasupra lor în mijloc, însă cobora înspre părţile de sus ale ferestrelor de pe fiecare margine. Grinzile şi paiele erau lăsate

la vedere, conferind o senzaţie primitoare, iar mirosul de lemn rindeluit recent umplea aerul.

În timp ce ea se plimba încet peste tot, el zise:

– Sper să fii de acord ca încăperile noastre – sau poate ar trebui să spun *camera noastră*, să fie la etaj. Locul ăsta a fost gândit să îi rămână într-un final tatălui tău... aşa că, ţinând cont de picioarele lui, m-am gândit că mai bine îi facem dormitorul jos. Şi, de vreme ce aici, sus, o să fim numai noi, deocamdată am lăsat spaţiul neîmpărţit şi tavanul neterminat. Aşa avem o grămadă de spaţiu pentru noi, şi, când ne mutăm de-aici, poate fi folosit pentru depozitare sau servitori. L-am gândit ca să fie plăcut, intim.

– Foarte intim şi plăcut, fu ea de acord.

– M-am gândit ca în colţul ăsta să punem un pat, explică el, ducându-se înspre spaţiul mai strâmt creat de vatra dublă. Ştii tu, cald şi plăcut, cu focul atât de-aproape. Iar aici – şi se duse plin de energie în capătul celălalt – etajere şi bufete. Şi în mijloc – un loc de stat, cu un birou pentru toate actele tale, chiar sub geamul ăsta.

– Astea ce sunt? întrebă ea, ridicând o bucată de lemn cu formă neterminată dintr-o stivă de lângă fereastră.

– Sunt...

Şi se repezi să i-o ia din mână, aşezându-se între ea şi restul stivei.

– Neterminate.

Ea îşi lungi gâtul, încercând să se uite pe lângă el.

– Arată ca...

– Nu sunt.

Meredith îşi încrucişă braţele şi ridică bărbia.

– Prea bine. Nu-mi spune. O să stăm pur şi simplu aici toată noaptea, negând existenţa unor bucăţele de lemn.

Rhys îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

– Fie...

Luă bucata de lemn din spatele lui şi i-o aruncă. Ea o prinse cu uşurinţă şi o ridică s-o cerceteze, întorcând-o pe toate părţile.

– Păi, e cioplită. Aici par a fi frunze. Îl privi, ridicându-şi o sprânceană. Se vrea un ananas?

– Nu, zise el cu nerăbdare, ducându-şi mâna prin păr înainte să i-o ia. Nu e ananas. O să fie un crin. Cred. Lovi uşor stiva de bucăţi

de lemn dintre ei. Are și pereche pe-aici pe undeva. Dar, ți-am zis, nu sunt terminate. Trandafirii ies ceva mai bine. Uite! Luă o altă bucată din stivă și i-o întinse.

– Aha... Obiectul din mâna ei semăna mai degrabă cu o varză de lemn, însă nu i-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Pentru ce sunt?

– Capete, pentru tijele de la perdele. Vezi, aici sus sunt patru ferestre. Și pentru fiecare fac câte un set separat. Arătă pe rând spre fiecare fereastră și adăugă: Trandafiri, crini, margarete... Ajunse la ochiul de geam de lângă ei. Lalele. Apoi luă trandafirul de lemn din mâna ei și-i zâmbi trist. Știu că arată jalnic. Dar munca la ele îmi ocupă timpul când mă trezesc noaptea.

– De ce flori?

Rhys ridică din umeri.

– Păi ți-am promis flori, nu?

Meredith nici măcar nu putu răspunde din cauza împunsăturii ascuțite pe care o simți în inimă.

– Primele încercări au fost mult mai nereușite ca astea, dacă-ți poți închipui așa ceva. Dar când am început să lucrez cu mâna stângă, a devenit mai ușor. Tu mi-ai dat ideea asta.

Meredith se întoarse înspre geam, fără să-l poată privi în ochi.

– Aici lalele, zici? Înseamnă că e cea mai bună fereastră.

– Chiar este, zise el și o apucă de umeri, apropiind-o de sticlă. Când e senin afară, se vede la distanță de kilometri întregi. Iar dacă stai cu fața la pantă și te uiți foarte atent, poți să întrevezi o fâșie subțire de albastru, o nuanță mai închisă decât cerul. E oceanul, Merry. Chiar după coasta din Devonshire. O mângâie cu degetele mari pe umeri. Bineînțeles, acum nu se vede...

Nu, n-avea cum să vadă. Acum vedea doar întunericul de-afară care le reflecta propria imagine, ca o oglindă. Dar chiar și în reflexia aceasta imperfectă, întunecată, reușea să-i vadă entuziasmul de pe față și sclipirea din ochi. Toate sentimentele pe care și le reprimase le vărsase în casa aceasta. Și nu numai sentimente, ci și muncă asiduă și bună-credință.

Și construiseră ceva și între ei. Cum zisese și el de la bun început. În decursul tuturor conversațiilor și al săruturilor,

și al timpului petrecut unul în compania celuilalt, puseseră cap la cap ceva minunat, ceva cu perdele de dantelă, dulapuri în colț și vedere spre ocean. Nu numai o casă, ci și un cămin iubitor.

Oare cum ar fi reacționat Rhys dacă ar fi aflat că toate acestea fuseseră construite pe o fundație de concepții greșite și de vinovăție fără sens? Nu voia să știe, dar trebuia. Trebuia să-i spună tot. În noaptea asta.

Rhys o strânse de umeri.

– Meriți mult mai mult, dar ăsta e doar începutul. În timp, am de gând să reconstruiesc toată moșia, iar tu o să trăiești în lux adevărat: cele mai fine mobile, o armată întreagă de servitori... Promit că n-o să mai fii nevoită să ridici vreodată vreun deget, promit.

– Nu trebuie să-mi promiți nimic.

– Dar vreau să o fac. Îți datorez asta ție, dar și tatălui tău. Ați suferit prea mulți ani din cauza mea, iar acum e...

– Nu, murmură ea și se întoarse cu fața spre el. Te rog să nu-mi vorbești de destin, de incendii sau de obligații.

El se încruntă ușor, dându-i la o parte părul de pe frunte.

– Merry, nu știu ce să mai zic. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu romantic, dar...

Meredith icni. „Romantic... O, nu. O, Doamne!"

– Ce-i?

– Cora. Am plecat s-o găsim pe Cora.

Rhys trase o înjurătură. Cum de uitase de scopul lor, chiar și pentru o secundă? Și pe fața lui Meredith se citea același sentiment de vină.

Ea se smulse din brațele lui și se duse după felinar.

– Am stat destul aici. Trebuie să mergem să căutăm la ruine.

Urcară împreună panta abruptă. Imediat ce ajunseră la ruinele conacului Nethermoor, se despărțiră în locul în care fusese cândva intrarea din față și încercuiră ruinele din direcții opuse. Rhys luă în primire perimetrul exterior, iar Meredith urmări peretele interior. Ambii ocoliră ruinele împiedicându-se și strigând-o pe Cora până răgușiră. Nimic.

Se întâlniră la bolta care stătea să se prăbușească. Lumina felinarului ei sălta prin ceață. Iar vântul începea să se întețească.

– Vreo urmă de ea? întrebă Rhys.

– Nu.

Se auzi un tunet în depărtare. Perfect. Exact asta le mai trebuia: o furtună.

– Cred c-ar trebui să ne întoarcem în sat. Poate că au găsit-o altundeva.

Lumina felinarului ei deveni nemişcată.

– Dar n-am cercetat chiar fiecare zonă din ruine.

– Ce vrei să spui? întrebă el, deşi ştia foarte bine.

Chiar uitase de locul ăla? Sau doar voise cu ardoare să uite, aşa că reuşise să şi-l şteargă din minte? Însă Meredith avea dreptate: în cazul în care Cora se plimbase pe-acolo, beciul ar fi fost, logic, un adăpost de ceaţă şi de frig. Trebuiau să verifice.

– Mă duc singură, zise ea.

– Nu. Nu te poţi duce singură. Nu e un loc sigur.

Locul acela nu era sigur pentru nimeni. Nu fusese niciodată. Dar în nici un caz n-o putea lăsa să creadă că îi era frică de beciul ăla afurisit, în care nu erau decât pânze de păianjen şi umbre. Tocmai el, care pusese la pământ gărzile imperiale ale lui Napoleon şi alţi mercenari?

Felinarul ei se legănă când îl mută dintr-o mână într-alta, şi, preţ de-o clipă, trăsăturile chipului ei fură mângâiate de lumina blândă, afumată. Îşi întinse prin ceaţă mâna rămasă liberă şi i-o apucă pe-a lui.

– Mergem împreună. Şi ne mişcăm repede.

O lăsă pe ea să-i conducă înspre intrarea în beci. Părea că ştie drumul mai bine ca el. Acum era bine ascuns, mascat de zidăria căzută la întâmplare. Ţinându-se de mână, îşi croiră drum peste bolovanii împrăştiaţi peste tot şi găsiră scara. Pietrele se mişcară, lovindu-se unele de altele în timp ce păşeau peste ele.

Se părea că beciul fusese construit dintr-o peşteră naturală, pe care strămoşii lui o lărgiseră şi o adânciseră în timp. Sau poate că de acolo extrăseseră piatră pentru casă, după care construiseră chiar peste gaura formată? Oricum, era locul ideal pentru a păstra mâncare şi băutură, fiind ferit de capriciile vremii, răcoros şi întunecos. Şi tăcut. Părea locul ideal şi pentru a păstra secrete.

Pe măsură ce coborau în gaura întunecată, vuietul vântului de-afară se stingea. Între timp, fiecare pas şi oftat de-al lor reverbera în pereţi. Locul acesta aduna orice sunet, îl închidea în sine şi-l amplifica. Fiecare alunecare de picior, fiecare cuvânt rostit... fiecare trosnet sau bufnitură... părea să aibă o putere înzecită.

– Cora? strigă Meredith în întuneric.

Numele răsună prin încăpere, pierzându-se puţin câte puţin cu fiecare ecou, până când tot ce rămânea era un „O" rotund, ca o minge, care sărea prin întuneric.

Strigă din nou:

– Cora, eşti aici?

Nici un răspuns.

Rhys ar fi strigat şi el, dar i se uscase gâtul, iar maxilarul îi înţepenise.

– Nu-i aici, zise ea într-un final. Hai să plecăm.

– Stai, reuşi Rhys să îngâne. Tuşi şi încercă să-şi stăpânească emoţiile care îi urcau în gât. Nu ştim dacă e sau nu aici. Ştim numai că nu a răspuns la strigăte. Poate e lovită. Sau poate doarme. Trebuie să cercetăm tot beciul, fiecare colţişor.

Meredith rămase tăcută pentru o clipă. În cele din urmă, încuviinţă:

– Bine.

Luminând în jur, Rhys observă o mulţime de lăzi şi de butoaie prin toată încăperea. Ciudat. Se aşteptase să fie goală, plină numai cu pietre, mai ales după atâta timp, prădată de mult de localnici. Poate că îi ţinuseră departe toate zvonurile alea despre stafii.

Ştiu că ajunseră la capătul de jos al scării, când ultimul pas al lui izbi pământul cu un zgomot surd care-l înfioră până în oase. Se împiedică de ceva ce semăna cu o sârmă.

– Cora? strigă Meredith, iar vocea ei răsună în întuneric ca un ecou limpede. Cora, eşti aici?

Nici un răspuns din partea fetei.

Însă avură parte de un răspuns din partea Divinităţii... sub forma unui murmur adânc, ameninţător, în capul scărilor.

– Vai, Doamne!...

Capitolul 21

Se auzi un tunet lung.

Un zgomot asurzitor de stânci care se rostogolesc.

Iar apoi, un cor de sute de zgomote de pietre prăvălite care se izbeau orbeşte unele în altele.

Diferenţa deveni instantaneu palpabilă. Nu avea nici o legătură cu luminozitatea – bezna rămase neschimbată – ci, mai degrabă, cu aerul. Briza răcoroasă şi ceţoasă fu absorbită instantaneu din cavitate şi înlocuită cu jeturi de pietriş şi cu o umezeală stătută şi densă. Aerul se umplu de pământ şi de secrete, şi deveni înecăcios, ca şi cum ar fi fost închişi într-un mormânt.

– Spune-mi că sunetul ăla n-a fost ce cred eu că a fost, zise Meredith.

– Ba da, a fost, confirmă el. Suntem prinşi înăuntru.

Ea îl strânse mai tare de mână.

– N-o să păţim nimic, spuse el.

– Ştii, n-o să păţim nimic, rosti şi ea în acelaşi timp cu el.

După ce vorbiră amândoi odată, râseră scurt, împreună. Era de aşteptat ca fiecare să se gândească să îl liniştească pe celălalt. Amândoi erau obişnuiţi să fie partenerul mai puternic în orice fel de cuplu.

După ce ultimele ecouri ale râsului lor dispărură printre crăpăturile stâncii, Rhys luă felinarul din mâna ei şi îl ridică între ei. Dincolo de puseul ei de vitejie, Meredith tremura puţin.

– Nu te îngrijora. Doar eşti cu mine. Iar eu sunt indestructibil, mai ţii minte?

Însuşi locul acela îl făcuse indestructibil. Nu avea de gând să moară acolo. Tuşi uşor ca să-şi dreagă glasul, apoi continuă:

– Trebuie să căutăm lemne şi materiale uscate. Ceva care să ardă.

– Vrei să faci focul? Nu e chiar atât de frig.

– Nu, dar felinarul nu va rezista toată noaptea. Şi, după ce vom avea mai multă lumină, voi urca să evaluez pagubele.

Judecând după calitatea aerului, Rhys bănuia că peretele se prăbuşise complet, dar voia să verifice personal, ca să fie sigur.

Ţinând-o de mână, se uită în jur după lemne. Spre norocul lui, se împiedică aproape instantaneu de o ladă. Se aplecă şi începu să smulgă scândurile cu mâinile goale. Era o operaţiune dificilă. Lemnul era surprinzător de uscat şi de solid, pentru o ladă care zăcuse într-o cameră subterană umedă mai bine de un deceniu.

După ce smulse capacul lăzii, Rhys duse felinarul deasupra ei, să vadă ce era înăuntru. După ce dădu la o parte un strat gros de paie – de asemenea, surprinzător de proaspete şi uscate – descoperi câteva rânduri de sticle. Era ciudat că tatăl lui lăsase neatinsă o cantitate atât de mare de băuturi spirtoase.

Prinse o sticlă de gât şi o ridică la lumină. Coniac franţuzesc. Şi, judecând după culoarea chihlimbarie intensă ce clipocea în lumina pâlpâitoare, era un coniac de bună calitate.

Ei bine, era clar. Lada nu îi aparţinuse tatălui său. Bătrânul preţuise întotdeauna mai mult cantitatea decât calitatea.

– Măcar nu vom muri de sete, spuse Meredith, luându-i sticla din mână. Pun pariu că are şi ceva provizii de hrană depozitate pe-aici. Parcă a pomenit ceva de-o ladă cu măsline acum câteva săptămâni. Sau erau curmale? Şi mai ştiu că se mândrea recent că a pus mâna pe nişte tacâmuri din argint. Ne-am putea pregăti o masă pe cinste aici.

– Myles, spuse Rhys dintr-o suflare. Toate astea îi aparţin lui Gideon Myles. Îşi ţine bunurile de contrabandă *aici?*

Meredith încuviinţă din cap.

– Dintre asociaţii lui, el e cel specializat în articole greu de plasat. Când nu găsesc imediat un cumpărător sau când cumpărătorul nu este dispus să plătească atât cât valorează bunurile... el le aduce aici şi le depozitează, până reuşeşte să le plaseze pe piaţă într-unul dintre oraşe. Unele lucruri stau aici doar o săptămână. Altele, luni întregi.

– Un fir declanşator. Nemernicul a împânzit locul cu capcane!

– Poftim?

– Peretele nu s-a prăbuşit de la fulgere. Mi s-a părut mie că m-am împiedicat de un cablu chiar înainte de prăbuşire. Probabil că a instalat o încărcătură explozibilă pe undeva.

– Ei bine, ar fi logic. Gideon e foarte protector cu lucrurile lui.

Rhys ridică lampa deasupra capului şi clipi până când ochii începură să-l usture de la fum, străduindu-se să desluşească mai mult din încăperea cavernoasă. Era plină până la refuz cu lăzi, butoaie... chiar şi cu mobilier şi covoare făcute sul.

– Aşadar, acesta e adevăratul motiv pentru care nimeni nu vrea să reconstruiesc conacul Nethermoor, spuse el. O duceţi cu toţii bine de pe urma acestui comerţ.

– Nu o ducem bine. Abia de reuşim să supravieţuim. Gideon a trebuit să-şi asume multe riscuri. Harold, Laurence, Skinner... lucrează pentru el. Stau de şase şi îl ajută să-şi transporte şi să-şi descarce marfa.

– Iar tu îi închiriezi poneii.

– Da.

– Şi accepţi, în schimb, o parte din bunuri?

Ea ezită scurt.

– Da, anumite bunuri. Provizii pentru han.

Rhys începu să înjure încet. Ce să mai spună? Întregul sat Buckleigh-in-the-Moor, inclusiv viitoarea lui mireasă, era implicat într-o largă reţea de contrabandă. Ştia că Myles comercializa bunuri neimpozitate, dar nu se aşteptase niciodată la o operaţiune de-o asemenea amploare. Sincer să fie, nu îl crezuse pe ticălos în stare de aşa ceva.

– Nu sunt mândră de asta, Rhys. Ştiu că e ilegal şi ştiu că este periculos. De aceea am fost atât de hotărâtă să construiesc hanul şi să atrag călători în comitatul nostru. Dacă vreau să reuşesc vreodată să-l conving pe Gideon să renunţe la această... la această afacere, satul va avea nevoie de o altă sursă de venit, care să înlocuiască reţeaua de contrabandă.

Rhys îşi încleştă maxilarul.

– Şi patronajul unui nou Lord Ashworth nu ar servi acestui scop?

– Nu ştiu. Meredith oftă zgomotos. Nu pe o perioadă nedeterminată. Ai spus chiar tu că nici nu te gândeşti să ai vreun

moştenitor. Ştii că sunt stearpă. Doar dacă nu te gândeşti să te căsătoreşti cu o altă doamnă... deşi nu ştiu cum ai convinge-o să vină să locuiască aici. Se opri brusc. Nici măcar nu ştiu cum de poţi suporta *tu* să trăieşti în locul ăsta. Ştiu prin ce-ai trecut aici, Rhys. Am văzut totul în copilărie. Am văzut fiecare vânătaie, fiecare urmă de bici...

El îi îndesă felinarul în mână şi se aplecă să smulgă o scândură din ladă.

– Trebuie să fac focul.

Nu putea vorbi despre asta acum. Ar fi preferat să nu vorbească niciodată despre asta.

– Rhys...

Trosc. Fixă o scândură de pământ şi o rupse în două cu cizma. După ce aruncă surcelele într-o grămadă, mai smulse o scândură şi se pregăti să repete operaţiunea.

– Uită-te la fum, îi spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

Ea îşi ridică privirea spre coloana neagră ca funinginea ce se ridica în aer din flacăra felinarului.

– Urcă. Asta înseamnă că există pe undeva o gaură de aerisire. O crăpătură – fie la intrarea în grotă, fie undeva deasupra noastră. După ce se luminează de zi, voi găsi o cale de ieşire de aici. Trebuie doar să aşteptăm să se ivească zorii.

– Şi să ne rugăm pentru biata Cora. Femeia trase adânc aer în piept. Cum pot să ajut?

– Adună nişte paie ca să aţâţăm focul, spuse el. Şi, presupun că nu ai la tine un tirbuşon ca să deschidem sticla de coniac?

– Nu, n-am tirbuşon, dar am metodele mele.

– Sunt sigur că le ai.

Dacă tot trebuia să petreacă o noapte în văgăuna aia, avea de gând să o petreacă bine încălzit şi beat criţă.

Făcură o mică groapă în pământ, în care să aprindă focul. Rhys aranjă scândurile rupte, sprijinindu-le unele de altele, iar Meredith umplu spaţiile libere cu paie. Apoi, sparse gâtul unei sticle cu o piatră şi vărsă o cantitate generoasă de băutură peste grămada de lemne. O scânteie de la felinar şi...

Vum.

Focul ardea.

Preț de o clipă, flăcările se întinseră atât de sus și pâlpâiră atât de puternic, încât Rhys rămase paralizat, amintindu-și de momentul când văzuse conacul Nethermoor cuprins de astfel de flăcări nimicitoare. Inima începu să-i bată repede și fruntea i se umplu de sudoare. Dar alcoolul se volatiliză rapid, iar focul se transformă într-o flacără mai mică, stabilă, de dimensiuni respectabile, dar neamenințătoare. Unii l-ar fi catalogat drept intim. Chiar romantic.

Ca să fie și mai de efect, Meredith desfăcu un covor afgan ce părea extrem de scump și îl întinse lângă foc.

– Ah, uite, spuse ea, deschizând o ladă nou descoperită. Blănuri! În scurt timp, modelul geometric al covorului era acoperit cu blănuri de capră sălbatică și de hermină.

Doamne, Dumnezeule! În grota aia era depozitată o mică avere.

În vreme ce Meredith căuta căni, Rhys luă felinarul care era pe cale să se stingă și se duse să inspecteze intrarea. Așa cum bănuise, numeroase pietre se rostogoliseră și se prăbușiseră, acoperind complet intrarea. Poate că ar fi reușit să le deplaseze, dacă ar fi putut să proptească o scândură sau un drug de fier în punctul potrivit. Dar, fără lumina zilei care să pătrundă printre bolovani, nu avea cum să-și dea seama dacă eforturile lui ar fi îmbunătățit sau ar fi înrăutățit situația.

Când se întoarse în grotă, o găsi pe Meredith înlăturând paiele de deasupra unui serviciu de ceai din argint. Își ridică fusta și băgă mâna dedesubt, după o bucată de material curat de jupon și șterse cănile.

– Aici erai, spuse ea, turnând coniac într-o cană de ceai și întinzându-i-o. Suntem într-o situație fără ieșire?

– Nu, dar nu are rost să încercăm să ieșim de-aici în seara asta.

– Atunci fă-te comod și păstrează-ți forțele pentru mâine-dimineață, te rog.

Se cuibăriră unul lângă celălalt în blănuri, dar fără să se îmbrățișeze. Îi aștepta o noapte lungă și pustie împreună. Lui Rhys i se părea imposibil să treacă de noaptea aceea fără să poarte o anumită conversație. Așa că decise să ia taurul de coarne.

– Deci care e răspunsul tău?

În tăcerea care urmă, luă neliniștit o înghițitură prea mare de coniac, care îl arse pe gâtlej, până în stomac.

Ea luă la rândul ei o înghițitură, și, în cele din urmă, șopti:

– Încă nu sunt sigură.

El înjură încet, scuturând din cap. De data asta, dădu pe gât o înghițitură și mai mare de alcool. Știa că avea să îl ardă, iar arsura fu bine-venită.

– Ești supărat?

– De ce să fiu supărat?

– Ai toate motivele din lume să fii supărat, Rhys. Nici nu știu cum poți sta aici, atât de calm.

Nici el nu știa prea bine cum. Coniacul îl ajuta. Mai luă o înghițitură, după care își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de suprafața umedă și rece a peretelui.

– Vrei să vorbești despre asta? îl întrebă ea.

– Despre ce? Despre căsătorie sau despre lipsa ei? Cred că am epuizat deja subiectul.

– Nu despre căsătorie. Despre trecut. Despre... locul acesta.

El rămase tăcut preț de o clipă, în speranța că ea avea să fie îndeajuns de isteață ca să priceapă din tăcerea lui că nu dorea să vorbească despre asta.

– Știu că te bătea aici.

El își încordă maxilarul, ca să nu țipe la ea să tacă. Nu îl acceptase. Așa că nu avea nici un drept să-i răscolească rănile, să îi numere cicatricile...

– Toți cei care lucrau la Nethermoor știau.

– Această grotă e izolată fonic, se răsti el. Nimeni nu știa ce se întâmplă aici.

– Ei bine, presupun că nu știa nimeni, nu cu exactitate. Dar era imposibil să nu observăm semnele după aceea. Și ce crezi că făcea când erai plecat la școală? Crezi că renunța la violență pe perioada iernii?

Simți un nod greu și fierbinte în piept. Abia de reuși să articuleze cuvintele:

– Te-a lovit și pe tine?

– Nu, pe mine nu.

O picătură de sudoare i se scurse de pe frunte spre ureche. Slavă Domnului! Dacă ar fi aflat că tatăl lui o rănise pe Meredith, Rhys şi-ar fi pierdut complet controlul.

– Tatăl meu era foarte atent, zise ea. Nu m-a lăsat niciodată să mă joc în jurul conacului, nu m-ar fi lăsat niciodată să lucrez pentru omul acela. Dar erau alţii care nu aveau taţi care să le poarte de grijă.

– Şi apoi eram eu, al cărui tată *era*, de fapt, problema. Nu aveam nici o scăpare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Descarcă-te şi te vei simţi mai bine.

Rhys se îndoia serios de asta. Dar erau blocaţi acolo peste noapte şi îşi dădea seama că Meredith nu avea să renunţe aşa de uşor la subiect. Prea bine. Avea să se descarce, apoi să bea până îşi pierdea cunoştinţa. Iar dimineaţă, când avea să se trezească şi să reuşească să se târască afară din văgăuna aia, urma să lase locul acela în urmă. Pentru totdeauna.

Îşi drese glasul şi se strădui să adopte un ton lipsit de inflexiuni.

– În luna de după moartea mamei, tata m-a adus aici pentru prima dată. Mi-a spus să stau în picioare, în mijloc. El s-a dat în spate, în umbră. Apoi, un pumn a apărut din întuneric şi m-a lovit. Am căzut la pământ. Eram uluit. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că mă lovise. M-am gândit că sigur fusese un accident. Mi-a spus să mă ridic, aşa că m-am ridicat. Atunci m-a lovit din nou, şi mai tare. „Ridică-te", îmi spunea. „În picioare, ticălos nenorocit!" Aşa că mă ridicam, împleticindu-mă, doar ca să fiu lovit din nou. Şi din nou. Şi din nou, până când nu mă mai puteam ridica deloc. Am jucat acest joc amuzant între tată şi fiu de câteva ori pe săptămână, tot restul copilăriei mele. Eu stăteam cam pe-acolo – arătă cu degetul spre centrul întunecat al încăperii –, iar el mă bătea până nu mai puteam să mă ţin pe picioare. Dura tot mai mult de fiecare dată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu rămâneai pur şi simplu întins la pământ?

– Nu ştiu, răspunse el.

Şi chiar nu ştia. Probabil că ar fi fost abordarea inteligentă – să mimeze înfrângerea. Dar avea doar nouă ani pe atunci, iar bătrânul era singurul lui părinte rămas în viaţă. Pur şi simplu nu se gândise să îi iasă din cuvânt. Dacă tatăl lui îi spunea să se ridice, el se ridica. Se ridica şi mai încasa o lovitură. Ceea ce părea să-l facă nemaipomenit de fericit pe bătrân. Şi ce altceva îşi doreşte un fiu decât să-şi facă tatăl fericit?

Şi, după atâţia ani, vocea aceea parcă devenise o parte din el. În fiecare încăierare, în fiecare luptă. De fiecare dată când încasa o lovitură sau un glonţ de muschetă care îl trântea, chircindu-se, la pământ, în minte auzea acel ordin dur, brutal: „Ridică-te. Ridică-te, gunoiule! Ridică-te şi mai încasează una!"

Aşa că se ridicase de fiecare dată. Oricât de mult şi-ar fi dorit să treacă pe lumea cealaltă şi să o lase pe aceasta în urmă, vocea aceea nu îl lăsase niciodată să rămână întins la pământ.

– Nu ştiu de ce făcea asta. Iar acum e mort, aşa că nu voi şti niciodată. Poate că o bătuse pe mama înainte şi avea nevoie de un înlocuitor. Poate că îi stârnea plăcere în vreun fel pervers. Uneori mă gândesc că... poate voia doar să mă călească, să mă facă mai puternic. Mai puternic decât se simţea el, în viaţa lui. Indestructibil.

– Mi-e foarte greu să nu te ating acum.

– Nu mă atinge! se răsti el din reflex. Adică, aş prefera să nu mă atingi.

– Înţeleg. Ea făcu o scurtă pauză. Ai tot dreptul să fii furios. Eu sunt furioasă pe nenorocitul ăla de aproape două decenii. Când am aflat c-a murit, am vrut să iau primul vapor spre Irlanda, doar ca să-i scuip pe mormânt.

– Nu sunt mânios, spuse el pe un ton tot mai tăios. Totuşi, ce vrei să obţii de la această conversaţie? Încerci să mă convingi că tata era un ticălos bolnav? Ştiu deja asta, Merry. Sau discuţia asta ar trebui cumva să mă facă să mă simt mai bine? Ar trebui să mă bucure gândul că tu, şi tatăl tău, şi fiecare lacheu, şi fiecare cameristă care lucra pentru noi ştiaţi foarte bine că încasam bătăi care aproape că mă lăsau fără suflare, şi totuşi aţi stat toţi cu mâinile în sân, fără să faceţi nimic?

– Nu, spuse ea şi se trase mai aproape de el. Evident că nu. Tocmai de aceea ar trebui să fii supărat. Nu doar pe el, ci pe tot locul ăsta. Te-am dezamăgit cu toţii, Rhys. Nu datorezi nimic acestui sat. Îl atinse uşor cu piciorul de coapsă, iar el tresări. Ţii atât de multe emoţii închise în tine. Le simt venind în valuri. Lasă-le să iasă la suprafaţă.

Rhys lăsă să iasă la suprafaţă doar o răsuflare lungă şi egală.

– Omul e mort, spuse el după o vreme. Dacă mă enervez, nu voi face decât să-mi vărs nervii în altă parte. Stricând ceva sau rănind pe cineva care nu merită asta. Iar asta nu ar schimba cu nimic lucrurile. Îşi drese glasul, apoi adăugă: La urma urmei, sunt încă în viaţă, în ciuda tuturor tentativelor lui de a mă ucide şi a tuturor încercărilor mele de a muri. Lucrurile se întâmplă aşa cum este scris să se întâmple.

Ea mârâi.

– M-am săturat până peste cap să te aud vorbind aşa. Nu ai ajuns aici şi acum prin voia destinului, Rhys. Ai supravieţuit, în ciuda tuturor celor întâmplate, prin puterea, inteligenţa şi curajul tău. Ştiu asta pentru că şi eu sunt o supravieţuitoare. Şi e atât de frustrant să te aud bombănind întruna despre soartă şi despre destin, şi despre cum „aşa a fost să fie", când, ani la rând, eu am menţinut satul acesta pe linia de plutire cu eforturi şi sacrificii imense. Am rămas, când alţii au plecat. Am continuat să muncesc, când alţii au renunţat. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am căsătorit cu un bărbat mai bătrân ca *tata*. Nu-mi spune că toate astea au fost în zadar, că viaţa mea ar fi fost la fel, indiferent ce făceam. Mă jigneşti când vorbeşti aşa. Te jigneşti pe tine însuţi. Ai supravieţuit, şi nu pentru că soarta te-a ţinut în viaţă, ci pentru că eşti un bărbat puternic, curajos, ager la minte, rezistent şi mărinimos. Şi mă doare enorm de fiecare dată când te aud negând asta.

Rhys nu ştia cum să răspundă la acest discurs. Se ridică în picioare, ca să se dezmorţească şi să mai adune lemne pentru foc.

– Mai vrei nişte coniac? îl întrebă când el se aşeză la loc.

El primi băutura fără să spună ceva.

– Cred că am găsit o poveste pe care să o spună Darryl, în legătură cu lacul. Vrei să o auzi?

Nu ţinea morţiş. Dar se părea că ea luase tăcerea lui ca pe un răspuns afirmativ.

– Seamănă puţin cu povestea pe care mi-ai spus-o tu la Bath. Darryl va face ce va dori din ea, dar cred că ar trebui să sune cam aşa. Îşi drese glasul, apoi continuă: Cândva demult, în vremuri îndepărtate, pe când mlaştinile erau acoperite de păduri, iar pădurile musteau de magie, exista un sătuc pe locul în care se află astăzi Buckleigh-in-the-Moor. În fiecare noapte, sătucul era atacat de un lup însetat de sânge. În vreme ce sătenii dormeau, lupul îi răpea şi îi devora pe cei slabi, pe bătrâni şi pe copii. Oamenii erau neajutoraţi. Apoi, într-o zi, în sat sosi un luptător. Un bărbat puternic, bun, însărcinat să îi protejeze pe săteni de orice pericole. În fiecare noapte, bărbatul se lupta vitejeşte cu lupul, încasând muşcături şi tăieturi în eforturile lui de a apăra satul. Dimineaţa, după ce lupul se întorcea în vizuina lui, eroul se ducea la un lac sacru, unde îşi curăţa rănile şi se vindeca.

Şi mai era o fată tânără, continuă ea. Foarte curioasă şi adesea singuratică. Aceasta îl urmărea pe furiş în fiecare dimineaţă şi îl privea cum se scaldă în lac, spălându-se de sânge şi lăsându-şi rănile să i se vindece. În ochii ei, luptătorul era cel mai frumos şi mai curajos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se îndrăgosti de el, chiar dacă el nu o observase. Şi, cu cât dragostea ei devenea mai puternică, cu atât era mai dureros pentru ea să vadă în fiecare dimineaţă rănile lăsate de lup pe trupul lui. Rănile îi erau tot mai adânci şi mai grave cu fiecare zi, pe măsură ce lupul devenea tot mai înfometat şi mai sălbatic.

Într-o noapte, fata rămase trează şi se furişă afară din coliba ei, ca să urmărească lupta dintre bărbat şi bestie. Eroul luptă cu multă pricepere şi vitejie, dar, în noaptea aceea, lupul era mânat de disperare. Sub ochii îngroziţi ai fetei, lupul îl trânti pe luptător la pământ şi se năpusti asupra trupului lui inert, pregătindu-se să-l apuce de gât cu fălcile lui sălbatice şi pline de spume. Fata scoase o săgeată şi o fixă în arc. Chiar pe când lupul se pregătea să-şi înfigă colţii în luptător, fata trase cu săgeata chiar în inima bestiei, ucigând-o pe loc.

Meredith se opri din povestit.

– Hm. Presupun că va trebui să găsim o explicație aici, să arătăm cum a devenit fata un arcaș atât de priceput. Și de ce nu a ucis lupul mai devreme. Mai vrei coniac?

– Nu.

Ea mai turnă ultimele picături în cana ei, și sticla se goli, așa că Meredith o lăsă să se rostogolească în întuneric.

– În orice caz, fata îl târî pe luptătorul rănit până la iazul sacru, spuse ea, continuând povestea, și îl stropi cu apă rece, până când toate rănile i se vindecară. Și, chiar pe când luptătorul își deschidea ochii, fata fugi și se ascunse, de teamă ca bărbatul să nu se rușineze de goliciunea lui. Când descoperiră lupul mort, sătenii dădură năvală, plini de bucurie. „Totul este bine", strigau ei. „Lupul a dispărut, iar satul e salvat." Îl aplaudară pe luptătorul derutat și organizară serbări în cinstea lui. Iar el își luă apoi rămas-bun de la ei. Misiunea lui acolo se încheiase. Plecă să poarte alte lupte, chiar mai curajoase, spre apărarea altor nevinovați. Fata nu l-a mai văzut niciodată. Dar a rămas de-a pururi fidelă dragostei ei și îl aștepta în liniște pe marginea iazului, sperând că el avea să se întoarcă într-o zi.

Meredith bău și ultima picătură de coniac.

– Ar trebui să se transforme într-o piatră, sau o floare, sau un copac, ceva ce am putea arăta acum oamenilor. Așa e cu poveștile astea, nu?

– Nu știu, de ce mă întrebi pe mine?

– Nu știi? Credeam că e destul de evident.

Rhys începu să-și maseze tâmplele. Avea deja o durere groaznică de cap din cauza băuturii și se săturase de povești și jocuri.

– Presupun că nu sunt chiar atât de deștept pe cât mă crezi. Vrei să nu mai vorbești în dodii?

– Te urmăream, Rhys. Când eram mică, te urmăream peste tot, ori de câte ori reușeam să mă furișez. De fiecare dată când veneai la grajduri, mă ascundeam și te priveam pe furiș. Dacă ieșeai călare, eu te urmăream pe jos cât puteam de mult. Când nu mai reușeam să țin pasul, mă întorceam la grajduri și așteptam să revii, ca să te mai văd măcar o clipă, când îi dădeai frâiele vreunui grăjdar. Ea râse scurt. Doamne, câte ore

am petrecut în podul acela cu fân, privind în jos. Aveam mereu paie prinse în păr.

– Și...?

– Și eram acolo în noaptea aceea. În noaptea cu incendiul. Așteptam să te întorci acasă. Te-am văzut luptându-te cu el. Nu tu ai răsturnat felinarul, Rhys. Eu l-am aruncat. L-am aruncat spre *el*, dar l-am ratat pe ticălos. Aruncase biciul și se întinsese după furcă și... Vocea i se frânse. Nu voi uita niciodată privirea lui... Răutate pură. Te-ar fi ucis.

Rhys își înghiți un val de fiere care i se urcase în gât.

– Ar fi trebuit să-l lași.

– Cum poți spune una ca asta?

– Mai bine pe mine decât...

La naiba, el ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. Știa, cumva, în adâncul sufletului, că *ar fi trebuit* să moară în noaptea aceea. Și, din cauza ei, își petrecuse paisprezece ani bâjbâind prin lume, pe jumătate viu, căutând în zadar o intrare în iad. Totul degeaba. Degeaba.

Îl cuprinse o furie irațională. Își încleștă pumnul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, ești fiica unui grăjdar. Ai aruncat un felinar aprins într-un grajd cu cai? Trebuia să știi că nu e bine.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

– Știam asta, o știu și acum. Dar atunci nu mai gândeam. Simțeam doar nevoia să-l opresc, iar felinarul a fost cel mai la îndemână obiect.

– Toți caii aceia... Doamne! Au murit în chinuri oribile. I-ai auzit urlând? I-ai auzit?

– Nu, spuse ea foarte încet.

– Norocul tău. Eu încă îi mai aud. Chiar și acum.

Chiar și acum, în văgăuna asta întunecată și umedă, încă mai auzea urletele cailor în mintea lui. Își astupă urechile cu mâinile, dar fără vreun efect, deoarece amintirile se aflau între ele.

– Am fugit să dau alarma, spuse ea. Apoi tata m-a obligat să mă duc acasă.

– Tatăl tău...

– Tata a rămas olog. Știu asta. O știu foarte bine. Eu l-am bandajat și l-am îmbăiat, și l-am îmbrăcat, și îngrijit zi de zi de atunci încoace. Și poate că pare oribil din partea mea, dar aș face-o din nou. Omul acela te-ar fi ucis. Nu îmi pare rău că l-am oprit, indiferent de consecințe.

Rhys își lăsă capul pe genunchi și i se făcu greață.

– Nu vrei să știi de ce? întrebă ea și îi puse o mână pe umăr.

El scutură din umeri, respingându-i atingerea.

– Nu, nu vreau să mai aud nimic. Mă doare îngrozitor capul. Lasă-mă în pace.

Avea o presimțire oribilă că știa ce avea să îi spună în continuare. Și nu voia să o audă. Nu voia ca acel dar minunat să se amestece cu toată durerea și furia acelui moment.

– Pentru că te iubeam.

La naiba, o spusese!

– Te iubesc de când mă știu, încă de când eram doar o copilă, continuă ea cu voce tremurată. Te-am iubit în toți anii în care ai fost plecat. Am citit fiecare pagină din fiecare ziar pe care l-am găsit, căutând măcar un cuvânt despre tine. Te-am visat noaptea. Mi-am împărțit patul cu alți bărbați, dorindu-mi să fii tu în locul lor. Și probabil că te voi iubi până la moarte pentru că, dacă puteam găsi o cale ca să nu te mai iubesc, aș fi găsit-o până acum. Trase adânc aer în piept și-l eliberă rapid. Gata, am spus-o. Te iubesc.

Capitolul 22

Meredith așteptă în întunericul pâlpâitor, temându-se să mai spună ceva. Temându-se să se miște, să clipească sau să respire. Gata, dăduse la iveală adevărul pe care îl ținuse ascuns în ea atâția ani. Pe care îl ascunsese atât de adânc, încât reușise să-l nege chiar și față de ea însăși. Dar acum nu o mai putea face.

Cu cât reacția lui întârzia mai mult, cu atât ea devenea mai neliniștită. Frica o rodea în interior, de la mărunțaie, până

la extremitățile membrelor. Îi rodea bărbia și degetele, și genunchii dinspre interior, făcându-le să tremure.

– Te iubesc, Rhys, spuse ea din nou. La urma urmei, ce mai conta dacă i-o mai zicea o dată? Îi atinse încheietura mâinii cu degete tremurătoare. Rhys? Te rog, spune ceva.

Iar, după un moment lung și chinuitor, el rosti un singur cuvânt:

– Rahat!

Meredith dădu din cap. Nu era chiar răspunsul la care sperase ea, dar, cumva, se potrivea perfect situației.

– Rahat, spuse el din nou, de data asta mai tare. Înjurătura lui răsună în întuneric. De ce nu mi-ai spus?

– Îmi pare foarte rău. Până ieri habar n-aveam că tu te-ai învinovățit în tot acest timp pentru incendiu. Credeam că l-ai considerat un accident. Pentru că asta a și fost. Un accident stupid și tragic.

El își înălță capul.

– Cum ai putut să-mi ascunzi așa ceva? Îți dai seama cât de mult ar fi contat pentru mine dacă aș fi știut asta în tot acest timp?

– Că eu am aruncat lampa sau că te iubesc?

– Și una, și alta. Nici nu-ți dai seama... Vocea i se gâtui. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am irosit toată nenorocita mea de viață...

– Îmi pare rău. Foarte rău. Aș vrea să-ți fi putut spune mai devreme, dar...

– Dar ce, Meredith? *Ai fi putut* să-mi spui mai devreme. Puteai să-mi spui acum câteva săptămâni. Cel puțin, ultima parte.

Inima i se făcu cât un purice. Târându-se pe genunchi, se întoarse spre el și îl cuprinse pe după umeri. Simțea nevoia de a-l ține pur și simplu în brațe.

– Îți spun acum, Rhys. Te iubesc.

Mușchii lui se încordară.

– Ți-am spus să nu mă atingi. Nu în locul ăsta.

– Bine, înțeleg. Fără tragere de inimă, ea își retrase brațele de pe umerii lui și se așeză din nou jos. Nu înțelegi? Nu datorezi nimic acestui sat. Nu-mi datorezi nimic nici *mie*. Dar ai o datorie față de tine însuți ca, după atâta durere, să-ți găsești fericirea.

Dacă poți să fii cu adevărat mulțumit aici, nu mi-aș dori nimic mai mult decât să împart această mulțumire cu tine. Dar dacă nu poți... Chiar dacă buzele îi tremurau, ea se forță să-și păstreze vocea puternică. Atunci, ar trebui să pleci.

El rămase tăcut. Respira așa rapid, încât se simțea umiditatea din grotă crescând cu fiecare clipă. Își scutură praful de pe pantaloni și se ridică în picioare, apoi mai puse o scândură pe foc, înainte să șteargă de praf o sticlă de coniac.

– Nu vrei să vorbești despre asta?

Trosc! Gâtul sticlei se izbi de stâncă.

– Să vorbesc despre ce anume? întrebă el încet, turnându-și rachiu în cană.

– Despre tine. Despre noi. Despre trecut. Despre viitor.

Oare ar fi reușit vreodată să o ierte?

El nu îi răspunse, ci continuă doar să bea.

După tot ce îi spusese ea în seara aceea... despre incendiu, despre sentimentele ei... se schimbase tot ce știa despre el însuși, despre trecutul lui. Precum și tot ce știuse despre ea. Probabil că era copleșit, că încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Și, pentru ca lucrurile să se înrăutățească și mai tare, erau blocați în locul acela în care el îndurase atâta durere. Poate că, în momentul acela, Rhys nu era în stare de conversație. Pentru numele lui Dumnezeu, se mira că încă putea să se țină pe picioare.

Pentru ea sigur nu era ușor. Se sprijini de o ladă din apropiere și se ridică în picioare, nesigură pe ea.

– Îmi dau seama că probabil ești supărat, rosti ea cu grijă.

– Nu sunt supărat.

– Ba bineînțeles că ești supărat. De ce nega în continuare un lucru atât de evident? Ești al naibii de furios. E normal, Rhys. Poți să o lași să se vadă.

– De ce-aș fi furios? Despică aerul cu mâna și coniacul îi sări din cană. Câteva picături căzură pe brațul lui Meredith. Altele aterizară în foc și atâțară flăcările, făcându-le să scânteieze. În schimb, emoțiile lui continuară să mocnească liniștit. Incendiul nu s-a produs din vina mea, continuă el. Spui că mă iubești, că m-ai iubit întotdeauna. Ultimii paisprezece ani de chin din

viața mea au fost doar o mare greșeală. Ar trebui să fiu fericit, nu-i așa? În extaz! Nu-mi mai spune că sunt furios.

– Foarte bine, nu ești furios.

Urmă o tăcere încordată.

– La ce te aștepți? întrebă el în cele din urmă, cu voce neutră. Spune-mi la ce reacție te aștepți din partea mea. Ar trebui să mă cuprindă o criză de furie și să arunc cu lăzi în pereți? Ar trebui să-mi pun capul în poala ta și să plâng, în timp ce tu îmi murmuri vorbe dulci și mă mângâi pe păr. Sau... știu: speri că o să-ți ridic fusta și-o să ne împerechem ca animalele toată noaptea. Ca și cum câteva ore de sex ar putea să șteargă anii întregi în care viața mea a fost iadul pe pământ. Scutură din cap. Ești bună, Meredith, dar nu chiar atât de bună.

Ea încercă să nu se lase rănită de cuvintele lui.

– Nu, spuse ea, nu mă aștept la nici o criză de isterie și nici la o... împerechere. Dar ți-am spus lucruri greu de acceptat, iar locul ăsta ar scoate pe oricine din minți. Se întinse și își puse mâna pe brațul lui, încercând să îl liniștească. Vom trece peste asta. Vino, așază-te lângă mine, să așteptăm împreună venirea dimineții.

– Am spus să nu mă *atingi*. Își smulse brațul din mâna ei și făcu un pas mare înapoi. Îndreptă un deget spre ea. Vorbesc serios, Merry. Stai departe de mine în clipa asta. Nu știu de ce-aș putea fi în stare.

– Bine. O podidiră lacrimile când se vârî înapoi în grămada de blănuri. Gata, nu te mai deranjez.

Se întinse pe-o parte, înfășurându-și brațele în jurul trupului, ca să se încălzească. El trecu de cealaltă parte a focului, unde se ghemui, rezemându-se de un butoi, și își puse brațele pe genunchi.

Din această poziție, flăcările și fumul păreau să danseze în jurul feței lui, schimonosindu-i trăsăturile. Mâinile îi erau strânse pumni. Era atât de încordat, încât Meredith îl simțea cum vibrează de la forța propriei furii reprimate.

Simțea că în el se dădea o luptă. O luptă tăcută acolo, în colțișorul lui. O luptă cu el însuși, cu demonii lui, cu ea. Poate pur și simplu o luptă cu furia însăși... nu știa nici ea sigur. Tot ce știa era că nu o lăsa să îl ajute. Nici măcar nu o lăsa să se apropie de el.

Probabil că adormise la un moment dat, deoarece, următorul lucru de care deveni conştientă fu un zgomot de piatră frecându-se de piatră. O apucă tremuratul. Focul era stins, iar blănurile căzuseră de pe ea în timpul somnului. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi înfăşură braţele în jurul lor, încercând să se încălzească.

După un moment în care se uită în gol doar la pielea ei ca de găină de pe braţe, Meredith avu o revelaţie. Era *dimineaţă*. Focul se stinsese, dar încăperea era totuşi îndeajuns de luminată ca să distingă lucrurile din jur. Trebuia să fie lumina zilei. Slabă, prăfuită, dar, totuşi lumina zilei. Întreaga cavernă era luminată.

Nu îl vedea nicăieri pe Rhys.

– Rhys, eşti aici?

Se ridică cu greu de pe covor. Oricât de furios ar fi fost Rhys, cu siguranţă că nu ar fi lăsat-o singură acolo. Sau da?

– Rhys?

Ecoul strigătului ei răsună prin grotă, fără răspuns. Inima începu să îi bată nebuneşte. Fusta i se încurcase în jurul picioarelor şi o scutură ca să se elibereze, în timp ce se ridica.

Apoi auzi, dinspre scări, un icnet jos, masculin, de bărbat care se căznea. Apoi urmă o prăbuşire puternică.

– Rhys!

Aerul se umplu de praf, dar ea se strecură prin el, ca să ajungă la trepte. Pe măsură ce norii de praf se risipiră, văzu silueta lui Rhys în cadrul intrării proaspăt eliberate, aplecat, pregătindu-se să rostogolească un ultim bolovan. Rhys vârî un drug de fier sub bolovan, apoi împinse şi trase cu toată puterea. Cu siguranţă că ar fi putut ieşi din grotă prin deschizătura deja făcută. Era destul de mare ca să treacă amândoi prin ea. Dar nu îl întrerupse. Era şi el îndeajuns de deştept ca să-şi fi dat seama de acelaşi lucru. Dar, dintr-un motiv oarecare, era important pentru el să elibereze complet ieşirea.

Cu un ultim efort solicitant, reuşi să mişte capătul mai îngust al bolovanului. Îl împinse apoi cu cizma, şi pietroiul se rostogoli într-o parte, lăsându-le cale liberă.

– Gata, spuse el, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Articulaţiile degetelor îi erau julite şi pline de sânge. Mi-am încheiat socotelile cu locul ăsta.

Cuvintele lui aveau un ton definitiv. Oare ce intenţionase să zică? Îşi încheiase socotelile cu această grotă oribilă? Sau cu Nethermoor în general?

Şi cum rămânea cu ea? Îşi încheiase socotelile şi cu ea?

Coborâră înapoi spre sat, mergând tăcuţi unul lângă celălalt. El nu părea să aibă chef de conversaţie, ca să nu spunem mai mult, iar Meredith rămase bucuroasă cu câţiva paşi în urma lui. O durea tot corpul. Muşchii îi protestau după noaptea petrecută pe podeaua rece şi stâncoasă, capul o durea foarte tare, iar stomacul îi cerea de mâncare. Dar cel mai tare simţea durerea înţepătoare din piept.

Durerea se uşură considerabil când intrară amândoi în cârciuma hanului şi găsiră încăperea plină de oameni.

– S-au întors! strigă Darryl. Doamna Maddox şi domnia sa s-au întors!

Împleticindu-se prin mulţimea care aclama, tatăl ei îşi croi drum până la ea şi aproape că îi căzu în braţe.

– Merry, spuse el, trăgând-o într-o îmbrăţişare strânsă şi mângâindu-i părul. Am fost atât de îngrijorat. Ştiam că eşti cu Rhys, şi că el o să aibă grijă de tine, dar...

– Sunt bine, tată. Îl îmbrăţişă şi ea. Îmi pare tare rău că te-ai îngrijorat pentru noi. Toţi ceilalţi s-au întors?

Îşi întinse gâtul şi se uită peste umărul lui, prin mulţime. Erau adunaţi acolo mulţi oameni – s-ar părea că toţi locuitorii satului, chiar –, dar nu o vedea pe singura persoană pe care o căuta cu privirea.

Până când zări un coş cu chifle proaspete şi i se tăie respiraţia. Se smulse din îmbrăţişarea tatălui ei.

– Sunt aici, doamnă Maddox, spuse Cora, venind repede din bucătărie şi scuturându-şi făina de pe mâini. Sunt aici. M-am întors la muncă. Îmi pare atât de rău, doamnă. Şi nu ştiu dacă mă veţi putea ierta vreodată, dar nu voi mai...

Meredith o întrerupse, îmbrăţişând-o strâns. Cora izbucni imediat în lacrimi. Meredith se uită uşurată spre Rhys, dar acesta dispăruse în mulţime. Nu-l mai vedea.

Se întoarse din nou spre fata care îi plângea în braţe.

– Biata de tine. Ne-am îngrijorat atât de tare din cauza ta.

Murdăria şi pietrişul de pe hainele ei se amestecară cu stratul de făină de pe hainele Corei. Cu toate astea, Meredith o mângâie pe fată pe păr.

Cora se răsuci în braţele ei.

– Se ard chiflele!

– Lasă-le, nu contează. Îi făcu un semn discret lui Darryl, să se ducă să salveze pâinea. Apoi, o conduse pe Cora spre cea mai apropiată masă şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Pe unde ai fost, draga mea?

Cora îşi muşcă buza şi îşi pironi ochii în pământ. În încăpere se lăsă o linişte desăvârşită.

– Nu-ţi fie teamă, o îndemnă Meredith. Poţi să-mi spui.

– A fost cu mine.

O mână grea, masculină, se aşeză pe umărul fetei. Meredith îşi mută privirea de la mână, la umăr, apoi la chipul pe care ar fi trebui să se aştepte să îl vadă, de ceva timp. La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama.

– A fost cu mine, repetă Gideon Myles. Toată noaptea.

Meredith se holbă la el furioasă şi văzu roşu în faţa ochilor. Reuşi să mai rostească un singur cuvânt.

– Unde?

– Într-un loc retras. Într-un loc sigur.

– Am ieşit doar să ne plimbăm, spuse Cora, trăgându-şi nasul. Dar s-a lăsat ceaţa, şi Gi... şi domnul Myles a spus că ar trebui să aşteptăm să se ridice. Că nu era sigur să mergem acasă pe ceaţă. Fata o strânse mai tare de mână pe Meredith. Doamnă, jur că nu asta am vrut. Am ieşit doar la o plimbare, şi după ce s-a lăsat ceaţa...

– Nu era sigur să vă întoarceţi acasă. Ştiu. Meredith înghiţi cu greu şi se întoarse spre Gideon, care nu părea a se căi deloc. Nu era sigur pentru *tine* să mergi acasă? Tu, care locuieşti în mlaştină dinainte să se nască fata? Dar a fost sigur pentru toţi ceilalţi locuitori ai satului să pornească în căutarea Corei, răscolind fiecare vale, pisc, râu şi baltă? Cineva ar fi putut muri.

Myles ridică din umeri şi îşi feri privirea.

– Nu-ţi întoarce privirea. O strânse o ultimă dată de mâini pe Cora, apoi îi dădu drumul. Tremurând de furie, îşi propti mâinile pe masă şi se ridică, încet, în picioare. Te-ai atins de ea?

Cora îşi puse capul pe masă şi începu să plângă.

Meredith îşi încleştă bărbia şi îl ţintui cu privirea pe Gideon, până când acesta o privi în ochi. Te-am întrebat ceva: Te-ai atins de ea?

– Nu e treaba ta, Meredith.

– Ba pe naiba! Lovi scaunul dintre ei cu piciorul, dându-l la o parte şi se apropie de el. Răspunde-mi!

– N-am făcut nimic din ce n-a vrut şi ea să fac.

Meredith nici nu îşi dădu seama când îşi ridică mâna care-i zbură spre el. Auzi doar zgomotul palmei pe faţa nebărbierită a lui Gideon.

– Nenorocitule! E doar o fetişcană!

– Nu e o fetişcană, e o...

– Nu spune asta! Să nu care cumva să-i spui aşa!

Înainte să apuce să-l mai plesnească o dată, el o prinse tare de încheietura mâinii.

– Crede-mă, habar n-ai ce urma să zic. Îi dădu drumul şi o privi plin de dispreţ. Adică, tu ai voie să faci ce vrei, iar eu nu? Tu ai voie să te destrăbălezi şi să pleci cu Ashworth ca să v-o trageţi în înalta societate, dar eu nu am voie să...

Gideon fu luat complet prin surprindere. Într-o clipă se afla în picioare în faţa lui Meredith, iar în clipa următoare, Rhys îl izbi de perete. Şi întrucât o singură dată nu era de ajuns, Rhys îl prinse cu mâinile de cămaşă, îl trase dinspre perete şi îl izbi din nou.

Ceilalţi din tavernă săriră din scaune şi se refugiară spre marginea încăperii.

Rhys îl ţintui pe Gideon la perete cu o mână, se lăsă pe spate şi lansă o lovitură cu cealaltă. În ultima secundă, Gideon reuşi să se răsucească în strânsoarea lui, iar lovitura îi atinse razant umărul după care ricoşă în perete, în loc să-i rupă gâtul instantaneu. Îşi propti antebraţul în gâtul lui Rhys şi îl lovi cu cizma în burtă, îndepărtându-l. Cu celălalt braţ, se întinse după pistol.

Rhys ajunse însă primul la armă.

– Fără arme, spuse el, smulgând pistolul de la brâul lui Gideon şi aruncându-l deoparte. Doar cu pumnii.

Pistolul alunecă pe duşumea şi se opri la picioarele Corei.

Cu o mişcare rapidă, Gideon îl lovi pe Rhys cu piciorul în genunchi – genunchiul stâng rănit, pe care-l expunea întotdeauna. Lovitura îl făcu pe Rhys să se retragă puţin, ceea ce îi oferit lui Gideon un moment de respiro şi timp de reacţie.

Atac!

Se întinse într-o parte şi apucă un sfeşnic de pe poliţă.

– Nu! strigă Meredith.

Gideon îşi înfăşură degetele în jurul barei groase de alamă, chiar în momentul în care Rhys se trase în spate, pregătindu-se pentru o nouă lovitură cu pumnul. Amândoi atacară în acelaşi timp. Rhys îl pocni primul pe Gideon în falcă, alterând unghiul de coborâre a sfeşnicului, dar nu şi viteza acestuia. Obiectul se izbi de spatele lui Rhys cu o bufnitură surdă. Ambii urlară de durere, îndepărtându-se pentru o clipă.

Dar nu pentru mult timp.

Cu un strigăt de luptă nedesluşit, Gideon atacă din nou.

Rhys se feri, iar sfeşnicul lovi masa, străpungând adânc tăblia. În vreme ce Gideon se chinuia să îşi recupereze arma dintr-o grămadă de aşchii, Rhys apucă un scaun şi îl azvârli cu putere. Acesta îl lovi pe Gideon în cap şi se făcu ţăndări.

– Nenorocitule!

Gideon lăsă sfeşnicul şi îşi aplecă umărul în faţă, atacându-l cu toată forţa pe Rhys.

Deşi Rhys era mai voluminos, fu prins pe picior greşit. Se poticni în spate când Gideon îl îmbrânci, şi amândoi măturară suprafaţa încăperii, aterizând pe tejghea, cu un zgomot puternic de sticle sparte şi lemn rupt.

Meredith îşi acoperi gura cu mâinile. Doamne, Dumnezeule! Aveau să distrugă complet taverna.

În caz că Rhys simţea vreunul dintre pumnii pe care-i încasa de la Gideon în piept şi în stomac, nu lăsa să se vadă acest lucru. În schimb, îl apucă pe Gideon de cămaşă şi îl ridică puţin spre stânga, izbindu-i corpul de tejghea şi trântindu-l pe spate. În câteva secunde, Rhys se urcă deasupra lui, încălecându-i coapsele

ca să-l ţină imobilizat la orizontală şi începu să-i care pumni cu nemiluita.

– Încetaţi! strigă Meredith. Rhys, Gideon! Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă!

Dar nici unul dintre ei nu-i ascultă rugămintile.

Gideon îşi întinse mâinile, ca să-l apuce pe Rhys de gât. Îşi orientă coatele în faţă, împingând, până când îl izbi pe Rhys cu capul de rândurile de pahare suspendate. În toiul încăierării, o ploaie de cioburi mărunte începu să cadă peste ambii, urmată de picături roşii de sânge. Al cui sânge? Meredith nu îşi dădea seama.

După ce ploaia de cioburi se opri, imaginea rămăsese aproape neschimbată. Gideon întins pe spate pe bar; Rhys aplecat deasupra lui. Gideon cu degetele strânse în jurul beregatei lui Rhys, sufocându-l. În tot acest timp, Rhys căra lovitură după lovitură în coastele lui Gideon. Meredith auzi un pârâit care îi întoarse stomacul pe dos.

Of, Doamne! Lupta nu avea să se oprească decât atunci când unul din ei avea să rămână lat, inconştient. Sau mort.

Cora vru să se arunce spre cei doi, dar Meredith a apucă de braţ şi o trase înapoi. Nu avea cum să-i oprească. Oricine încerca să intervină, avea să fie probabil rănit sau chiar ucis.

– *Mori*, mugi Gideon strângându-şi şi mai tare degetele în jurul gâtului lui Rhys.

Drept răspuns, Rhys îi scuipă doar două cuvinte:

– *Obligă-mă!*

Faţa lui Rhys căpătă o nuanţă înspăimântătoare de roşu, dar Meredith îşi dădu seama că forţa lui Gideon slăbea. Cu o expresie aproape plină de regrete, Rhys îşi ridică pumnul şi îl lovi o ultimă dată în falcă pe Gideon. Din gura acestuia ţâşni un jet de sânge, care le stropi şi pe Meredith, şi pe Cora. Cora ţipă. Trupul lui Gideon deveni inert, mâinile căzându-i moi pe bar.

Un dinte se rostogoli pe duşumea şi ricoşă din lespezile de piatră.

Dar Rhys continuă să îl lovească.

– Ridică-te! *Trosc!* Asta-i tot ce poţi? *Trosc!* Ridică-te în picioare, gunoi mizerabil! Apucă trupul inert al lui Gideon de gulerul

cămășii și începu să-l scuture, izbindu-l cu capul de bar. Trezește-te, nenorocitule, și încearcă din nou să mă omori!

Îi dădu drumul cămășii lui Gideon, iar capul acestuia căzu din nou inert pe bar. Rhys rămase deasupra lui sângerând, gâfâind, transpirat. Și poate... plângând ușor, deși Meredith nu-și putea da seama cu exactitate.

Chiar pe când își adunase suficient curaj ca să meargă la el, Rhys își încleștă bărbia și își ridică din nou pumnul greu, pregătindu-se parcă să-i dea lovitura fatală lui Gideon. Toți cei din încăpere își ținură respirația.

– Nu! strigă Cora.

– Rhys, nu face asta, spuse Meredith.

Din spatele celor două femei, un bărbat își croi drum prin mulțime și se grăbi să îl apuce pe Rhys de braț. Meredith își dădu seama că era prietenul lui Rhys și sponsorul Corei. Domnul Julian Bellamy. Nu își închipuise niciodată că avea să se bucure atât de mult să-l revadă.

– Păstrează-ți forțele, spuse Bellamy, respirând sacadat și folosindu-și toată puterea ca să controleze furia lui Rhys. Păstrează-ți forțele pentru cel care merită furia ta. L-am găsit.

După un moment lung și încordat, Rhys își coborî brațul, eliberându-l din strânsoarea lui Bellamy. Se holbă doar spre trupul fără simțire al lui Gideon, ca și cum nici măcar nu l-ar fi recunoscut. Privirea îi rătăci apoi spre barul distrus, ca și cum nu și-ar fi dat seama cum ajunsese acolo.

– Rhys, îndrăzni Meredith...

El îi aruncă o privi rece, indiferentă. Înghiți în sec și își șterse fruntea cu mâneca. Materialul se acoperi imediat de murdărie, transpirație și sânge.

– Ai vrut să mă vezi furios, spuse el, scuipând sânge într-o parte. Ești fericită acum?

Pe Meredith o înecă plânsul.

– Așadar, ești furios. Grozav! Nici că puteai alege un moment mai potrivit!

Domnul Bellamy îl apucă pe Rhys de cămașă, ca să-i capteze atenția.

– Păstrează-ți furia. L-am găsit! Pe cel care l-a ucis pe Leo!

Capitolul 23

Se lăsă o liniște adâncă. Toată lumea, inclusiv Meredith, înmărmuri când văzu măcelul și distrugerea din jurul lor. Taverna văzuse mai multe încăierări, însă niciodată așa ceva. Nimeni nu știa ce avea să urmeze.

Detensionând atmosfera, domnul Bellamy îl bătu ușor pe umăr pe Rhys.

– Haide, Ashworth, zise el cu blândețe, haide să plecăm de-aici.

După o clipă de pauză, Rhys încuviință din cap. Sări peste bar, aterizând pe podea cu o bufnitură.

Bellamy se uită la Rhys, strâmbând din nas la vederea sângelui și a murdăriei.

– Ai pe undeva vreun costum curat?

Rhys își atinse ușor buza care-i sângera.

– La mine acasă, sus.

– Atunci acolo mergem. Bellamy înclină din cap spre Meredith. Doamnă Maddox, mereu o plăcere să vă văd.

Meredith aproape că-l îmbrățișă, de recunoscătoare ce era. Nimeni din sat n-ar fi putut nici să oprească scena, nici să-l aducă pe Rhys cu picioarele pe pământ.

Bellamy se întoarse întrebător către Cora.

– Te simți bine?

Fata încuviință din cap.

– Ai grijă să nu mai fugi. Când plecăm, o să vii cu noi.

Meredith încercă să-l privească pe Rhys în ochi, însă acesta se feri.

– Rhys, zise ea, apucându-l de braț, uită-te la mine. Ești rănit?

– Ce-ți pasă?

– Sigur că-mi pasă.

– Să nu-ți pese. Nu vreau să-ți pese. Se îndepărtă de atingerea ei. Nu suport să fiu lângă tine acum.

Când plecară bărbații, câinii se luară după ei cu pași mărunți. Meredith rămase în urmă. Se uită la dezastrul din jurul ei și se întrebă ce era mai distrus: localul sau sufletul ei?

Cora se duse repede lângă Gideon. După câteva secunde, acesta începu să mormăie înjurături și să se chircească sus pe bar, drept dovadă că Rhys nu-l ucisese.

Preț de un minut, spumegând de furie, Meredith se gândi să-l termine ea pe Gideon. Dar firea ei practică avu câștig de cauză: nu voia astfel de încurcături în localul ei și nici o asemenea vină în sufletul ei. Gideon pur și simplu nu merita. În schimb, voia ca el să nu mai sângereze pe barul ei. Se duse după trusa cu bandaje și medicamente, dar când luă cutia cea mică din bucătărie, Cora o apucă de mâini.

– Am eu grijă de el, zise fata apăsat, iar în glasul ei nu se mai simțea nici urmă de fetiță, ci o hotărâre de femeie. Harold și Laurence stăteau în spatele ei, suflecându-și mânecile. Îl ducem sus, într-una din camerele de oaspeți, adăugă ea.

Meredith aprobă din cap, amorțită.

– Eu rămân să strâng pe-aici.

După ce-i scoase pe toți afară, zăvorî ușa. Mătură singură fiecare ciob de sticlă și fiecare așchie de lemn. Spălă cu cârpa sângele de pe tejghea și adună tot nisipul dintre dale. Îndreptă mobila care mai rămăsese întreagă și puse înapoi pe poliță suportul de lumânări din alamă.

La vremea prânzului, se duse sus să se spele și să-și schimbe rochia, după care pregăti o masă simplă, de familie: pâine, brânză și cârnați. Îi chemă pe tatăl ei și pe Darryl de la grajduri. Caii și căruța domnului Bellamy erau încă acolo, însă nici țipenie de stăpânul lor. Sau de Rhys.

După ce bărbații mâncară, Meredith pregăti o tavă și o duse sus.

– Am adus niște ceai și supă, spuse ea, împingând ușa cu piciorul. Iar pentru tine, Cora, mâncare solidă.

Gideon stătea culcat pe spate, purtând încă pantalonii și cizmele, fiind însă cu pieptul gol. Cora stătea pe un scaun lângă el, ținându-i o cataplasmă pe o parte a feței.

– Doarme, zise ea. I-am dat laudanum pentru dureri.

Meredith puse tava pe o măsuță de lângă ea. Apoi traversă încăperea, se aplecă peste umărul Corei și se întinse să ridice cataplasma de pe fața lui Gideon. Pentru numele lui Dumnezeu! Falca, obrazul și sprânceana îi formau toate, la un loc, o rană urieașă și umflată. Vreo săptămână nu avea să mai vadă lumina zilei cu ochiul acela.

– Păi, ai cam meritat-o, Gideon, zise ea încet, deși știa că el n-o auzea.

– Lucrurile nu s-au întâmplat așa cum credeți dumneavoastră, spuse Cora, dându-i la o parte lui Gideon părul de pe frunte. Noi doi, azi-noapte...

– Chiar și-așa. A căutat-o cu lumânarea.

Încă din seara aceea, când Rhys venise din mlaștină, împleticindu-se în han, cu o rană adâncă la cap.

Meredith rămase lângă bolnav, până când se odihni Cora, după care pregăti cina. Și după ce termină de strâns și de spălat, se așeză la barul ei zgâriat și crestat și-și turnă un pahar mare de vin. Apoi încă unul. Pe tejghea zăcea un ziar împăturit. Nu se atinse de el, fiindcă nu avea cum să-i spună ce voia ea să știe astăzi.

Aproape de miezul nopții se auzi cu un ciocănit în ușa dormitorului ei. Meredith își aruncă un șal pe umeri, se duse la ușă, trase zăvorul și crăpă ușa.

În prag stătea Rhys, îmbrăcat cu o cămașă curată și pantaloni de călărie. Tăieturile fine de pe frunte îi fuseseră curățate și îngrijite.

– Plec în zori, zise el.

Meredith putu doar să clipească.

– E vorba de criminal. Bellamy crede că l-a găsit pe bărbatul care era cu Leo în seara în care a fost atacat. Îl cheamă Faraday. Se ascunde în Cornwall. Bellamy vorbește cu Cora chiar acum. O să vină și ea, ca să-i confirme identitatea.

– Și de ce trebuie să te duci și tu?

Rhys ridică din sprâncene.

– Nu-i clar? Eu sunt ăla cu mușchii. În caz că n-o să coopereze, rolul meu va fi să smulg adevărul de la el. Iar apoi o să facem dreptate.

– Înțeleg.

– Da, înțelegi. Așa cum au înțeles cu toții azi-dimineață. Cu asta mă ocup. În ochi îi licări disprețul de sine. Adăugă, apoi, răgușit: Cum e Myles? O să...?

– O să supraviețuiască. Are dureri, dar o să supraviețuiască.

Fața îi rămase mohorâtă, dar colțurile gurii i se înmuiară de ușurare. Meredith adăugă:

– A meritat-o, pentru ce i-a făcut Corei.

La pomenirea fetei, Rhys tresări din nou.

– Se afla sub protecția mea. N-ar fi trebuit s-o las singură deloc. Își drese glasul și se scutură ușor: Am descărcat marfa de la Bath și mi-am strâns lucrurile din căsuță. Și am adus înapoi câinii.

Meredith își coborî privirea. Două perechi de ochi căprui, parcă înlăcrimați, o priveau cu jale. Iar unul dintre câini scheună.

– O să le fie dor de tine, zise ea.

– Și mie de ei.

Meredith deschise ușa larg, iar câinii se repeziră înăuntru, băgându-se unul într-altul în fuga lor spre vatră. Ținu ușa deschisă, drept invitație, chiar și după ce se așezară câinii.

Își lăsă șalul să-i alunece de pe un umăr.

– Mai sunt ore bune până în zori... Nu avea pic de rușine, știa. Dar ce naiba? La ce folos să fie mândră? Dacă tot avea să plece pentru totdeauna, măcar să aibă parte de o ultimă noapte cu el.

– Nu, spuse el, iar maxilarul i se încordă. Nu mă invita înăuntru. Fiindcă știi că nu pot refuza. Și doar te-aș folosi. Așa cum l-am folosit și pe Myles azi-dimineață. Sunt furios ca dracu', iar tu ai fi doar o altă persoană fără nume pe care aș nimici-o. Te-aș poseda tare și repede, până ai uita de tine. De mine... Înghiți cu greu. Te-aș folosi doar...

Doamne, Dumnezeule! Dacă voia cumva s-o descurajeze, obținea exact efectul contrar. Meredith își strânse picioarele, în timp ce între coapse o cuprinse o înfierbântare umedă. Niciodată nu se stârnise atât de repede. El îi descrisese exact lucrul după care tânjea ea: o ultimă partidă în forță, repede, de neuitat.

Îl privi cu curaj în ochi și deschise ușa și mai larg.

– Ne-am folosi unul pe celălalt...

Fu îndeajuns.

Meredith nici nu apucă să tragă aer în piept, că el și intră, o luă în brațe și trânti ușa în urmă, lipind-o strâns de ea. Meredith era țintuită între ușa tare de stejar din spatele ei și zidul și mai tare de mușchi înfierbântați din fața ei, dar nu se simțise nicicând prizonieră într-un mod mai desăvârșit și mai delicios ca atunci.

Rhys își lăsă mâinile să alunece de-a lungul șoldurilor ei. O ridică, apăsând-o de ușă. Lăsându-și șalul să cadă pe podea, ea trase frenetic în sus poalele cămășii de noapte, ridicând-o până la talie, ca să-și poată înfășura picioarele în jurul mijlocului lui. Încrucișându-și gleznele, îi trase pelvisul înspre ea. Gemură amândoi când creasta tare a erecției lui se frecă de sexul ei dezgolit. Ea era deja incredibil de umedă pentru el, iar el incredibil de tare. Nu mai era nevoie de preludiu.

Rhys o ținu sus cu unul din brațe, în timp ce cu mâna liberă își desfăcu pantalonii. O pătrunse cu o mișcare brutală, împingându-i spatele în ușă. Ea gâfâi, iar el se împinse din nou, dându-i tot ce-i promisese. O izbi bine, tare, într-o poftă trupească în care uită de toate.

O mușcă de umăr, iar ea îi zgârie gâtul cu unghiile. El îi răspunse cu o înjurătură mârâită, descătușată, pe care n-o mai auzise niciodată într-un dormitor, însă care o stârni într-un mod sălbatic. Imediat ce plăcerea urcă și se cuibări în sexul ei, membrele i se înmuiară. Tot corpul îi era sprijinit numai de forța lui, în timp ce el o pătrundea încă o dată și încă o dată. Ea părea că nu mai are oase și că încearcă doar să se mențină la suprafață, deasupra mării violente, pline de vârtejuri, a poftelor trupești.

– Rhys. Își trecu degetele prin părul lui scurt. Da.

Și apoi el se opri, rămânând nemișcat, adânc, în ea, gâfâind pe curbura gâtului ei.

Șoldurile i se strânseră de dorință. Doamne, era atât de aproape! Oare voia s-o tortureze?

– Nu pot să fac așa ceva, zise el, trăgând aer în piept.

– Cum adică? întrebă ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui, iar muşchii intimi i se încordară şi ei, făcându-l să geamă de plăcere.

– Pur şi simplu nu pot. Nu aşa, gâfâi el pe gâtul ei. Blestemaţii ăştia de câini îmi rod cizmele.

Meredith gemu, îşi întoarse şi îşi lungi gâtul să vadă. Aşa era: cei doi câini stăteau la picioarele lui, trăgând cu dinţii de ciucurii cizmelor, acolo unde aceştia atingeau tivul cămăşii ei.

Nu se putu stăpâni şi pufni în râs. Iar după o clipă se porni şi el, chicotind pe înfundate pe gâtul ei.

Apoi îşi săltă capul şi-o privi în ochi. Şi preţ de-o clipă rămaseră aşa, cu trupurile unite, respirând greu, râzând cu ochii şi vorbind fără cuvinte.

O dulceaţă de nestăvilit înflori în inima lui Meredith, umplându-i sufletul şi răspândindu-se până în membre. Începuseră într-o stare de furie frenetică şi de disperare, însă nu avură nevoie decât de un minut de contact piele pe piele, pentru ca normalitatea benefică să iasă învingătoare. Era cum spusese el de la bun început. Era atât de firesc să fie împreună...

Cu mâinile tremurânde, îi atinse părul. Ochii lui luciră de afecţiune şi de vulnerabilitate, iar ea avu senzaţia că arătau aşa fiindcă reflectau emoţia ei.

Rhys înghiţi cu greu, iar ea îi cuprinse faţa cu palmele.

– Ah, Rhys.

„Te iubesc", îşi zise în gând. „Sunt îndrăgostită fără scăpare de tine, iar tu vrei să mă părăseşti în zori."

– Nu-mi spune, zise el. Ştiu.

În continuare tare şi implântat adânc în ea, o prinse de partea de jos a spatelui cu palmele şi o ridică de la uşă. Se întoarse, se duse spre pat şi o aşeză uşor pe saltea, fără să iasă din ea. Apoi se lăsă pe ea, cu tot cu cizme. Câinii, privaţi de amuzament, se întoarseră pe preşul de la vatră.

Ea stătea acum pe pat, înconjurată complet de forţa lui şi ferită de frig. Niciodată nu-i fusese însă atât de frică, de frig şi nu se simţise atât de singură. El îi trase tivul cămăşii de noapte, ridicându-i-o până la mijloc.

– Dă-ţi-o jos. Vreau să te văd. Simt nevoia să te văd...

O ultimă dată.

Cuvintele acelea nespuse îi făcură pielea de găină. Însă chiar dacă tremura, îşi desfăcu cămaşa şi şi-o trase peste cap, aruncând-o deoparte. Pe urmă îi dădu lui jos cămaşa, în timp ce el începu să se mişte din nou înăuntrul ei. Însă acum încet. Cu blândeţe.

Trecându-şi greutatea de pe un braţ pe altul, Rhys o ajută să-i tragă complet peste cap cămaşa. Acum erau amândoi cât se putea de goi, fără să se despartă, şi nici unul din ei nu dădea semne că ar fi vrut să o facă.

Sprijinindu-se pe un cot, îşi trecu mâna liberă peste sânul ei.

– Eşti atât de al naibii de frumoasă! şopti el întretăiat, răguşit de o dorinţă arzătoare. Atât de frumoasă! Îşi îndoi coapsa şi alunecă adânc în pântecul ei. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot visa că vei fi a mea.

– Dar sunt, zise ea şi-i cuprinse obrajii. Sunt *a ta*. Cu trupul, cu sufletul... Te iub...

– Nu o spune, o întrerupse el şi o sărută încet. N-aş putea îndura.

Când zvâcni din nou înlăuntrul ei, ea nu mai avu aer să vorbească. În schimb, îl sărută apăsat pe gură, pe obraji, pe gât, pe ureche... pe toate părţile din el la care putea ajunge.

El o prinse de braţe şi o ţintui de saltea, ridicându-se şi mişcându-se încontinuu. Meredith nu voia să se sfârşească vreodată. „Te rog, să nu fie asta ultima oară." Făcu eforturi să nu atingă punctul culminant. Dacă o lăsa nesatisfăcută, se gândi ea, orgoliul lui masculin pur şi simplu nu l-ar fi lăsat să plece.

Însă Rhys o copleşea: era prea mare, prea încrâncenat, prea tandru, prea sălbatic. Nu-i putea rezista. Niciodată nu putuse. O purtă până la punctul culminant strălucitor, care o lăsă fără suflare, după care scoase la rândul lui un mormăit sălbatic, desfătându-se şi el cu ea.

Când se prăbuşi peste ea, epuizat şi gâfâind, ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi-l ţinu strâns.

– Rămâi, şopti ea, pipăindu-i cu limba pielea sărată. Nu pleca, te rog.

– Trebuie. Ieși din corpul ei și se așează pe marginea patului, încheindu-se la pantaloni. Trebuie să rezolv treaba asta cu Faraday. Cu asta mă ocup eu.

– Nu. Meredith se ridică în fund, adunând așternuturile în jurul ei. Tu nu te ocupi cu așa ceva.

El se întinse după cămașă.

– M-ai văzut azi-dimineață. Tot satul m-a văzut Așa mi-am petrecut cam toată viața, Meredith. Luptându-mă, încăierându-mă, distrugând lucruri. Am crezut că în sfârșit o să mă domolesc, dar... Îi aruncă o privire aspră, neclintită. L-aș fi omorât.

– Poate. Dar Gideon a încercat primul să te omoare pe tine. Cu Faraday ăsta nu-i același lucru.

– E un criminal.

– N-ai de unde să știi asta. Din ce povestește Cora, ar fi putut să fie doar o victimă nevinovată, exact ca prietenul tău, Leo.

– Nu e treaba mea să stabilesc dacă e vinovat sau nu. Apoi își luă cămașa albă și și-o trase peste cap. Treaba mea e să lovesc primul, după care Bellamy o să pună întrebările.

– Nu poți să faci așa ceva. Nu vei face așa ceva. Îi ținu o mânecă, pentru ca el să-și poată băga mâna. Toate bătăile și încăierările din timpul vieții tale, toate au avut ceva în comun. Toate au fost lupte drepte, echilibrate, cu adversari care și-au căutat-o cu lumânarea. Tu, Rhys, n-ai fost niciodată un bătăuș. Tocmai de-asta am fost atât de atrasă de tine încă de când eram fetiță.

– Pe când erai fetiță, nici măcar nu te băgam în seamă, zise el batjocoritor.

– Întocmai. Îi netezi cămașa la spate, întinzându-i-o pe mușchii încordați. Îți dai seama că e un lucru uimitor? Oricare alt tânăr, în locul tău, ar fi *căutat* o țintă ca mine. Eram mică, ciudată și enervantă. Aș fi fost atât de ușor de chinuit. Băieții de la grajduri mă tachinau mereu când tata nu era de față. Erau atât de obișnuiți să fie luați peste picior de șefii lor, încât căutau pe cineva de care să se ia, la rândul lor. Așa se simțeau importanți, simțeau că dețin controlul. În schimb, tu – îl mângâie ușor pe spate –, dintre toți flăcăii, aveai toate motivele să-mi faci viața un calvar, dar n-ai făcut-o. Pe tata l-ai respectat. Erai bun

cu grăjdarii. Îți plăceau caii. Și m-ai lăsat în pace. Făcu o pauză și-și duse mâna la părul lui. Poate zici că era un lucru prostesc, dar... te-am iubit pentru asta.

El înjură ușor și își cuprinse genunchii, lăsându-și capul să-i cadă în mâini.

– Nu mă crezi? Încă te iubesc, Rhys. Mai mult ca niciodată.

– Știu. Știu. Dar nu știu ce-i cu mine. Își frecă fața cu o mână, apoi își propti bărbia în palmă. Zici că mă iubești. În sinea mea știu că asta ar trebui să îndrepte lucrurile. Se uită la ea. Nu-i așa? Adică, ăsta e singurul lucru pe care am așteptat toată viața să-l aud. Iar acum, că mi-ai șoptit acele două cuvinte, ar trebui să-mi dispară mânia, să nu mai sufăr, să apară curcubeie dintre nori și să aud un cor de îngeri. Ochii îi luceau de emoție în timp ce își trecu vârful degetelor peste bărbia ei. Și în pofida oricăror lucruri, femeia asta frumoasă, deșteaptă și puternică mă iubește. Ar trebui deja ca viața mea să fie ordine.

– Dar nu e, spuse ea.

El scutură din cap și își retrase mâna.

– Nu e. Îmi tot spui că mă iubești. Și asta mă străpunge din ce în ce mai adânc de fiecare dată. Mă doare, Merry. Nu înțeleg de ce, dar mă doare ca naiba. Cuvintele alea... mă fac să-mi doresc să izbesc ceva, să-mi dau drumul la mânie. Înjură din nou, strângându-și pumnii. Ceva nu-i în regulă cu mine. Prea multe nu-s în regulă la mine.

– Parțial, e și vina mea. N-ai cum să mă ierți.

– Nu ține de vină sau de iertare. E vorba de plăcerea de a distruge. Nu pot risca să te rănesc. Oftă aspru și se ridică în picioare. Ar trebui să plec.

Din pat, Meredith se întinse și-l luă de mână.

– Mai stai; încă nu s-a luminat. Dacă e prea dureros pentru tine, nu trebuie să vorbim.

– Ba da. Trebuie să vorbim. Se întoarse și se ghemui lângă saltea. Privirea îi era îngândurată în timp ce își plimba degetele peste nodul format de mâinile lor împreunate. Ceva bun tot am făcut aici, cred eu. Casa e a tatălui tău, să facă orice dorește cu ea. O să am grijă să i se dea din nou pensia. Bărbații vor termina hanul, iar

tu o să ai caii de poştalion, promit. Şi o să-ţi plătesc şi pentru stricăciunile aduse cârciumii.

– Nu-mi fac griji pentru han, prostuţule. Ci pentru tine. Apoi, cu voce spartă: *Rhys*. Nu te mai purta ca şi când acesta ar fi sfârşitul. Nu poţi să-mi faci una ca asta acum. Ce s-a întâmplat cu toată vorbăria aia despre destin? Cum că eu aş fi destinul tău şi tu al meu?

Rhys o sărută apăsat pe încheieturile degetelor, apoi îşi sprijini fruntea pe mâinile lor împreunate.

– Îţi jur: dacă o femeie m-ar putea îndrepta, dacă m-ar putea face un om întreg, doar tu ai fi aceea. Dar sunt frânt prea tare, Merry. E prea târziu pentru mine. Doamne, mi-ar plăcea să nu fie aşa, dar...

– Nu vorbi astfel, nu...

El îi şterse o lacrimă de pe obraz.

– Uneori, pur şi simplu, nu e dat să fie.

Capitolul 24

– Credeam că ţinutul tău natal e neplăcut, spuse Bellamy, mijind ochii prin fereastra trăsurii. Comparativ cu asta, e chiar vesel. O fi numai coincidenţă, Ashworth, sau chiar te urmează o ceaţă deprimantă oriunde te duci?

Rhys nu răspunse. Puţin îi păsa de ceaţă. Se simţea ca şi când în piept îi huruia un nor cu tunete. Inima îi fierbea de simţiri adânci, violente, învălmăşite. Durere, confuzie, mânie. Şi chiar dacă plecase numai de o jumătate de zi, deja îi era atât de dor de Meredith, încât de-abia respira. Însă trebuia să se distanţeze de ea; nu putea s-o lase să fie prinsă în vârtej.

Îşi trecu absent limba peste o tăietură din interiorul buzei de sus. Gustul sărat al sângelui îl făcu să se concentreze. Gustul de cupru îi dădea o senzaţie ciudată, ce aducea a nostalgie. Tot aşa cum încăierarea de ieri cu Myles îi clarificase anumite lucruri. Împărţea şi încasa lovituri. Iată ce făcea el; şi o făcea foarte bine. În fond, aşa fusese crescut. Era moştenire de familie.

– Povesteşte-mi despre Faraday. E masiv? întrebă Rhys, plin de speranţă. Nu-i plăcea să pocnească oameni mici de statură.

Bellamy ridică din umeri.

– E cam de-o statură cu mine, după cum a zis şi Cora.

Rhys ridică din sprânceană şi îşi studie tovarăşul cu interes. Cu o privire stânjenită, Bellamy se retrase defensiv pe banchetă.

– Atunci e în regulă, spuse Rhys.

– Bun, spuse Bellamy şi se trase de manşetă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de câteva luni. Prima dată am crezut că Morland a aranjat crima. Voia jetoanele de la Clubul Armăsarilor, şi era în încăperea în care jucam cărţi, în seara în care eu şi Leo ne făceam planuri să mergem la meciul de box.

– Dar Morland n-a avut nimic de-a face cu asta, se încruntă Rhys. Crezuse că lămuriseră treaba asta în Gloucestershire.

– Acum ştiu şi eu. Şi atunci mi-am dat seama: pentru fiecare jeton pe care-l strângea Morland, undeva, exista un fost membru mânios al Clubului. Aşa că am mers pe la fiecare, întrebându-i unde erau în noaptea crimei. La început, am sărit peste Faraday, fiindcă toată lumea părea să ştie că plecase din oraş cu câteva zile înainte. Până şi personalul din casa lui mi-a confirmat asta.

– Dar, de fapt, nu plecase.

– Nu. Şi ştia de meciul de box. În seara aceea, Morland i-a câştigat jetonul. Ne-am uitat la ei cum joacă. După ce Faraday a pierdut, Leo, care ştii că era cinstit de felul lui, a dat mâna cu Morland şi l-a felicitat pentru jocul bun pe care-l făcuse. Faraday s-a prefăcut bine, dar am văzut că era furios. Când ne-a anunţat că vrea să plece imediat la ţară, am bănuit că nu mai are bani. Nu ne-am îndoit de asta. În sfârşit, la a treia tură de întrebări, unul dintre lachei mi-a spus adevărul: Peter Faraday a plecat din oraş doar la două zile după moartea lui Leo. Înjură, apoi adăugă: El trebuie să fi fost.

– Să sperăm că o să-l identifice cu precizie Cora.

Fata era întinsă pe bancheta din faţa lor, dormind adânc. Cel puţin, Rhys se gândi că asta făcea, fiindcă nu cunoştea nici o femeie care s-ar fi afişat de bunăvoie cu gura larg deschisă în faţa a doi domni. Somnul acesta adânc venea după ce fata *se prefăcuse* că moţăie de la ieşirea din Devonshire şi până trecură

de Bodmin Moor. Nu-l mai privise în ochi de când plecaseră de la hanul Three Hounds. Îi era din nou frică de el, iar Rhys o înțelegea.

Probabil că tot satul se temea iarăși de el. Nu reușea să uite cum își ridicase privirea de la fața însângerată a lui Gideon Myles și văzuse barul distrus, dar și pe locuitorii din Buckleigh-in-the-Moor, strânși toți laolaltă, uitându-se lung la el, îngroziți.

Și acolo, în mijlocul tuturor, Meredith a lui cea minunată... cu fața albă ca varul și stropită de sânge. Amintirea îi întoarse stomacul pe dos și îi făcu capul să-i pulseze de durere. În toată viața lui nenorocită nu se simțise mai monstruos ca atunci.

– Uite soarele, spuse Bellamy. Slavă Domnului!

Rhys se aplecă peste acesta și se uită pe furiș pe geam. Cornwall era un loc singuratic, însă, la fel ca Devonshire, avea o frumusețe aspră. Pe când cotiră, se ridică și ceața. Întrezări niște petice de pământ, ca niște degete lungi, verzi, care se întindeau înspre o mare albastră strălucitoare. Golfulețele dintre ele erau întunecate, cu stânci ca un fagure de miere. Parcă se clătinau pe marginea lumii, în timp ce trăsura aluneca pe drumul de coastă, chiar deasupra valurilor care se spărgeau de țărm.

– Ce căutăm mai exact? întrebă el.

– Potrivit surselor mele, casa e cocoțată deasupra unui golfuleț stâncos.

– Nu ți s-a spus ceva mai concret? S-ar părea că sunt multe golfulețe stâncoase pe-aici.

– O să ne dăm seama când ajungem acolo, zise Bellamy încrezător. La ultima oprire, fermierul de-acolo mi-a zis că e singura casă pe o distanță de câțiva kilometri.

Trăsura se înclină la o altă curbă strânsă, iar Rhys se ținu de marginea banchetei să nu alunece în poala lui Bellamy. Nu i-ar fi făcut plăcere deloc.

– Ia zi-mi și mie, spuse el după un minut, chiar crezi că individul ăsta, Peter Faraday, l-a ademenit pe Leo pe o alee *știind* foarte bine că aveau să fie atacați? Că asta însemna să-l ducă la pieire?

– Posibil.

– De ce să fi făcut una ca asta?

Bellamy scrâșni din dinți.

– De-aia am plecat în călătoria asta, nu? Ca să aflăm.

– Păi, dacă stă în picioare teoria ta, spuse Rhys uitându-se la drum, de unde știi că nu suntem și noi acum ademeniți într-o capcană?

– N-am de unde să știu. Și bătu cu degetele pe sticla geamului. O să fim vigilenți.

În fața ochilor li se ivi o casă, care ieșea din ceață de parcă ar fi plutit pe propriul nor jos. Era mică, făcută din piatră și cărămidă, concepută mai excentric. Vopseaua de pe obloane era decojită. Înăuntru nu se vedea nici o lumină și nici fum nu ieșea din horn.

– Nu pare chiar așa de primitoare, nu?

– Nu, încuviință Rhys. Și nu pare nici așa de locuită. Poate te-au dezinformat sursele tale.

– Nu, uită-te bine: e ascunzătoarea ideală. O scutură pe Cora, ca să o trezească. Trezește-te! Eu și Ashworth o să mergem înăuntru. Tu rămâi aici. Dacă nu ieșim după tine într-o jumătate de oră, îi spui birjarului să te ducă direct înapoi.

Clipind năucă, fata se ridică în șezut. După ce se întinse leneș, se uită pe geam în timp ce se apropiau de casă.

– Oh! exclamă ea. Ce imagine înfiorătoare. Nu rămân singură în trăsură. Vreau să vin cu voi.

– Nu știm ce-o să găsim înăuntru, spuse Rhys. Ar putea fi periculos.

– Credeam c-am venit aici ca să-l identific pe individ. Cum să o fac de-aici? Vă zic eu: n-am de gând să rămân în trăsură.

Când trăsura se opri, Bellamy se aplecă în față.

– Și ce-o să faci? o întrebă Bellamy. O să fugi iar în ceață?

– Nu am fugit în ceață. Știu ce fac. Numai că asta a presupus toată lumea, oftă ea. Cred că m-am obișnuit să fiu considerată proastă...

– Ai prefera să fii considerată femeie ușoară?

– Nu sunt femeie ușoară! Nu mai sunt. N-am luat un șfanț de la domnul Myles. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum credeți dumneavoastră. Îi aruncă o privire scurtă și îngrozită lui Rhys. Sau cum ați crezut dumneavoastră, milord. Gideon a fost foarte drăguț cu mine. Se pare că avem multe în comun. Am stat de vorbă toată noaptea. Aproape.

– A, *aproape*, o îngână Bellamy. Şi acum se pare că eşti îndrăgostită de infractorul ăsta...

– Şi ce dac-aş fi? spuse Cora. Nu văd de ce-ar fi treaba dumneavoastră.

– Tot aşa cum ai fost *foarte* îndrăgostită şi de Leo, după o oră petrecută în compania lui, după care i-ai lăsat cadavrul fără vreun bănuţ înainte să mi-l abandonezi la uşă?

Buza Corei tremură.

– Nu pot să cred c-aţi spus aşa ceva. Aş fi putut să-l las pe Leo acolo, să moară pe stradă, singur, neştiut de nimeni.

Rhys oftă apăsat.

– Las-o baltă, Bellamy. Numai Dumnezeu ştie ce minciuni i-a îndrugat potaia aia ca să-i intre pe sub fustă. Nu e fată rea; atâta doar că poate fi prostită uşor...

Genele de culoarea bronzului ale Corei tremurară în timp ce fata îşi studie mâinile.

– Poate c-aşa e...

Bellamy zise cu vehemenţă:

– Eu doar...

– Te porţi ca un măgar, ştiu. Deja ne-am săturat cu toţii de asta. Să sperăm totuşi că o să-ţi treacă.

El aşa bănuia. Era clar că Bellamy încă jelea pierderea prietenului său. Şi îşi dorea cu ardoare răspunsuri, în vreme ce Cora tânjea după afecţiune. Rhys îi înţelegea pe amândoi, însă nu se pricepea nici la alinat, nici la diplomaţie. Avea la îndemână doar două metode ca să rezolve problemele oamenilor: pumnul drept şi pumnul stâng. Ieri se ocupase de Gideon Myles. Azi voia să-l ia în primire pe Faraday.

Uşa trăsurii se deschise, şi Bellamy se prinse de marginea acoperişului ca să coboare.

– Haideţi, zise el. Amândoi.

Rhys ieşi primul, apoi îi întinse mâna Corei. Traversară un arhipelag de trepte, până la intrarea principală.

Bellamy îşi întinse bastonul şi bătu rapid în uşă.

– Hei! Îl căutăm pe domnul Peter Faraday.

Nici un răspuns. După un minut de aşteptare, Bellamy bătu din nou în uşă.

– Bună ziua! Hei!

Zăvorul scârţâi. În sfârşit, cineva crăpă uşa, iar prin deschizătură văzură silueta subţire a unui servitor bătrân. Nu că ar fi avut prea multe în plus de văzut. Era destul de slab, cu părul alb ca neaua. Sărise peste un nasture de la haină, astfel că trupul îi stătea strâmb.

– Ne cerem scuze, îi zise Bellamy. Am venit de la Londra, să vorbim ceva urgent cu domnul Peter Faraday.

Bătrânul mormăi:

– Ceva urgent? În partea asta de sat nu-i nimic urgent, în afară de nevoia mea de-a ieşi noaptea la baie. În plus, nici nu-i amiază încă, aşa că domnul Faraday nu poate fi deranjat.

– Pentru Dumnezeu, omule! Nu suntem în cartierul Mayfair din Londra! Nu mai putem noi de orele de primire! Suntem aici acum şi cerem să-l vedem. Dacă nu vrei să te dai la o parte, o să te dăm noi.

Bătrânul şuieră indignat şi zise:

– Nici măcar nu mi-aţi prezentat cartea de vizită...

Oftând de nerăbdare, Bellamy se scotoci în buzunarul de la piept şi scoase două monede. Rhys o recunoscu pe una ca fiind unul dintre jetoanele de alamă de la Clubul Armăsarlor.

– *Asta* e cartea noastră de vizită. Arată-i-o stăpânului tău. Iar în cealaltă palmă îi strecură o guinee. Asta e pentru tine.

Majordomul în vârstă ridică din sprâncenele cărunte şi închise degetele peste monede.

– Fiţi amabili şi aşteptaţi aici, domnilor.

După nici un minut, se întoarse. Îi returnă lui Bellamy numai jetonul de alamă.

– Domnul Faraday o să vă primească în salon.

Îl urmară pe majordom pe un coridor îngust, ce părea că s-ar fi strâmbat în timp. Salonul era gol, iar majordomul îi lasă din nou singuri, fără să le spună cât aveau să-şi aştepte gazda.

– Aşteaptă aici. Bellamy trase un fotoliu într-un colţ îndepărtat al încăperii şi o instală pe Cora, parţial ascunsă în spatele unui paravan micuţ, ca să nu fie observată de prima dată.

Cât despre Rhys, acesta se aşeză pe un divan zdrenţăros şi-şi puse o cizmă pe măsuţa pătrată din faţa lui.

Bellamy nu fu de acord.

– Ai stat toată ziua în trăsură, spuse el. Chiar trebuie să stai așezat și acum? Sarcina ta e să stai ca o matahală în colț și să pari amenințător. Amenințător, nu... comod.

Rhys îl ignoră și își întinse brațul pe spatele divanului, scrutând mobilierul sărăcăcios și colțurile pline de pânze de păianjen.

– Credeam că urmărim un filfizon spilcuit. Poate că toată averea lui stă în broderii de aur; cu siguranță nu în mobilier.

– Se ascunde. Cum altfel ar putea un om înstărit să locuiască tocmai aici, într-o casă atât de umilă?

– Poate pentru că îi place briza mării, se auzi un glas necunoscut, dar cult.

Rhys își întoarse brusc privirea înspre ușă, unde stătea Peter Faraday, se gândi el. Și da, înțelese ce voise să spună Cora. Faraday era, într-adevăr, leit Julian Bellamy. Sau, cel puțin, semăna izbitor cu el.

Îl examină cu atenție: Faraday era avea părul castaniu-închis, nu negru ca smoala, iar ca statură era o idee mai scund ca Bellamy. Tenul, în schimb, îi era mult mai deschis la culoare. Însă, pe o alee întunecată, nu i-ar fi deosebit nimeni.

– Domnilor, zise Faraday, sprijinindu-se de tocul ușii, cărei ocazii îi datorez această plăcere? Purta o tunică simplă peste cămașă și pantaloni largi, iar părul închis la culoare îi era ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat ca să-i salute și nu intenționa să plece nicăieri, cel puțin pentru un timp.

La cum arăta, Rhys ar fi putut pune pariu că nu se dăduse jos din pat cu săptămânile.

– Crede-mă, nu e nici o plăcere în asta, spuse Bellamy. Dacă ai văzut jetonul, știi exact de ce ne aflăm aici.

Privirea lui Faraday se ascuți, însă rămase complet nemișcat.

– Așa crezi?

De unde stătea, pe divan, Rhys scutură din cap.

– Dacă voi doi aveți de gând să fiți sfioși, o să stăm aici toată ziua. Faraday, e casa ta; ia loc.

– O să stau în picioare, mulțumesc.

Rhys se aplecă în față, scrutându-l cu privirea.

– Nu pentru mult timp.

Faraday părea a fi pe punctul de-a leșina. Se cam dusese naibii planul lui de-a scoate cu pumnii adevărul de la el.

O fi fost el o brută violentă, dar pur și simplu nu-i stătea în fire să bată invalizi. Era evident că Faraday avusese deja parte de porția lui de bătăi. Spuse simplu:

– Stai jos. Tipul ăla bătrân care-și zăngăne lanțurile după el știe să facă ceai? Fiindcă ne-am adunat aici ca să lămurim niște chestiuni.

Bellamy îi aruncă o privire.

– În caz că te-ntrebi, nu ai reușit deloc să fii amenințător, șopti el.

– O, haide! Fii serios, spuse Rhys. Uită-te la el. Cu cât stă mai mult în picioare, cu atât mai palid se face. Nici măcar nu se poate mișca, la cât de țeapăn e. Dădu din cap către Faraday. Câte oase ți-ai rupt când tu și Leo ați fost atacați?

Bărbatul ezită.

– Șoldul. Trei coaste.

– Atâta tot?

– Încheietura de la mâna stângă. Și-o ridică, uitându-se lung la ea. Cred că s-a fracturat puțin unul dintre oase, dar se pare că s-a sudat singur destul de bine. Am mai pierdut și câțiva dinți. Pe lângă astea... doar vânătăi, dar s-au estompat de mult. Își drese glasul, conștient de ce se întâmpla. Eu am fost cel norocos.

Rhys se uită la postura lui și la cât era de tras la față și își dădu seama că nu mințea. Sau, cel puțin, că nu își minimalizase rănile. În acel moment, Rhys se convinse de nevinovăția lui. Dintre toți, el știa cel mai bine ce greu era să-ți revii după răni atât de grave. În nici un caz nu și le-ar fi făcut cineva de unul singur, doar ca să-și mascheze implicarea într-o crimă.

Se ridică și traversă încăperea. Fără un cuvânt, își puse o mână pe sub brațul lui Faraday și-l ridică, mutându-i greutatea rănitului de pe tocul ușii pe umărul lui. Apoi îl conduse încet spre un scaun și îl ajută să se așeze.

– Mulțumesc, spuse Faraday, privindu-l amuzat pe Rhys. A fost destul de îndrăzneț din partea ta.

– Dacă aș fi întrebat, ai fi refuzat să mă lași să te ajut.

– Așa este.

Rhys se întoarse la locul lui.

– Vindecarea doare mai rău ca momentul când te rănești, să știi. Și eu am vreo zece oase plesnite.

– Mi-am dat seama, spuse Faraday și își înclină puțin capul. Privirea i se opri pe cicatricea de pe tâmpla lui Rhys, iar apoi alunecă pe despicătura proaspătă de la buza lui. Tu trebuie să fii Ashworth, marele erou de război. Încă te bați, din câte se vede... Mai ai dinți în gură?

– Majoritatea.

– Asta-i bine. Giles face niște biscuiți grozavi. Strigă peste umăr: Giles! Când servitorul cel bătrân se ivi în ușă, Faraday îi porunci: Ceai, Giles. Și biscuiți. Și niște sendvișuri, dacă reușești să le încropești.

– Bănuiesc că nu aveți și ciocolată, nu-i așa? întrebă Cora cu speranță, din colțul ei.

– Ah... Bună! Faraday îi zâmbi dezinvolt fetei. Parcă îmi zisese Giles și de-o fătucă frumușică. Am crezut că s-a țăcănit de tot și l-a confundat pe domnul Bellamy cu o fetișcană.

– Minunat, mormăi Bellamy. Ceai și prăjituri! E o petrecere în toată regula.

Faraday se așeză mai comod în scaunul lui.

– Credeam că asta îți place cel mai mult. Așa se vorbea mereu prin oraș.

– E potrivit că ai vorbit la trecut. În ultima vreme nu prea mă mai duc pe la petreceri.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele rănitului.

– Suntem în aceeași oală.

– Așadar, ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina? întrebă Rhys. Ia-o cu începutul.

Faraday trase adânc aer în piept.

– M-am dus în East End pentru meciul de box, ca tot omul, după care s-a întâmplat să dau de Leo pe stradă. M-a strigat și...

– Domnișoara Dunn zice altceva.

– Domnișoara Dunn? Faraday își împreună mâinile, cu o indiferență studiată. Cine e domnișoara Dunn?

Bellamy arătă spre Cora.

– Domnișoara Cora Dunn, prostituata care v-a găsit după atac. Cea căreia i-ai spus să-l ducă pe Leo la mine acasă.

– A! exclamă Faraday privind-o pe fată cu un interes sporit. Îmi pare rău, draga mea. Nu te-am recunoscut. Era întuneric în noaptea aia.

– Ea spune că tu l-ai chemat pe Leo.

– Serios? Se uită la unghie și ridică din umăr. Așa o fi fost. Sincer, nu-mi amintesc. Și nici nu văd de ce-ar fi important.

– Dacă ne minți, e important, zise Bellamy cu voce scăzută, ca o amenințare.

– Ce-ai discutat cu Leo? întrebă Rhys. Cora zice că v-a auzit certându-vă, strigând.

– Ah, da. Leo era nervos pe mine. Vă aduceți aminte că îmi pierdusem jetonul de la Clubul Armăsarilor cu câteva zile înainte, în favoarea ducelui de Morland? Leo era supărat pe mine fiindcă pariasem pe el. Știa că Morland umblă să le adune pe toate zece și să desființeze clubul și mă avertizase să nu joc cu el.

– Dar ai jucat.

– Da. Cum i-am spus și lui Leo, mă săturasem deja de clubul ăsta caraghios. Cu membri ca voi doi, nu mai era amuzant. Iar eu, unul, nici măcar nu cresc cai.

– Dar *cu ce* îți ocupi timpul? întrebă disprețuitor Bellamy.

– Cam cu ce ți-l ocupi și tu, prietene: cheltuiesc bani, când îi am. Îmi perfecționez arta petrecerii timpului liber. Mă străduiesc să devin priceput la a nu fi bun de nimic.

– Deci, zise Rhys, dacă spre asta țintești în viață, de ce-ai venit tocmai până aici, la marginea Angliei?

– Aveam nevoie de un loc pentru perioada de convalescență. Sunt moștenitorul unchiului meu, dar deocamdată nu am nici o proprietate a mea. M-am gândit la locul ăsta. Pe vremuri, am adus aici o blondă dulce pentru o vacanță de vară foarte plăcută. O sorbi pe Cora din priviri, într-un fel care nu-i fu pe plac lui Rhys. Chiria e mică, iar servitorii discreți.

Giles intră în salon cu un serviciu de ceai ce zăngănea precar pe tavă. Cora preluă sarcina de a servi și începu să-i dea fiecărui domn câte o ceașcă plină cu băutura aburindă.

– De ce-ai nevoie de discreție? îl întrebă Rhys. Ai fost rănit într-un atac violent și ai plecat de la fața locului, lăsându-l pe Leo în grija unui străin. Ai plecat din oraș în secret, te-ai furișat în casa asta uitată de lume și nici măcar o dată n-ai încercat să iei măsuri de identificare a atacatorilor sau de aducere a acestora în fața legii. De ce?

Bellamy fornăi:

– Fiindcă ascunde ceva, firește.

– Mersi, dragă. După ce luă ceașca de la Cora, Faraday sorbi prudent din ceai. Ce să ascund?

– Dacă aș fi știut, n-aș mai fi fost acum aici, nu-i așa? zise Bellamy, începând să se agite.

– Spune-ne despre atac, îi întrerupse Rhys. Ce s-a întâmplat mai exact pe alee?

– Cum v-am zis, eu și Leo vorbeam despre jetoane, în timp ce domnișoara Dunn aștepta după colț. Din celălalt capăt al aleii au venit doi huligani. Am fost luați pe nepregătite. Înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, au și tăbărât pe noi, cărându-ne pumni. Am dat și noi, încercând să ne apărăm, dar bărbații ăia erau... mari. Și hotărâți.

– Ce altceva ne mai poți spune despre ei? întrebă Rhys.

– Cora zicea că unul era chel, spuse Bellamy. Iar celălalt...

– Scoțian, așa mi s-a părut mie, interveni fata. Sunt aproape sigură.

Rhys se aplecă spre marginea scaunului.

– I-ai recunoaște, i-ai putea identifica dacă ar fi prinși?

Faraday își duse mâinile la tâmple.

– Sincer să fiu, nu-mi aduc aminte prea multe după ce a început bătaia. Chel sau roșcat, irlandez sau scoțian, cu bot de câine sau cu șase degete... Nu-mi aduc aminte. Dacă nici pe domnișoara Dunn nu am recunoscut-o, cum să le recunosc pe brutele alea? N-am avut timp să mă uit bine la ei. Nici măcar nu au încercat să ne jefuiască înainte să ne ciomăgească.

– Păi atunci, dacă nu după bani umblau, ce voiau?

Faraday îi aruncă o privire ciudată.

– Chiar nu știi?

Rhys și Bellamy se uitară unul la celălalt, perplecși.

– Să fiu al naibii! Chiar că nu știi. Faraday se frecă la ochi câteva secunde, apoi chicoti gutural și se întinse după un biscuit. Pe tine, domnule Bellamy. Pe tine te voiau.

Capitolul 25

Bellamy păli.

– Ce naiba îndrugi acolo ?

– Exact ce-am spus, răspunse Faraday. Tu erai ținta atacului.

Bellamy sări de pe scaun. Ceașca lui de ceai se sparse de podea, iar Cora se înfioră.

– Ușurel, spuse Faraday și ridică o sprânceană către Rhys. Prietenul tău e cam impetuos, nu-i așa?

Bellamy își trecu mâinile prin părul lui brunet și începu să se plimbe agitat prin cameră. Din când în când, înjura mormăit.

Faraday îl privi impasibil, apoi se lăsă pe spateaza scaunului.

– Trebuie să recunoști că are logică. Toată lumea se aștepta ca în noaptea respectivă să fii tu cu Leo, iar noi doi semănăm al naibii de mult. Pe întuneric am fi putut fi ușor confundați. Brutele alea nu umblau după bani, ci după vărsare de sânge.

Rhys se încruntă.

– Chiar și-așa, nu poți fi sigur...

– Leo era.

– Ce?! Bellamy se opri din măsurat încăperea în lung și-n lat.

– A zis „Spune-i lui Julian", zise Faraday. Clipi de câteva ori și-și drese glasul. Astea i-au fost ultimele cuvinte. Mi le-a spus de două ori. Clar ca lumina zilei. „Spune-i lui Julian." De ce crezi că i-am dat adresa ta domnișoarei Dunn?

– Dumnezeule! Bellamy se lăsă cu toată greutatea pe pervaz și-și duse o mână la ochi. Am știut eu! Am știut eu că a murit din vina mea. Vocea i se frânse. Cum s-o mai privesc vreodată în ochi pe Lily?

Faraday zise:

– Dacă ții la siguranța ei, ai face bine să stai departe de ea. Este evident că e periculos să ne aflăm în preajma ta. Leo n-a știut niciodată cum să-și aleagă însoțitorii. Așa se întâmplă când deschizi un club și lași cam pe oricine să devină membru.

Rhys își măsură gazda din priviri.

– Dacă e adevărat tot ce ne-ai spus, de ce nu ai așteptat să vină Cora înapoi? De ce nu te-ai dus cu ea la Bellamy? În schimb, ai șters-o pe furiș și l-ai lăsat singur pe Leo.

– Are dreptate. N-are logică, spuse Bellamy.

Faraday ridică din umeri, defensiv.

– Nu știu... Cred că am intrat în panică.

– Și de ce anume te-ai temut?

– De întrebări. De bănuieli. Să nu fiu găsit singur cu un bărbat mort.

– Dar dacă povestea ta e adevărată... începu Rhys.

– *Dacă*, sublinie Bellamy.

– Dacă povestea ta e adevărată, n-ai fi avut nici un motiv să te temi în cazul unei investigații, termină Rhys. Ca să nu mai zic – și se uită lung la picioarele bărbatului – că te-ai dus înapoi la trăsură cu un șold rupt...

– Nu, spuse Faraday și făcu o grimasă. M-am târât.

Răspunsul nu prea îl mulțumi pe Rhys. Omul ăsta își târâse un picior rupt și vesta țesută cu fir de aur prin șanțurile din Whitechapel, în loc să aștepte să-i sară cineva în ajutor?

Faraday observă privirea sceptică a lui Rhys.

– V-am spus, am intrat în panică. Și... Răsuflă lent. Știam că o să moară. Și n-am vrut să fiu de față. Pur și simplu n-aș fi putut.

– Așa că l-ai lăsat să moară singur, se înecă Bellamy, tușind. Pe întuneric, pe o alee mizerabilă, cu o târfă drept companie.

Faraday își luă ceașca de ceai și se holbă în ea.

– Știți ceva? Cred că ne-am întreținut destul pe ziua de azi. Domnișoară Dunn, chipul dumitale frumos a luminat încă o dată o întâmplare foarte înnegurată. M-am simțit bine, dar acum trebuie să vă rog pe toți să plecați.

– Ești un mincinos nenorocit! bodogăni Bellamy. Nu plec nicăieri până nu ne spui adevărul. Vreau răspunsuri.

Faraday își ridică brusc privirea.

– V-am dat răspunsuri. Chiar multe. Haideți că vă mai dau: Cum se numesc părinții mei? Jason și Emmeline Faraday. Unde am copilărit? În Yorkshire. Unde am învățat? La Harrow și la Cambridge. Sunt plin de răspunsuri sincere la astfel de întrebări, domnule Bellamy! Își așează zgomotos ceașca de ceai pe masă. Dar tu?

– Trecutul meu n-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat.

– O, ba da, tare mă tem că da. Și consider că merit să îl știu, de vreme ce în ultimele luni n-am făcut decât să mă vindec după rănile menite ție.

O liniște tensionată se lăsă în încăpere. Bellamy îl bătu pe umăr pe Rhys și-i făcu semn din cap înspre un colț. Rhys pricepu aluzia și se ridică de pe divan, urmându-l.

– Ce-i? zise el.

– E timpul pentru mușchi, șopti Bellamy.

Rhys clătină din cap.

– Pentru Dumnezeu! Omul e deja rănit.

– Nu vezi că minte?

– Și eu bănuiesc că nu chiar tot ce spune e adevărat.

– Zi-i cum vrei tu, dar ascunde ceva. Dac-o să-l pocnești suficient de tare, o să-și verse secretele.

– Poate. Rhys îi aruncă o privire rece. Și dacă te-aș pocni pe tine, ți le-ai vărsa și tu pe-ale tale. Îl lăsă câteva clipe să priceapă amenințarea, după care adăugă: N-o să-l bat. Nu sunt un bătăuș, cum mi-a reamintit cineva recent. Cineva de care îi era din ce în ce mai dor, cu fiecare minut care trecea.

– Fir-ar să fie, Ashworth! Leo...

– Leo, îi luă Rhys vorba din gură, n-ar fi vrut să-l lovesc. Sunt sigur de asta.

– Atunci îl bat eu.

– Ba nu, spuse Rhys și îi puse o mână pe umăr. Apoi îl strânse din ce în ce mai tare, până se convinse că omul înțelese.

– Domnule Bellamy, zise Faraday, apucând mânerele fotoliului și făcând eforturi să se ridice, te asigur că ți-am acordat tot ajutorul pe care ți-l puteam da. Dacă dorești să-i găsești pe ucigașii lui Leo trebuie să găsești răspunsul la o singură întrebare.

– Nu zău! spuse Bellamy. Care ar fi aia?

– Cine te vrea mort ?

– Cine mă vrea mort? murmură în barbă Bellamy, în colțul de trăsură în care se cufundase. O întrebare şi mai bună ar fi cine *nu* mă vrea mort.

– Eu nu te vreau mort, zise Rhys. Apoi adăugă sincer: De fapt, mi-e totuna când vine vorba de existența ta în general.

Dinții îi clănțăniră când trecură peste un făgaş.

– Nu erai cu o femeie în noaptea aia? întrebă el. Cu una măritată, dacă îmi amintesc bine. Am crezut că de-aia nu te-ai mai dus la meciul de box. Cum ziceai c-o cheamă?

– Carnelia. Lady Carnelia Hightower. Dar dacă soțul ei ar fi vrut să-i omoare amanții, eu aş fi fost ultimul într-o coadă foarte lungă, oftă Bellamy. Nu, n-a fost el. Însă ar fi alții.

– Alți soți geloşi? Sau alți duşmani?

– Ambii. Dar ce-ți pasă ție?

Rhys ridică din umeri.

– Nu-mi pasă. Încotro ne îndreptăm?

– Eu mă duc în oraş. Vreau să dau nițel târcoale, să scormonesc un pic, să văd ce pot afla.

– Şi fata? întrebă Rhys. N-o mai pot proteja.

Şi el avea să se ducă la Londra. Să se întâlnească cu avocatul, să aranjeze cu moşia şi pensia lui George Lane. Apoi trebuia să se gândească la ce urma să facă în continuare. Poate că avea să se înroleze din nou în armată. Şi-ar fi putut răscumpăra funcția. Sau ar fi putut să se facă mercenar, dacă voia o schimbare de ritm. Deocamdată, Anglia nu era în război cu nimeni, însă cu siguranță exista ceva, pe undeva, care trebuia distrus. Preferabil undeva departe. Poate că, despărțit de un ocean de Meredith, i s-ar mai fi domolit durerea crâncenă din piept.

– Fiți drăguți şi nu discutați despre mine ca şi când n-aş fi de față, zise Cora, împreunându-şi mâinile la piept. Cred că sunt liberă să fac ce vreau, acum că l-ați găsit pe domnul Faraday. Iar eu, una, vreau să mă întorc la han.

– De ce vrei să te întorci acolo? întrebă Bellamy.

– Îmi place să lucrez la han. Îmi plac oamenii din sat şi ei mă plac pe mine. Eram fericită acolo.

Trăsura luă o curbă strânsă pe drum şi toți se înclinară după ea. Bellamy zise:

– E vorba de Gideon Myles, nu-i aşa?

– Nu în totalitate, răspunse fata, roşind. Dar parțial, da.

– N-o să iasă nimic bun din toată treaba asta, să ştii. Omul e un contrabandist mărunt.

– Contrabandist sau nu, ține la mine. Şi se uită la Rhys. Dar şi la dumneavoastră, milord, ține cineva din Buckleigh-in-the-Moor. Nu vreți să vă întoarceți?

Rhys oftă şi-şi întoarse capul spre geam. Trăsura ieşise de pe drumul de coastă, aşa că zări ultima imagine cu stâncile abrupte din Cornwall, în timp ce începeau să urce uşor spre drumul principal. Gravitația îl trase în jos în timp ce urcară panta, iar el alunecă spre marginea banchetei aşezate cu spatele la sensul de mers, aşa că îşi propti o cizmă de bancheta opusă şi se încordă.

– Nu e vorba *dacă* vreau să mă întorc, ci despre cum e mai bine pentru toată lumea.

– Exact, zise Bellamy. Uite ce e, Cora. E lăudabil că vrei să te aşezi şi tu la casa ta, dar alege pe altcineva mai de ispravă, fiindcă un pungaş ca ăla o să-ți aducă numai necazuri. Crede-mă, vorbesc din experiență. Am dus o viață nenorocită, iar acum cineva vrea să mă omoare. N-aş vrea să încurc nici o femeie, cu atât mai puțin pe cea pe care chiar o...

Şi se întrerupse.

Rhys termină gândul în locul lui:

– Cred că Bellamy încearcă să spună că, dacă Gideon Myles ar ține într-adevăr la tine, te-ar lăsa în pace.

Cora se cocoță pe banchetă.

– Ce prostie! zise ea indignată. Câtă laşitate!

– *Laşitate?* exclamară cei doi în acelaşi timp.

– O fi făcut ceva lucruri nepotrivite la viața lui, zise ea, dar de ce nu s-ar putea schimba un om? Eu m-am schimbat. Nu mai sunt femeie uşoară. Acum vreau o viață cinstită şi poate că şi Gideon vrea acelaşi lucru. Scutură din cap. „Dacă ar ține la tine, te-ar lăsa în pace", murmură ea, imitând timbrul grav al lui Rhys. Privirea

ei îndrăzneață se intersectă cu a lui. Dacă m-ar iubi cu adevărat, ar rămâne lângă mine. Și s-ar purta mai bine.

Rhys se holbă la ea, surprins. Era într-adevăr aceeași fată care tremura în prezența lui cu doar câteva săptămâni în urmă? Nu era sigur ce planuri de viitor pentru o viață cinstită avea Myles, dar era convins că ea, Cora, nu avea să mai fie vreodată prostituata cuiva. Își cunoștea acum propria valoare. Bravo ei! Se părea că Meredith o influențase, fiindcă știa cum să-i facă pe oameni conștienți de valoarea lor.

Poate avea dreptate Cora. Poate *și el* se purta ca un laș. În Devonshire era o femeie care îl iubea. Îl iubea atât de mult, încât fusese dispusă să-și riște propria viață ca s-o salveze pe a lui, decizie luată într-o fracțiune de secundă, iar apoi își petrecuse următorii paisprezece ani trăgând ponoasele. Îngrijindu-se în același timp pe sine, pe tatăl ei și pe cei din sat. Dispusă să treacă din nou prin toate.

Bineînțeles că era îngrozit. Cum să nu fie? Tragedia aceea încă avea de-a face cu el, dar nu cu faptul că Rhys n-ar fi fost dorit sau că n-ar fi avut nici o valoare, ci era urmarea faptului că era iubit. Meredith crezuse că merita orice sacrificiu ca să-i salveze lui viața și, dacă voia să fie cu ea, trebuia cumva să găsească în el curajul de *a fi de acord* cu asta. Doamne! Și el care credea că fusese greu să-i accepte setul de bărbierit dăruit!

Nu fugise niciodată în viața lui de pe vreun câmp de luptă, dar de asta fugea ca de dracu'.

Durerea din piept i se intensifică. Nu înțelegea de ce îl durea atât de tare să fie iubit. Dar nici nu avu timp să aprofundeze, fiindcă trăsura se hurducăi violent.

– Ce-a fost asta? întrebă Cora, tresărind la auzul unui lovituri șuierătoare de bici.

Rhys se încordă.

– Nu știu.

Îl auzi pe birjar strigând la cai de pe locul lui, mânându-i să înainteze. Apoi trăsură trepidă tare. Urmă încă o hurducătură, mai puternică decât prima. Rhys aproape căzu de pe locul lui când trăsura se împotmoli. Bellamy se uită la Rhys.

– Oare ar ajuta dacă ne-am oferi să mergem pe jos?

– Poate că da.

Însă nu avură ocazia să își pună în practică ideea, fiindcă se auzi un scârțâit jos, prevestitor de rău, și trăsura începu să alunece. Înapoi.

Era a doua oară într-o săptămână când Meredith dormea până la amiază. Din fericire, nu avea nici un oaspete în han. Și se gândi că localnicii nu se așteptau azi la un mic dejun complet. Iar dacă se așteptau cumva, să fie sănătoși! Urmau să învețe să se obișnuiască și cu dezamăgirea.

Când, în sfârșit, își adună forțele ca să se spele, să se îmbrace și să se târască în jos pe scări, descoperi uimită că sala mare era plină de bărbați. Se adunaseră cu toții în jurul tăbliței fixate pe perete, certându-se și dezbătând.

Cocoțat pe un scaun, Darryl părea să apere atât tăblița, cât și propria lui viață, cu nimic altceva decât o bucată de cretă.

– Ia să vedem, domnilor...

– Săculețul ăla ar trebui să fie al meu, spuse Skinner, izbindu-se cu pumnul în piept. Am pariat pe cinci săptămâni. Nimeni n-a pariat pe mai mult de-atât.

Harry Symmonds scutură însă din cap.

– Dar au trecut mai bine de cinci săptămâni, nu-i așa? Asta nu înseamnă că pariul tău e corect, ci doar greșit, ca la toți ceilalți. Tewkes, anulează pariurile și declară egalitate.

Lui Meredith nu-i venea să creadă. După tot ce se întâmplase cu o zi în urmă, în dimineața asta ei tot se adunaseră ca să se certe pe un pariu ridicol? De la bar, își băgă două degete în gură și fluieră, ca să le atragă atenția. Când se întoarseră toți spre ea, își găsi, în sfârșit, puterea să vorbească.

– Ce naiba faceți?

Skinner ridică din umeri.

– Pai, dacă lordul Ashworth tot a plecat din sat... Trebuie să ne vedem de pariuri, doamnă Maddox.

Meredith se încinse de furie. Cu mâna tremurândă, scoase un burete umed de sub tejghea și i-l aruncă lui Darryl. Buretele îl izbi în umăr cu un pleoscăit, iar el țipă, surprins.

– Fă lună tabla aia! îi porunci ea.

Darryl o ascultă, iar bărbații se uitară în liniște.

– Acum ieșiți de-aici, zise ea. Toți. Three Hounds e închis până când hotărăsc eu.

Bărbații nu se mișcară.

– Afară! țipă ea, îndreptând degetul spre ușă. Acum!

În timp ce bărbații își târșâiau pașii înspre ieșire, înghiontindu-se între ei și bodogănind, Darryl, care părea neliniștit, răcni:

– E doar temporar, domnilor! Nu uitați de Three Hounds. Eu și doamna Maddox o să facem locul ăsta ca înainte cât ai zice pește, după care o să servim iar bere.

– Nu face promisiuni, Darryl, zise Meredith. Du-te și ocupă-te de grajd. Sigur e de rânit pe undeva, dacă ai chef de curățat excremente cu lopata.

– Haide, doamnă Maddox, se apropie Darryl de ea, chipurile fără să se simtă jignit. Știu că locul ăsta arată rău acum, dar o să-l punem pe picioare cât ai bate din palme. Și, în final, toate o să se aranjeze. E cum ai zis dumneata: oamenii vin și pleacă, dar drumul ăsta e mereu aici. Ca și hanul. Întotdeauna o să avem Three Hounds. E casa noastră.

– Mulțumesc, Darryl. Tânărul vorbise din inimă, bănui ea, dar nu o consolase prea mult. Hanul nu i se mai părea un cămin... Și acum, dacă nu te superi, chiar aș dori să rămân singură o clipă.

– Sigur, doamnă Maddox. O să sortăm sticlăria după-amiază.

Meredith se uită lung în urma lui, întrebându-se dacă era cazul să-i spună să-și vadă de treburile lui, fiindcă părea să devină puțin cam înfumurat.

După ce el plecă și ea rămase singură, Meredith se așeză pe unul dintre puținele scaune trainice rămase întregi. Se uită de jur împrejur la clădirea pe care o îmbunătățise cu atâtea eforturi și pe care se străduise cu atâta mândrie s-o administreze cu eficiență și stil. Întotdeauna afirmase că hanul acesta era sufletul ei. Și poate că așa și fusese, cândva. Dar nu și acum. Sufletul ei îi aparținea acum lui Rhys, iar el plecase. Își puse brațele unul peste altul pe masa din fața ei și își lăsă capul în jos.

Peste nici un minut, simți niște mâini puternice cum o prind de umeri, masând-o cu blândețe.

– Lasă, Merry, lasă. O să fie bine.

– Of, tată. Se șterse la ochi cu încheietura mâinii, în timp ce tatăl ei înconjură masa și se așeză pe scaunul din fața ei. Nu voia să-i spună, dar n-ar fi rezolvat nimic dacă amâna: A plecat, tată. Rhys a plecat.

– Știu.

– Îmi pare atât de rău! Sigur ești dezamăgit.

– Eu? Nu-ți face griji pentru mine, copilă. Îi luă mâinile într-ale lui, pline de cicatrici și cu artrită. Rhys o să se întoarcă. O să vezi tu.

– Chiar crezi asta?

– Nu sunt singurul care crede. Deja s-au pus iar pe pariat în curte. Skinner adună pariuri despre când o să se întoarcă lordul Ashworth.

– O ceată de nerozi, murmură ea, dând din cap. Ingrați afurisiți! De ce ar vrea să se mai întoarcă, după felul în care l-a tratat satul?

– Pentru tine, Merry. Toată lumea știe că o să se întoarcă pentru tine. Și ochii i se umeziră și i se încrețiră la colțuri. Eu am pariat pe mâine.

Capitolul 26

– Oh, Doamne! spuse Cora. Ce s-a întâmplat?

Rhys se încordă când trăsura începu să se miște. La început încet. Apoi prinse viteză, hurducăind fără oprire în josul pantei pe care tocmai ce o urcaseră.

– Ne-am desprins de cai. Probabil că de la zdruncinătura pe care tocmai am simțit-o.

– O, Doamne! spuse ea. O să murim cu toții.

– În cele din urmă. Rhys se ridică, atât cât putu, și se prinse cu mâinile de acoperișul tare al trăsurii. Balansându-și greutatea, izbi cu putere ușa trăsurii, spărgând zăvorul în bucăți. Dar nu azi.

– Ce faceți? întrebă Cora.

Rhys îi oferi mâna și un singur cuvânt drept explicație:

– Sari!

Ea rămase cu gura căscată, uitându-se spre uşa ce tocmai fusese deschisă şi spre peisajul care se derula tot mai rapid prin faţa ochilor ei.

– Aţi înnebunit?

Rhys aruncă o ocheadă pe fereastra din spate a trăsurii. Aşa cum se temuse, trăsura gonea chiar spre coastă – şi spre stâncile acelea ameninţătoare.

– Ori sărim acum, ori ne prăbuşim mai târziu, insistă el. Când văzu că tot nu se mişcă, îi făcu un semn lui Bellamy. Scoate-o de aici!

– Corect.

Bellamy îşi veni în fire şi intră în acţiune, prinzând-o pe Cora de încheietura mâinii şi trăgând-o spre uşa deschisă. Se aşeză în spatele fetei, îşi puse un braţ pe după mijlocul ei şi se prinse cu celălalt de acoperiş.

Rhys ar fi sărit el cu Cora în braţe, dar de-abia de trecea singur prin uşă, cu atât mai puţin cu o fată în braţe. Spera ca Bellamy să nu o dea-n bară.

– Împinge-te tare cu picioarele, spuse el. Trebuie să te fereşti de roţi.

Bellamy dădu din cap încruntat.

– La trei, Cora. Unu... doi...

Cora se crispă.

– Nu putem la cinci?

Trăsura se zdruncină, izbindu-se de un obstacol, iar ea ţipă când vehiculul se înclină pe două roţi.

În clipa în care trăsura se prăbuşi înapoi pe toate cele patru roţi, Rhys se hotărî. Nu mai era timp de ezitări. Îşi puse o cizmă pe spatele lui Bellamy, îşi flexă coapsa şi împinse cu toată puterea.

– *Trei.*

Fu ciudat de satisfăcător. De mult îşi dorea să-i dea lui Julian Bellamy un şut rapid în fund.

Cei doi dispărură din trăsură şi, ţinând cont că atelajul nu rămăsese fără o osie şi nu se răsturnase, Rhys presupuse că asta însemna că nu ajunseseră sub roţi. Era momentul să îi urmeze.

Dar în timp ce îşi croia drum spre uşa deschisă, trăsura ce accelera se lovi de o piatră. Sau poate că sărise peste marginea

drumului. Nu avea cum să-şi dea seama, dar vehiculul zbură în aer preţ de o secundă ce îi răscoli stomacul. Apoi aterizâ într-o sfărâmătură de lemne, înclinându-se pe o parte.

Rhys fu aruncat din uşă în partea îndepărtată a trăsurii. Se izbi cu capul de fereastră, cu o bufnitură violentă. Preţ de o clipă, lumea oscilă între lumină şi întuneric, în timp ce el fu la un pas de a-şi pierde cunoştinţa.

Când îşi reveni, îşi dădu seama că trăsura nu se mai răsucea. Dar nici nu se oprise. Cabina distrusă sălta şi se rostogolea, de la un obstacol la altul, alunecând în jos pe pajiştea pietroasă, pradă forţei gravitaţiei. Înaintând constant spre stâncă.

Rhys s-ar fi putut lăsa dus de ea. Ar fi putut.

Stătea uimit şi fără suflare, ghemuit pe podeaua trăsurii. Capul îi bubuia de durere. I-ar fi fost atât de uşor să rămână pur şi simplu acolo. Să se lase purtat de ce mai rămăsese din trăsură dincolo de marginea stâncii şi izbit de pietrele de jos. Să termine cu totul, astăzi.

Aşteptă ca vocea aceea să se facă auzită, să răsune ca un ecou din pereţii craniului lui. „Ridică-te! Ridică-te, nenorocit mizerabil! Ridică-te şi mai încasează."

Nu o auzi. Spre deosebire de oricare alt moment în care îi dăduse târcoale morţii, de data aceasta, pivniţa aceea întunecată din mintea lui rămase straniu de tăcută. Nu îl auzi pe tatăl lui împingându-l şi batjocorindu-l, forţându-l să revină la viaţă. Ticălosul ăla bătrân fusese, în sfârşit, redus la tăcere.

În schimb, o auzi pe ea. O auzi pe Meredith. Frumoasa, puternica, dulcea lui Meredith. Cuvintele ei îi răsunau acum ca un ecou în urechi. „Te iubesc, Rhys. Rămâi. Nu pleca."

Al naibii miracol! Nu voia să părăsească acest pământ astăzi. Voia să rămână şi să se descurce mai bine.

Ceea ce însemna că trebuia să iasă din această capcană a morţii. Chiar acum.

O zdruncinătură sălbatică a trăsurii îl aruncă în mod convenabil spre uşă. Următoarea bufnitură l-ar fi împins înapoi, dar Rhys apucă marginea deschizăturii uşii şi se prinse de ea cu toată puterea.

Se auzi o altă lovitură crâncenă şi o trosnitură puternică de lemn – vreo roată sau osie ceda. Trăsura se înclină şi începu să alunece sălbatic, în spirală. De asemenea, îi trânti uşa peste degete. Rhys mârâi de durere.

Dar, cumva, în ciuda distrugerii iminente a trăsurii, cu picioarele sub el, îmbrânci uşa cu umărul, aruncă o privire scurtă spre pământ ca să calculeze distanţa...

Şi sări.

O clipă prea târziu.

Era o zi frumoasă pentru a muri.

Soarele strălucea deasupra lui, cald şi reconfortant. Simţi o briză proaspătă, sărată pe piele. Pentru o clipă, Rhys auzi doar muzica pescăruşilor din depărtare şi ritmul blând al valurilor.

Apoi se auzi bufnitura asurzitoare, în timp ce trăsura se dezintegră pe bolovanii zimţaţi de dedesubt.

El tresări, agăţându-se cu disperare de proeminenţa stâncoasă. Doi pumni de bazalt sfărâmicios erau tot ce îl împiedica să urmeze aceeaşi cale verticală spre propria moarte. Îşi răsuci gâtul şi se uită în jos, la trăsură. Sau, mai degrabă, la rămăşiţele de lemn care pluteau şi care fuseseră cândva o trăsură.

Rhys dădu din picioare, căutând o suprafaţă pe care să se împingă. Atinse cu cizmele faţada netedă a falezei, dar nu se putu împinge îndeajuns de tare. Ce bine ar fi fost dacă uşa nu i-ar fi prins degetele, cu câteva secunde mai devreme. Atunci ar fi avut mai multă putere în mâini – îndeajuns cât să se ţină bine, să se tragă în sus, să pună un picior peste margine. Dar aşa, abia de reuşea să se mai ţină ca să nu cadă în mare.

Privirea i se îndreptă pe margine şi pâlpâi în centru, ca suprafaţa unui lac. La naiba cu tot! Aşa se petrecuse toată viaţa lui. Când în sfârşit nu îşi mai dorea să moară, chiar în aceeaşi zi, un accident stupid cu trăsura avea să-l ucidă.

Dumnezeule, o iubea pe Meredith. O iubea atât de mult. Acum, nu avea să mai aibă ocazia să i-o spună. Putea doar să spere că ea ştia cumva. Se prea putea ca ea să o ştie oricum, chiar dacă el nu rostise niciodată acele cuvinte. Era o femeie inteligentă.

Închise ochii şi se concentră, negociind cu degetele lui slăbite, dureroase. „Mai ţineţi-vă puţin acum", le spuse el, „şi o veţi putea mângâia mai târziu". Ca să-şi distragă atenţia de la înălţimea ameţitoare, îşi lăsă mintea să-i rătăcească peste părţile corpului ei pe care îşi dorea cel mai mult să le atingă. Care erau, de fapt, fiecare parte a ei. De la părul ei des şi negru, până la degetele ei frumoase de la picioare. Iar pofta pentru trupul ei nici nu se compara cu admiraţia pe care o avea pentru forţa ei, pentru inima ei generoasă.

În timp ce puterea braţelor îi slăbea, începu să tremure. Se concentră din nou în sinea lui, pe bătaia constantă a inimii. Inima care o iubea atât de mult. Nu era încă mort. Nu cât inima încă îi bătea.

Tic. Tac. O pauză îngrijorătoare. *Tic.*

Simţi ceva pe braţ şi tresări din reflex, pierzându-şi din priză.

– Iisuse, Ashworth. Încerc să ajut.

Bellamy. Era Bellamy, care venise să îl ajute. Ciudat, dar Rhys nu se simţea chiar salvat.

– Ia-mă de mână, spuse Bellamy, fluturând-o prin faţa lui.

– Ba pe naiba, reuşi Rhys să mârâie. Sunt mai greu ca tine. Dacă n-ai un punct de sprijin solid în care să te ţii, nu mă vei putea ridica. N-o să reuşesc decât să te trag în jos.

– Ai dreptate. Bellamy se lăsă pe burtă şi se uită în jos, dincolo de picioarele suspendate ale lui Rhys.

– Bănuiesc că nu mai există altă proeminenţă potrivită la vreo jumătate de metru sub mine, nu-i aşa? încercă Rhys.

– Nu. Singurul lucru de sub tine e o moarte sigură. Bellamy se ridică în picioare şi începu să îşi afunde cizmele în pământ. Înapoi la primul plan. E o creastă aici. Îmi proptesc picioarele în ea. Ia-mă de mână.

– N-o să funcţioneze.

– Trebuie să funcţioneze. Ai o idee mai bună?

Rhys trebuia să admită că nu avea.

– Bine, atunci. La trei.

– După trucul ăla din trăsură? Bellamy clătină din cap. N-am încredere în tine la numărat. Doar dă-mi mâna.

Cu dreapta se ținea cel mai bine, așa că Rhys își mută greutatea cât putu de mult pe partea aceea. Apoi o întinse prudent pe cea stângă.

Se întâmplară două lucruri atunci. Bellamy îl prinse bine de încheietura stângă. Iar mâna dreaptă începu să-și piardă din priză. Pietrișul i se adună pe sub unghii, pe măsură ce degetele răsfirate îi alunecau tot mai jos. Ambii înjurară la unison. Dacă Rhys își pierdea priza la mâna dreaptă, ar fi rămas suspendat doar de una singură, ca o greutate moartă pentru Bellamy. Bellamy n-ar fi putut să-l țină așa mult timp, cu atât mai puțin să-l tragă în sus.

Rhys bâjbâi sălbatic încercând să se prindă din nou. Nimic. Degetele îi alunecară doar mai aproape de margine.

Crac.

Rhys urlă de durere când Bellamy îl călcă pe mâna dreaptă, fixându-i-o la pământ. Îl podidiră lacrimile.

– Doamne, Dumnezeule!

– Haide! scrâșni Bellamy printre dinți, trăgându-l de brațul stâng. Sus cu tine.

Mâna de sub cizma lui Bellamy îl durea îngrozitor. Dar cel puțin nu mai aluneca. Rhys își flexă mușchii brațului și ai abdomenului și reuși să se ridice suficient cât să-și treacă un picior peste marginea stâncii.

După câteva secunde de gemete și opintit, se afla pe teren solid, încercând să respire și holbându-se în sus la cerul albastru luminos. Era în viață.

– La naiba! exclamă Bellamy și i se alătură, prăbușindu-se pe iarba presărată cu pietre. Ce-i drept, Ashworth, lucrurile nu sunt niciodată plictisitoare când ești tu prin preajmă.

Degetul mic de la mâna dreaptă era înclinat într-un unghi ciudat față de celelalte. Rhys se holbă la el, ametit de durerea familiară.

– Cred ca mi-ai rupt degetul.

– Cred că ți-am salvat viața. Și asta după ce mi-ai tras una în fund, mulțumesc foarte mult.

– Unde-i Cora?

Bellamy făcu un semn cu capul spre panta ascendentă.

– Cred că și-a sucit glezna. Vizitiul arată ca naiba, dar va supraviețui.

Rhys își prinse degetul mic mutilat între degetul mare și arătătorul de la mâna stângă. Scrâșni din dinți și trase de el spre exterior, apoi inspiră și îl împinse cu forță înapoi, în poziția corectă, tresărind din pricina durerii sfâșietoare.

Așa cum îi spusese lui Faraday, vindecarea durea întotdeauna mai rău ca vătămarea în sine.

Își ridică privirea și îi văzu pe Cora și pe vizitiu șchiopătând în josul pantei.

Cora se apropie de stâncă precaut, aruncă o privire peste margine, apoi se dădu înapoi, palidă și gâfâind.

– Oh, Doamne!

Rhys se uită la hainele rupte ale vizitiului și la brațele lui zgâriate. În timpul accidentului, probabil că zburase de pe locul lui.

– Ești bine? îl întrebă el, ridicându-se imediat în picioare. Caii?

Vizitiul confirmă din cap.

– Toți sunt în siguranță, domnule.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Hamurile s-au rupt, pur și simplu. Întâi pe partea dreaptă, apoi pe stânga. Odată ce-au cedat, osia n-a mai rezistat. Trăsura și caii s-au separat rapid.

– Sabotaj, spuse Bellamy cu glas șuierat. Faraday avea dreptate. Cineva și-a pus în gând să mă omoare. Își trecu o mână prin păr. Poate chiar Faraday. Poate că a pus pe cineva să se ocupe de asta, în timp ce tu îți savurai ceaiul și biscuiții.

– Sau *poate*, spuse Rhys, hamurile au cedat pur și simplu și nu totul are legătură cu tine. Și-l imagină pe slujitorul decrepit al lui Faraday târându-se sub trăsură cu o pilă sau cu un rașpel și râse de idee. Ghinion, pur si simplu.

Curiozitatea îi depăși în cele din urmă amețeala, așa că Rhys se uită în jos pe faleză. Pământul cădea abrupt. Jos de tot, marea mușca din epava răsucită cu fălcile ei de stânci și valuri. Trăsura se fărâmase în bucăți. Nici un om n-ar fi supraviețuit unei asemenea căderi.

I se tăie brusc răsuflarea, așa că trase zdravăn de lavalieră. Începu să fie copleșit de amploarea evenimentelor din ultimele câteva minute.

– Dumnezeule! spuse el uimit. Aproape că am murit.

– La fel ca noi toți, spuse Bellamy.

– Da, dar... mie nu mi se întâmplă niciodată așa ceva. Se frecă pe ceafă. Adică, am fost aproape de moarte de zeci de ori, dar niciodată în halul ăsta. De data asta, *chiar că* aproape că am murit. Nu m-aș fi putut salva singur.

– O să consider asta ca pe o revărsare de recunoștință, spuse Bellamy. Mereu ești atât de zgârcit când cineva îți salvează viața?

Rhys se strâmbă și se gândi la Meredith.

– Așa se pare.

Cora arătă spre tâmpla lui.

– Sângerați, milord.

El își atinse fruntea cu o mână. Degetele i se umplură de sânge. Încă respirând greu, Rhys întinse mâna spre batista din buzunarul de la piept.

În schimb, dădu peste două monede cu formă ciudată.

Scoase una și miji ochii la ea. Un disc subțire de alamă, ștanțat cu un cap de cal pe o parte și cu coada acestuia pe cealaltă parte. Jetonul lui Leo Chatwick, de la Clubul Armăsarilor.

– Bellamy, spuse el. Cap sau pajură?

– Ce-ai de gând să faci?

– E un experiment. Cap sau pajură?

Bărbatul ridică din umeri.

– Pajură.

Rhys aruncă moneda și o prinse pe încheietura mâinii, punându-și palma peste ea. Când își dădu mâna la o parte, văzu un fund de cal strălucitor și i se păru cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse vreodată. Izbucni în hohote de râs. Lui Leo îi plăcuseră mereu glumele bune.

– Poftim. Asta a fost a lui Leo. Îi aruncă jetonul lui Bellamy, care părea năucit, însă îl prinse cu ușurință. Acum este al tău. Am pierdut.

Cine ar fi ghicit? Pe toate lucrurile sfinte și profane, chiar pierduse. Se părea că norocul lui blestemat îl părăsise în cele din urmă. Acum trebuia să învețe câteva trucuri noi, cum ar fi să fie mai precaut. Nu mai putea să bântuie prin lume, aruncând în aer moneda

aceea cu „Viață" pe o față și „Moarte" pe cealaltă. De acum încolo, avea să își croiască singur propria soartă.

Și Rhys știa exact unde – și cu cine – voia să o facă.

Capitolul 27

Era aproape amiază când se întoarseră la Buckleigh-in-the-Moor, în ziua următoare, călărind în șir indian pe cei patru cai de poștalion. Probabil că erau o priveliște pe cinste. Sătenii ieșiră din casele lor să-i vadă trecând, unul câte unul, Rhys, Bellamy, Cora și mult încercatul lor vizitiu, mergând la trap pe drum și intrând în curtea hanului Three Hounds.

Lui Rhys nu-i plăcuse deloc că trebuiseră să se oprească peste noapte. Întreaga lui ființă ar fi vrut să se întoarcă la Meredith cât mai curând posibil. Să cadă în genunchi, să-i promită că avea să o iubească, să-i ceară iertare pentru tot. Nici măcar nu știa ce cuvinte urma să folosească în acest sens. Ei bine, două cuvinte anume cu siguranță. Mai departe, putea doar să spere că avea să fie inspirat la momentul respectiv.

Dar glezna Corei avusese nevoie de îngrijiri medicale, și fiecare dintre ei suferise răni mici care trebuiseră oblojite. Trebuiseră să se ocupe și de alte nevoi de bază: odihnă, hrană, șei adecvate. Se forțase să aibă răbdare, să aștepte.

Acum că ajunseseră, nu avea de gând să mai aștepte nici o secundă în plus. Încetini calul și descălecă, îndreptându-se grăbit spre ușa hanului.

Fu întâmpinat de Gideon Myles. Omul ieși în viteză pe ușă. Fața îi era o mare vânătaie, pașii împiedicați și expresia hotărâtă. Era un om care se îndrepta spre o țintă clară.

Iar aceea nu era Rhys.

El trecu pe lângă Rhys și Bellamy și se grăbi să o ajute pe Cora să descalece.

– Cora, spuse el, trăgând-o pe fată în brațele lui, îngropându-și fața în părul ei. Cora, slavă Domnului că te-ai întors. M-am trezit și tu nu erai, iar eu n-am avut puterea necesară să pornesc după

tine... O strânse tare în braţe. Nu te-aş fi lăsat să pleci. Nu te mai scap din ochi de-acum.

Rhys tuşi cu putere.

Myles se trase din îmbrăţişare, uitându-se la vânătaia de pe obrazul Corei şi la mantia zdrenţuită pe margini!

– Ce-ai păţit? Îşi întoarse privirea arzătoare spre Rhys şi Bellamy. Dacă i-aţi făcut ceva, vă omor.

Rhys spuse nerăbdător:

– Ah, deci, brusc, îţi pasă de bunăstarea fetei?

– Bineînţeles că îmi pasă. Şi nu e nimic brusc în asta. Îşi frecă mâinile în sus şi în jos pe braţele ei. O iubesc mai mult decât propria viaţă. Aş fi spus asta şi zilele trecute, dacă cineva nu şi-ar fi zdrobit pumnul în faţa mea.

– Într-adevăr? întrebă Cora, clipind greu. Mă... mă iubeşti?

– Da, într-adevăr. O trase puţin mai la o parte. Te iubesc. Şi vreau să te întreb ceva, dar sunt aşa de vanitos, că nu-mi place să te întreb când arăt aşa.

– Probabil că aşa e cel mai bine, spuse ea timid. Mi s-a adus la cunoştinţă că pot fi prea uşor influenţată de un aspect frumos şi de farmec.

– Nu stau prea bine cu nici una din aceste însuşiri, momentan.

– Da, aşa e. Ea zâmbi şi îşi trecu degetele prin părul lui. Şi, dacă merită pusă, întrebarea tot va rămâne.

– Înţeleg, spuse Myles, rânjind uşor. Vrei să mă pui să depun efort pentru asta.

Ea încuviinţă din cap şi se prinse de gâtul lui.

– Foarte bine. Aşa şi trebuie. Îşi înclină capul spre al ei şi o sărută zgomotos. Şi destul de apăsat, având în vedere falca lui umflată.

Pe când mulţimea adunată acolo ovaţiona tânăra pereche, Bellamy se opri lângă Rhys.

– Aşa nu mai trebuie să mă chinui să-i găsesc un loc nou.

Al naibii Gideon Myles, care îi furase scena. Rhys îşi dorea propria reuniune fericită.

– Unde naiba e Meredith?

*

– Vrei să-mi dai foarfeca, te rog? Cocoţată pe o ladă, Meredith se lăsă cu toată greutatea pe tocul ferestrei şi se aplecă într-o parte, întinzând un braţ. E chiar acolo, lângă dantelă.

– Aici? Darryl îşi trecu o mână prin părul nisipiu şi cercetă grămezile de materiale şi de aţe, până găsi foarfeca. După care sări prin podul căsuţei şi i-o înmână cu o înfloritură galantă. Poftim.

– Mulţumesc, Darryl.

Tânărul zâmbi.

– Orice pentru dumneavoastră, doamnă Maddox.

Meredith se întoarse la sarcina ei. Întinse o lungime de şnur din partea de sus a ferestrei până la pervaz, apoi tăie lungimea exactă. Îşi înfăşură şnurul în jurul gâtului, ca să nu-l piardă, şi începu o altă măsurătoare, de-a curmezişul.

– Ce sunt astea? întrebă Darryl.

– Ce anume?

– Astea.

Îşi întinse gâtul şi îl zări ţinând în mână o bucată strâmbă de lemn, răsucind-o pe toate părţile cu atenţie.

– Sunt flori, spuse ea.

– Sunteţi sigură? Îmi par mai degrabă legume. Asta de-aici nu e o varză? Şi asta pare a fi ţelină.

– E o lalea. Sunt flori.

Zâmbi în sinea ei şi se întoarse la măsurătorile ei.

– Dacă spuneţi dumneavoastră.

Auzi o bufnitură surdă când Darryl aruncă deoparte capătul cu laleaua sculptată.

– Da' chiar că sunteţi nerăbdătoare să faceţi perdelele, spuse el. Care-i graba, doamnă Maddox? M-am gândit că veţi fi mai preocupată să reparaţi hanul.

– Hanul ăla are mereu nevoie de câte ceva. Se încruntă, concentrată, şi îşi prinse buza cu dinţii. Gata, spuse ea, tăind şnurul pentru ultima măsurătoare a ferestrei. Apoi adăugă: Vreau doar ca acest loc să arate frumos când se întoarce Rhys. Să arate ca un cămin.

Darryl chicoti.

– Doamnă Maddox, lordul Ashworth nu se mai întoarce.

– Ba da, spuse Meredith. Știu că a plecat, dar se va întoarce. În cele din urmă.

De preferat, înainte să treacă alți paisprezece ani. Dar, indiferent cât urma să dureze, ea avea să-l aștepte. Poate că așa-i era destinul. Sau doar așa credea. Orice ar fi fost, se părea că se molipsise de la sminteala lui Rhys și nu voia să se vindece.

– Ba nu, doamnă Maddox, spuse Darryl pe un ton ciudat de încrezător. Nu se mai întoarce.

Meredith își întoarse încet gâtul.

– Ce vrei să spui?

Băiatul îi zâmbi calm și ochiul stâng îi zvâcni.

– Nu va mai aduce necazuri pe-aici. M-am asigurat de asta. Buckleigh-in-the-Moor a scăpat de cei din neamul Ashworth. Pentru totdeauna.

Inima începu să îi bată un pic mai repede, deși îi porunci să rămână calmă. Doar era vorba de Darryl Tewkes. Cu siguranță era doar o altă poveste sălbatică, imaginară de-a lui. Se dădu jos de pe ladă, cu o bufnitură seacă.

– Darryl, ce vrei să spui?

– Am rezolvat problemele pentru dumneavoastră. Pentru toată lumea. Luă o bucată de dantelă și începu să o plieze. Nu sunteți mulțumită?

– Nu. Nu, nu sunt mulțumită.

– Lăsați, lăsați. Știu că sunteți o femeie independentă și vreți să faceți lucrurile în felul dumneavoastră, dar nu aveți de ce să fiți supărată pe mine, doamnă Maddox. Nu mi-a dat de ales. Am încercat să-i sugerăm să plece, dar omul nu pricepe o aluzie. Mai întâi, torțele, care n-au funcționat, și nici faptul că i-am mutat pietrele. Am încercat să arunc cu o piatră *în* el, dar nici asta n-a funcționat.

– *Tu* ai fost?

Meredith era îngrozită. Când Gideon se trezise în după-amiaza aceea, cei doi băuseră ceai împreună și purtaseră o conversație lungă. Printre altele, el îi jurase că nu era responsabil de rănile suferite de Rhys în noaptea aceea, la ruine. Din moment ce nu mai avea nici un motiv ca să mintă în legătură cu asta, concluzionase că, mai mult ca sigur, fusese un accident.

Evident, concluzionase greșit.

Doar prin puterea voinței, continuă pe un ton liniștit:

– Darryl, ce i-ai făcut lordului Ashworth? Spune-mi chiar acum.

– Nu i-am făcut nimic lui. Să spunem doar că i-am acordat un pic de atenție specială trăsurii domnului Bellamy.

Meredith icni.

– Trăsura domnului Bellamy? Dar... dar Cora s-a dus cu ei!

Oare Darryl nu era pe jumătate îndrăgostit de fată? Fiecare bărbat din sat era pe jumătate îndrăgostit de ea.

– Vreți să spuneți curva? El clătină din cap, țâțâind încet. Părea destul de drăguță la început, dar și-a dat arama pe față în cele din urmă. Ne e mai bine fără ea, doamnă Maddox. Three Hounds nu e genul ăla de han.

Putu doar să se holbeze la el, încremenită, nevenindu-i să creadă.

– Știți ce mă întreb eu? zâmbi el ușor, făcându-i pielea să se înfioare. Mă întreb dacă o să ne bântuie *cu adevărat* după ce moare. Sper că da. Călătorii și-ar dori asta. Va trebui să-mi schimb povestea un pic, dar e în regulă. Ce ziceți, doamnă Maddox? întrebă el, îndreptându-se spre ea. Cum sună mai bine? „Lordul Fantomă"? Sau „Baronul Fantomatic"?

– Nici una, spuse ea, dându-se înapoi. O scândură din dușumea scârțâi. Ea strânse mai tare de foarfeca. Nu te apropia. Mă sperii.

– Sunt doar povești, doamnă Maddox. Și sunt doar eu. Doar mă cunoașteți.

– Nu, nu cred.

– Nu fiți supărată. Se apropie mai mult de ea. Am făcut-o pentru dumneavoastră. Pentru noi. Ne mergea destul de bine înainte să se întoarcă lordul Ashworth. Și i-a adus aici și pe prietenul lui încrezut din Londra și pe prostituata aia, făcând probleme întregului sat. A distrus taverna, a încercat să vă ia cu el. Darryl gesticula furios. Nu puteam să mă uit cum distruge Three Hounds, doamnă Maddox. Am muncit prea mult pentru locul ăsta.

El muncise prea mult?

– Darryl, prostule, nimeni n-a muncit mai mult ca mine pentru locul ăsta. Și îți spun eu, întoarcerea lordului Ashworth a fost cel

mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în Buckleigh-in-the-Moor. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie vreodată. Cum îndrăznești să... să...

Chiar dacă se hotărâse să fie puternică, Meredith începu să tremure. Închise ochii și își imagină tot felul de posibilități oribile. Rhys pretinsese mereu că ar fi indestructibil, dar nici un om nu era nemuritor. Dacă Darryl reușise cumva să...

„Nu."

Deschise ochii și știu. Știu pur și simplu, cu o certitudine adâncă, profundă, că totul avea să fie bine.

– Te înșeli, Darryl. Lordul Ashworth chiar *se va întoarce*. Nu ca o fantomă sau o fantasmă, ci viu și întreg.

– Doamnă Maddox, nu mă ascultați...

– Nu, nu te ascult. Ci îți spun: se va întoarce. N-am fost niciodată atât de sigură de nimic altceva în viața mea.

– Zău, de ce?

– Pentru că e chiar în spatele tău.

Darryl înlemni. Înghiți cu zgomot. Genele îi dansară sălbatic în timp ce se întoarse lent, apoi își înălță capul.

Și mai mult.

Și mai mult, până când văzu privirea urâtă a lui Rhys.

– Bu-hu-hu!

Cu o mișcare rapidă ca un fulger, Rhys îl apucă pe Darryl de gât. Tânărul se zvârcoli și bolborosi, agățându-se în zadar de mâinile lui Rhys.

– Nenorocit mic și intrigant ce ești! mârâi Rhys. Știam eu că nu te plac.

– Cora e bine? întrebă Meredith, aproape copleșită de emoție.

– E bine. Rhys strânse mai tare, iar fața lui Darryl se întunecă, de la stacojiu la vinețiu. Dar ar fi putut să moară. Cu toții am fi putut muri. Îl scutură bine pe tânăr. Mă gândesc să te arunc în mlaștină, să las porcii sălbatici să te adulmece.

În clipa aceea, lacrimile curgeau deja șiroaie pe fața lui Darryl, iar tenul lui violet tindea deja spre albastru.

– Rhys, spuse Meredith, făcând un semn din cap spre tânăr. Te rog.

El îi dădu imediat drumul.

– La naiba, murmură Rhys, când Darryl căzu la podea, trăgând aer cu înghițituri hârâite. Din fericire pentru tine, e săptămâna în care renunț să mai ucid oameni cu mâinile goale.

– Isuse.

Darryl se zvârcolea pe podea, strângându-se de stomac și gâfâind ca un pește azvârlit din apă. *Nu pot. Să respir.*

Rhys se uită urât la el.

– Te arde, nu-i așa?

Darryl își smuci capul.

– Bun. Mă bucur. Rhys se întoarse spre Meredith. Cunosc acest sentiment, Merry. Vorbi încet și numai pentru ea. Am atârnat la un pas de moarte de mai multe ori decât pot număra. Iar urcușul acela abrupt înapoi spre viață doare ca naiba. Durerea provocată de o rană trece în câteva secunde. Tot ce vine după aceea este durerea provocată de procesul de vindecare. Îi aruncă o privire sinceră, plină de scuze. Vezi tu, am uitat asta. Că revenirea la viață... doare.

Ea dădu din cap, înțelegându-l cu desăvârșire. Sufletul lui era zdrobit, iar dragostea ei... trebuie să-l fi durut ca ginul turnat pe o rană deschisă. Dar se întorsese, gata să mai primească din el, oricât de mult îl durea pe dinăuntru. Pentru că era cel mai curajos bărbat de pe pământ.

Și era al ei. Cu totul al ei, în sfârșit. Inima îi crescu de bucurie.

Darryl gemu pe podea.

– Pleacă, mârâi Rhys la el. Ieși de-aici și dispari. Dacă nu vrei să-ți petreci veșnicia bântuind tu însuți aceste ruine, ai grijă să nu te mai găsesc.

Chinuindu-se încă să tragă o gură de aer, Darryl se târî spre scară pe burtă. Într-un ritm dureros de lent, dispăru din pod. O bufnitură surdă le dădu de înțeles că ultimele trepte le coborâse într-un mod violent. În cele din urmă, auziră ușa scârțâind în balamale.

Când rămaseră, în cele din urmă, singuri, Rhys se întoarse spre Meredith. Fruntea îi era încruntată de concentrare.

– Te iubesc, spuse el răspicat. Trebuie să-ți spun asta, înainte să-ți spun orice altceva. Pentru că e cel mai important lucru. Te iubesc.

Om drag și scump. Îi spusese acele cuvinte de parcă ar fi fost un fel de verdict blestemat asupra vieții ei.

– Sunt foarte fericită să aud asta.

El oftă, evident ușurat. Se duse la ea, privind în jurul lui prin pod.

– Pui perdelele?

Ea dădu din cap, lăsând ușor foarfeca pe pervazul ferestrei.

– Dantela pe care ai cumpărat-o din Bath.

– Drăguț.

Se opri lângă fereastră și se uită la privelişte peste umărul ei. Atât de aproape de ea, dar fără să o atingă încă. Respirația ei deveni agitată, iar inima începu să-i bubuie. Fiecare centimetru din ea tremura de anticipare.

El spuse nonșalant:

– Cred că aici ar merge numai bine o măsuță de toaletă. Un scăunel, o oglindă. Schiță un pătrat în spațiul gol cu mâinile lui mari. O, cât își dorea să o atingă cu mâinile alea. Setul tău de pieptănat din argint poate sta chiar aici.

– Chiar lângă setul tău de bărbierit.

El își întinse mâna lui mare spre a ei. Ea se uită în sus în ochii lui căprui, calzi, plini de emoție.

– *Merry*.

Îi crescu inima în piept când el o trase în sfârșit în brațele lui. Chiar acolo unde voia să fie. El își înclină capul până când bărbia aspră îi zgârie tâmpla. Și rămaseră așa acolo, împreună, doar respirând. Momentul era prea intens pentru un sărut, prea profund pentru cuvinte. Ușurare, bucurie, sentimentul că lucrurile erau pur și simplu așa cum trebuiau să fie.

Ea își apăsă fruntea pe reverul lui uzat și pe mușchiul tare ca un zid de dedesubt.

– Am știut că te vei întoarce, șopti ea. Pur și simplu am știut.

El o prinse de după mijloc, apoi o trase înapoi, ca să îl privească.

– Parcă nu credeai în soartă sau în destin.

– Încă nu cred. Dar cred în tine.

– Bine. Mărul lui Adam i se mișcă, în timp ce o privea adânc în ochi. La naiba cu soarta! Dumnezeu și diavolul și toți slujitorii lor s-ar putea aduna chiar aici, chiar acum, să mă tragă spre osânda mea, și aș lupta cu fiecare dintre ei ca să rămân cu tine. Nu pentru că ăsta mi-ar fi destinul sau pedeapsa, sau din lipsă de alternative, ci pentru că te iubesc prea mult ca să fiu oriunde altundeva. Și dacă refuzi să te căsătorești cu mine, tot voi rămâne aici. Voi coborî la han în fiecare noapte să mănânc și să beau, doar ca să mă uit la tine și să fiu aproape de tine. Eu... Îi îndepărtă părul de pe față, prinzându-i obrazul în mâna lui aspră. Merry, te iubesc.

– Of, Rhys. Eu... Ezită, căutându-i privirea. Poți îndura faptul că...?

El dădu din cap.

– Spune-mi.

– Și eu te iubesc. Te iubesc de atâta timp.

El închise scurt ochii, apoi îi deschise din nou.

– Încă doare un pic. Dar e din ce în ce mai bine. O atinse pe obraz cu degetul mare. Din câte îmi amintesc, încă îmi datorezi un răspuns.

– Adu-mi aminte care era întrebarea.

– Te căsătorești cu mine?

Ea se prefăcu a se gândi.

– Da.

Își zâmbiră. După atâta timp și atâtea discuții... da, chiar era atât de simplu. Pentru că era așa cum trebuia să fie.

Într-o explozie bruscă de energie, el o prinse de mijloc și o aruncă în aer, ca și cum ar fi fost ușoară ca o pană. O prinse chiar de sub șolduri, ducând-o rapid la piept și făcând-o mai înaltă ca el. Ceea ce o bucură nespus, pentru că îi putea vedea de sus zâmbetul lui larg, colțuros. Și apoi, ce plăcere era să își îndoaie puțin capul, treptat, lent, aţâţător... până când, în sfârșit, îl sărută.

Îl iubea cu ardoare! Afecțiunea lor nu avea să fie niciodată una calmă, blândă. Erau amândoi făcuți din granit, sculptați chiar din mlaștină, iar dragostea lor avea să fie feroce și încăpățânată, ba chiar și dureroasă atunci când aveau să se ciocnească. Dar și solidă și rezistentă. O iubire făcută să dureze pentru totdeauna.

El o lăsă în cele din urmă jos şi îşi apăsă fruntea pe a ei.

– Ţi-am mulţumit că m-ai salvat?

Cu ochii încă închişi, ea clătină din cap.

– Ei bine. Atunci mă voi asigura că o voi face. În fiecare zi, pentru tot restul vieţii noastre. O sărută pe frunte. Sunt un om frânt, Merry. Nu te pot minţi. E posibil să dureze ceva timp până voi fi din nou cu adevărat întreg şi, chiar şi atunci, e posibil ca piesele să nu se îmbine perfect. Dar îţi sunt recunoscător. Sunt recunoscător *pentru tine*. Şi te iubesc, mai mult decât am cuvinte sau puterea să o exprim. Nu te voi mai părăsi niciodată.

Ea îl cuprinse de după gât şi îl trase aproape.

– Chiar dacă ai încerca, nu te-aş mai lăsa să pleci.

Promisiuni dulci, ambele. Dar nu durară mult.

Rhys *plecă* de lângă ea chiar în dimineaţa următoare. Iar Meredith fu bucuroasă să îl lase să plece, întrucât avea o misiune urgentă. Rhys se duse la Lydford şi se întoarse rapid, cu preotul după el. Nu era prima duminică a lunii, dar *era* duminică. Prin urmare, Rhys decise că aceea avea să fie ziua nunţii lor. Meredith nu avea de gând să se opună.

Bisericuţa din satul lor nu mai avusese parte de ani de zile de o slujbă de seară, dar avu parte de una în seara aceea. Ba mai mult, la lumina lumânărilor. Lumânări subţiri pâlpâitoare încălzeau fiecare vitraliu chihlimbariu şi roşu. Se citi anunţul de căsătorie, care fu urmat de slujba de căsătorie, cu întreaga populaţie din Buckleigh-in-the-Moor prezentă. Mirele purta un costum impecabil negru cu alb; mireasa, un voal de dantelă din Bath. Bellamy şi Cora le erau martori. George Lane privea cu mândrie.

Şi toţi – cel puţin toţi cei pe care Cora reuşise să-i convingă cu un ghiont – spuseră că scena era imaginea perfectă a romantismului.

După aceea, se strânseră la han pentru dans şi distracţie. Acolo, înconjuraţi de binevoitorii tot mai cherchelişi, Meredith îşi răsfiră degetele pe ceafa soţului ei, în timp ce dansau un dans ce aducea a vals.

– Lady Ashworth, spuse el, mimând un ton formal – arăţi neobişnuit de minunat în seara asta. O trase aproape şi îşi frecă

nasul de urechea ei. Dumnezeule, ce bine e să pot să îţi spun aşa, în sfârşit.

– Ce bine e să te aud spunând-o, în sfârşit. Ea zâmbi. Aşteptase să audă acele cuvinte mult mai mult decât aşteptase el să le spună. Din vara în care împlinise doisprezece ani, de fapt. Şi iat-o, în braţele lui. Soţia lui.

– Când putem pleca? întrebă el, trecându-şi limba peste lobul urechii ei. Vreau să te duc acasă.

Simţi un fior plăcut pe şira spinării când îl auzi. Casa nu era încă gata. Nu aveau mobilier sau accesorii. Nici perdelele nu erau gata. Dar se ocupase în după-amiaza aceea de elementele esenţiale: o saltea, pături, câteva sticle de vin şi o grămadă zdravănă de turbă pentru foc. Era tot ce le trebuia pentru moment.

– În curând, spuse ea, trăgându-se înapoi. Dar, mai întâi... Vreau să vorbim despre han.

El îşi ascunse orice urmă de iritare şi îi zâmbi răbdător.

– Ce-i cu hanul?

– Am avut o discuţie cu Gideon, cât ai fost plecat.

Zâmbetul îi pieri.

– Ah, da?

– Vrea o viaţă cinstită acum, o familie. Alături de Cora.

– Mi-am cam dat seama.

Ea se uită spre bar, unde tinerii serveau împreună băuturile.

– Sunt dulci împreună, nu-i aşa?

– Presupun. Rhys ridică din umeri ca şi cum ar fi spus că un bărbat mare şi puternic ca el nu prea ştia mare lucru despre dulceaţă.

Meredith zâmbi. Ştia foarte bine că el ştia, dar nu l-ar fi obligat să o recunoască.

– Atunci, crede-mă pe cuvânt. Sunt dulci. Şi pun pariu că se vor căsători până de Crăciun. Gideon va scoate lucrurile din pivniţă şi va folosi banii ca avans pentru Three Hounds. Când îl văzu încruntat, îşi grăbi discursul: El şi Cora se vor ocupa de el, sub supravegherea mea la început. Le vom plăti cu tot mai multe acţiuni din han, până când îl vor deţine integral. Te rog, spune că eşti de acord.

– Sunt de acord cu orice vrei tu, dar... Se încruntă şi mai tare. Chiar vrei să renunţi la han?

– Sigur că nu. Vreau doar să îl vând, pentru un profit. Zâmbi şi îi atinse faţa cu o mână, frecându-şi degetul mare de buza lui de jos. Aşa e cel mai bine pentru sat.

– Şi tu?

– Tu eşti cel mai bun lucru pentru mine. Sincer, Rhys. Sunt gata să-mi construiesc un viitor cu tine.

Îl sărută uşor pe buze, iar când încercă să se îndepărteze, el o prinse, transformând sărutul într-unul mai profund, mai pasional. Foarte excitant.

– Mă bucur că te desparţi de han, spuse el după un timp. Pentru că am un proiect nou pentru tine.

– Te referi la conacul Nethermoor?

– Da. Şi sunt dispus să pariez că ai deja grămezi de idei isteţe pentru el.

Ea încercă să-şi ascundă un zâmbet ştrengăresc. Chiar avea câteva.

– Ştiam eu. Eşti cea mai descurcăreaţă femeie din Anglia. Îşi ridică privirea şi chicoti gutural. N-o să uit niciodată prima seară, când am stat în uşă – îşi înclină capul spre intrare – şi te-am văzut cum ai spart sticla de vin roşu în capul lui Harold Symmonds.

Ea râse când îşi aminti.

– A picat ca trăsnit, nu-i aşa?

– Eu am rămas şi mai trăsnit. Am ştiut chiar atunci că erai singura pentru mine. Îi luă mâna de pe faţă, îi sărută palma, apoi i-o apăsă pe pieptul lui. Ştiu că nu trebuie să-ţi spun că am văzut o mulţime de lucruri neplăcute în viaţa mea. Am avut parte de multe răni şi de multă durere. Dar, în ciuda a toate, inima asta a continuat să bată. O simţi?

– Da.

Îi simţea bătăile inimii în palmă. Echilibrate şi puternice, ca întotdeauna.

– Bătăi, bătălii, lupte. Oricât de sumbre ar fi fost împrejurările, oricât de disperat mi-ar fi fost sufletul... inima asta nu a renunţat niciodată. Vocea i se adânci, i se îngroşă de emoţie. Cred că ştiu de ce. Vrei să îţi spun?

Ea încuviinţă.

– Inima asta îţi aparţine.

Ea rămase fără cuvinte. Lacrimile trebuiau să fie de ajuns. Câteva lacrimi acum, apoi sărutări toată noaptea. Urmate de o viaţă întreagă de pasiune şi de iubire tandră. Acesta era doar începutul lor fericit.

– Este a ta, spuse el. Pentru totdeauna.

Mulțumiri

Le mulțumesc mult lui Jennifer Haymore, Janga Brannon, Sarah Kirbo, Elyssa Papa, Lindsey Faber, Santa Byrnes, Diana Chung și Kim Castillo pentru sugestiile și încurajările lor. Ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare impresarei mele, Helen Breitwieser, editoarei mele, Kate Collins, asistentei ei, Kelli Fillingim, redactorului, Martha Trachtenberg, și tuturor celor de la Random House. Și în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, le transmit multă iubire soțului și copiilor mei minunați.